

Vestnik...

13467

ВѢСТНИКЪ

Перемыской Епархіи.

РОЧНИКЪ IX.

1897.

13467

СОДЕРЖАНІЕ

Вѣстника Перемыскаго Епархіи

— РѢкъ 1897. —

Дата и число пов- порядженіи	СОДЕРЖАНІЕ	Число пов- порядженіи	Страница
Ч. I.			
24/11 5243	О жертвахъ на пріютъ паломниковъ въ Єрусалимѣ .	1	1
25/12 6545	Конкурсъ на капеляна инокинѣ Чина св. В. В. въ Словитѣ	2	2
2/1 10	Жертвы на будову церкви въ Берегахъ горныхъ .	3	2
9/1 139	О жертвахъ для русскихъ Служебницъ	4	3
22/12 6480	Станъ касы фонда вдовичого за часъ отъ 1—30 ли- стопада 1896	5	3
Ч. II.			
3/2 12/орд.	Листъ настырскій цѣлого Епископату Австрійского въ справѣ выборовъ до новой Рады державной .	6	11
5/2 21/орд.	О реколлекціяхъ духовныхъ	7	16
14/1 250/орд.	О уживанію мальовилъ на шклѣ при будованію або ре- парациі церквей	8	17
25/1 6716	О выставленію выказовъ метрик. угорскихъ подданныхъ .	9	18
26/1 5933	О фантовой лотеріи на рѣчь „Золотого креста“	10	18
6/2 520	Конкурсъ на опорожненіи парохіи	11	19

Дата и число роу- порядження	СО Д Е Р Ж А Н Е	Число роу- порядження	Сторона
19/1 253	Станъ касы фонда вдовичого за часъ отъ 1 студня 1896 до 9 сѣчня 1897	12	19
Ч. III.			
21/2 40/орд.	Листъ пастырскій по причинѣ вступленя на Епископ- ство Перемыске	13	29
Ч. IV.			
7/3 63/орд.	О постѣ св. Четеридесятницѣ	14	39
8/3 1101	О св. Рукополаганію въ Єреи	15	45
13/2 203	О продовженію року юбилейного	16	45
15/2 639	О выновѣженю облигацій пожички красвой зъ р. 1891	17	45
3/3 1001	Конкурсъ на катихиса при нар. школахъ въ Рогатинѣ	18	46
Ч. V.			
15/3 6522	Окруженіе Послане Святѣйшого Отца Папы Льва XIII. о „Единствѣ церкви“	19	47
2/4 113/орд.	Конкурсъ на посаду Архипресвитера	20	101
22/3 1303	Речинецъ до испыту конкурсового на бенефиція	21	101
1/4 1644	Речинецъ испыту на катихитѣвъ до школъ народныхъ и видѣловыхъ	22	102
Ч. VI.			
12/4 124/орд.	Конкурсъ на посады Архидіакона и соборного крыло- шанина при тут. канитулѣ	23	103
3/3 533	Жертвы на будову церкви св. Іоахима въ Римѣ	24	103
1/3 856	О благословенію супружествъ ц. и к. емер. офицерѣвъ	25	104
8/3 919	О переведенію легітимацийныхъ приписѣвъ дотычно не- слюбныхъ дѣтей	26	105
14/3 923	Мисійні науки о. Ем. Крыницкого зъ Бобятына	27	106

Дата и число раз- поряджени	СО Д Е Р Ж А Н Е	Число раз- поряджени	Страница
15/3 1253	Молитвословъ „Святая Святѣмъ“ о. Кришякевича .	28	107
10/4 1771	Продовженъе речинци выставленыхъ на конкурсъ па- рохій	29	107
12/4 1733	О торгахъ и ярмаркахъ въ дни праздничнй	30	108
Ч. VII.			
24/5 289/орд.	Св. Отецъ възываетъ при празднику Сошествiя св. Духа Вѣрныхъ до молитвъ о соединенe всѣхъ христiанъ и надае ѳтпуста на тiажъ молитвы	31	111
24/5 290/орд.	Молитва ко Пресв. Дѣвѣ о соединенe, съ ѳтпустомъ	32	112
25/5 293/орд.	Молитва благословенiй на задосетьучиненe за богохуль- ства, ѳтпустами надѣлена	33	113
11/5 1665	Дотычно розѳслава дѣла „Начеркъ исторiи Унии ру- ской церкви съ Римомъ“	34	113
20/4 1941	Дотычно умѣщаня капиталѳвъ парох. высше 525 зр. не въ щадницяхъ но въ цѣбныхъ ефектахъ	35	114
19/4 1979	О выльосованю листѳвъ заставныхъ Банку краевого	36	115
13/5 2392	О уживаню для урядовыхъ пересылокъ листѳвъ фракто- выхъ безъ стемпли	37	115
24/5 2474	О вношеню поданъ къ припущеню до испыта конкур- сового	38	115
19/4 1972	Станъ касы фонда вдович. за часъ отъ 9. сѣчня до 4. марта и отъ 6. марта до 6. цвѣтвя 1897	39	117
Ч. VIII.			
29/5 2005	О установленю консерваторѳвъ на дальшихъ 5 лѣтъ	40	127
26/5 2413	О слюбахъ ц. и к. ѳфицерѳвъ въ отставцѣ	41	127
27/6 3000	О сопружествахъ австрiйскихъ подданныхъ въ Швайцарiи	42	128
12/7 1519	О завязаню Товариства заномоги убогихъ г. к. церковей имени св. Ап. Павла	43	129
12/7 3318	Мѣсячна часовисъ „Мiсiонарь“	44	130

Дата и число раз- порядженя	СО Д Е Р Ж А Н Е	Число раз- порядженя	Страница
12/7 3475	О доносахъ въ справѣ установленя оиѣкуна для дѣтей незаконного ложа	45	131
29/6 3256	Въ дѣлѣ вытягѣвъ метрик. Казимира и Аполѣоніи Су- хоньскихъ	46	132
10/7 2977	Зборникъ церковно-народныхъ пѣсень о. Джульиьского.	47	132
10/7 1901	Инструкція для катихитѣвъ школѣ промысловыхъ .	48	133
7/7 3454	Станъ касы вдовичого фонда за часъ отъ 1/5 — 30/6 1897	49	135
Ч. IX.			
31/7 3509	Речинець подаваня ся до духов. Семинаріи	50	143
31/7 3510	Речинець подаваня ся до пѣвческаго заведеня	51	143
31/7 3779	О св. Рукополаганю въ Ереи	52	144
31/7 3729	Въ справѣ вписованя отця дѣтей незаконного ложа .	53	144
31/7 3767	О доносахъ вписованя малолѣтнихъ неслюбныхъ дѣтей до книгъ метр. дотычнымъ Судамъ надопѣкувьчимъ	54	145
Ч. X.			
31/8 3988	О перевесеню тлѣнныхъ останкѣвъ б. и. Еппа Сяѣгур- ского	55	147
31/8 3793	О захованю ся кандидатѣвъ дух. стану въ часѣ ферій	56	147
30/8 4105	Конкурсъ на посаду преефекта при тут. дух. Семинаріи	57	148
30/8 4106	Конкурсъ на посаду духовника при тут. духовной Се- минаріи	58	149
31/8 4104	Конкурсъ на опорожненіи парохіи	59	449
2/8 3617	О поступованю при голошеню оновѣдей слюбѣвъ сопруж. въ Уграхъ поза обрубомъ Угоръ заключити ся маючихъ	60	150

Дата и число ро- порядженя	СО Д Е Р Ж А Н Е	Число ро- порядженя	Страниц
Ч. XI.			
14/9 4099	О складкахъ на церковь для греко-католикѣвъ въ Бу- карештѣ въ Румуніи	61	155
17/9 4276	О потребѣ священнива для Русинѣвъ въ Канадѣ	62	156
9/9 4095	Розпоряджене в. ц. к. Министерства справъ внутрен- нихъ дотычно диспензы отъ голошеня оновѣдей	63	156
22/9 3970	Декретъ о конкордіи	64	160
15/10 4166	О предлаганю квартал. вытягѣвъ метрикъ угорскихъ пѣдданныхъ	65	160
15/10 4459	О вписованю до книгъ метрикаль. супружъ цивильныхъ заклученныхъ поза границями державы австрійской	66	160
24/9 4145	О предлаганю метрикъ белгійскихъ пѣдданныхъ	68	161
29/9 4522	Конкурсъ на катихита при народныхъ школахъ въ За- лѣщикахъ	69	162
19/10 4865	Конкурсъ на посаду катихита при нар. школахъ въ Судовой Вишні	70	162
20/10 4906	Конкурсъ на посаду катихита при школахъ выдѣло- выхъ въ Перемышля	71	162
20/10 4758	О остемильованю выказѣвъ фамилійныхъ выдаваемыхъ переселенцимъ до Амэрики	72	163
19/10 4882	О испытѣ квалифк. на катихитѣвъ до школъ народныхъ и выдѣловыхъ	73	163
Ч. XII.			
15/11 685	Конституція Ап. св. Отця Льва Паны XIII о заказѣ и цензурѣ книгъ	74	167
15/11 4744	О закушѣ книги „Евангеліова“	75	185
4/11 4965	О мѣстци рожденя и вѣччавя о. Василія Блхарекого.	76	186
15/11 5174	О складкахъ на церковь на Кальваріи Пацлавской	77	186
15/11 5290	Конкурсъ на катихитѣвъ при школахъ выдѣловыхъ въ Ярославу	78	188

Дата и число по- рядженя	СО Д Е Р Ж А Н І Е	Число ре- пораженя	Страница
15/11 5468	Остереженє дотычно емиграціи селянъ	79	188
17/11 5534	О св. Рукополаганю въ Єреи	80	189
15/11 4902	О выльсованныхъ листахъ заставныхъ банку красного .	81	189
18/11 5407	О жертвахъ на будову церкви въ Махновѣ	82	191
18/11 5549	Речинець исниту на катихитѣвъ до шкѣлъ народныхъ и выдѣловыхъ	83	192
18/11 5107	Речинець исниту на катихитѣвъ до шкѣлъ середнихъ .	84	192
15/11 4115	Отручий богослужебный стинеядіи фондациі Архієрезви- тера б. и. Григорія Шанкевича	85	192
23/11 3887	О складкахъ на церкви въ Бельци	86	193
Ч. XIII.			
9/12 708/орд.	Венѣльный листъ настырскій всѣхъ АЕпископѣвъ и Е- пископѣвъ Ав. въ справѣ богослуженя въ день 60 лѣтнего юбилея священства Его Святости Папы Льва XIII.	87	200
26/11 5970	Конкурсъ на премію им. б. и. Михаила Лискевича .	88	203
10/12 5898	Жертвы на будову церкви въ Милитынѣ АЕпархіи Львѣвскои	89	203
4/12 5799	Запрошенє на предилату „Пѣдручника“ для урядѣвъ парохіальныхъ	90	204
19/11 5799	Станъ касы фонда вдовичо-сирот. за часъ отъ 1—31 Жовтня 1897	91	204

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 11. Сѣчни

Ч. 1.

Ч. 1.

Ч. 5243/96.

О жертвахъ на при-
ютъ паломникѣвъ
въ Єрусалимѣ.

Кураторія австрійско - угорского дому приюта паломникѣвъ въ Єрусалимѣ, за призволеньемъ Его Еминенціи Кардинала Князя Архиепископа Вѣденского Всесвѣт. и Высокопреосвященнаго Дра Антонія Іосифа Груши яко Протектора приюта того, оглосила печатію письмо пронамятисе обговорююще исторію засновани въ р. 1858 и дѣятельность заведевни сего.

Задля недостатку потребныхъ фондѣвъ, приютъ Єрусалимскій не есть еще, якъ то при основаню намѣрено було, такъ выконченый щобы всемъ вымогамъ и потребамъ паломникѣвъ вѣдлости мѣгъ ѡдновѣсти. Кураторія уирашае тому о надсылане складокъ котрѣ бы якъ зъ одной стороны потребу заспокоили, такъ неменше були свѣдоцтвомъ патриотичной жертвенности народѣвъ Австрійско - Угорской державы, засновавшихъ приютъ свѣй для паломникѣвъ своєї державы.

Зложевѣ на цѣль тую жертвы Еписк. Консистерія вышле до Всесвѣтл. и Преосв. Княжо - Архіеписк. Ординаріату въ Вѣднн.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, 24. Листопада 1896.

Ч. 6545/96.

Ч. 2.

Конкурсъ на капе-
ляна инокинъ Ч. св.
В. Н. въ Слоунтъ.

Въ слѣдство одозвы Пресвѣтлого Митрополитального Ординаріята обр. рус. въ Львовѣ зъ дня 19. Студня с. р. Ч. 1133/ордъ обѣщае ся конкурсъ съ речин-
цемъ 30. Сѣчня 1897 для безжеяныхъ або повдовѣвшихъ священникѣвъ на капе-
ляна новиціята Инокинъ Чина Св. Василия Вел. для всѣхъ трехъ тукраевыхъ ру-
скихъ Епархій въ **Словитѣ** Дотація: помешканье, цѣле удержанье и 300 зл. рѣчно.

Дотычній прошеня, заосмотреніи потребными свѣлоцтвами, стилизованіи до
Всвѣт. и Виреосв. Митроп. Ординаріята въ Львовѣ мають бути сюда предложеніи
найдалше до дня 20. Сѣчня 1897.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемишль, дни 25. Студня 1896.

Ч. 10.

Ч. 3.

Жертвы на будову
церкви въ Берегахъ
гѣри.

Подас ся до вѣдомости Преч. Священства слѣдующе :

„Одозва.

Справдѣ въ такъ великомъ нещастіи, въ якомъ знаходить ся село Береги
гѣрній въ глубокихъ горахъ Бескида, въ лѣскомъ повѣтѣ, дек. затварницкого, може
жадне село не находило ся. Рѣкъ тому, якъ нашу камѣнну церковь стареньку,
будовану въ часахъ панщины, ц. к. власти замкнули зъ огляду на публичну без-
печнѣсть. И такъ лишилисьмы ся безъ дому Божого. До того великого нещастя при-
чинило ся ще и друге. Ото коли цѣлый засѣвъ уже дозрѣвавъ и часть було збирати
2 Вересня 1896 зѣрвала ся сильна буря, а градъ въ пѣвъ години выбивъ цѣлый
засѣвъ. Шо за розпука людей була, годѣ и подумати, кто не бачивъ власными
очима. Жаденъ газда зъ засѣву не зѣбравъ хоть-бы куриѣ дати. Голодь въ селѣ
нужда и розпука велика! дѣти ѣсти плачуть а старшіи со слезами утуляють ихъ.
До того прійшло ще и третє нещастє: зараза на худобу. Торги, ярмарки позами-
каніи — не можна нѣчого продати; гинь — гроша не дѣстанешъ! Однакъ мимо
того, що Господь Богъ на насъ такіи тяжкіи досвѣды спускае, не тратимо янѣ на
хвильку надѣѣ и зъ цѣлою силою беремо ся до дѣла: будуємо зъ весною нову
церковь. Въ той цѣли мы вже згодили за контрактомъ готове рѣзане дерево, котре
масмо ратами сплачувати. Але Богъ свѣдкомъ, що вглянувши глубше въ наше
прикре положенье, не есьмо въ силѣ сами о власныхъ силахъ дѣломъ Божіи дви-
гнути — хотьбы и найскромнѣйшій.

Въ томъ великомъ горю, памятаючи на слова св. Евангелія : „просите а дасть
ся вамъ.“ пукаймо сею дорогою публичною до сердець Всѣхъ, и масмо сильну
надѣю, що и на нашъ голосъ не будете закаменѣлыми, а прійдете намъ въ по-
мѣчь. Протое смиренно въ глубокой покорѣ звертасмося до Виреосвященныхъ и
Всесвѣтл Митроп. и Еписк. Ординаріятѣвъ, Виреп. Канітуль всѣхъ трехъ Епархій
до нашего вельми патріотичного Духовенства — свѣтской Интелігенціи — чч.
Братствъ церковныхъ и Начальствъ громадъ и добромыслячихъ людей зъ горячимъ
прошенемъ о даръ на будову новой церкви, матери нашего спасенія въ глухихъ
горахъ. Не масмо графѣвъ, магнатѣвъ, шляхты, котрыхъ бы запомога текла стру-

ями — але маємо за то людей славнихъ зъ великою побожности — зъ благороднымъ и патріотичнымъ серцемъ, котрї вже неразъ отчули потребу и дали многократво доказъ своєї жертволюбности и патріотизму. Ще разъ просимо о колиду на будову церкви — а вдячність наша буде записана въ серцяхъ нашихъ во вѣки и будемо горячо заносити молитвы передъ престолъ Всевышняго о благословеніє для нашихъ Вир. Добродѣвцъ, а Богъ сторицею надгородить Васъ, Владост. Жертводавцѣ, що намъ въ имя св. справы помоглисьте дѣмъ Божїй выбудовати.

Всякі датки просимо присылати на руки гр. кат. Уряду парохїального въ Берегахъ гѣрнихъ и Лютовиска. За комитетъ: Володимиръ Левицкій гр. к. завѣдатель дѣждж. парохъ въ Цариньскѣмъ.

Цариньске, 30. Грудня 1896.⁴

Отъ Еп. Консистеріи.
Перемышль, дня 2. Сѣчня 1897.

Ч. 3.

Ч. 139.

На прошенье Веч. О. Кирила Сѣлецкого, основателя захоронокъ рускихъ Службвицъ Пресв. Дѣвы Марїи въ Жужели и Крыстинополи, доносячого що жерело жертвъ на тую институцію въ послѣднихъ часахъ майже цѣлкомъ высохло, Еписк. Консистерія пригадаючи Веч. ОО. Священникамъ попередній въ тѣмъ дѣлѣ выданій воззванїя, при надходячѣмъ празднику Рождества Христоваго взыває поновно Веч. Духовенство, щобы памятаючи на хосенну тую для народа нашего институцію сѣвшило въ помѣчь Веч. Отцю основателеви жертвами отъ себе и парохїянъ своихъ.

О жертвахъ для рус. Службвицъ.

Отъ Еп. Консистеріи
Перемышль, дня 9. Сѣчня 1897.

Ч. 4.

Ч. 6480/96.

Веч. Комисія управляюча дѣлами вдов-сирот. фонда доносить подѣ днємъ 19. студня 1896. Ч. 377. слѣдующе:

Станъ касы фонда вдов. за часъ отъ 1 — 30 листопада 1896.

Станъ касы вдов. сир. Института

за часъ отъ 1-го листопада до 30-го листопада 1896 р.

А) ФОНДЪ КОРЕННЫЙ.

П р и х ѳ д ъ	Готѣвка		цѣный паперы		Р о з х ѳ д ъ	Готѣвка		цѣный паперы	
	зл.	кр.	зл.	кр.		зл.	кр.	зл.	кр.
Перенось	24	63	156550	—					
Доходъ	24	63	156550	—					
Розходъ	—	—	—	—					
Остає въ касѣ	24	63	156550	—					

II. Въ Общѣ рѣшнич. кредитов. Заведенію: 4.500 зл. а. в.

Б) ФОНДЪ РЕЗЕРВОВЫЙ.

Приходъ	Готѣвка		Розходъ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ	780	72			
2. Секела Григорій	10	—			
3. Сѣнкевичъ Теофиль	36	—			
4. Деканатъ Угновскій отъ кон- декон. Клира за р. 1895, и- менно зложили по 10 зл. Всч. ОО. М. Лазоришакъ, П. Но- вакъ, І. Сиротинскій, В. Ма- закевичъ Е. Дѣдицкій, Арт. Мельникъ, Е. Омелянскій, П. Кузикъ, І. Козакевичъ, М. Несторовичъ, М. Миколай- чукъ; по 14 зл.: П. Ярем- кевичъ, К. Кузикъ, С. Дут- кевичъ, Т. Мусѣй и 12 зл. Т. Лысякъ.	180	—			
Всего	1006	72			
Розходъ	—	—			
Остаетъ	1006	72			

В) ФОНДЪ РОЗПОРЯДИМЫН.

Приходъ	Готѣвка		Розходъ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ	1165	32			
2. Деканатъ Комаринскій именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Л. Лазуркевичъ, Л. Туринскій, Л. Манастер- скій, С. Борисъ, А. Савицкій, И. Каламунецкій, Л. Загра- дникъ, А. Прихницкій, А. Ко- вальскій, Як. Косоноцкій, Ст. Онишкевичъ, Р. Прислопскій, Г. Царевичъ; 10 зл. 50 кр. Корн. Гнатышакъ, 14 зл. Левъ Волянскій, 17 зл. Кел. Куль- чицкій.	171	50			

Приходъ	Готівка		Розходъ	Готівка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
3. Деканатъ Мушинській . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. М. Черлючакевичъ, І. Сенета, Т. Качмарчикъ, П. Сандовичъ, Игн. Мохнацкій, К. Константиновичъ, М. Дур- котъ, І. Парировичъ, Н. Би- линській, І. Чирвянській, Р. Кордасевичъ, І. Мохнацкій, Игн. Вислоцкій, Е. Венгри- новичъ, Д. Мохнацкій, К. Вандзылякъ, В. Козловскій, П. Цапінській, І. Присло- скій, І. Хр. Дуркотъ; по 14 зл. М. Жегестовскій, І. Хр. Дуркотъ (старшій) Гр. Ко- пыстянській, С. Полянській, А. Ковстантыновичъ, Игнат. Рывявецъ.	284	—			
4. Деканатъ Бирчанській . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Ілія Олексивъ, и Гр. Журавецкій; 30 зл. зложивъ Всч. О. Іос. Винниц- кій.	50	—			
5. Деканатъ Самборскій . . . именно зложили Всч. О. Мар- киль Крыницкій 20 зл. 50 кр. по 10 зл. Л. Козаневичъ и Евг. Козаневичъ.	40	50			
6. Деканатъ Горожанській . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Д. Ленкій, Заяць Мих., М. Матковскій, О. Ю- зичинській, А. Бачинській, А. Волощакъ, Кс. Билинській, Т. Сапрувъ, І. Гумецкій, по 14 зл.: Ан. Юзичинській, С. Двѣстрянській.	118	—			
7. Деканатъ Белзскій именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. О. Чеховичъ, К. Селецкій, В. Чернецкій, А. Тустановскій, В. Ковальскій, 14 зл. зложивъ Всч. О. М. Новосядловскій.	64	—			
8. Деканатъ Горожанській отъ Всч. О. Кл. Лопушаньского :	15	—			
9. Деканатъ Канчуцкій . . .	30	—			

Прихòдъ	Готòвка		Розхòдъ	Готòвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
10. Гнятышакъ Гаврииль . . .	30	—	Удѣлено передаткòвъ :		
11. Дуркотъ Максимиліинъ . . .	20	—	1. Насальска Юлія	30	—
12. Федевъ Іоаннъ	10	—	2. Лисковацка Сильвія	5	—
13. Мохнацкій Діонизій	20	—	3. Новосядловска Ант.	10	—
14. Залескій Василій	20	—	4. Лисковацка Юлія	20	—
15. Кмицикевичъ Ромагъ	30	—	5. Полянська Зиновія	5	—
16. Яремкевичъ Лука	30	—	6. Потучко Іоанна	15	—
			7. Крыницка Марія	15	—
всего	2098	32	8. Переказы почтові	—	16
розхòдъ	100	16			
Остасъ въ касѣ	1998	16	всего	100	16

Повторенъе.

Дня 30. Листопада 1896 має бути въ касѣ:

I. Фондъ коренный готòвка	24	зл. 63	кр. цѣннй паперы 156550	зл. —	кр.
II. " резервовый "	1006	" 72	кр. " " —	зл. —	кр.
III. " розпорядимый "	1998	" 16	кр. " " —	зл. —	кр.
Всего готòвкойю	3029	зл. 51	кр. цѣннй паперы 156550	зл. —	кр.

Вòдновѣдно до того справоздани найдено въ касѣ:

I) Въ цѣнныхъ паперахъ	156550	зл. —	кр.
II) 1. на книжочкѣ Перемыской щадн. Ч. 17124	2172	зл. 86	кр.
2. " " " Общ. "Вѣра" Ч. 136	650	зл. —	кр.
3. готовыми	206	зл. 65	кр.
разомъ	3029	зл. 51	кр.

III) Кромѣ того находится въ касѣ книжочка щаднича Общества "Вѣра" на квоту 108 зл. 12 кр. а. в. Ч. 150 за требники легованй бл. п. Гр. Шашкевичемъ, для Института.

М. Подолнський
предсѣдатель.

Е. Менцивскій
секретарь.

М. Кошко
касирь.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемишль, дня 22. Студия 1896.

ХРОНИКА.

Въ пропозицію принятї:

Ч. 6350. На парохію Быстрыця деканата Старосамборского: 1. Трешневскій Михаилъ. 2. Козаневичъ Анатоль. 3. Городецкій Іоаннъ.

Ч. 5936. На парохію Сухорѣвъ, деканата Ярославского: 1. Войтовичъ Теодозій, 2. Созаньскій Владыславъ, 3. Годованьскій Петръ, 4. Насальскій Володимиръ, 5. Колтунюкъ Николай, 6. Турянскій Михаилъ, 7. Моравскій Іеронимъ, 8. Романовскій Василій, 9. Костекъ Іоаннъ, 10. Калужницкій Игнатій, 11. Козакъ Теодоръ, 12. Хотинецкій Кипріянь.

Ч. 5937. На парохію Любачѣвъ деканата Любачѣвского: 1. Фолисъ Михаилъ, 2. Ляврецкій Александеръ, 3. Скобельскій Теофиль, 4. Савицкій Андрей, 5. Копыстьянскій Сильвестеръ, 6. Гладыловичъ Юліанъ, 7. Лысякъ Володимиръ, 8. Гнагышакъ Гавриілъ, 9. Метеля Северинъ.

Ч. 2940. На парохію Жапалѣвъ деканата Оленицкого: 1. Кмищкевичъ Романъ, 1. Сухій Іоаннъ. 3. Насальскій Володимиръ. 4. Заяць Михаилъ, 5. Маковей Ілія, 6. Весоловскій Антоній, 7. Моравскій Іеронимъ, 8. Сапрунъ Михаилъ, 9. Княжиньскій Петро, 10. Чичиловичъ Сімеонъ, 11. Костекъ Іоаннъ, 12. Лебедовичъ Алексей, 13. Михайловъ Давіилъ, 14. Осьмакъ Романъ, 15. Двужѣтъ Ілярій, 16. Жолкевскій Антоній, 17. Савойка Теодоръ, 18. Гумецкій Алекс., 19. Хоминьскій Енгеній, 20. Осѣдачъ Николай.

Ч. 5944. На парохію Вяцковичи деканата Самборского: 1. Войтовичъ Теодозій, 2. Насальскій Волод., 3. Барновичъ Антоній, 4. Несторовичъ Николай, 5. Филиповичъ Іоаннъ, 6. Перчиньскій Петръ, 7. Трешневскій Михаилъ, 8. Берескій Стефанъ, 9. Винницкій Іосифъ, 10. Прислонскій Романъ, 11. Жолкевскій Антоній.

Ч. 5946. На парохію Звертѣвъ деканата Куликѣвского: 1. Писецкій Левъ, 2. Городецкій Іоаннъ. 3. Двужѣтъ Ілярій.

Новопоставлені въ Студню 1896 пресвитеры получили слѣдующій посады:

- Ч. 6437. О. Крунскій Петръ, завѣд. въ Берегахъ гѣри дек. Затварницкого.
 „ 6438. „ Шумелда Іоаннъ, сопом. въ Маковиску дек. Ярославского.
 „ 6550. „ Ломницкій Сава, сопом. въ Купновичахъ, дек. Комарнянского.
 „ 6441. „ Феленчакъ Николай, сопом. въ Полянахъ, дек. Дуклянского.
 „ 6457. „ Корытовскій Володимиръ, сопом. въ Дрогоєвѣ, дек. Перемыско-Загор.
 „ 6462. „ Янювъ Петръ, сопом. въ Бѣлицѣ вел. дек. Мокрянського.
 „ 6436. „ Цѣцькевичъ Іоаннъ, сотруд. въ Дыковѣ, дек. Оленицкого.
 „ 6459. „ Мильковичъ Емилианъ, сопом. въ Мхавѣ, дек. Балигородского.
 „ 6461. „ Гичко Николай, сотр. въ Теплицяхъ, дек. Ярославского.
 „ 6463. „ Утриско Володимиръ, сотр. въ Куликовѣ, дек. Куликѣвского.
 „ 6466. „ Кочиркевичъ Андрей, сопом. въ Вислоку нижнѣмъ дек. Яелиского.
 „ 6469. „ Вевгриновичъ Володимиръ, сопом. въ Смолинѣ, дек. Любачѣвского.
 „ 6468. „ Мохнацкій Володимиръ, сопом. въ Чирной, дек. Мушиньского.

- Ч. 6470. О. Фекула Іоаниъ, сопом. въ Войтковой, дек. Добромильского.
" 6464. " Кушиѣръ Евстахій, сотр. въ Люблинци, дек. Любачѣвского.
" 6458. " Ортыньскій Филаретъ, сопом. въ Гонѣльницѣ, дек. Старосамборского.
" 6481. " Добрянскій Нѣсевичъ Николай, сопом. въ Монастырци, дек. Лѣского.
" 6535. " Ильницкій Володимиръ, сопом. въ Завишни, дек. Белского.
" 6681. " Менциньскій Іоаниъ, сотруд. въ Старѣмъ мѣстѣ, дек. Старосамборского.
" 6405. " Нестеровичъ Левъ, пров. катихитору при 6-клясовой школѣ Станислава Костки и 4-клясов. Іана Кантога въ Перемышли.
" 6520. " Дутковскій Казимиръ сопом. въ Дахновѣ, дек. Олешницкого.
" 6721. " Клячинскій Антоній, сопом. въ Ольхѣвцяхъ дек. Ольховецкаго.

Ч. 6599. О. Радецкій Іоаниъ получилъ презенту на парохію Ременѣвъ дек. Куликѣвъ.

Ч. 6349. О. Пирожикъ Михаилъ соп. въ Осердовѣ дек. Белского ставъ управляющимъ сопомочникомъ тамже.

- Ч. 5809. Выс. ц. к. Намѣстництво розпорядженемъ зъ дня 9. листопада 1896. Ч. 93397 призволило на дотацію для сопомочника въ Кульчицяхъ, дек. Самб. на часъ душпаствования тамошного пароха О. Антонія Березиньского.
Ч. 5871. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 10. листопада 1896. Ч. 94766 призволило на таку саму дотацію для надатися маючого сопомочника пароху въ Сибльнику, дек. Яслиского на два роки.
Ч. 5968. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 16. листопада 1896. Ч. 98767 призволило на таку саму дотацію для сопомочника пароха въ Бѣлянѣ великой, дек. Мокряньского на одень рѣкъ.
Ч. 6286. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 29. Листопада 1896. Ч. 100404 призволило на таку саму дотацію для сопомочника пароха въ Дахновѣ дек. Олешницкого на одень рѣкъ.
Ч. 6502. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 12. студня 1896. Ч. 10385 призволило на таку саму дотацію для надатися маючого сопомочника пароху въ Бѣлича доль. дек. Старосамборского на одень рѣкъ.

НЕКРОЛОГІЯ.

- О. Нероновичъ Викторъ, пар. въ Райтаревичахъ, уп. 11. вересня 1896.
" Гладышовскій Іосифъ, пар. въ Дрогомишли, уп. 18. вересня 1896.
" Венгриновичъ Іоаниъ, пар. въ Дальовой, уп. 25. вересня 1896.
" Тарнавскій Іоаниъ, пар. въ Тройци, уп. 13. жовтня 1896.
" Волошиновичъ Василій, пар. въ Яселю, уп. 25. жовтня 1896.
" Дуркотъ Іосифъ, пар. въ Диковѣ, 30. листопада 1896.
" Полянскій Теофилъ, пар. въ Дорогошовѣ, уп. 30. листопада 1896.

Души ихъ поручають ся молитвамъ Преч. Клира.

Отъ Еп. Консиеторіи.

Перемышль, дня 9. Сѣчня 1897.

Константинъ Чеховичъ

Номіналь Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 15. Лютого

Ч. П.

Ч. 6.

Ч. 12/орд.

Архієпископы и Епископы Австріи

ВѢРНЫМЪ СВОИХЪ ДІЄЦЕЗІЙ

миръ, привѣтъ и благословеніе въ Иисусѣ Христѣ Господѣ нашемъ!

Рада державна по шестилѣтней дѣятельности збѣтала розвязана и стоимо передъ новыми выборами, що за кѣлька недѣль предиринятись мають. Народы Австріи мають знова ѡддати свои голоса, щобъ заименовати тыхъ, котрымъ хотить повѣрити заступництво свое въ тѣмъ важномъ згромадженю, що разомъ зъ инными чинниками буде рѣшати про долю державы.

Предстоячій выборы черезъ тое найпаче мати будутъ окремишу вагу, що по разъ первый такожь и тѣи клясы люду до выбору покликаній будутъ котрѣ послия конституціи до теиерь ѡдъ того выключеній були. Велика вага выборовъ вкладае на насъ, вашихъ Архієпископовъ, ѡбязокъ совѣсти, звернути ся знову до васъ съ гдеякими пастырскими упѡмненями, щобъ васъ що до ѡбязку выборowego поучити и до выконаня тогожь заохотити.

Рада державна есть законнымъ заступствомъ народовъ. Зъ нею Корона подѣлилась властію становленя законѡвъ. Безъ еи згоды не установляе ся нѣякій законъ державный; безъ еи дозволу не може правительство нѣякихъ новыхъ податковъ побирати, нѣякіи новіи выдатки робити. Добро загалу, розсудный и разумный поступъ законодательства, усунуенъе глубоко одчутыхъ недоладностей, мирный роз-

Листъ пастырскій
цѣлого Епископа-
ту Австрійского
въ справѣ выбо-
ровъ до новои
Рады держави.

витокъ житя религійного, національного и суспільного народѣвъ, се все зависить одъ владѣ и становища Рады державной. Уже тоє вказує ясно, якъ важною рѣчею єсть, щобы wyborцѣ сповнили свѣй обовязокъ и належно выбрали. Кождый совѣстный wyborецъ мусить добре тямити про долю и потреби суспільности, про недоладности якѣ она терпить, про небезпечности що надъ нею зависли и задля того доуженъ выбирати мужѣвъ, що мають зарѣвно намѣръ непохитный и способнѣсть поинирати добро суспільности во всѣхъ напругахъ.

Вже тѣи взгляды патріотичнѣи належно оправдували бы, що вашѣ Архипастыри съ дорадкою подмогою приходять до васъ при сповненю сего права горожаньского. Однакъ єсть ще и инша причина, яка на насъ непосредно вкладає обовязокъ одозвати ся до васъ съ поясненемъ вашей повинности при выборахъ.

Вилывъ представителѣвъ горожаньскихъ въ Радѣ державной розтягає ся не ино на житье державне и горожаньске, але такожь на религійне, церковне. Бо конституція признає народамъ и рѣшенямъ Рады державной право управильненя, выхованя и образованя въ цѣломъ его просторомъ объемѣ, а такожь въ односинахъ мѣжь Церквою а державою, и порядку виѣшныхъ односинъ Церкви. Чижь може бути рѣвнодушнымъ для Пастырѣвъ Церкви, чи тѣи sprawy веде ся зѣ знанемъ и въ душѣ церковномъ, чи такожь съ упередженемъ, съ легковаженемъ, або що — горше вороже? Чижь не мали мы вже досвѣду, що въ давнѣйшихъ часахъ пороблено ту тяжки похибки, котрыхъ наслѣдки дають ся не тѣлько одчувати Церкви, але и державѣ и порядку? Преважна се справа, въ чѣи руки зложите вы сей важкѣи урядъ, якимъ єсть мандатъ до Рады державной, одъ котрого сповненя залежать въ бѣльшой мѣрѣ вашѣи найсвятѣйшѣи интересы. Годѣ протое намъ усунути ся одъ обовязку, не сказавши вамъ кѣлька слѣвъ перестороги, щобы вы вашимъ правомъ wyborѣвъ такъ похѣсновали ся, щобы оно выйшло въ користь и благословене всѣмъ вашимъ справамъ.

При нагодѣ послѣдного загального збору католикѣвъ австрѣйскихъ мы высказали публично, яки погляды мають кермувати дѣятельностѣю католикѣвъ въ тѣлахъ репрезентаційныхъ державы, королѣвствъ и краѣвъ. Не одъ рѣчи буде, пригадати ще разъ съ погляды.

Основою щастя народѣвъ єсть религѣя, а иѣстункою житя религійного — Церковѣ. Въ ней зложивъ нашъ божественный Спаситель скарбы своей науки и своей ласки, щобы бути посередникомъ при роздѣлюваню ихъ народамъ землѣ для ихъ спасеня. Тую величну задачу одержала Церковѣ не ѣтъ якои земной силы, але одъ своего Основателя, нашего Господа и Спасителя Иисуса Христа; не може протое позволить тую задачу якои свѣтовой власти собѣ одняти або вкоротити; мусить Церковѣ домагати ся повной свободы въ сповненю своей задачѣ. Отже вашѣи архипастырѣ уже многократно жаловали ся, що Церковѣ въ Австрѣи своихъ свободъ не має, що на ѣдворѣть законодательство державне глубоко входитъ въ округъ принадлежный Церкви, що свободный розвѣй дѣлающихъ силъ въ Церкви дѣзнає всякихъ перепонъ а ея дѣятельность и робѣтниковъ ея подлягає тяжкой гноблячой оиѣцѣ. Съ ѣдрадою зазначаємъ, що въ послѣднихъ лѣтахъ проявила ся не одна змѣна на лѣйше: привѣтельство и тѣла парламентарнѣи до справедливыхъ домаганъ и кривдъ Церкви односили ся бѣльше прихильно чимъ давнѣйше. Одначе уступки були выпливомъ безнастанныхъ домаганъ, суть будь-що-будь подридий, а законы що спиняють свободу Церкви задержали все таки свою первѣстну силу. Якже легко можуть знова розбудити ся давнѣи пристрасти сторовництвъ, щобы цер-

кви непрізнанымъ полагоджуванемъ сихъ законѣвъ давній пута ще глубше врыти, а до нихъ ще нові наложити. Поставте собѣ отже пытанье: чи люде що самі не вѣрують въ правды святой вѣры, що не поважають найсвятѣйшихъ и найдостойнѣйшихъ еи постановѣвъ, чи тїи люде заступали бы сиравы вашои религїи въ Радѣ державной такъ, якъ вы сего бажати и ожидати повиннїи? Коли на се пытане мусѣлибъ вы дати одмовный одвѣтъ, то такихъ людей не выбирайте! Не выбирайте прото никого, ктобы вѣру бажавъ прогнати зъ жити публичного и зъ уряджень державныхъ, ктобы Церковъ бажавъ зробити рабомъ державы, но выбирайте людей що сердцемъ своимъ ѡдчувають, яку вагу мае Церковъ для чоловѣка, такихъ, що пересвѣдченїи суть про се, якъ высоке значене мають въ житю людскѣмъ добродѣйства Церкви, такихъ, котрыхъ жите годить ся съ тѣми переконаньями.

Коли свободне плеканє вѣры не есть въ загалѣ належно обеспечене, то передовсѣмъ знемагає она на однімъ поли, а то на поли шкѣльництва. Законодавельство шкѣльне и его сповнюване, якъ тѣлько ѡдъ початку уформовало ся, не дає найменшой запоруки и певности религїйного образованя вашихъ дѣтей такъ въ школахъ народныхъ якъ въ школахъ середныхъ и высныхъ. Наибѣльше шкѣднымъ есть тоє, що пѣсли законѣвъ тыхъ наука предметѣвъ свѣтскихъ науцѣ религїи може прямо противити ся, отже може бурити, валити тоє що наука религїи побудовала. Се есть зловѣщимъ недостаткомъ нашего теперѣшного шкѣльного устрою, що религїя не есть основою на котрой бы розвивавъ ся цѣльнїи выховуючїи системъ школы. Сама наука религїи, що еи учать дуишастырѣ вашїи, и то майже всего-на-всего въ кѣлькохъ годинахъ, не може сѣбї недостатѣ запобѣгчи. Мусимо протое ѡдознатясь тѣми словами, котрїи мы сказали въ роцѣ 1890: „Теперѣшна школа народна не дає запоруки, що вашихъ дѣтей будутъ выховувати и учити по католицки: еи наука и еи выхованє не мають на собѣ цѣхъ вѣры католицкой и жити католицкого.“ Гдекотрїи зъ васъ намагають ся направити тїи хибы католицкими товариствами шкѣльными и католицкими школами приватными, вказуючи тѣмъ самимъ на хибы шкѣль публичныхъ. Але жертвы ложнїи на тую цѣль суть малїи и приносятъ лишь не многимъ хосенѣ, таки средства спомагаючїи не много могутъ помогчи. Въ загалѣ вы мусите ѡддавати вашїи дѣти до шкѣль публичныхъ, мимо вашого пересвѣдченя, що они ваше начате домашне христїянско-католицке выхованє не будутъ дальше розвивати такъ, якъ вы масте право сего ждати и домагати ся.

Въ дѣйствости отже сучаснїи порядки шкѣльнїи насилують вашу совѣсть. И годѣ ту оправдати ся тѣмъ, що наука религїи правильно выкладає ся въ школахъ народныхъ, а такожь въ школахъ середныхъ, бо мало сего, що регуляминѣ шкѣльнїи ѡддає тыхъ кѣлька годинѣ на науку религїи; цѣла наука, цѣле выхованє дѣтей католицкихъ повиннїи опирати ся на тривкѣи основѣ вѣры католицкой, а духъ Церкви повиненѣ ихъ на взкрѣзь пронизувати. Вы, католицки ѡтцѣ и матери не можете ѡдступити ѡдъ того жаданя, коли не хочете заведбати найважнѣйшого обовязку взглядомъ вашихъ дѣтей. Домаганє се будемо мы, вашїи Архінастырѣ повтарити все и безнастанно, бо колїсь разомъ зъ вами передъ Богомъ будемо мусѣли здати рахунокъ за спасенїє дѣтей вашихъ. — Може будутъ намъ несправедливо докорювати, що жадаемъ того зъ простого бажаня власти, що посягаемо за деспотизмомъ Церкви надъ школою, а може навѣтъ стремимо до закованя въ пута стану учительского, нѣтъ, мы не хочемо того; одну лишь цѣль маємо передъ очима: спасенїє душъ вашихъ дѣтей, и длитого жадаемъ для васъ шкѣль католицкихъ и учителей католицкихъ.

„Одъ васъ залежить, щобы мы того доби́ли ся,“ такъ одзываютъ ся мы уже разъ до васъ. Що мы однакъ ще того не одержали, въ томъ и вы выборцѣ католики не есте вольни одъ гдеякои провины. Неразъ при выборѣ вашихъ послѣвъ не зважали вы на се, щобы выбрати до Рады державной людей готовыхъ щиро и ревно поверти вашъ бажаня. Батьки католики! чи хотѣли бы вы днесъ зновъ повторити тую ошибку? Чи хочете еще одно поколѣне оддати, пожертвовати ошибочнымъ и погубнымъ зарядженямъ школьнымъ? Нѣтъ такъ бути не може! Выбирайте отже людей одного пересвѣдченя зъ вами, що въ рѣчахъ школьныхъ має слѣдовати змѣна, коли дорога наша отчина не має понасти зовсѣмъ въ безвѣрие и въ байдужность религiйну.

Щобы народы нашей монархiи розвивали ся успѣшно и щастливо, потрібный намъ миръ народный и сусибный. Коже племя має природне и историчне право плекати и розвивати свое жите народне, нѣ одному племени не годить ся однакожь ити въ своихъ домаганяхъ такъ далеко, щобы съ нимъ и побѣчи него живуча народность дѣлавала утраты въ своихъ правахъ и щобы цѣлостъ монархiи въ своихъ великихъ и загальныхъ справахъ поносила черезъ тое шкоду. Супротивъ права належного одному племени, стоить обовязокъ удержати одноцѣлность и могучость монархiи, подъ котрой материньски крыла Провидѣне оддало всѣ народы Австрiи. Бо только сильна, во гнутрѣ крѣпка а на выѣ могуча монархiя зможе поодинокимъ племенамъ заневнити свѣтло и воздухъ, потрібный до щастливого розвою ихъ силъ, а цѣлѣй державѣ запоручити благословеня мира. Тому отже любовь власного народу повинна бути тѣсно звязана съ справедливостiю супротивъ иныхъ племенъ, съ непохитнымъ привязанемъ до монархiи, съ незмѣнною любовiю и вѣрностiю до нашего найдостойнѣйшого Монарха, котрый цѣле счастье, всю цѣль своихъ прямованъ, бачить лише въ мирѣмъ розвою своихъ народѣвъ. Але коли любовь власного народу выроджуе ся въ самолюбство, коли ставитъ ся домаганя, нарушающы права иныхъ, рѣвно управленыхъ народѣвъ, наколи выголошуютъ ся засады, котрыхъ переведенне шкодитъ або грозить одноцѣлности и силѣ державы. та вѣрности найдостойнѣйшой Династiи, — тогда такъ горичо бажанный миръ не може помѣжъ народами Австрiи нѣ бути приверненымъ нѣ удержати ся, тогда Рада державна буде и дальше давати свѣту сумне зрѣлице пристрастныхъ спорѣвъ національныхъ. Епископы вашы горячо бажаютъ, абы тая борба погубна вже разъ замовкла, бо въ буряхъ пристрастiй национальныхъ мусить терѣти такожъ добро религiи и сповнюване честнотъ христiаньскихъ, любовь для церкви а належна честь венкой поважѣ.

Выборцѣ! сирава тая справдѣ въ вашихъ рукахъ. Выбирайте мужѣвъ справедливыхъ и розважныхъ; мужѣвъ, що домагають ся правъ, безъ нарушеня чужихъ правъ, що любятъ одноцѣлность, безъ шкоды для частины, що жадаючи своей власной части, не шкодитъ цѣлости, котры въ дѣланю своимъ держатъ ся тои мудрои засады, що въ нашей монархiи можна розвязати питаня народны не перевагою большости, але силою справедливости и христiаньской любви. Выбирайте прото мужѣвъ правдиво католицкихъ, бо только той, що жие и мыслить въ душѣ Церкви католицкой перейме одъ ней науку тои мудрости и справедливости, яку Церковь во всѣхъ национальныхъ питаняхъ одъ вѣка заявляла, и той только мимо рѣжнищъ народныхъ зможе въ найважнѣйшихъ справахъ едности порозумѣти ся съ сибгорожанами иныхъ племенъ. Не можемо съ достаточнымъ натискомъ и за часто вамъ повтаряти подвойнымъ звенемъ, що лучить народы Австрiи, есть лю-

бовь до нашего найяснѣйшого пануючого Дому и привязане до католицкои Церкви. Где витае Духъ Божій, тамъ тають народнїи рѣшнїцѣ въ сильной любви сердце. Выбираючи протое мужей, що думаютъ и чувствуютъ по католицки, прислужите ся зарѣвно своему народови, якъ неменше едности и могучости монархїи.

Але и зѣ взглядѣвъ суспѣльныххъ потребуемо мужей глубокою мудрости и мирно уснособленныххъ, бо и на тѣмъ поли кинить горяча борба и грозять тяжки небезпечности. Вѣдай нема нѣ одного стану, ани заводу, где бы не пановало, часто нарочно идѣущуване незадоволене зъ существующихъ односинъ экономичныхъ бѣ таки, що нарочно заострюють суперечности пануючі уже мѣжъ интересами поодинокихъ заводѣвъ, истнуючіи недостачи збѣльшуе ся пересадно, домагания до державы и спѣвудѣль въ праці около поправы экономичной ставляе ся такъ, що они стають ся невозможливыми до сповненя. А що держава яко покликана до обороны и до попираня правъ и интересѣвъ всѣхъ не може сповнити бажанъ каждой одилицѣ, протое росте число недоволенныххъ, а такъ змагае ся скѣлькѣсть тыхъ элементѣвъ, котрїи заколочуютъ миръ и убиваютъ здоровый розвѣи нашихъ экономичныхъ односинъ. Що разъ то бѣльше розкладае ся людска суспѣльность, що разъ бѣльше забувають на се поодинокїи версты суспѣльности, що они творять одну родину Божу, бо якъ поодинокїи членъ не творить цѣлого тѣла, але сполучене всѣхъ членѣвъ разомъ, такъ само нѣлка верства сама въ собѣ не становить цѣлой людскои суспѣльности, але тѣлько сполучене всѣхъ станѣвъ въ одно; забувають, що всякїи ставъ, безъ взгляду на его занятїе, повиненъ служити цѣлой людскои суспѣльности и причиняти ся до добра загалу. По тѣи отже причинѣ важнѣйшимъ и конечнѣйшимъ есть выбѣръ мужей, котрїи бѣдуютъ живо бѣду и потребности поодинокихъ станѣвъ, але котрїи заразомъ не спускаютъ зъ ока справы загалу, мужей, що не збѣльшаютъ и такъ вже истнуючої пропасти суспѣльной ширенемъ недовѣрїя и недоволеня, але радше тыхъ, що любовїю и справедливостїю намагаютъ ся зарѣвнати тѣ пропасти, розслѣдуючи станъ рѣчей безъ упередженя, котрїи лагодячи суперечнїи интереса и бажаня, хотять працювати для добра загалу.

Якъ зъ одной стороны потребуютъ охороны ремесла, рѣльництво и малый промыслъ, такъ само треба полагодити и усунути суперечнѣсть, що повстала въ послѣднихъ часахъ мѣжъ верствами носѣдающими а убогимъ станомъ работничимъ. Тымъ бѣльше треба до сего стремѣти, бо суперечнѣсть тая заострѣла ся черезъ небѣдрнїи условїя господарски, якъ такожь черезъ побуряющую дѣятельнѣсть элементѣвъ, змагающихъ до перевороту. Средствомъ, що веде до того есть разумне законодательство, що вырѣвнуетъ тїи суперечности. Вправдѣ маемъ бѣдъ многихъ лѣтъ не одну въ напрямѣ соціально политичнѣмъ благотворно дѣлаючи уставу, але богато ще позбѣтае до зрѣбленя: ждуть насъ еще велики задачѣ и представителѣ вашїи въ Радѣ державной повиннїи горячою працею вспѣльно съ иными приспѣшити ихъ розвязку. Вы повиннїи протое звернути вашу увагу при выборахъ на мужѣвъ способныхъ до сего працѣ вѣдомостями и досвѣдомъ и охочихъ розвивати добре законодавство суспѣльне, въ тѣмъ напрямѣ, чтобы оно боронило слабыхъ передъ могучими и честну працю передъ несовѣстнымъ ревнованемъ, вы не повиннїи выбрать такихъ, котрїи може думаютъ, що суспѣлнѣ борбы часѣвъ теперѣшнихъ могутъ вызѣчити тѣлько внѣшнїи средства примусѣи.

Нужда и убожество, на котре съ болемъ сердва день-въ-день мусимо дивити ся суть наслѣдкомъ грѣха и ведоладного подядку суспѣльного. Наслѣдкѣвъ грѣха николи не зможемъ усунути. Нужда и убожество будутъ протое такъ довго

на земли, якъ довго люде жиють. Божественный Стаситель каже wyraзно: „всегда бо нищия имате съ собою“ (и убоги все суть мѣжь вами (Мат. 26, 11.) а словами тими выступаетъ противъ злудныхъ обѣтницъ тыхъ, котры зановѣдаютъ, що суть въ станѣ усунути зо свѣта всяку нужду, всяке убожество и зробити всѣхъ людей богатыми и счастливыми. Нѣ, бо якъ не можна знести нерѣднѣсть помѣжь людьми, такъ само не можна усунути ѳдмѣнныхъ внѣшнихъ условій, и якъ довго стоить свѣтъ, такъ довго буде убожество, нужда, журба и хоруа. Однакъ убогій, що шукають працѣ и хлѣба а не находятъ ихъ, тѣи, що голодуютъ, а не мають никого, кто бы ихъ накормивъ, тѣи, що мерзнутъ, а не одержуютъ одежи, тѣи, що умирають, бо никто имъ не дастъ помочи, таки убоги не повинни бути въ суспѣльности основаной на християньскихъ засадахъ. Бо хоть нужда и убожество, яко наслѣдки грѣха первородного мусять истнувати по всѣ часы, то однакъ збѣльшують ся тѣи зла задля вадливости въ нашѣмъ теперѣшнѣмъ устрою суспѣльнѣмъ. Усунути тѣи недостатки, мають задачу не лишь цѣла суспѣльность, держава, громада а навѣтъ каждый чоловѣкъ, котрый понявъ добре науку Исуса Христа и знае, якъ велике милосердіе ѳнъ намъ указавъ и якъ строго намъ приказавъ милосердіе сповнити. Законодательство державне, опѣка громадъ надъ убогими, добровѣльна але унормована добротинѣсть християньска, мусять разомъ спѣвѣлати, чтобы утворити такій лады суспѣльный, котрый не полишае безъ помочи нѣякого убожества и нѣякой нужды.

Хоть на жаль мы ще далеко ѳдъ сеи пожеланой цѣли, однакъ зможемо си певно осягнути, якъ тѣлько наука, примѣръ и ласка нашего Спасителя проникнуть глубше и огрѣютъ людски сердца, коли громада въ своемъ суспѣльнѣмъ дѣланю переймутъ си духомъ любви и милосердіа, коли держава буде стремѣти заедно и вытревало до мудрого розвою суспѣльного законодательства въ душѣ християньскѣмъ. Розумный чоловѣкъ повитае радостно тѣи уснѣхи, навѣтъ буде ихъ домагати ся, хотьбы они мали наложити жертвы на посѣдаючій веретвы. Нѣякій християнинъ, нѣякій католикъ не може натомѣсть похвалити способѣвъ (средствъ) що ихъ поручаютъ до усуненя недостатчъ суспѣльныхъ, тѣи люде котры уважають себе выключными и правдивыми заступниками люду робучого. Люде тѣи прямутъ до поправы ѳдносиянъ робѣтничого стану черезъ новий переворотъ нашего ладу суспѣльного, черезъ лиссение всякой власности, черезъ удержавнене землѣ, капитала и средствъ працѣ. Всѣмъ обѣцуютъ рѣвне уживане при рѣвноій праці: въ дѣйствиости однакъ приготовили бы пановане для себе черезъ невыносиме ярмо и негѣдний примусъ. Докладають они всякихъ змаганъ чтобы зруйновати Церковь и християньство, що суть найсильнѣйшимъ муромъ противъ погубныхъ ихъ змаганъ и тому бесѣды и письма ихъ переповнені неповздержными напастьми на Церковь и ея слугъ, повни суть насмѣшокъ и наругъ зъ найблагороднѣйшихъ урядженъ нашей святой религій. Люде тѣи бажають вѣру въ Бога и въ его Провидѣніе, повни надѣѣ вѣру на вѣчну будучнѣсть, привязане до Церкви и довѣріе душпастырѣвъ, все тое вырвати зъ сердца робѣтника, котрый на жаль дуже часто подъ вливаномъ нужды подпадае симъ покусамъ и ѳдае свои услуги для погубныхъ цѣлей.

Робѣтники католици! въ первый разъ завозвано васъ до урны выборчой, чтобы вы голосами вашими выслали до Рады державной вашихъ мужѣвъ довѣрія! О голоса ваші будутъ старати ся зо всѣхъ — усюды, а по-найбѣльше от-сѣ люде, що бажали бы мовѣ-бы выключно боронити вашихъ интересѣвъ. Будутъ при васъ кидати пѣдозрѣнія и клеветы на Церковь и слугъ ея и будутъ васъ кусити безмежными и невозможными до сповненя обѣтницями, и будутъ вамъ говорити що

наближає ся часъ вызволу зъ подъ ярма нужды, що наблизили ся для васъ дни счастья, коли тільки схочете оддати голосы людямъ котрі называють себе одинокими заступниками робѣтниківъ. Стережѣть ся тихихъ лжепророкѣвъ! Они не можуть сповнити даныхъ вамъ обѣтницъ, они тільки погѣршатъ вашу долю. Нѣ! вѣрте бѣльше симъ, що учать васъ и вашъ дѣти вѣры Церкви, що були дотеперь вашими дорадниками въ кождѣй важкѣй хвилѣ, тымъ, що мають горяче сердце для вашего морального и дочастного добра. Они нехай васъ поучать про властивѣ цѣли тыхъ лжепророкѣвъ, а не слухайте людей котрі васъ манять, що вамъ збудують рай на руинахъ олтаря и трону. Выбирайте протое мужей, що стоять твердо при вѣрѣ католицкой, мужей, що мають спѣвчуте для нужды и убожества люду, що законною дорогою употреблять всѣхъ добрыхъ средствъ, щобы заповѣгчи недостачамъ, котрі васъ давлить, мужей, котрі словомъ и дѣломъ исповѣдують споконвѣчну правдиву науку, що безъ Бога нема счастья, безъ вѣчности нема надѣѣ, безъ вѣры християньской правдивои любви.

Пересторогу тую звертаємъ ще разъ до выборѣвъ всякого стану. Выбирайте мужѣвъ католицкихъ, що суть католиками не тільки зъ имени, але вѣру свою исповѣдують и стверджають прилюдно и житемъ и словомъ. „Аще не Господь созиждеть домъ, всуе трудишася збудуци!“ (Псал. 126. 1.) (Коли Богъ не збудує дому, марно працювали, що его будують.) Безъ Бога нема жадной тревалои поваги, хоть держава богато своею повагою вымусити може, однакъ тільки тогды довершитъ свое дѣло, коли горожане поважати будуть право Боже, бо оно есть жереломъ всякой власти на земли. Весь устрѣй державный мусить бути тою гадкою одушевленный, що держава покликана только до сего, щобы людскими средствами вытворювати и удержувати порядокъ Божій на земли. Коли держава одступає одъ сего жерела своей власти, тогды конає грѣбъ подъ собою и подпомагає погубнѣй праці тыхъ, що бажають зничити порядокъ божій и державный. Супротивъ сихъ могучихъ нехристияньскихъ змаганъ бѣльше чимъ коли nebude потреба мужей, „що Богу отдають Боже, а цѣсаревѣ то що цѣсарске“. Такихъ протое мужей выбирайте, а черезъ тоє укрѣпите повагу державы, охороните добродѣйну дѣятельность Церкви, промостите дорогу до згоды и сусѣльного мира.

Коли однакъ будучѣ выборы мають сповнити нашѣ бажания и надѣѣ, вы мусите бути въ едности, католицки выборѣ.

Роздвоєне мѣжь вами було доси многократно причиною вашей немочи. Коли католики въ Австрїи не бажають зречися всякого впливу на публичнѣ справы монархїи, коли не хочуть посвятити найважнѣйшихъ интересѣвъ, то не повинно такъ дѣятись въ будучности. Маєте вспѣльный прапоръ, около котрого при сихъ выборахъ вы повиннѣ зъеднатися, — вашу святу вѣру католицку. Спѣшитъ отже мужи католицки, щобы мы васъ побачили въ радѣ подъ тымъ знаменемъ и побѣдителями въ томъ знамени!

Важну сю справу одаємо всемогучой опѣцѣ Божой, поручаємо могучому заступничеству преблагословенной Дѣвы Марїи и протое розпоряджаємъ, щобы въ одну изъ наиблизнихъ недѣль передъ днемъ выборѣвъ, по попередному заповѣдженю черезъ Душпастырѣвъ, во всѣхъ церквахъ парохїяльныхъ нашихъ Епархїй выставлено Найсвятѣйшу Евхарїстію для всенародного почитания и молитвы одправлено на інтенцію добрыхъ для Церкви и цѣлой отчины користныхъ выборѣвъ!

На знакъ нашої архипастырскої любови по́дносимо вespółно руки и благословимо васъ въ Ими Отца и Сына и святаго Духа. Амниъ.

Въ мѣсяци Сѣчни, року Божого 1897.

Франць de Павля, Кардиналь Шенборнъ, князь-архієпископъ Пражскій.	Мартинъ Іосифъ Ржіга, епис. Будіѣвскій.
Антонъ Іосифъ, Кардиналь Груша, князь-архієп. Вѣденскій.	Іоаннь Пузина, князь-епископъ Краковскій.
Юрій, Кардиналь Кошпъ, князь-епископъ Броцлавскій.	Евгенъ Кароль Валюссі, князь-епископъ Тридентійскій.
Сильвестеръ, Кардиналь Сембратовичъ, архієп. Львѣвскій и митропол. обр. гр. кат.	Іосифъ Канъ, князь-епископъ зъ Гуркъ.
Іоаннь Еван. Кардиналь Галлеръ, князь-архієпископъ Зальцбургскій.	Франць Марія Доппельбаверъ, епископъ Лінцу.
Фульгенцій Царевъ, архієпископъ, епископъ Лесіны,	Михайль Напотнікъ, князь-епископъ Лявантскій.
Ісаакъ Николай Іссаковичъ, архієпископъ Львѣвскій обр. ормен.	Филипъ Накічъ, епископъ зъ Спалато-Макарска.
Алойсій Матѣій Цорнъ, князь-архієпископъ Гориціи.	Юліянъ Куиловскій, епископъ Станиславѣвскій обр. гр. кат.
Северинъ Моравскій, архієпископъ Львѣвскій обр. лат.	Іосифъ Григорій Марчелічъ, епис. Рагузы.
Григорій Райчевичъ, архієпис. Задару	Едвардъ Іоаннь Непомукъ Бринихъ, епископъ Кралевоградца.
Теодоръ Конъ, князь-архієп. Оломунецкій.	Леопольдъ Шустеръ, князь-епископъ зъ Секкавъ.
Лука Солецкій, еписк. Перемыскій об. л.	Іоаннь Креститель Ресслеръ, епископъ зъ Ст. Пельтенъ.
Ігнатій Лобосъ, епископъ Тарновскій.	Андрей Марія Штеръ, епископъ зъ Триесту Капо Д. Істрія
Еммануилъ Іоаннь Шебель, епископъ Літомерицкій.	Матоей Занноні, епископъ зъ Себеніко.
Франць Салезій Баверъ, еп. Бернскій.	Франць Уцелліні, епископъ Котарскій.
Сімонъ Айхнеръ, князь-епископъ Бріксевскій.	Константинъ Чеховичъ, именов. епископъ Перемыскій обр. гр. кат.
Іаковъ Міссія, князь-епископъ Люблинскій	Франць Волярічъ, вікарій капитулярній зъ Веліѣ.
Іоаннь Креститель Фляпнъ, епископъ Паренцо-Полъ.	

Отъ Еп. Ординаріята

Перемышль, дня 3. Лютого 1897.

Ч. 21/орд.

Ч. 7.

О реколекціяхъ
дух.

Реколекціи духовній для Священникѣвъ одбудуть ся въ Монастири ОО. Василіяна въ Добромили почавши одъ понедѣлка зъ полудня с. е. 1 н. ст. Марта (по недѣли Мисопустной) до четверга по полудни с. е. 4. Марта с. р. о чѣмъ Всч Духовенство завѣдомляе ся и до участи завзываетъ ся съ тымъ, що посли заявлени Всчестийшого Отца Настоятеля Монастыря удержанье за часъ той коштомъ Монастыря тымъ удѣлтъ ся, котри 4 богослужебній интенціи приймутъ.

Желаючи въ тыхъ спасительныхъ упражненіяхъ участвовати, довший за-
вчасно писемно зголосити приѣздъ свой до Веч. Настоятельства Монастыря.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дни 5. Лютого 1897.

Ч. 8.

Ч. 250/орд.

Отписъ обѣжного розпорядженія ц. к. центральной комисіи для выслѣдженія
и удержанія искусства и историчныхъ памятниковъ зъ дня 9. Сернія 1896 Ч. 980
до всѣхъ П. Т. паніовъ консерваторовъ П. Секціи: „Въ слѣдствіе отъ компетентной
стороны порушенія, споводовало Президіумъ ц. к. центральной комисіи для искусства
и историчныхъ памятниковъ взглядомъ употребленія мальовиль на шклѣ въ церквахъ
консерваторамъ П. Секціи слѣдуючіи всказовки дати. Есть передвсемъ при томъ
два момента брати на розвагу.

О уживаню мальо-
виль на шклѣ при
будованю або репа-
раціи церквей.

1) Чи характеръ стилю церкви не выключаетъ образовъ на шклѣ и не заказуе?

Трафлаеси, що церкви пѣзвѣйшого ренесанса — барокъ — и рококо сти-
лю малюють ся въ той способѣ, церкви, котры въ однімъ часѣ повстали, въ котрыхъ
историчне мальоване на шклѣ давно загинуло и котрыхъ обставины стилю для
уживанія образовъ на шклѣ такожъ въ естетичномъ напрямѣ не отповѣдаютъ, ту
поминувши иншіи обстоительства, изъ внѣ выдающе освѣтлене некрасне и переры-
ваюче дѣйствіе на снаряды такой церкви выкликуюе.

2) Если уже такожъ стиль церкви, величина и форма оконъ уживане
мальовила на шклѣ дозволяетъ, то треба такожъ увзгляднвити, що дѣйстно вкуснй
и краснй образы на шклѣ значнй сумы пожирають. Мусить ся щадити, потѣмъ при
скуныхъ средствахъ осягне ся суррогатъ безъ найменшой вартости, котрыи цер-
кови безображае а не украшае.

Консерваторы мають прото, на случай довѣданія ся о намѣренѣмъ умѣщеню
мальовиль на шклѣ найперше переконатися, чи стиль церкви такихъ образовъ до-
магаеси и чи въ данѣмъ случаю отвѣтнй средства стоятъ до розпорядимости, абы
можна щось коштовного выбудовати.

Въ противнѣмъ случаю треба поддати, абы бѣде шкло залишити або бу-
тельковѣ шибѣ позакладати.

Въ кѣнци треба такожъ увагу звернути на фірму якої работа порученою
остала, и въ жаденѣ способѣ не допустити, щобы старй образы на шклѣ за новй
замѣнюванй були, якъ то неразъ дѣеси. На всякйй случай належитъ въ даныхъ
случаяхъ безпроволочнйй доносъ до центральной комисіи здѣлати.“

Повыше подаеси Преч. Духовенству до вѣдомости съ порученемъ точного
пбеля сего поступлеия въ даныхъ случаяхъ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дни 14. Сѣчня 1897.

Ч. 6716/96

Ч. 9.

О выставленю вы-
кавоѣ метр. угор-
скихъ подданныхъ.

Выс. ц. к. Намѣстниство зъ дня 15. Студня 1896 Ч. 104978 розпоридило слѣдуюче :

„Выс. ц. к. Министерство справъ внутрѣшнихъ рескрытомъ зъ дня 25. Листопада 1896 Ч. 39131 розпорядило въ справѣ кварталного предкладаня вытгѣвъ метрикальныхъ угорскихъ подданныхъ якъ такожь и инныхъ подданныхъ чужинцѣвъ уродженыхъ, вѣнчаныхъ або помершихъ въ Галичинѣ, щобы новыше наведеній вытги метрикальнїи изъ взгляду на тоє, що виѣшна ихъ форма якъ такожь способъ ихъ проваджена за границею не суть знанїи (вѣдомїи), якъ такожь изъ взгляду на тоє що вытги тїи по бѣльшой части на чужїи языки толкованїи бути мусятъ — були выготовлени старанно и точно и выповненїи письмомъ выразнымъ и четкимъ.

Схоче протое Высокопреподобна Консисторїя повѣдомити о томъ подчиненїи Уряди метрикальнїи въ цѣли стислого перестерѣганя высше наведеного.“

Тое высоке розпоряджене подаеся Всеч. Енарх. Духовенству до перестерѣганя и исповненя.

Отъ Еп. Консисторїи.

Перемышль, дня 25 Сѣчня 1897.

Ч. 5933/96.

Ч. 10.

О фантовой лъоте-
терїи на рѣчь „Зо-
лотого Креста.“

Ведля заявлени Президїи выс. ц. к. Намѣстниства зъ 10 Листопада 1896 Ч. 10781 буде въ р. 1897 устроена фантова лъотерїи на рѣчь стоячого подъ Найвысшимъ протекторатомъ Еп. ц. и к. Высокости Найдостойнѣйшой Цѣсаревичевой, Вдовы Стефанїи товариства „Золото Креста“, которе має на цѣли основанє въ бѣльшихъ мѣстцахъ лѣчничихъ схоронискъ (Curlhäuser) для ц. к. урядникѣвъ.

Въ виду горячого заинтересованя ся справою, яке оказує Найдостойнѣйша Протекторка, не менше изъ взгляду на доброчинну цѣль предиринятїи, переслала сюда висока Президїя 92 лъосѣвъ до розпродажи зъ которыхъ еще 72 кож-дый въ цѣнѣ 1 зл. поостає въ тутешной Еп. канцелярїи до закуплени.

Подаючи тоє до вѣдомости Пр. енархїального Клира надѣеся Еписк. Ординарїятъ, що каждый деканатъ радо зголосить ся сюда о одинъ, два або три такїи лъосы, которї сейчасъ за улатою 1 зл. ѣтъ каждого поодинокого лъоса властителємъ ѡдосланїи будутъ. Въ сей способъ могутъ новышїи 72 лъосы якъ найскорше бути розпроданїи.

Рефлектуючимъ поручаєся до осми дней сюда отвѣтити.

Отъ Еп. Ординарїята.

Перемышль, дня 26. Сѣчня 1897.

Ч. 11.

Ч. 520.

Съ речинцемъ уѣзгательства до дни 25. Цвѣтна 1897 выставлють ся на конкурсѣ слѣдующіи парохіи:

Конкурсъ на опоро-
женіи парохіи.

1. Старемѣсто ц. к. наданя, дек. Старосам.	18. Острѣвъ право патр. почив., дек. Яросл.
2. Милвкѣ ц. к. наданя, дек. Мушиньск.	19. Будиницѣ, право пат. почив., дек. Беле.
3. Войкова ц. к. наданя, дек. Мушиньск.	20. Хлѣвчаны над. прив., дек. Угнѣвского.
4. Батятычи над. прив., дек. Жовкѣвск.	21. Ряббе право патр. почив., дек. Балиг.
5. Крецѣвъ над. приватн., дек. Лѣского.	22. Рыхвалдѣ над. прив., дек. Бѣцкого.
6. Крапина над. прив., дек. Дуклянск.	23. Шумячѣ право патр. почив., дек. Выс.
7. Горинка наданя прив., дек. Балигород.	24. Дяѣстрикѣ дубовый право патрона
почивае, дек. Жукотыньского.
8. Крыве ад Тѣсна наданя приватного,
дек. Балигородского.	25. Береги гѣрнѣ над. прив., дек. Затвар.
9. Чорворѣки над. прив., дек. Коросвяньс.	26. Шандровецѣ над. прив. дек. Затвар.
10. Скородне над. прив., дек. Затварниц.	27. Свидникѣ над. прив., дек. Старосамб.
11. Пискороници над. прив., дек. Яросл.	28. Михалевици над. прив., дек. Комари.
12. Райгаревичи над. прив., дек. Мостиск.	29. Белзецѣ над. прив., дек. Потелицкого.
13. Дрогомышь над. прив., дек. Явор.	30. Хмѣль над. прив., дек. Затварницкого.
14. Дальова над. прив., дек. Яслиского.	31. Крыница, ц. к. над., дек. Мушиньск.
15. Трѣйци над. прив., дек. Добромильск.	32. Ольшаниця право патр. почивае дек.
Яворѣвского.
16. Ясель над. приват., дек. Яслиского.	
17. Дорогонѣвъ вел. над. прив., дек. Кул.	

Отъ Еп. Консисторіи

Перемышль, дни 6. Лютого 1897.

Ч. 12.

Ч. 253.

Вся Комисія управляюча дѣлами вдов-сирот. фонда доноситъ подѣ днемъ 15. сѣчня 1897. Ч. 16. слѣдующе:

Станъ касы фонда
вдов. за часъ отъ
1/12 1896 до 1/1 1897.

Станъ касы вдов. сир. Института

за часъ отъ 1-го грудня 1896 до 9-го сѣчня 1897 р.

А) ФОНДЪ КОРЕННЫЙ.

Приходъ	Готѣвка		цѣный паперы		Розходъ	Готѣвка		цѣный паперы	
	ал.	кр.	ал.	кр.		ал.	кр.	ал.	кр.
1. Переносъ зъ Лист.	24	64	156	550	—				
2. Ломницкій Сава .	160	—	—	—	—				
3. Феленчагъ Ник. .	60	—	—	—	—				
4. Ортынскій Фил. .	200	—	—	—	—				
5. Янювъ Петръ . .	195	—	—	—	—				
6. Минковичъ Емил.	95	—	—	—	—				

Приходъ	Готѣвка		цѣнный паперы		Розходъ	Готѣвка		цѣнный паперы	
	зл.	кр.	зл.	кр.		зл.	кр.	зл.	кр.
7. Клячинскій Ант.	295	—			1. На закупно 4% Листѣвъ Заст. Тов. нар кред. земск.	1955	20	—	—
8. Утриско Волод.	195	—			2. Вильсовані 4 1/2% Листы Заст. Банку краевого	—	—	1500	—
9. Черлюнчакевичъ Сильвестеръ . . .	100	—			3. Листы Заст. Тов. кредит. земского .	980	54	—	—
10. Тымчипинъ Гр.	95	—			Разомъ	2935	74	1500	—
11. Гичко Николай .	95	—							
12. Кочиркевичъ А.	100	—							
13. Несторовичъ Левъ	100	—							
14. Мохнацкій Волод.	95	—							
15. Кушнѣръ Евст.	95	—							
16. Венгрыновичъ В.	95	—							
17. Нѣсевичъ Добранскій Никол.	95	—							
18. Крупскій Петръ	100	—							
19. Дутковскій Каз.	100	—							
20. Корытовскій Вол.	95	—							
21. Ильницкій Волод.	100	—							
22. Дуцько Иванъ .	100	—							
23. Фекула Иванъ .	200	—							
24. Банкъ красвый надвышку	37	40	1500	—					
25. За требники лесовані бл. п. Гр. Шанкевичемъ .	100	—	—	—					
26. Цѣцькевичъ Ив.	35	—	—	—					
27. 4% Листы Заст. Тов. кред. земск.	—	—	3000	—					
Приходъ	2962	3	1610	50					
Розходъ	2935	74	1500	—					
Остае въ касѣ	26	29	1595	50					

II. Въ Общю рѣлич. кредитов. Заведенію: 4.500 зл. а. в.

Б) ФОНДЪ РЕЗЕРВОВЫЙ.

Приходъ	Готѣвка		Розходъ	Готѣвка	
	зл.	гр.		зл.	гр.
1. Переносъ зъ Листопада . .	1006	72	Розходъ	—	—
2. Миколайчукъ Мартинъ . .	3	—			
3. Левицкій Вилодимиръ . . .	15	32			
4. Растваецкій Адолфъ	20	—			
5. Деканатъ Церем-Городскій .	24	—			
Приходъ	1069	4			
Розходъ	—	—			
Остае въ касѣ	1069	4			

В) ФОНДЪ РОЗПОРЯДИМЫЙ.

Прихѣдъ	Готѣвка		Розхѣдъ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ зъ Листопада . . .	1998	16			
2. Деканатъ Самбѣрскій . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Баранецкій Силь- вестеръ, Березиньскій Ант, Берескій Стеф., Гмитрыкъ Иляріонъ, Мельникъ Іоаннь, 13 зл. 29 кр., Миколаевичъ Ант. 16 зл., Рѣвицкій Тео- доръ 20 зл.	89	29			
3. Сапрунъ Михаилъ . . .	10	—			
4. Деканатъ Высочаньскій . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Саламонъ Счаст- ный, Лодынскій Корн., Пру- хвицкій Мих., Кордасевичъ Викторъ, Трешневскій Мих. Шайдзицкій Іос. и Гомза Ем. 10 зл. 53 кр.	70	53			
5. Деканатъ Потелицкій . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Осмѣсловскій Ник. Колначкевичъ Ант., Мана- стирскій Юстинъ, Ломви- цкій Ниль, Паславскій Ант., Боровецъ Вас. Лазоръ І., Фолисъ А., Решетыло Іоан., Козакъ Іоаннь, Горницкій Евгеній, Гура Даміянъ, Дем- чукъ Вас., Чабанъ Назарій, Кувцевъ Алексей, Плешке- вичъ Вас. 12 зл. и Гаври- шкевичъ Іоаннь 14 зл.	176	—			
6. Деканатъ Самбѣрскій . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Татомиръ Іоанвь, Боберскій Николай и Би- ливьскій Юліанъ.	30	—			
7. Миколайчукъ Мартинъ . . .	10	—			
8. Деканатъ Оленицкій . . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Дуркотъ Іосифъ, Михайловъ Даниль, Ко- брынь Іоаннь, Макаръ Ан- товій, Павловскій Конст., Мокрицкій Ант., Кульма- тицкій Софронъ, 14 зл. Феде- вичъ Емиліянъ, 6 зл.	80	—			
9. Деканатъ Балигородскій . . .	149	41			

П р и х о д ъ	Готівка		Р о з х о д ъ	Готівка	
	пл.	кр.		пл.	кр.
именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Ладыжинській М. Кузьмакъ Іос., Чайковскій Волод., Ясеницкій Кипр, Охничъ Вас, Габлинській Перъ, Кобздай Волод., Стукачъ Павло, Гукевичъ Вол., Титарь Іоаннь, Вендиловичъ Юл., Гинилевичъ Вол., Щирба Мих., Згорлякеничъ Франц., 7·41 кр. Савчинъ Іоак 12 зл.					
10. Деканатъ Любачѳвскій . . . именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Скобельскій Теоф., Сембратовичъ Алекс., Рыбачевскій Іоаннь, Рейнаровичъ Іосифъ, Целехъ Евст., Подляшецкій Іоаннь, Пѣрожинскій Григ., по 15 зл. Строньскій Корн., Данилѳвъ Іоаннь, Кокуревичъ Мих, Осьмакъ Романъ, Гарасовскій Теоф, 8 зл., Латошинскій Теофилъ, 20 зл. Полошиновичъ Левъ. 30 зл., Гриневецкій Емиліянъ, 13·40 кр.	201	40			
11. Деканатъ Жовкѳвскій . . . именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Чеховичъ Волод., Грушкевичъ Мих, Породко Вас, Подолинскій Волод., Доловицкій Іос, Тымкевичъ Андр., Савчакъ Іоаннь, Яремкевичъ Алекс., Сѣнкевичъ Анат., Крайчикъ Ілія, Сяноцкій Алекс., Радецкій Іоаннь, Ренетъловичъ Викт. Тустановскій Атан., Виханьскій Алекс, Олещукъ Лука, Козакъ Теодоръ, Косоноцкій Мих., 14 зл. Иванъ Дуцько 16 зл.	200	6			
12. Деканатъ Перем.-Загородек. именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Борисевичъ Андр., Ивасѳвка Іоаннь, Козенка Стефанъ, Крвавичъ Зеноръ, Гайдукевичъ Андрей, Кон-	111	82			

Прихòдъ	Готòвка		Розхòдъ	Готòвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
стантинovichъ Емилъ, Гайдукевичъ Волод., Чертежинскій Димитръ, Захаріяевичъ Ант., Маликъ Игнатій 9 зл. 40 кр. Косоноцкій Іоаннъ 12 зл. 42 кр.					
13. Деканатъ Старосамборскій . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Хомишинъ Мак., Киричинскій Ілля, Брыкъ Мих., Кушнѣръ Едвардъ, 26 зл. 43 кр. Венгриновичъ А. 20 зл.	76	43			
14. Коцюба Александеръ . . .	10	—			
15. Деканатъ Белзкій именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Черевко Іоаннъ, Брунецъ Алекс.	20	—			
16. Калужиньскій Владыславъ	10	—			
17. Деканатъ Ольховецкій . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО, Калужняцкій Теоф. Барновичъ Антон., Лазори- шакъ Миронъ, Хомицкій В., Гамерскій Іосифъ, Салацкій Іоаннъ 14 зл.	64	—			
18. Деканатъ Перем.-Городскій именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Калужняцкій Іг., Михальчукъ Іоаннъ, Ярема Теодотъ, Менциньскій Е- миліанъ.	40	—			
19. Сабарай Іоаннъ	10	—			
20. Деканатъ Ярославскій . . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Хотынецкій Іоанъ, Лихицкій Теодозій, Кмици- кевичъ Стефанъ, Саноцкій Левъ; Черяунчакевичъ Силь- вестеръ 15 зл. Лебедовичъ Алексей 12 зл.	67	—			
21. Деканатъ Жукотыньскій . именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Турчмановичъ Те- офилъ, Фидыкъ Вас., Явор- скій Корнелій, Флюнтъ Ми- ханль, Марчакъ Димитрій, Грабець Теодоръ.	60	—			
22. Деканатъ Саноцкій	120	—			

П р и х о д ь	Готівка		Р о з х о д ь	Готівка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Сембратовичъ Левъ, Гамерскій Іоаннъ, Пухиръ Андрей, Лавровскій Антоній, Зубрицкій Александеръ, Калужницкій Іоаннъ, Солтыкевичъ Орестъ, Подяшецкій Петръ; по 15 зл. Саламонъ Викторъ, Куцерыбъ Дим.					
23. Мельникъ Артемій . . .	10	—			
24. % отъ невинкульованыхъ Листовъ заставныхъ . . .	115	50			
25. Кошко Максимъ	10	—			
26. Деканатъ Затварницкій . .	137	—			
именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Мигуловичъ Маркилій, Котецкій Іосифъ, Яросевичъ Іоаннъ, Сологубъ Василій, Туряньскій Михайль, Левицкій Володимиръ Гермакъ Казимиръ, Гичко Діонизій, Войтовичъ Теодозій, Моравскій Іеронимъ, Попель Володимиръ, Лецишакъ Никифоръ 13 зл. Була Николай 14 зл.					
27. Деканатъ Порохницкій . .	86	—			
именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Борисевичъ Іоанъ Дигдалевичъ Антоній, Пирожокъ Кирилль, Созаньскій Іоанъ, Венгрыновичъ Володимиръ 17 зл., Нероневичъ Яковъ 15 зл. Подяшецкій Теофиль 14 зл.					
28. Деканатъ Сокальскій . .	126	—			
именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Крыницкій Емилъ, Николаевичъ Маханль, Ливрецкій Василій, Николаевичъ Константинъ, Савойка Теодоръ, Корчиньскій Яковъ, Матвіясъ Іоанъ по 14 зл. Лонцкій Симеонъ, Фолясъ Михаиль, Яюсъ Іос., Левицкій Емилянъ.					
29. % отъ Листовъ Заставныхъ, Товариства кредит. земск.	1688	25			
30. Деканатъ Коросняньскій .	74	—			
именно зложили по 10 зл.					

Приходъ	Готѣвка		Розходъ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
Всѣ ОО. Мудрый Іоаннъ, Прислонскій Александръ, Мерена Теодоръ, Фецица Михаиль, Мѣйскій Левъ 14 зл. Паньковскій Изиріонъ 20 зл.					
31. Лыскъ Тимотей	12	—			
32. Деканатъ Потелицкій . . . именно зложили по 10 зл. Всѣ ОО. Гисовскій Іоаннъ, Сиротинскій Викторъ, Сте- панъ Сильвестеръ, Минча- кевичъ Таддей, Леонтовичъ Адріанъ, Иванецъ Іосифъ, 13 зл. Панъ Володимиръ, 18 зл.	79	—			
33. Котысъ Атаназій	10	—			
34. Деканатъ Мостискій именно зложили по 10 зл. Всѣ ОО: Гладыловичъ Юл., Глушкевичъ Теофилъ, Чер- кавскій Іосифъ, Сѣнкевичъ Алекс., Сѣнкевичъ Теофилъ.	50	—			
35. Деканатъ Высочанскій . . . именно зложили по 10 зл. Всѣ ОО Лазоръ Григорій, Кордасевичъ Анатолий, Не- сторевичъ Петръ, Мацоракъ Василій 20 зл.	50	—			
36. Деканатъ Судово-Вишеньск. именно зложили по 10 зл. Всѣ ОО. Лыскъ Вол., Левъ Григорій, Теленъ Андрей, Лытинскій Миронъ, Пасѣ- чинскій Кирилъ, Савула Теодоръ, Ольховый Волод., Петрикъ Іоаннъ, Кондрацкій Василій, Гукевичъ Алексей, Тыховскій Левъ и Бованко Атанасій.	120	—			
37. Вир. Соборъ Крылошанъ зъ фондаціи І. Лавровскаго.	1000				
38. Вир Соборъ Крылошанъ отъ членѣвъ	150	—			
39. Паславскій Володимиръ . .	10	—			
40. Полянскій Іоаннъ	6	—			
41. Деканатъ Бѣцкій именно зложили по 10 зл. Всѣ ОО. Сорокевичъ Іоанъ	174	75			

П р и х ђ д њ	Готѣвки		Р о з х ђ д њ	Готѣвки	
	зл.	кр.		зл.	кр.
Калужняцкій Володимиръ, Русинякъ Іоаннъ, Литын- скій Іоаннъ, Барновскій За- харія, Полошиновичъ Дан, Добрянскій Діонизій, Кон- стантиновичъ Юстинъ, Хи- лякъ Димитрій, Курилло Вя- силій, Кисѣловскій Филемъ, Кошетицьскій Клим. 10 зл 75 кр, Дуркотъ Іоаннъ, Юр- чакевичъ Іосифъ, Дуркотъ Теодозій, Юрчакевичъ Еми- ліинъ, Лиховскій Антоній 14 зл.			1) Передат. на р. 1896 набрали: 1. Грушкевичъ Зиновій . . . 2. Ропицка Минодора . . . 3. Кордасевичъ Олимпій . . . 4. Дуковска Іосифа 2) Печатня за книгу контову 3) Порто почтове 4) Перецетъ книги контовой 5) Ремунерація за часъ ѓтъ $\frac{1}{2}$ — $\frac{21}{12}$, 1896. для касіера " контролъора " секретаря " слуги канцелярїи для протоколіанта консистор- ского за цѣлый рѣкъ 6) Выдатки канцелярїи	25 20 25 15 17 1 3 75 25 50 15 50 13	— — — — 8 — — — — 7
42. % ѓтъ обліг. фонда проини.	494	—			
43. % ѓтъ книж. Щад. Перем.	30	—			
44. % ѓтъ Листѣвъ заставныхъ Банку красоваго	209	94			
45. % ѓтъ книж. щадн. „Вѣры“	19	9			
46. Деканатъ Потелицкій	2	—			
Прихѡдъ	8268	41			
Розхѡдъ	334	15			
Остатъ	7934	26			
			всего	334	15

П о в т о р е н ь е.

Дня 9. Сѣчня 1897 має бути въ касѣ:

I. Фондъ коренный готѣвка	26 зл. 29 кр.	цѣный паперы 159550 зл. — кр.
II. " резервный "	1069 " 4 кр.	" " — зл. — кр.
III. " розпорядимый "	7934 " 26 кр.	" " — зл. — кр.

Всего готѣвкою 9029 зл. 59 кр. цѣный паперы 159550 зл. — кр.

Вѡдновѣдно до того сиравоздана найдено въ касѣ:

I) Въ цѣныхъ паперахъ	159550 зл. — кр.
II) 1. на книжочцѣ Перемыской щадн. Ч. 17124	2203 зл. 64 кр.
2. " " " Общ. „Вѣра“ Ч. 136	769 зл. 9 кр.
3. готовыми	6056 зл. 26 кр.

разомъ 9029 зл. 59 кр.

III) Кромѣ того находится въ касѣ книжочка щадничка Общества „Вѣра“ на квоту 28 зл. 13 кр. а. в. Ч. 150 за требники леговані бл. п. Гр. Шашкевичемъ, для Института.

М. Подольскій
предсѣдатель

Е. Менциньскій
секретарь.

М. Кошко
касиръ.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 19. Сѣчня 1897.

ХРОНИКА.

Въ пропозицію прийняті:

Ч. 6611. На парохію Добромилъ дек. Добромилського: I. Лысякъ Володимиръ, II. Ивасѣвка Іоаннъ, III. Гнатишакъ Гаврилъ въ списѣ. 1. Гукевичъ Константинъ, 2. Каламунецкій Ілія 3. Кушиѣръ Едвардъ, 4. Ильницькій Генрикъ, 5. Прухницькій Михаилъ, 6. Шумило Тома, 7. Туна Іларій, 8. Савицкій Андрей, Венгриновичъ Антоій.

Ч. 6663. На парохію Передѣльница дек. Добромилського: I. Колтувюкъ Николай, II. Чайковскій Алекс., III. Романовскій Василій, въ списѣ. 1. Туна Іларій, 2. Войтовичъ Теодозій, 3. Киричинскій Стефанъ, 4. Кисѣльовскій Філемонъ, 5. Ленчикъ Іосифъ, 6. Гукевичъ Алексій, 7. Прислонскій Романъ.

Ч. 6664. На парохію Сокаль дек. Сокальського: I. Чеховичъ Орестъ II. Сѣнкевичъ Теофиль, III. Крыницькій Емилианъ въ списѣ, 1. Хлопецкій Едвардъ, 2. Каламунецкій Ілія, 3. Шумило Тома, 4. Созанскій Владиславъ, 5. Подолинскій Філемонъ.

Ч. 6685. На парохію Синокъ дек. Синоцкого: I. Константиновичъ Емилианъ II. Ярема Теодатъ, III. Романовскій Василій въ списѣ: Гнатишакъ Гаврилъ.

Ч. 6662. На парохію Жегестѣвъ дек. Мушинського: I. Гукевичъ Алексій, II. Прислонскій Романъ, III. Фецица Михаилъ въ списѣ: 1. Савицкій Андрей, 2. Киричинскій Стефанъ, 3. Кисѣльовскій Филімонъ, 4. Кордасевичъ Романъ.

Ч. 495. На парохію Гочевъ дек. Балигородского: I. Титаръ Іоаннъ, 2. Кузьмакъ Іосифъ.

Презенты получили:

- Ч. 6723. О. Осмакъ Романъ на парохію Тудорковичи дек. Варяжского.
" 65 " Козаневичъ Анатоль на пар. Быстрица дек. Старосамборского.
" 106. " Понель Володимиръ на пар. Млыны дек. Яворѣвского.
" 157. " Сухій Іоаннъ, на Жналѣвъ дек. Оленицкого.
" 144. " Чичиловичъ Симеонъ, на Кобыльницю руску дек. Любачѣвского.
" 199. " Гладиловичъ Юліанъ на Любачѣвъ дек. Любачѣвского.
" 405. " Писецкій Левъ, на Звертѣвъ, дек. Куликѣвского.
" 503. " Берескій Стефанъ, на Вицковичи дек. Самборского.
" 200. " Бачинскій Михаилъ зъ Архієпархіи Львѣвской на Рѣчицѣ деканата Дрогобыцкого.
" 598. " Двудѣтъ Іларій на Монастырець дек. Горожаньского.
" 610. " Годованскій Петръ на Сухорѣвъ дек. Ярославского.

До каноничной институціи заво́звані:

- Ч. 222. О. Городецкій Іоаннъ на Павлокому дек. Бирчаньского.
" 627. " Понель Володимиръ, на Млыны дек. Яворѣвского.

- Ч. 762. О Чичиловичъ Сімонъ на Кобыльницю руску дек. Любачѣвского.
" 671. " Осѣмакъ Романъ на Тудорковичи дек. Варяжского.
" 670. " Бачиньскій Михаилъ на Рѣпчицѣ дек. Дрогобыцкого.

Завѣдательства получили:

- Ч. 356. О Крушиньскій Теодоръ въ Старомъ мѣстѣ дек. Старосамборского.
" 534 " Круликовскій Іосифъ въ Добромилѣ а О. Федевъ Константинъ въ Шумячи дек. Высочаньского.

Сотрудництва получили:

- Ч. 28. О Преторіусъ Іосифъ самостоятельне въ Постолавѣ дек. Лѣского.
" 6619. " Марковъ Іоаннъ въ Смѣльнику дек. Яслиского.
" 6721. " Клацинскій Антоній прив. въ Ольховицяхъ дек. Ольховецкого.
" 388. " Дутковскій Казимиръ въ Крыницѣ дек. Мушиньского.

-
- Ч. 534. О Савчакъ Викторъ, получивъ каноничну институцію на Сторожки великі дек. Саноцкого

-
- Ч. 48. Высоке ц. к. Намѣстничество розпорядженемъ зъ дня 22. Студня 1896 Ч. 109411 продовжило дотацію для сопомочника въ Купиновичахъ на часть душнастырованя тамошного пароха.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемишль, дня 13. Лютого 1897.

Константинъ Чеховичъ
Номінаръ Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 25. Лютото.

Ч. III.

Ч. 13.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божю Милостію и Святого Апостольскаго Престола благословенемъ Епископъ Пере-
мыскій, Самборскій и Синоцкій, Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ
Великимъ Княжествомъ Краковскимъ, тайный Шамбелянъ Его Святости.

Всечестному и возлюбленному въ Христѣ Священству

Миръ отъ Господа и Архіерейске Благословеніе!

„Ако ниспѣтати сѣдоки Божіа, и нисвѣдѣвани вѣтѣ агѣ“¹⁾ — такъ съ Апосто-
ломъ воскликнути я долженъ, коли Епископомъ Епархіи Перемыской, Самборской
и Синоцкой ниѣ я поставленый.

Коли передъ пяти роками б. н. Епископъ Юліанъ Пелень обнимать за-
ридъ той Епархіи, вѣкъ надѣлалъ си по Его учености, мудрости, досвѣдѣ и прочимъ
высокимъ Его свойствамъ, що свѣтлѣ, золотѣ часы настануть въ той старинной
и пространной Епархіи; — однакъ — такъ то буває съ людскими сиравами — сла-
ббеть тѣла, глубоко вже вкоренена, не дала Ему перевести въ дѣло Его намѣрѣвъ,
и передвча сво вырвала Его зъ посередъ насъ.

И — о неизслѣдими совѣты Божій! подобало си Господу Богу, безъ
котрого свитою волѣ ничъ не дѣе си, покликати мене на достоинство Епископа той
старинной и пространной Епархіи, на престолъ Епископа, на котрѣмъ такъ свѣтлѣ
такъ знаменитѣ, такъ вѣчно згадовані Мужѣ засѣдали.

Привикни отъ молодыхъ дѣтъ почитати волю настоятелѣвъ, яко тыхъ,
котрѣ волю Провидѣнія обявляють, переходить Я рѣжкѣ степені звани священничаго,
зъ котрого найдовній часъ перелѣтъ Я яко душпастврь на селѣ. Коли переходить

Ч. 40/орд.

Листъ перемыскій
по причинѣ всту-
плени на Епископ-
ство Перемыске

И въ памяти минувшій дни моѣ, призвати мушу въ смиреню, що вывѣщене мое лише преблагому Провидѣню Божому завдичати маю, котрому я всегда по́дававъ ся, а на котре: „*всканіе не посрамитъ*“¹⁾.

Покликаний до обвита достоинства Епископскаго, того достоинства, котрого тигарь и отвѣчалнѣсть и „Ангеламъ выдае си за великимъ и за тяжкимъ“, розважаючи многочисленнѣи и дуже тяжки обовязки уряду настырскаго, о котрыхъ и дуже свѣтѣи и ученѣи мужи минувшихъ вѣковъ говорили, що неспособнѣи суть до выконуваня ихъ, чувствую ненокѣи дуриѣи и страхъ. Бо довшностию есть Епископа стадо Христове и живымъ словомъ и власнымъ примѣромъ пасти и ридити, нынѣшнихъ душнастырей наблюдать и ними управити, чистоту вѣры, точнѣсть и побожнѣсть въ богослуженяхъ, ревнѣсть и умѣстнѣсть въ голошеню слова Божого, непорочности обычаѣвъ и жити хоронити. — скѣлько то и якъ важнѣи довшности а на скѣлько перепонѣи и якъ великѣи трудности стрѣчаютъ.

Жиемо бо въ часахъ, въ котрыхъ „*вмѣниша истины отъ сынѣкъ челоуѣчскихъ*“, въ котрыхъ вѣра у многихъ колебае си або и цѣлкомъ унадае, въ котрыхъ многѣи „*здрѣкаго зчїнїа не послашають, и отъ истины сабѣхъ откратятъ, и къ кѣснѣмъ склонѣтса*“²⁾; въ котрыхъ повстануть же-пророки и же-учителѣи, котрѣи и нашѣи побожнѣи, честнѣи, вѣрнѣи Церкви народѣи базамутитъ и на злу дорогу зводитъ. Подбурують той поцтивнѣи народѣи насупротивъ властей, насупротивъ Духовенства, насупротивъ Церкви, старають си викликати борбу посередъ поодинокихъ веретѣвъ сусѣднѣности, посередъ родинѣи, щобы цѣлнѣи ладѣи родиннѣи, сусѣднѣннѣи, церковнѣи зничити и перевернути.

И посередъ тыхъ тяжкихъ обставинъ Я, смиреннѣи и недостойннѣи слуга Божїи обнимаю зарядъ Епархіею, перенятнѣи свѣдомостию превеликаго бременя, недостаточности силъ моихъ, но съ повною вѣрою и уповаемъ на помѣчь Божу.

Изъ вѣдомо вже Вамъ, Возлюбленнѣи въ Христѣ Брати, зъ настырскаго посланя Бгѣ Еміненціи Высокопреосвященнаго Митрополита нашего Киръ Сильвестра Кардинала Сембратовича, зъ дни 23 Листопада (5 Студни) 1896, котре вже въ Вашихъ рукахъ знаходитъ ся, зволнѣи Бгѣи и к. Апостольске Величество Наймилостивѣишнѣи нашѣи Цѣсарь и Король Францъ Юсефъ I. найвысшимъ постановленемъ зъ дни 17 Листопада 1896 всемилостивѣише именувати мене Епископомъ Перемыскимъ, Самборскимъ и Сяноцкимъ.

Дни 23 Листопада (5 Студни) 1896 въ силу прислугующаго Митрополита Галицкимъ права зволнѣи Бгѣи Еміненціи Высокопреосвященнѣи и Наймилостивѣишнѣи нашѣи Митрополитъ Киръ Сильвестеръ Кардиналъ Сембратовичъ мене затвердити.

Дни 9 (21) Лютого 1897 въ Недѣлю о Влуднѣмъ Сынѣи получивъ Я въ нашей катедральной Церкви Рождества св. Іоанна Крестителя въ Перемышли рукоположене въ Епископа черезъ Бгѣи Еміненцію Высокопреосвященнаго Митрополита нашего Киръ Сильвестра Кардинала Сембратовича при содѣйствїю Преосвященныхъ Епископовъ: Луки Остоя Солецкаго, Епископа Перемыскаго обр. лат., Юліяна Сасъ Куиловскаго, Епископа Станиславѣвскаго, Якова Глизера, Суфрагана лат. Епископа Перемыскаго и Іоанна Вебера, Суфрагана Архіепископа лат. Львѣвскаго.

Тогоже дни наступила и моя интронизация на престолѣи Епископскїи.

¹⁾ Рим. V, 5. ²⁾ Ис. XL 2. ³⁾ 2. Тим. IV, 3, 4.

Такъ отже обнимаючи мѣи пастырскій урядъ при такъ тяжкомъ, якъ те-перѣшнє, положенію, а при такъ слабыхъ, якъ моѣ, силахъ, — въ Единѣмъ Господѣ мое упованіе положу, въ Его благодати и милосердію буду шукати сили и брѣности. Всемогущаго Господа помочи, Божє „силъ къ немощи секрѣтається“¹⁾ въ молитвахъ моихъ благодати буду, приклоньше: „когда моѣ ко Отцѣ Господа нашего Іисуса Христа“²⁾ щобы менѣ удѣлитъ: „Духъ премѣдрости и развѣма, Духъ секрѣта и крѣности, Духъ кдкнѣа и клагочѣствѣ“³⁾ щобы мене исповнитъ Духа страха Своєго и любви Своєи.

Промовляючи двєсь першій разъ до Васъ, Всєхъ Отцъ и Возлюбленіи Братя, ѳзынаю ся до Васъ словами Апостола: „Мелѣ оуко какъ достойно хѣдити зкнѣа, къ нѣжѣ зкнѣи кыстѣ“⁴⁾. А званіє священника заключає ся въ словахъ Спасителя: „Ажеже послѣ мѣ Отцѣхъ, и азъ вєсмѣлю кѣ“.

Силою тыхъ слѣвъ священники суть и священослужителями въ тѣшѣннѣмъ слова значенію и учителями и пастырями.

Яко священослужителѣ совершаєтє вѣѣ богослужєня, передъ вєемъ же божественну Литургію, строите св. Тайны, отиракляєтє освѣченя и благословєня. Вѣѣ тѣи дѣйствія, если мають бути и Богу милі и на людей созидають вилынути, му-сятъ бути точно, побожно и созидають ѳслужєніи. Памятайтє о томъ, що посѣшнє, безъ побожности, съ легковаженьємъ ѳправленє богослужєнє не може вѣрнѣхъ созидати, а скорше соблазнити, противно же, одна правдиво побожно ѳслужєна служба Божѣ бѣльше на вѣрнѣхъ вилыває, якъ десѣть проповѣдѣй. И истинно: если во вѣѣмъ примѣрѣ священника потигає вѣрнѣхъ за собою, то насампередъ побождєтѣ и способъ богослужєнє. Если священникъ богослужєнє не съ надежитѣю побожноствію, або борони Божє побѣжно и посѣшнє отиракляє то навѣѣтѣ свою вѣру подає въ подозрѣнє; — такого священника дѣланє не може бути созидающимъ.

Радо и охотно посѣшайтє до удѣлюваня св. Тайнъ, особливо св. Тайны покаянія, и до заосмотруваня хорыхъ. Тяжка то праця душпаствыря въ сновѣдницѣ, але якъ красна, якъ взнесла и пожиточна Тамъ сновѣдницѣ єсть и судією, о ѳцємъ, и учителемъ и лѣкаремъ и приятелемъ неразъ дуже нещасного кающого ся. Онъ судитъ неразъ дуже тяжкѣ беззаконія съ ѳтцѣвєскою любовію и оказує щиро кающому ся превелике милосердіє Божє. Онъ подає средства помочи душевно тяжко хорому и привєртѣє здоровє и житє не дочаснє, але вѣчне онъ и для такого, котрого вѣѣ ѳпустили и ѳтъ него ѳтвернули ся, єсть правдивымъ приятелемъ и въ збогѣлу и рознукою роздєрту ду-шу вливає бѣлазѣмъ потѣхи и надѣи. Якъ взнесла, якъ красна задача, якъ радо и кождѣи хвилѣ треба єѣ мановити, памятаючи на тѣе, що неразъ ласка Божѣ порушитъ закаменѣлого грѣшника и провадитъ до сновѣдницѣ, а еслибы тѣи хвили проминула, еслибы єго тогды священникъ ѳдославъ на другій дєнь, хвили тѣи може бѣльше вже не вернути, и нещастныи може погибнути на вѣки.

„Иъ лкнѣи сѣа поскрѣати кєлаца: сѣми вє кєлаккѣнѣхъ кѣднѣи“⁵⁾, на тѣи слова душпаствырь вєсєгда памѣтати повиннѣтѣ. Не линє на кождє завозванє радо, охотно и заразъ сѣѣшити до хорого, але додєю хорыхъ зайити ся щиро то належитъ до святыхъ, а заравѣмъ прекрасныхъ обовязкѣвъ священника. Якъ радо видитъ вѣрныи если єго ѳтець духовныи въ слабѣсти єго посѣтитъ, подасть слово потѣхи, принесє яке домашнє средство для усмирєня бѣлѣзни, окаже ся правдивымъ ѳцємъ. А вжєжъ подбѣти о тѣе, щобы нѣякій вѣрныи безъ Покаянія, безъ потѣхи духовнои, безъ примирєня ся съ Богомъ зъ свѣта не сходитъ, щобы нѣяка душа, дорого-

¹⁾ 2 Кор. XII. 9. ²⁾ Евр. III. 14. ³⁾ Евр. XI. 2. ⁴⁾ Евр. IV. 1. ⁵⁾ Слѣхъ. VII. 38.

цѣнною кровію Спасителя откуплена, на вѣки непронадада — то великимъ обовязкомъ душпастиря, а залишене того потягне тяжкій отвѣтъ на страшномъ судѣ Христовомъ.

А поступаючи въ той способъ при отираванію богослужень, при удѣлянію св. Тайвъ, при страсно освяченіи и благословеніи будете Возлюбленіи Брати созидаючи дѣлати на народъ, потянете его до побожности, позыскаете его довѣріе и любовь, помножите славу Богу и придбаєте много душъ для Царства небесного.

Ровножь, якъ на богослуженіи само, способъ его отираваніи, точиость и приписаній часть св. чиниъ, такъ само и на все, що богослуженіи дотычить и въ звязи съ нимъ стоить, бачну увагу звертати належить.

Тутъ на першомъ мѣстци стоить Церковь, той дѣмъ Божій, и престоль, на котромъ хоронится св. Тайны.

Нашъ народъ рускій, крѣпко вѣруючій и побожный, отъ найдавніишихъ часѣвъ отзначавъ ся охотою до жертвъ на дома Божіи. Свѣдками того тоє множество Церквей, неразъ и въ дуже малыхъ селахъ, свѣдками того въ многихъ Церквахъ старинніи, дорогоцѣнніи ризи и проча утварь церковна. Въ новѣишихъ часахъ помимо лихого матеріального положенія щороку повстає значне число новыхъ муrowаныхъ красныхъ Церквей.

Народъ отже охотно ставитъ Церкви, охотно жертвує на ихъ удержане.

Але захотити народъ до тыхъ жертвъ, належито унотребити тѣи жертвы народа, въ належномъ ладѣ и порядку удержати Церковь, престолы и всю утварь церковну — то дѣло, то обовязокъ душпастиря

Свищенникъ, котрый при каждой службѣ Божой молится до Господа о: „любимихъ клягачиіе дома твоєго.“ самъ передъ всѣма о тоє благолѣіе дбати повиненъ; свищенникъ котрого Церковь зануцена, занорошена, у котрого Престоль, богослужебній особенно, не отзначає ся чистотою, у котрого бѣде призначене до службы Божой, не єсть ненаганно чисте и вся утварь церковна въ належномъ ладѣ, не може уважати ся, не може бути добрымъ свищенникомъ, а даже о щирой крѣпкой вѣрѣ такого свищенника сумнѣвати ся можна.

Прощу васъ отже и кляваю Возлюбленіи Брати, щобы въ Церквахъ Вашнихъ, хотийбы и найубожишихъ, всегда була примѣрна чистота, щобы тѣи дома Божіи, тѣи престолы на котрыхъ хоронитъ ся Спаситель нашъ, въ св. Тайнахъ утасный, були достойнымъ мѣстцемъ перебуванія нашего Господа и Бога, щобы цѣлій видъ церкви и порядку въ ней звертавъ увагу вѣрныхъ, где они находятъ ся и ихъ до побожности побуждавъ.

А дальше свищенникъ має бути учителемъ вѣрныхъ, голосителемъ Евангелія, проповѣдникомъ слова Божого. Якъ Христосъ голосивъ волю Отца небесного проповѣдувань Евангеліє, учивъ збрании народы, такъ вложивъ той обовязокъ на своихъ Апостоловъ, на Епископѣвъ, на свищенникѣвъ. „Идиши научити вся языки“ ¹⁾ поручивъ бытъ своимъ Апостоламъ по своимъ воскресенію, и тоє порученє вышповняли Его вѣрній слуги посередъ наибольшихъ трудностей, посередъ лютыхъ переслѣдовань, печатаючи свою науку мученическою смертію.

Учити належитъ вѣрній народъ правдъ вѣры Христовой, толковати тѣиже и поясняти, щобы тая вѣра св. вкоренила ся глубоко въ сердцахъ, щобы незмогла єѣ перша лѣнша подмова, нѣяка насмѣшка всколебати або и цѣлкомъ изъ сердца вырвати не була въ силѣ.

¹⁾ Мат. XXVIII. 19.

Учити и пояснити належить мораль Християнську, бо время люте, пороги безчисленні, котрі забиваючи въ серцяхъ людей вѣру, въ роскошахъ туземныхъ, въ богатствахъ дочасныхъ, въ ненависти ближнихъ щастя и цѣли чоловѣка шукати учать. А народъ бажає науки и радо еѣ слухас и приймає щиро, если она ему щиро подаєся. Дождемъ того, якъ численно народъ збираєть ся въ минувиомъ роцѣ на місїи духовнїй, котрї въ минувиомъ роцѣ ювілейномъ численно въ рѣжнихъ сторонахъ иншой епархїи устроювано, якъ радо слухавъ по кѣлька проповѣдей денно, не чуючи нѣ утоми, нѣ голоду, нѣ спраги. И тымъ способомъ завивъ той народъ, що жадає такихъ наукъ, що бажає такихъ місїй, котрї щобы кожного року якъ найчисленнѣйше отбубали ся, прошу Васъ и вкляваю, Возлюбленїй брати! Протое якъ каже Апостоль: „Провекѣдѣи славо, вѣстой благодѣяникъ и вѣкримникъ, склани, заперти, оумоли, се кѣакимъ доагетирїкїеахъ и о҃чїнїеахъ.“¹⁾

Но якъ найневѣстнѣйшїй есть засѣвъ вчасный, допоки рѣля незвеохла и буряномъ не заросла, такъ найневѣстнѣйша наука, котра въ молодости розпочала ся и вкоренила ся, нѣмъ журбы житя и пристрасти тѣла серце и волю зробили закамѣлькими и негодатливими. „Отчї Госнеди некии и земаи, ѣко о҃стаѣахъ вси сїа отх прамѣдрыхъ и разбмныхъ, открыхъ вси те младїнцїахъ.“²⁾ повѣдає Спаситель. Дѣти найскорше приймуть правды вѣры и моральности, дѣти переймають щиро наукою, голошеною имъ священникомъ и коли въ молодости перейде она имъ въ кровъ и кость, позбѣстане непохитною черезъ цѣле житє.

Занимайте ся протое Возлюбленїй Брати, занимайте ся щиро дѣтьми и учѣть ихъ. Вирадѣ на жалъ школы не суть теенерь пѣдъ непосредною управою Церкви, всежъ однако священство має способнѣсть вышновити свої святїй обовязокъ и учити молодѣжї. И такъ насампередъ, если лише катихизацїи въ Церквѣ точно и совѣстно переводити ся буде, то много а много дѣтєй отримають потрібну науку религїйну, пѣдставу дальшого житя, пѣдставу будучого житя за гробомъ.

Але и теенерьшїна школа въ рамкахъ того подѣлу наукъ, якїй обовязує, дає способнѣсть священникови учити дѣтей религїи. И признати належить, що наше ревне священство въ почутю свого високого звания, въ почутю своихъ обовязковъ въ великой части щиро занимає ся молодежїю школьною и съ уснѣхомъ учить науки религїи въ школѣ, улєкшаючи собѣ тымъ самымъ ибѣльнѣйшу працю душпаствырку, коли тїи, добре въ школѣ приготованї дѣти, стануть дорослыми парохїянами.

Якимже смуткомъ нановнїлобы ся серце мое, яка неслава надалабы на священство, еслибы ажъ власти школьнї свѣтски упоминати ся мусѣли о точне удѣляне науки религїи въ школѣ!

Вышновїйте отже якъ найточнѣйше той Вашь обовязокъ, и старайте ся въ загалѣ, щобы мати впливъ на школу, будучи членами радъ школьныхъ мѣстцевыхъ, щобы школа всегда въ дусѣ Церкви ведена була.

Яко пастырѣ маєе пастї стадо Христово по словамъ св. Апостола Петра: „Пасїте ѣкї кхъ кхъ стадо Божїе, пастїацїи не нѣждею, но колю и по Божї: ниже ипракїдными прїебытки, но о҃судно: ни ѣкв ѣбладоуци прїчтѣ, но бѣказы кыкайтѣ стадѣ.“³⁾

Я не буду тутъ наводити всѣхъ прїписовъ и правилъ, якъ душпаствырь поступати повиненъ; коротко скажу: душпаствырь має бути: „кѣкма... кѣѣ да кѣкма икѣкѣ спасѣ.“⁴⁾

Вышукувати неразъ треба случайности, щобы зблизити ся до заблудшого, котрїй унікає свого душпаствыря, щобы притягнути закамѣлого грѣшника, ко-

¹⁾ II. Тим. IV. 2. ²⁾ Мат. XI. 25. ³⁾ I. Петръ V. 2—8. ⁴⁾ I. Кор. IX. 22.

трый вже и ворожо насупротивъ священника, насупротивъ Церкви выступае. Недати ся ѳтстранити перепонами и трудностями, нагорода бо велика: позыскане погибающей души для Бога, неувидаемой вѣнецъ въ царствѣ небеснѣмъ!

А дальше, що за спасительне средство къ належитому веденю душнастырства суть, якъ то вже выше сказано, місія духовній. Священики и найстаршій и наймолодшій, въ рѣжныхъ сторонахъ епархїи, по селахъ и въ мѣсточкахъ, немогутъ нахвалити ся благодатныхъ уснѣховъ зъ ѳтправленыхъ місїй. Мисїи ти стоячихъ покрѣпляютъ, колебающихъ ся утверждаютъ, зимныхъ загрѣвають, унавшихъ подноситъ, нерозкаянныхъ наворачаютъ. И не разъ — якъ то многи зъ Васъ Возлюблені Брати самі досвѣдчили — ѳтъ довгихъ лѣтъ нерозкаянный грѣшникъ на місїи доцерна навернувъ ся, ѳтправивъ добре зновѣдъ св. и ставъ ся добрымъ христїаниномъ.

Далшого якъ найгорячѣйше изываю Васъ: устройте численно місїи духовній!

Братства церковній, засновані на добрыхъ, властїю духовною затвердженихъ статутахъ, суть знаменитымъ средствомъ, до розбужденя и поддержаня помежи вѣрными духа религїйного, духа Божого. Колись у насъ всюди на Русѣ было много братствъ церковныхъ, и ихъ заслуги велики и Русь славилася своею побожностїю. И въ о-статныхъ часахъ въ рѣжныхъ парохїяхъ обновлено давній або засновано нові, на добрыхъ, затвердженихъ статутахъ опираючи ся братства церковній. Тутъ отже, Веч. Отцы и Возлюблені Брати широке поле до дѣлани для Вашей ревности: засновуєте братства, ведѣть ихъ належито я плоды обильній, плоды прекрасній, плоды непереминяючі дѣждете ся зъ нихъ збирати.

И еще одно.

Суть у насъ въ многихъ мѣстечностяхъ читальнѣ; народъ потребуе просвѣты, потребуе поживы духовной, потребуе зѳити ся, прочитати що цѣкавого и прилично розвеселити ся. Читальнѣ ѳттигавтъ народъ ѳтъ коримы, ѳтъ пїятыки, ѳтъ рознусты — словомъ: ѳтъ грѣха, а унизхотниють его, подносятъ, роблятъ разумнѣйшимъ, оцаднымъ и лѣпшимъ. Тое однако лише тамъ може стати ся, где читальнею занимае ся душнастырь, а о тое народъ, якъ то мнѣ дуже добре вѣдомо, самъ упоминае ся. Где же душнастырь ѳттигне ся ѳтъ читальнѣ тамъ, якъ того дуже сумній малисьмо примѣры, и читальни, до котрой закрали ся злѣ, переворотнїи письма и читальники, котрї самі не умѣли розрѣжнити отруѣ ѳтъ здорового корму, зѳинили на злу, несчастну дорогу.

Якъ широке а влчине поле до дѣлани для Васъ, Всечестнї Брати!

А народъ умѣе оцѣнити всеке добро, яке ему здѣлано, и якъ мило съ якою влчностїю вспоминае ѳнъ тыхъ своихъ ѳтцѣвъ духовныхъ, котрї провадили сое стадо щирою наукою и власнымъ примѣромъ по дорослѣ спасени памятали и о его потребахъ дочасныхъ, научили господарности, научили садѣвництва або пчѣльництва, заложили шнѣхлѣрѣ громадски, котрї въ каждой громадѣ на переднѣбу стають ся правдивымъ добродѣйствомъ для ѳбднѣйшихъ громадянъ, а тыхъ убѣгихъ на жалъ съ каждымъ рокомъ больше. О кобы то мы дочекали ся скоро тыхъ часѣвъ, щобы въ кожлѣмъ селѣ нашей епархїи знаходили ся и сады и пасѣки и шнѣхлѣрѣ громадски, а то все заходами нашего ревного священства!

Таки то, Возлюблені Брати, великі, важнї, труднї и цѣлого пожертвованя вымагаючи обовязки священника-душнастыря, а надъ точнымъ выповненемъ ихъ Епископъ має ѳдѣти, уважати, ревныхъ нагороджати и до большої ревности зао-

хочати, зимныхъ побуждати, а борони Боже, щобы такі знаходилися — недбалыхъ уиоминати и имъ пригадати чимъ суть и въ якой цѣли суть.

Днятого вышнішого дня Всѣхъ Васъ о Господѣ обнимаю и поцѣлуемъ мира витаю. Брати Возлюбленніи во Христѣ, спѣвтруженники въ виноградѣ Госнода Саваофта, миліи Товаришіи и Васъ, дорогіи Сыны, Васъ всѣхъ, котріи до преславного священства, „къѣхъ почестій къица, кѣге, чѣго часѣхъ жежи нежадати, мѣкъ-бы неслѣдней цѣли“¹⁾ або вже доішлисте, або до него приготавлиетеся. Кобы нѣякій зъ Васъ, нѣ на одну хвилию, не забувъ на свое высоке достоинство и Апостольске посланництво! Щобы кождый зъ Васъ въ день и въ ночи наминавъ, що бнѣ званный въ честь Господню, що бнѣ вышновие поручене Христа, що бнѣ такъ значного числа душъ, кровію найсвятѣйшою Спасителя ѳкуиленихъ естъ проводникомъ и настыремъ.

Добре уважайте и розважте тоє. Возлюбленніи, що мы о стѣлько лише усебно для спасеня другихъ потрудитися можемъ, о скѣлько надъ власнымъ усовершенемъ, надъ власнымъ освиченемъ потрудимо ея. „Ничѣ бо неможе бѣльше другихъ до побожности, до почитаня Бога побудити, якъ жите и примѣръ тыхъ, котріи посвятили си службѣ Божой. Бо на тыхъ, що ѳтъ занитѣй свѣтовыхъ на высше дѣло поднесеніи зѣстали, зверненіи суть очи прочихъ мовѣ-бы въ зеркало, и зъ нихъ берутъ примѣръ до наслѣдованя“ говорятъ Отцы Собора Тридентійского.²⁾

Днятого помежи обовязками священника першій, то праши надъ власнымъ освиченемъ, надъ усовершенемъ себе самого. Безъ того Возлюбленніи, священникъ хотійбы невати якъ бувъ способній, хотійбы якъ наибѣльше бувъ образованій и въ умѣтностяхъ свѣтскихъ бѣглий, для Церкви, для Царства Божого непринесе нѣякихъ плодѣвъ, бо въ немъ нема духа церковного. Читаемъ въ причтахъ: „ѳци примѣдръ еѣдши, сѣкъ примѣдръ еѣдши“³⁾ „Днятого ѳтъ тѣи самого розничнай розмишлалня, щобыкъ на дарме ни рѣнтагакъ того на дрѣвнѣхъ, що зъ сѣи заліиавшикъ. Ще текъ якъ того за нежитекъ, всан цѣкаий сѣктъ приклавикъ, а сѣи погѣкшикъ?“⁴⁾ мовить св. Вернарды.

Що за прекрасна и внесла рѣчь, що за милый видъ для Бога, Ангелѣвъ и людей священникъ, котрій внутренимъ жие житемъ, котрій не для справъ свѣта того и суести его трудится, але для Бога и для спасеня повѣренныхъ ему душъ, ничого не бажає лише славы Божой и Царства Бго! Неубѣгаючи си за достатками и богатствами, говоритъ съ псаломѣвцемъ: „Госнедъ часть достоѣній мѣвгѣ и чѣни мѣвж“⁵⁾ Онѣ разомъ съ Апостоломъ нересвѣдченій, що: „Есть синсканіє кляіє камгочестіє сѣ докѣлѣстекѣмъ“⁶⁾ протое не передумує лише о побѣльшеню своихъ доходѣвъ наминаючи на слова тогоже Апостола: „Имѣючи ницѣ и ѣдѣлнѣвъ, сіми девѣлани еѣдѣмъ“. Бго нетягнуть до себе забавы и увеселеня свѣтовіи бо онѣ знає, що: „люкѣи мѣра сѣгѣ краждѣ Бѣгѣ ѣсть“⁷⁾; онѣ знає, що свѣтъ, хотій якъ зѣисованій, хотій не вѣрующей, хотій тягне нералъ и намавлѣє священника до своихъ увеселеній и забавъ, и въ очи льетить священникови, беручому въ нихъ участь, но за очима его высмѣває и осуджає. Але увеселеній своихъ шукає священникъ въ читаню, молитвѣ, въ праши Апостольскѣи надъ своимъ вѣрными, въ розуміомъ господарствѣ, котрого ведене булѣбы примѣромъ для парохіянъ. Щобы же правдиво священниче, правдиво клирикальне жите собѣ присвоити, заховати и зъ дня на день побѣльшати, належить уживати отвѣтныхъ средствъ и способѣвъ.

Тутъ на першѣмъ мѣстци, Возлюбленіи Брати, стоить молитва, котра посли выреченъ св. Отцѣвъ, естъ: драбиною Божества, коренемъ житя плодоносного, лѣ-

¹⁾ Св. Игн. пос. до Смир. ²⁾ Сее. 22 о рев. 1. ³⁾ Прит. IX, 12. ⁴⁾ Книг. о розж. П. 3. ⁵⁾ Пс. 15, 6. ⁶⁾ I Тим. VI, 6. ⁷⁾ Іак. IV, 4.

комъ на всѣ слабости. Св. Златоустъ повѣдає: „Молитвы мы не менше потребуемъ якъ дерева вогкости воды. Тѣ бо не могутъ выдать оwoчѣвъ, если коренями не втягаютъ вогкости, и мы не можемо дорогоцѣнными owoчами побожносно себе прикрасити, если не пробудимо себе молитвами“. — Щожь протое судити о тыхъ, котрѣ молитвы, котрѣ ерейскіи молитвословѣ заливають.

А примѣромъ тутъ для насъ тѣ старшій свещеники, котрыхъ многѣ зъ насъ еще памятають, котрѣ щедено цѣле правило церковне точно и съ побожносною ѡтчитували.

Молитву же устну повинно вспомагати розмышляне. Розважане рѣчей Божихъ просвѣчає умъ, ѡтганяє блуды, побуждає чувства, поправає недостатки, жите духовне усовершає.

Дальше свещеникъ повиненъ каждого дня, идучи на сонъ, робити и слыть совѣсти. Найважнѣйша рѣчь, найпотребиѣйша вѣдомость, а заразомъ и найтруднѣйша — то пѣзванє самого себе. Роблячи щедено слыть совѣсти, въ короткомъ часѣ, если щиро тоє дѣлає, свещеникъ набере належитой виравы въ пѣзнаваню и оеудженю себе, а каючи ся о своихъ переступленяхъ, буде вызвати въ щирѣмъ покаяню съ Псаломѣвцемъ: „Дшнѣ моѣ кк рѣкс тѣмѣю ккис¹⁾“. „Щирѣо сѣрдцѣмъ моѣмъ глѣмлаахса, и тѣжлѣи дѣхъ моѣ²⁾“ и съ Апостоломъ: „Щи бо бѣхѣмъ смѣ разсѣждѣли, ни кѣхѣмъ бѣсѣждѣли кѣм³⁾“.

Якъ наибѣльше же и найсердечнѣйше, на спасене души. Вашихъ, прошу Васъ и вызваю, Возлюбленѣ Братя, щобѣсьте часто, що найменше каждого мѣсяци, отправили св. сповѣдь. Самѣ добре знаете и учите повѣренный Вамъ народъ, що тайна покаяня змыває вины, налѣгъ до грѣха ломить, ѡтъ злого стереже, до доброго побуждає и въ тѣмже укрѣпляє, выкликѣе бѣльну увагу на себе, на свои дѣла и слова и мысли и зъ дни на день дѣлає челоvѣка дѣлнимъ и чистѣйшимъ. Бѣди изъ школохъ, яко ученики, отправили Вы сповѣдь бѣлька разѣвъ до року, если въ семинаріи, яко школоцѣ, Вы часто приетунали до св. сповѣди, чижь теперь, коли щедено приносите жертву безкровну Госноду Богу, котрѣ раздѣляє св. Тайны, удѣляете освяченъ, менше бы Вамъ потребнымъ було очищенє власной души изъ св. Тайнѣ покаяня? Най никто зъ насъ не дастъ ся дожнымъ спокою въ сонъ душевной впровадити, бо такій спокѣй и того рода спокѣйна совѣсть походить часто лише зъ короткости памяти, по причинѣ, що не робить ся щедено слыту совѣсти. Але каждый часто: „Да ѡсвѣщѣтъ смѣ⁴⁾“ и най памятає, що: „Щдѣй и щдѣй недостѣйнк, сѣдх смѣ дѣтъ и щѣтъ, ни разсѣждѣа тѣкѣ Госнодѣ⁵⁾“.

Такожь най каждый зъ Васъ, Возлюбленѣ изъ Христѣ, має не лише звычайного сповѣдника, котрый бы его лише ѡтъ грѣхѣвъ розрѣшавъ, але правдивого провѣдника духовного, котрому бы все щиро и отверго ѡткрывъ, съ котрымъ бувъ бы въ якъ наибѣльше довѣрчонѣй звязи, въ котрѣмъ мавъ бы и ѡтца и учителя и притѣли. „Така бо то вже натура людека, якъ говорить одинъ писатель церковный, що и наймудрѣйшій зъ людей въ рѣчахъ сумнѣтельныхъ бѣльше вѣрять мнѣню и судови другихъ, якъ своему власному. Кто себе самого поставивъ собѣ за правню и учителя, той пѣддавъ ся нерозумному ученикови. Лѣкше бо приказувати и бути провѣдникомъ многыхъ другихъ, якъ себе самого“.

Дуже важнымъ средствомъ до освяченя и усовершеня себе, то умертвленє.

Въ нижнѣйшихъ часахъ, такъ склонныхъ до выгѣдного жита, до уживани, поле тоє лежить ѡтлогомъ. У насъ же, на Руси, склоннѣсть до жита аскетичного,

1) Пс. 118. 109. 2) Пс. 76. 7. 3) I. Кор. 11. 31. 4) I. Кор. 11. 28. 29.

до умертвленія себе Бога ради, царствія Его ради, була такъ велика и обнимала майже всѣхъ.

Доказомъ того тая строгость въ постахъ, тое велике число монастырѣвъ.

Всѣ же, въ справахъ духовныхъ опытнѣ, знаютъ, що на двоухъ крылахъ душа підносится до Бога, а тѣи суть: молитва и умертвлене. Всѣ, до стану священничого належачѣ, або до него змѣряючѣ, най памитають на слова Спасителя, котрыми питався Апостоловъ: „*можета ли ийти чаша, кѣже ѣзхъ ѣмамъ пити*“¹⁾. А чаша священникѣвъ въ томъ житю, то умертвлене и заверте ся себе, то зречене ся суесть и увеселенъ, то принате на себе труда тяжкого и працѣ, то противности, скорбы, переслѣдованя, послѣдоване кресту.

Несчастный человекъ, котрый дбае лише о достатки дочаснѣ, и забувае на слова Спасителя: „*не скрыкайте сѣкь сокрѣкирк на землѣ*“²⁾. Несчастный человекъ, котрый выбираючи собѣ той высокѣи стаянъ, обѣцое собѣ выгѣдне житє, безъ журбѣ и працѣ, повне приемностей и радости, коли стаянъ священничѣи вымагае заверте ся себе, ѡтреченя ся утѣхъ и приемностей, вымагае працѣ и безнастанной науки, и ѡтъ никого, лише ѡтъ Бога, нагороды надѣити ся намъ належитъ.

Многихъ, хотѣи самыхъ собою дозволенныхъ увеселенѣи, мусить выречи ся священникъ, памитаючи на слова: „*всѣ ми лѣтъ сѣтъ, но не всѣ на полкѣс*“³⁾ щобы другимъ не давъ причины до пѣдозрѣнѣ, до соблазны. Много мусить перетерпѣти и перенести, понеже: „*хотѣдшии выгочетити жити ѡ Христѣкъ иишекъ гонѣми кѣдѣтъ*“⁴⁾

Дитого, Возлюбленѣ, будьте духовными: „*ири ке не паѣти живѣти, ѣмѣти ѡмрѣти: ѣри ли дѣхомъ дѣлѣнѣа паѣтскѣа ѡмрѣркадѣти, жики кѣдѣти*“⁵⁾ Учѣтсе себе побѣдкати и двигати крестъ Христовъ, яко правдинѣи ученики Его.

Для житя духовного приносить такожь великѣи пожитокъ и наука. Бо побожнѣсть священника не повинѣа ся ограничати на самѣ чувства, але мати свое основане въ точныхъ и истныхъ понятихъ. Вже Апостоль жалусе ся на тыхъ котры: „*рѣкнѣи: Божѣи ѣмѣтъ, но не не рѣзумѣ*“⁶⁾ И то найкрасѣнѣишѣи и найѡтнѣѡвѣдѣнѣишѣи способъ для священника, вѣльный ѡтъ его занятѣи часть обернути на дальше образоване ся, на доповнене вѣдомостей теологичныхъ, на читане ѡтцѣвъ свѣтыхъ, книгъ содержани религѣиного, церковного и аскетичного.

Но найважѣише средство до усовершеня и освѣченя себе для священника, то упражненя духовнѣи, т. з. реколѣкцѣи.

Упражненя такѣ, ѡтбуваючи ся въ монастыри, семѣнариѣи або инымъ ѡтнѣѡвѣднѣишѣи мѣстѣи, суть единѣишѣи средствомъ для священника до обновленя ся духовного. Подинаючи на кѣлька дѣлѣвъ дѣмъ и всѣ свои занятя, труды и клопоты, заховуючи точне мовчане, розважаючи пѣдъ проводомъ проводника правды вѣри, рѣчи ѡстаточнѣи, страсти Христовѣи, свои ѡбязки и прогѣрѣненя, при томъ ѡтдаючи ся щирою молитвѣ — священникъ обтрясае зъ себе порохъ свѣтовѣи, входитъ самъ въ себе, обновляеся, покрѣпляеся до дальнихъ трудѣи и працѣ. Таже и Христосъ вѣмъ зачавъ учити: „*козкѣдѣишъ кѣстъ дѣхомъ кѣ истѣнѣи*“⁷⁾ и часто: „*ѡтнѣстѣишъ народы: кѣдѣ на горѣ вѣдинъ немолитисѣ*“⁸⁾ такъ и намъ Возлюбленѣи Братя, треба ѡтъ часу до часу, найлѣише кожного року, на часъ якѣишъ ѡттягнутися ѡтъ щоденного занятя, и шукати уединеня, котре съ наибѣльшою користею знайти можемо, хотѣи всѣлѣишѣи съ другыми, въ упражненяхъ духовныхъ. Тамъ Господъ до серця священника говорить, тамъ може найлѣише розважати, чи поступитъ на

¹⁾ Мат. XX, 22. ²⁾ Мат. VI, 20. ³⁾ Кор. VI, 12. ⁴⁾ 2. Тѣм. III, 12. ⁵⁾ Рим. VIII, 12. ⁶⁾ Рим. X, 2. ⁷⁾ Мат. IV 1. ⁸⁾ Мат. XIV, 23.

дорогѣ усовершеніи, чи противно подавъ ся въ задъ, тамъ зачерние силы до дальней працѣ видѣ собою и надъ другими.

Упражненія такіа ътъ якогось часу ѡтбувають ся для нашего духовенства и радо священники на тѣже прибувають. Прошу Васъ и молю и взываю, Возлюбленіи Братя, прибувайте на такіа упражненія духовніи, най небуде анѣ одного помежи Вами, котрыйбы если вже не що року, то принайменше що другій рокъ, въ такихъ упражненіяхъ не взывъ участи: а велики, благодатніи наслѣдствія саміи досвѣдчите. Я зъ моея стороны неперестану Васъ до того взывати, и все можливе здѣлаю, щобы такіа упражненія часто ѡтбували ся и численно ѡтвѣдуваніи бу.ли. Послушайте тыхъ пернихъ слѡвъ моихъ, котрі до Васъ, Возлюбленіи, котрі все разомъ съ мною въ виноградѣ Христовомъ трудити ся масте. Господь Всемогучій вай здѣлае, щобы и мой урядъ пастырекій, котрый зачинаю, вѣрно выновнивъ и Вы, котрі до всибвучасти въ моихъ трудахъ покликаніи есте, охотно, щиро и усѣбно мене вспомагали, щобы есте: „достѡйно худѣли зкѡна, кх неки зкѡни бысте. Со кѡакимъ смиреннѡдѣремъ и кротестію, съ долготрѣпкіемъ тирѣли дрѣвк дрѣгѣ любокѡ“¹⁾.

О томъ молѣть ся.

Молѣть ся о „Святѣишномъ вселенскомъ Архіереѣ Львѣ Папѣ Римскѡмъ“, томъ Отци св. котрый все народы съ Церквою св. змоченіи правдиво ѡтѣвскою любовію и печеливостію обнимае, котрый насъ Русинѡвъ такъ щиро и сердечно всегда привимае, и сиравами нашей Церкви горичо занимае ся, котрый додавъ блеску нашей Церкви черезъ именоване нашего Высокопреосвященнаго Митрополита Кардиналомъ, и въ своей печаливости основавъ руску колегію въ Римѣ.

Молѣть ся о „благѡвѣрномъ великодержавномъ и богохранимомъ Императорѣ нашѡмъ Францѣ Іосифѣ I.“ ѡтъ котораго мы Русины такъ многіи и велики добродѣйства получили и на котораго, якъ на правдиваго Отца поддѣльныхъ. Ему народѡвъ споглядаемъ.

Молѣть ся о „Высокопреосвященномъ Архієпископѣ Митрополитѣ нашѡмъ Кардиналѣ Кирѣ Сильвестрѣ“, Настоятелѣ нашей Церковной провинціи, котораго старанемъ ѡтбувъ ся долго ожидаемый нашъ Синодъ провинціональный въ Львовѣ, котораго труды Архієрейски и Апостольски працѣ, высоки свойства ума и сердца вѣдоми всемъ.

Прошу Васъ, Возлюбленіи Братя, молѣть ся и о менѣ, Вашѡмъ Епископѣ, щобы Богъ Всемилостивый удѣлявъ менѣ Свои благодати до чекающихъ мене трудѡвъ и працѣ.

„Благодать Господа нашего Исуса Христа со дхѡмъ вашимъ. Аминь“²⁾.

Дано въ Перемышляхъ при Катедральномъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ недѣлю ѡ блуднѡмъ Сынѣ дня 9 (21) Лютого 1897.

Константинъ,
Епископъ.

¹⁾ Евг., IV. 1. 2. ²⁾ Фил. 25.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХИИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 10. Марта.

Ч. IV.

Ч. 14.

Ч. 63/орд.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

О постѣ св. Четверидесятницѣ.

Божою Милостію и св. Апостольскаго Престола благословеніемъ

ЕПИСКОПЪ

Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Кранѣвскимъ,
Тайный Шамбелянъ Его Святости.

Всеуму Всечестному Духовенству и всѣмъ Вѣрнымъ діецезіи

поздоровлене и благословеніе о Господѣ!

Надѣйшовъ часъ великаго поста святой Четверидесятницѣ, коли Церковь приговоривши насъ въ попередній три недѣлѣ образами смиреннаго митаря, кающагося блуднаго сына, памятію души отъ вѣка въ надеждѣ воскресенія упокоившихся отцевъ и братіи нашихъ и въ концѣ величавымъ, грозою переймающимъ образомъ страшнаго суда, накликае насъ ко покаянію и разважанію страстей Христовыхъ словами стіхиры недѣлѣ сиріон:

„Присякъ крѣма, дѣхонныхъ пѣдвигокъ начало, на дѣмонъ поєѣда, вскорѣжное коздржаніе, ангильскее влагалкнѣ, къ Богѣ дѣзнекініе; тѣмъ ко Мейсій бысть зиждѣтію собієдннкъ, и глѣскъ нкйднмо къ слѣхн пріѣтх; Господи, тѣмъ сведѣки и насъ, поклоннтісѣ тѣоимъ страстѣмъ и склѣтомѣ коскрєсію.“

Яко въ природѣ щороку земля замерзла и поволокою снѣгу довшій часъ въ дрѣмотѣ звязана, зѣ весною огрѣвае ся и теплыми дощами зѣ плѣсни зимовой омыта до новаго жити будить ся, — такъ и душѣ вѣрныхъ, накликае щороку церковь свята, щобы не уснули сномъ грѣховнымъ, до жити духовнаго, оросили

ся теплыми слезами покаяния и скрѣпили духа до рѣчей небесныхъ до подвиговъ спасительныхъ, умертвляючи постомъ тѣло по примѣру Іліи пророка, боговидца Мойсея, найшаче же самого Спасителя Іисуса Христа.

Пророкъ Ілія, постомъ сорокадвѣднемъ покрѣпивъ ся до зрѣнія Бога, боговидецъ Мойсей постомъ сорокатымъ заслуживъ собѣ, що изъ рукъ Бога получилъ 10 заповѣдей на горѣ Синайской. А божественный нашъ Спаситель, коли зъ утаеного житя намѣривъ выступити и царство благодити и спасенія проповѣдати, духомъ веденый бувъ въ пустыню и постивъ дней сорокатыхъ. Коли тамъ искушитель приступивъ до него, рекъ ему: „иди за мною сатанѣ писано ео ѣсть: Господѣ Богѣ сковамѣ поклоніши сѧ и томѣ единомѣ послѣжиши. Тогда остави егѣ діакла, и сѣ англы притѣниши и сѣжѧхъ есмѣ“. Мат. IV. 10. Онъ Сынъ небесного Отца, во всемъ намъ бувъ ровный, кромѣ грѣха. Онъ, котрый до вороговъ своихъ сказавъ: „Прежде Идѧмъ не емѣть, ѧзъ есмѣ“ отъ вѣка до вѣка бувъ съ Отцемъ и св. Духомъ повный власти, мудрости и святости: Онъ есть „истъ и истина и живѣтъ“. (Іоан. XIV. 6) и якъ порохъ земскій сонци очадити не може, такъ не могла въ Словѣ, котре тѣломъ стало ся, нѣяка покуса до грѣха повстати. Одначе, щобы во всемъ стати ся для насъ образомъ хотѣвъ Онъ насъ примѣромъ своимъ поучити, якъ намъ супротивъ покусы спротивленя си Богу и совѣсти нашей, воювати и побѣд-жати належитъ.

Постомъ сорокадвѣднемъ и побѣдою своего искушителя, на двѣ намъ указуе непоборимый збруѣ: а тѣи сугъ: зобрѧне духа и пановане надъ самимъ собою; якъ то прекрасно спѣваемъ въ самогласиѣ среды сырной:

„Отъ бранихъ постѧци сѧ дѣши моѧ и страсти не очистилисѧ, ебѣ радѣши сѧ неадѧнивамъ: ѧши бо не кинѧ ти ебѣтъ ко исправленію, ѧко ложна козникакѧ ебѣши отъ Бога, и закѧмъ дімономъ внодѣниши сѧ, никельжи адѣриши; не ѣко согрѣшѧци постѧ непроти-вни сотвориши: но неколебѧма къ стрѧленіемъ вѧзмѣтнымъ привыкай, мѧици предѣстѧти распѧтомѣ спѧсѣ, пѧчежи срѧспѧти сѧ тебѣ ради распѧниши сѧ“.

(Отъ ѣдження постѣ заховуючи душе моя, а не очистивши ся зъ пристрастей, даремно хвалиши ся постомъ; бо коли въ постѣ не поправиши ся (внутренно), Богъ тебе откине що егѣ онукуешъ подобно злымъ духамъ, котри не ѣдятъ ничего; протое не зневажай посту грѣхами, но змагуй рѣшую надъ гѧдкими пристрастями и мовѣ-бисъ стояла подъ крестомъ розпятого тебе ради Спаса, съ нимъ зарѣвно умертвляй ся).

Зберѣмъ духа, войдѣмъ въ себе услухаймо святого голосу совѣсти, въ котрой лагодныхъ, но могучихъ звукахъ духъ Божій до насъ промавляе. Чуваймо надъ сердцемъ нашимъ щобы сѣмя вѣры, яке мы безъ заслугъ нашихъ, но зъ Божою ласки отъ вѣрующихъ прадѣдовъ нашихъ въ спадцинѣ достали, найшло пло-довиту землю и выросло въ цвѣгъ любви, котрый богацвомъ добрыхъ учинковъ миду розносить вою.

Сердце наше здѣлаймо огородомъ райскимъ, и вмѣсто рая утраченого всадѣмъ въ него дерево „послушанія“, подчиняючи волю до радого послуху на-укамъ евангельскимъ, заперши пристуъ всякимъ подмовамъ дѧвольскимъ и баснемъ свѣтовымъ по словамъ стѧхиры суботы сырной:

„Идѧмъ изгнѧнѣ емѣтъ изъ рѧдъ прѧслѧшѧнивамъ, и сладости изкѣрженѣ, жѧнскимъ гла-голы прѧциный, и нѧгѣ сѣдѧтъ, сѧлѧ, сѣкѣ мнѣ, прѧмо рыдѧм, тѣмъже потѣримѣ еси, крѧма подѧти постѧ, послѣшѧци евангельскихъ предѧній: да сѧми благобѣдѧни быкиши Христѣ, рѧдъ жилици ники воспрѧимѧмъ.“

(За непослухъ выгнанийъ бувъ Адамъ зъ райа и выкиненыйъ ътъ (уживаня его) роскошей, бо давъ подмовитися прелестнымъ намовамъ жѣвки, за то теперъ сидитъ безъ одежѣ (безъ ласки Божой) и споминаючи страченный рай, гѣрко плаче; прото мы постараймо ся добре провести часъ того посту, послушныи приказамъ евангельскимъ, щобы выконуючи тѣи (заповѣди евангельски) подобали ся мы Христу и знова принятїи були до житя райского (царства небесного). Положѣмъ узду на похоты нашїи, що заедно стремлять до уживаня свѣта, щобы не заковали насъ въ ярмо свое и щобъ не утратили мы свободу дѣтей Божихъ. Научѣмъ ся присвоѣти собѣ силу запанованя надъ собою, наль пристрастїями духа и тѣла, се же задля високого покликаня нашего, задля гѣдности безсмертныхъ душъ и чоловічого достоинства нашего котре въ Сынѣ Божѣмъ (Богочоловѣцѣ) одесную (по правици) сидитъ Отци небесного.

Съ постомъ начинѣмъ правдиве воздержанє, стремежливѣсть отъ похотей тѣла и очей и отъ гѣрдыни свѣтової, и съ чеснотами о якихъ свѣвасмъ въ сѣдалищѣ на утрени понедѣлка 1 нед. поста :

„Качественное воздержаніе начинаемъ скѣтле, лѣчами сѣлаючи скѣтлыхъ занекѣдїи Христѣ Бога нашего, любкѣ скѣтлестїи, мѣлїткѣи вѣстанїемъ, чїстѣтїи очищѣнїемъ, благомѣжїсткѣи крѣпостїю : яко да скѣтенѣснїи предкаремъ ко скѣтѣи и триднїкѣи воскресїи, осѣлаючи неплѣкнїе мїрсѣ.“

Ибѣтъ домагае ся здержанїи ътъ мисныхъ стравъ а такожь мѣрности въ ѣдженїи взагалѣ, заравомъ жадае непорочности въ баканїи и дѣлахъ ; але кто тоє все выконує не все еще выконавъ що законъ святости ътъ него жадає, бо глубоке значенє має слово вѣчнои правды котре говорить : „Иже ко всѣмъ законѣмъ соблюдетъ, согрѣшитъ же ко единому, вѣствѣ всѣмъ покѣнїемъ.“ (Яковъ II. 10). Кто одну заповѣдь перестунає, цѣлый законъ перестунає. Во рѣдка то рѣчь щобы той, кто безъ чїстоты сердца жїє, ѡдъ змысловыхъ блудѣвъ бувъ цѣлкомъ свободный : и кто того не знає якъ много нещастїи змысловїи грѣхи наносятъ и въ якъ тѣснои звязи стоятъ они съ всѣми другими похибками и грѣхами ? Коли нѣжного чувства обычаиности и встыдливости молодець позбує ся, то и позбує ся ѡнъ доброго своего ангела хранителя. Серце му опустѣло и очи зѡвели, блуднїи огники снувають ся въ душѣ его и замѣняютъ опухлого ѡдъ одного багна къ друге. Голосъ подмови безбожниковѣи и голосъ захохоты до бунту супротивъ права божого и права людского, радый находитъ непослухъ у тыхъ, що житемъ нечїстымъ опорочили ся ; якъ зъ другой стороны заманяє тыхъ, що охотный имъ дають послухъ, до всякихъ нечїстыхъ пристрастей. Кто зможе обчїелити нещастїи, що ихъ завинили напїткїи и забавы шинковїи ? Много пропало тамъ часу и кроваво заробленого гроша, много змарновано тамъ охоты до працѣи и трудящого житя ! Не одному що имъ ѡдавъ ся, стали ся обовязки звани немилїи, прикрїи, незносимїи. Недостатокъ, незгода и цѣле некло вкрало ся въ лоно щасливой колїси родины. Розбратавшїи ся съ самимъ собою и съ моральнымъ порядкомъ, имаєсь такъ упавшїи чоловіккъ за всяке хотѣбы и якъ негѣдне заспокоєне пристрасти. До порока цїянѣства прилучаєсь всяка нечїстота въ словѣи и дѣлѣи. Пошанованє закона святости видѣє, обовязки христїянина, обовязки честного горожанина выдають ся такому мовѣ-бы ненавїстнїи кайданы. Негѣдникъ такїи сквашливо прислухує ся всякимъ богохульствамъ и высмѣває все вразъ зъ богохульниками.

Змысловїи роскоши, коли опанують сердце чоловіка, суть тернями середъ котрыхъ цвѣтка побожности христїянской звидѣти муситъ Тому уюминає Го-

сподь выбранихъ своихъ устами св. Ап. Павла „Нощь о́же прїйде, а днѣи приближиша, отложимъ о́же дѣла тѣмная, и осканима ко сръжїе сѣкѣта. Иже ко днѣи, благообразно да ходимъ, не козлогласовани и пїансты не акбодѣани и стѣдодѣани, не ривїемъ и закнстїю: Не осканїтїса Господѣмъ нашимъ Исѣсомъ Хрїстѣмъ и плоти о́гудїа не творїте кх похоти“. (Римл. XIII. 12—14.)

А щобы духа покрѣпити а пристрасти тѣлеснї побороти, пречудне дае намъ средство пѣсть четирыдесятницѣ, котрого примѣръ самъ Господь намъ показавъ.

Церковь, що яко вѣрна ученица при ногахъ Спасителя сидитъ, науку яку Онъ примѣромъ четирыдесятднєвного посту намъ давъ, глубоко собѣ занамитала и вѣрнымъ дѣтемъ своимъ примѣръ сей нишѣ поручае завываючи до молитвы внутренего зѣбрания духа, до воздержности и мѣрности въ ѣдѣ и уживанїю забавъ и розривокъ. Не жадае Церковь одъ насъ нїякихъ надмѣрныхъ, сили нашї переходячихъ дѣлъ покутничихъ; она лишае намъ нашї щоденнї занїти и тѣлько невеликой домагае ся повдержности — а однакъ не розходитъ ся при томъ о малу, але о сїраву прєвеликой ваги! Бо все, що въ чловѣцѣ вишнїю (зверхню) являе ся, не естъ великимъ и не подобае ся Тому, що до насъ мовить „Сынї дѣждѣ ми ткоѣ срдцї!“ (Притч. XXIII. 26.) А апостоль народѣвъ учитъ: „И ѣщи раздѣамъ всѣмъ имкнїа моѣ и ѣщи предѣамъ тѣло моѣ ко ѣжи сжїрїи ѣ лєккѣ же не имамъ, нїкѣмъ побѣзѣ ми ѣсть“. (I. Кор. XIII. 3.) И коли бы кто лишъ корѣнїцами и зѣлемъ для занївєнїя строгости посту жививъ ся, любовь же до цѣлого закона Божого не огрѣвала душѣ его, було бы тѣлесне умертвєне якимъ ѣдзначити ся хоче, безъ заслуги передъ Богомъ що переглядае срдцє чловѣка.

Вишнївость, котра безъ оживотворяющого духовного настрою естъ ничтожнымъ приманомъ, стаеєь черезъ той оживляющїи настроїи духа жертвою прїятною Богу. Мала стрємєзливѣсть котрой пѣддаемо ся Бога ради и зъ любви до Него находить своѣ мѣстцє мѣжъ скарѣами, котрїи нѣ моль не згрїзае нѣ злодѣїи не украде, складанє котрыхъ належитъ до мудрости хрїстїянѣскои. Головна задача посту лежить въ томъ щобы скрѣпити нашу волю, прїсвоѣти собѣ спосѣбнѣсть зашанованя надъ собою и пристрастїями змысловыми, научити ся ради обовязку пѣдчинити волю свою пѣдъ законъ Божїи и Церковнїи. То що Богу подобае ся въ постѣ лежить въ томъ, щобысьмо уживанє корму тѣла въ душѣ любви и послуху задля самого приназу обмежили, и зъ него средство до освяченя нашего здѣлали.

Бажанє выгоды, котрой вєнка змѣна въ звычайнѣмъ порядку деннѣмъ не зносимымъ тягаромъ выдае ся, негѣдне естъ Хрїстїянїна; бо „цѣрствїе нїкѣсноє нѣдїть сѣ!“ (потребує труда) мовить нїсьмо свїте (Мат. XI. 12). Безъ спосѣбности, не одного одрєчи ся, не одно зносити, не можна дѣйти до того царствѣа, яке Учитель нашъ въ терневои коронѣ намъ зготовивъ. Але и дѣбрь земскїхъ, безъ той спосѣбности, треба одказатїсь: чи може грошѣ и добра земскѣа, славу наукову и достоиньства свѣтовї безъ труда прїдбати дадутъ ся? Скѣлько жертвѣ въ выгодахъ, пращи и зъужитїю силъ духа и тѣла стоять они! Чи мало таєихъ людєй що, абы добра тїи посѣсти здоровлє, ба навѣтъ жїте зруїновали?

А царство небєсноє, а вѣчна щасливѣсть скѣлько вартѣа? „Кѣмъ ко побѣзѣа члєкѣкѣа, ѣщи мїрѣ вѣсь прїобрѣщїтѣ, дѣшѣ же скѣѣ отцїтїтѣ!“ (Мат. XVI. 26). Цѣна царствѣа небєсного такъ велика що, хочъ бы мы за-для него всѣо посвятили єще и тогда позыскаемъ оноє мовь-бы задармо, бо: „нїдєстѣннї страсти нїнѣшнєго врїмєнї кх хотѣщїи слѣкѣтѣ имкнїтїса кѣ насѣ.“ (Рим. VIII. 18)

Заховуване зановѣди о постѣ, строгость котораго одь прадѣдовъ унаслѣдена, мѣжъ народомъ рускимъ дякувати Богу завсѣгда есть ревна и съ правдивымъ духомъ вѣры и любви Божой совершае ся, въ нияѣшнихъ часахъ, коли то врагъ антихрїсть починае сѣяти куколь помѣжъ пшелицю бѣльними горстими и съ бѣльною завзностію, тымъ ревнѣйше и усильнѣйше повинно бути.

Мы Русины католики подвоѣмъ усерднѣсть нашу взглядомъ Бога и Церкви святой въ томъ чотырдесятьднєвномъ постѣ, и якъ колись Нїневитяне постомъ и молитвами вымолили собѣ на проповѣдь Іоны Пророка прощєне одь заклады, мы въ часахъ тыхъ лєтѣхъ, коли то куколь новожитныхъ наукъ противныхъ св. Церкви и задови суснѣльному по где-куда починаеь проявляти, умоляймо Господа Бога о побѣду вѣчной правды. Злутѣмъ ся всѣмъ подь вснѣльнымъ праноромъ св. католицкой Церкви, бо лишъ въ томъ знамени наша побѣда!

Перенятї чувствомъ, що то щось великого есть и высоко достойного бути членами святой католицкой Церкви до котрой односитъ ся выречєне Господа: „*si lux sit klami їсмь ко всѣ дни до скончанїя кѣка.*“ (Мат. XXVIII 20.) начнѣмъ той постъ и переведѣмъ его во славу Бога, побѣду нашей катол. Церкви и спасєне душъ нашихъ. Аминь.

Дано въ Перемышля при катедральномъ Храмѣ Рождєства св. Іоанна Крєстителя въ Недѣлю сыронушту 1897.

КОНСТАНТИНЪ Епископъ.

Повыснїй листъ пастырскїй поручаемо Всч. Священству въ I Недѣлю Поста вѣрнимъ вмѣсто проповѣди оголосити и надѣмъ ся, що Всч. Священство въ томъ св. времени съ удвоєною ревностію надъ спасєнемъ паствы своей трудити ся буде

Въ часѣ сповѣди великодной удѣляемъ власть важно и позволено розрѣшати отъ грѣховъ власти Епископа задержанныхъ, вынявши: добровѣльне чоловѣкоубїйство и согнанє плода, всѣмъ сповѣдникамъ мїрскимъ и Чина св. Василя Вел. ажъ до отданїя Праздника Пасхи.

Сповѣдь пасхальну дозволяемъ розпочинати въ I седмици св. Посту.

Отъ Еп. Ординарїята.

Перемышль, дня 7. Марта 1897.

Ч. 15.

Кандидаты стану духовного окѣчивши науки богословски и намѣриючи приняти св. Рукоположенє въ ерєи мають внести свои прошеня до дня 16. Марта 1897 до 10. години рано, самї же дня того передь полуднемъ о 10. години явити ся лично у Настоятеля дому прєсвитерїального.

Прошеня мають бути заосмотрєнї въ слѣдующї прилоги: 1) всѣ свѣдоцтва покѣичєныхъ наукъ, 2) поведєнї клирикального, 3) здоровли (отъ лѣкаря повѣсто-

Ч. 1101.

О св. Рукополаганю
въ Ерєи.

ного або семинарицького) 4) убожества затверженого через ц к Старостю, 5) вѣщани, если ожинили ся, 6) удоволени войсковою бранцѣ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемишль, дня 8. Марта 1897.

Ч. 16.

Ч. 203.

О продовженю року ювілейного.

На прошене Товариства св. Апостола Павла одиѣсь си Высокопреосвященній Митропол. Ординарійта до св. Апостольского Престола и св. Отець удѣливъ для всѣхъ Галицкихъ епархій черезъ св. Конгрегацію Пропаганды подъ ч 6.200 зъ 21. Студня 1896 тую велику ласку, що ѓдпуеты надані на рѣкъ ювілейный 1896 збѣтали продовжені до кѣнцы року 1897 пѣсля нашего числени

Взывають ся прото всѣ Вч. Душпастьрѣ, щобы ласку тую спасительну народови заразъ оголосили, пояснили поновню пѣсля указаній въ Вѣстнику Епарх. въ р. 1896 ч IV. стор. 18 и ч. VI ст. 43 значене и полезнѣсть отпустѣвъ для живыхъ и душъ въ чистилици, заохочуючи вѣрныхъ до якъ найусерднѣйшого корыстаня зъ отпустѣвъ тыхъ для себе и для душъ въ чистилици и заряджаючи всеюды а особенно въ мѣцевостяхъ, где того въ минувшѣмъ роцѣ не було, мисіи и особній торжества ювілейнї.

И на сей рѣкъ удѣлие си вѣмъ Сновѣдникамъ для тыхъ каючихъ ся, котрї хотять сихъ ювілейныхъ отпустѣвъ позыскати, власть розрѣшати отъ всѣхъ Еписк. Ординарійта задержаныхъ грѣхѣвъ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемишль, дня 13. Лытого 1897.

Ч. 17.

Ч. 639.

О выновѣженю облигаціи пожички красной изъ р. 1891

Додатково до обвѣщеня зъ дня 11. Сѣчня т. р. до Ч. 1852, котрымъ повѣдомлено о выльосованю облигаціи пожичокъ краевыхъ на дни 1. Лытого б. р. Выдѣль Краевый Королевства Галичины и Володимирїи зъ великимъ княжествомъ Краковскимъ подае до вѣдомости, що въ мысль ухвалы Высокого Сѣйму зъ дня 28. Вересня 1892 выновѣдае облигаціи галицкой пожички краевой зъ року 1891 зъ днемъ 1. Мая 1897 и зъ днемъ тымъ, въ котрымъ такожь ихъ дальше опроцентоване устаетъ, узнае тїи платными.

Галицка каса краева а взыдно каса пожичокъ краевыхъ выплачати буде отъ дни 1. Мая 1897 всѣ предложенїи ей облигаціи той пожички заосмотренїи въ купоны бѣжучи въ ихъ номинальной вартости.

Выдѣль краевый звертае увагу всѣхъ носѣдающихъ вѣнкульованїи облигаціи пожички краевой зъ р. 1891, що въ власномъ своимъ интересѣ повинни якъ найскорше постаратись у дотычныхъ властей о призволене на девѣнкуляцію такъ щобы облигаціи тїи могли зъ днемъ 1. Мая 1897 бути зреализованными.

Отъ Выдѣлу краєвого Королевства Галичины и Володимиріи зъ великимъ Княжествомъ Краковскимъ. Львовъ дня 27. Сѣчня 1897. Маршалокъ краєвий Станиславъ гр. Баденъ, в. р.

Тое розпоряджене подає ся до вѣдомости и въ даныхъ случаяхъ до точного сповненя.

Отъ Ец. Консистеріи.

Перемишль, дня 15. Лютого 1897.

Ч. 18.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Рогатынѣ розписує пѣдъ днемъ 14. Лютого 1897 Ч. 311 конкурсъ на посаду катихита при VI. клас. школѣ женской и V. клас. школѣ мужеской въ Рогатынѣ съ рочною платнею 450 зл. и 10% на помещане въ сумѣ 45 зл. ав. Убѣгаючи ся о тую посаду довжнй свой поданя посредствомъ своєи власти внести до реченой ц. к. Рады шк. окруж. въ речинци до 4 Цвѣтня с. р.

Ч. 1001.

Конкурсъ на катихита при нар. школѣ въ Рогатынѣ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемишль, дня 3. Марта 1897.

ХРОНИКА.

Каноничну институцію получили:

- Ч. 891. О. Попель Володимиръ, на Млыны дек. Яворѣвского.
- „ 870 „ Козаневичъ Аятоль, на Быстрицю дек. Старосамборского.
- „ 955. „ Бачиньскій Михаилъ, на Рѣпчицѣ дек. Дрогобыцкого.
- „ 1100. „ Городецкій Іоаннъ, на Павлокому дек. Бирчаньского.

До каноничной институціи завѣзвані:

- Ч. 843. О. Сухій Іоаннъ, на Жапалѣвъ дек. Олешницкого.
- „ 1036. „ Годованьскій Петръ, на Сухорѣвъ дек. Ярославского.

Презенты получили:

- Ч. 865. О. Иванецъ Іосифъ, на Ременѣвъ дек. Куликѣвского.
- „ 875. „ Кузьмакъ Іосифъ, на Гочевъ дек. Балигородского.

- Ч. 933. Скобельскій Антоній, на Лосинець дек. Высочаньского.
„ 995. Борковскій Яковъ, на Высоцко нижне дек. Высочаньского.

Сотрудництва получили :

- Ч. 667. О. Пирожокъ Кирилль въ Теплицяхъ дек. Ярославского, и О. Гичко Николай, въ Розборѣ округлѣмъ дек. Порохницкого.
Ч. 870. О. Романецъ Григорій, въ Летиѣ дек. Дрогобыцкого.
Ч. 973. О. Фаргухъ Василій въ Сокали, дек. Сокальского.
Ч. 1132. О. Кульчицкій Симеонъ въ Хировѣ дек. Старосольского.

Завѣдательства получили :

- Ч. 870. О. Луцкій Петръ въ Смѣльнику дек. Затварницкого.
Ч. 867. О. Савойка Теодоръ въ Вербицѣ дек. Угнѣвского.
Ч. 974. О. Ильницкій Володимиръ въ Ваньковой дек. Лѣского

- Ч. 874. Высоке ц. к. Намѣстничество розпорядженемъ зъ дня 6. Лютого 1897. Ч. 2524. призволило на дотацію рочныхъ 300 зл. зъ фонда религ. для сопомочника пароха въ Радванцяхъ дек. Сокальского на два роки.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 8. Марта 1897.

Константинъ,
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 3. Цѣтня.

Ч. V.

Ч. 19.

Ч. 6522/96.

Sanctissimi domini nostri

LEONIS

divina providentia

PAPAE XIII

EPISTOLA ENCYCLICA

ad Patriarchas, Primates, Archiepiscopos,
Episcopos aliosque locorum Ordinarios
pacem et communionem cum apostolica
Sede habentes.

ROMAE MDCCCLXXXVI

DE UNITATE ECCLESIAE

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus,
Archiepiscopis, Episcopis aliisque locorum Ordina-
rariis pacem et communionem cum Apostolica
Sede habentibus

LEO P.P. XIII.

Venerabiles Fratres

salutem et Apostolicam benedictionem.

Satis cognitum vobis est, cogitationum et curarum Nostrarum partem non exiguam illuc esse conversam, ut ad ovile in potestate positum summi pastoris animarum Iesu Christi revocare devios conemur. Intento hac in re animo, non parum conducere salutari consilio propositoque ar-

Святѣйшого Отца нашего
БОЖИМЪ ПРОМЫСЛОМЪ

ЛЪВА ПАПЫ XIII

ОКРУЖНЕ ПОСЛАНІЕ

ДО ПАТРИАРХОВЪ, ПРИМАСОВЪ, АРХІЕПИСКОПОВЪ,
ЕПИСКОПОВЪ И ПРОЧИХЪ МѢСТЦЕВЫХЪ ПОРЯ-
ДОЧНЫХЪ НАСТОЯТЕЛЕВЪ МИРЪ И ОБЩЕНЕ СЪ
АПОСТОЛЬСКИМЪ ПРЕСТОЛОМЪ МАЮЧИМЪ.

РИМЪ 1896

О ЕДИНСТВѢ ЦЕРКВИ

ПОЧТЕННЫМЪ БРАТЯМЪ ПАТРИАРХАМЪ, ПРИМА-
САМЪ, АРХІЕПИСКОПАМЪ, ЕПИСКОПАМЪ И ДРУ-
ГИМЪ МѢСТЦЕВЫМЪ ПОРЯДОЧНЫМЪ НАСТОЯТЕ-
ЛИМЪ МАЮЧИМЪ МИРЪ И ОБЩЕНЕ СЪ АПО-
СТОЛЬСКИМЪ ПРЕСТОЛОМЪ

Левъ Папа XIII.

Почтеннй Братя

Подорожене и Апостольже Благословене.

Достаточно вѣдомымъ Вамъ есть, що не мала часть нашихъ мыслей и старанъ звернена къ тому, що намагемъ зблуканыхъ призвати на ново до стада поставленого подъ властію Иисуса Христа, Найвышого Пастыря душъ. Маючи се на думцѣ гадались-мо, що не мало причинить ся до

Окружие Посланіе
Святѣйшого Отца
нашого Льва Папы
XIII о „Единствѣ
Церкви.“

bitrati sumus, Ecclesiae effigiem ac velut lineamenta describi: in quibus praecipua consideratione dignissima unitas est, quam in ea, velut insigne veritatis invictaeque virtutis, divinus auctor ad perpetuitatem impressit. Multum in intuentium animis nativa Ecclesiae pulchritudo speciesque posse debet: neque abest a veri similitudine, tolli eius contemplatione posse inscientiam; sanari opiniones falsas praeiudicatasque, maxime apud eos qui non sua ipsorum culpa in errore versentur: quin imo excitari etiam in hominibus posse Ecclesiae amorem utique similem caritati, qua Iesus Christus eam sibi sponsam, divino cruore redemptam, optavit: Christus delexit Ecclesiam, et se ipsum tradidit pro ea¹⁾. Rever-suris ad amantissimam parentem, aut non probe cognitam adhuc, aut iniuria desertam, si reditum stare oporteat non sanguine quidem, quo tamen pretio est Iesu Christo quaesita, sed labore aliquo molestiaque multo ad perpetiendum, levio-re, saltem perspicuum erit non voluntate humana id onus homini, sed iussu nutuque divino impositum, ob eamque rem, opitulante gratia caelesti, facile veritatem experiendo intelligent divinae eius sententiae: Iugum enim meum suare est, et onus meum leve²⁾. Quamobrem spe maxima in Patre luminum reposita, unde omne datum optimum et omne donum perfectum descendit³⁾, ab eo scilicet, qui incrementum dat⁴⁾ unus, enixe petimus, ut Nobis vim persuadendi impertire benigne velit.

¹⁾ Ephes. V. 25.

²⁾ Matth. XI. 30.

³⁾ Ep. Iac. I. 17.

⁴⁾ I. Corinth. III, 6.

осиғнени тои спасительной цѣли и на-мѣренн, если нарисуетъ ся образъ и мовбы черты Церкви; межн ко-трыми на особлившу увагу надовсе заслуѓе единѣство, котре Божественный Основатель вытиснувъ на нѣй на завѣгды, яко признакъ истины и неопѣдимой силы. Велике (также) вражене на душу споглядающихъ муситъ зробити природна красота и величавый видъ Церкви; и не оминаемъ ся съ правдою (если скажемъ), що черезъ поглядъ на ню усунути можна невѣжество; вылѣчити ложнѣи и пересуднѣи мнѣнн, особенно у тыхъ, котрѣ безъ власной вины знаходить ся въ блудѣ; а що больше можна взбудити въ людяхъ любви до Церкви, подобну дѣйстви тоѣ милости, съ котрою Иисусъ Христосъ тую же свою божественною кровию ѣткушену въ обручницу собѣ выбравъ: „Христосъ возлюбн Церковь и даде себе за ню. (Ефес. V. 25). Коли бы же хотѣчимъ повернути до вселюбезнѣйшой матери, котру то они або ще не доста сиѣзнали, або несправедливо оставили, тоѣ поворотъ, хотя въ правдѣ не кровию, якою то цѣною она таки Иисусомъ позыскана була, но лише якимъ то трудомъ и горестию до перенесеня далеко меншою окунити треба було, то буде (имъ) въ концн явнымъ, що такнѣи тягаръ не наложеннѣи чоловікови людскою самоволею но приказомъ и велѣнемъ Божиимъ; а въ наслѣдокъ того пѣзнають они также легко за помочию небесной ласки правдивѣсть божественныхъ слѣвъ Христовыхъ: „Иго мое сладко, и бремя мое легко“. (Мат. XI. 30) Покладаючи протое наибольшу нашу надѣю на „Отца Свѣтовъ.“ ѣтъ котрого походитъ „всяко даяннѣе благо и всякъ даръ совершенъ,“ (Посл. Иаков. I. 17.), ѣтъ

Etsi Deus, quaecumque a naturis creatis efficiuntur, omnia ipsa efficere sua solius virtute potest, nihilominus tamen ad iuvandos homines ipsis uti hominibus, ex benigno providentiae consilio, maluit: et quemadmodum in rerum genere naturalium perfectionem debitam, ita in iis, quae modum naturae transiliunt, sanctitatem homini ac salutem non nisi hominum opera ministerioque impertire consuevit. Sed perspicuum est, nihil inter homines communicari, nisi per externas res quae sensibus percipiuntur, posse. Hac de caussa humanam naturam assumpsit Dei Filius, qui cum in forma Dei esset... semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus¹⁾: atque ita, in terris agens, doctrinam suam suarumque praecepta legum hominibus, colloquendo, tradidit.

Cum divinum munus eius perenne ac perpetuum esse oporteret, idcirco nonnullos ille sibi adiunxit alumnos disciplinae suae, fecitque potestatis suae participes: cumque Spiritum veritatis in eos devocasset e caelo, praecepit, peragrarent orbem terrarum, quodque ipse docuerat quodque iusserat, id omne fideliter universitati gentium praedicarent: hoc quidem proposito, ut eius et professione doctrinae et obtemperacione legibus posset hominum genus sanctitatem in terris, felicitatem adipisci in caelo sempiternam. — Hac ratione atque hoc principio Ecclesia genita: quae quidem,

того именно, котрый оденъ „дае возрастъ“ (I. Кор. III. 6.), просимъ умильно, щобы зволивъ ласкаво надати Нашимъ словамъ переконуючи силу.

Хотий Богъ все то, що ѓтъ сотворенныхъ естествъ дѣлае ся, може самъ здѣлати самою своею силою, во лѣвъ однакожь по благосклонному совѣту провидѣнія дабы людямъ помочи употребити самыхъ людей; а якъ въ родѣ рѣчей природныхъ потребие выдосконалене, такъ въ тыхъ рѣчахъ, котры переходять мѣру природы свѣтѣсть и спасеніе звыкъ удѣлѣти чловѣкови лише черезъ трудъ и прислугу людей. Но явнымъ есть, що ничо не може удѣлѣти ся людямъ инакше якъ лише черезъ внѣшній рѣчи що поднадають нѣдъ змыслы. Задля того то причины принявъ людску натуру Сынъ Божій „въ образѣ Божіи сый... себе уменьшае зракъ раба пріемъ въ подобіи чловѣчестѣмъ бысть.“ (Филип. II. 6—7.) и такъ жиючи на земли передавъ устнымъ голошенемъ людямъ свою науку и правила своего закона.

Но понеже треба було, щобы Его Божій урядъ вѣчно и безнастанно перебувавъ, тому прибравъ Онъ собѣ кѣлькохъ (яко) учениковъ своей науки и здѣлавъ ихъ участниками своей власти, и коли збславъ бувъ на нихъ Духа истины зъ неба, повелѣвъ имъ, обйти всю землю, и все, чого научавъ и що приказавъ вѣрно всѣмъ народамъ проповѣдати; а се въ той цѣли, щобы рѣдъ людскій исповѣданемъ Его науки и послушеньствомъ для его установъ мѣгъ ту на земли свѣтѣсть, а на небѣ вѣчну щащливѣсть осягнути. Такимъ способомъ и послѣ такого начала повстала Церковь; котра то если поглянемъ на ея послѣдну цѣль и найблизшій причины дѣйствующій освещене, есть, безъ сумнѣву духовна; если же возмемъ нѣдъ

¹⁾ Philippens. II, 6—7.

si extremum illud quod vult, caussaeque proxima sanctitatem efficientes spectentur, profecto est spiritualis: si vero eos consideres, quibus cohaeret, resque ipsas quae ad spiritualia dona perducunt, externa est necessarioque conspicua. Docendi munus accepere Apostoli per cognoscenda visu audituque signa: idque illi munus non aliter executi quam dictis factisque, quae utique sensus permoverent. Ita quidem illorum vox extrinsecus illapsa per aures, fidem ingeneravit in animis: Fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi¹⁾. Ac fides ipsa, scilicet assensio primae supremaeque veritati, mente quidem per se comprehenditur, sed tamen eminere foras evidenti professione debet: Corde enim creditur ad iustitiam: ore autem confessio fit ad salutem²⁾. Simili modo nihil est homini gratia caelesti, quae gignit sanctitudinem, interius: sed externa sunt ordinaria ac praecipua participandae instrumenta gratiae: sacramenta dicimus, quae ab hominibus ad id nominatim lectis, certorum ope rituum, administrantur. Iussit Iesus Christus Apostolis perpetuisque Apostolorum successoribus, gentes ut edocerent ac regerent: iussit gentibus, ut illorum et doctrinam acciperent et potestati obedientes subessent. Verum isthaec in christiana republica iurium atque officiorum vicissitudo non modo permanere, sed ne incohari quidem potuisset, nisi per interpretes ac nuntios rerum sensus. Quibus de caussis Ecclesiam cum corpus, tum etiam corpus Christi tam crebro sacrae litterae nominant: Vos autem estis corpus Christi³⁾. Propter eam rem quod corpus

¹⁾ Roman. X, 17.

²⁾ Ib. 10.

³⁾ I. Corinth. XII, 27.

розвагу тыхъ зъ котрыхъ она спадае ся и средства самі, котрѣ провадытъ до духовныхъ даровъ, то есть она виѣшня и конечно видима. Урядъ проповѣданія отримали Апостолы знаками поднадаючими зрѣню и слуху: и сеі то урядъ выконали они не иначе, якъ словами и дѣлами, котрѣ бы безъ сумнѣву дѣлали на змыслы. Такъ отже голосъ ихъ входичи изъ виѣ до уха, зроджувавъ въ душахъ вѣру. „Вѣра убо отъ слуха слухъ же глаголомъ Божиимъ“. (Римлян. X. 7.) А и вѣра сама т. е. згода съ першою и найвысшою правдою, мѣститъ ся вправдѣ сама черезъ себе въ душѣ, но она муситъ такожь выступити на виѣ черезъ явне исповѣдане. „Сердцемъ бо вѣруеться въ правду усты же исповѣдуеться въ спасеніе“ (там. 10.) Такъ само нема ничего больше внутренного въ чловѣцѣ якъ небесна ласка, що родить святость; но виѣшніи сутъ звычайніи и головніи средства до участи ласки: кажемо Тайны, котрѣ удѣляютъ ся особно до того выбраними людьми посредствомъ певныхъ виѣшнихъ обрядовъ. Иисусъ Христосъ велѣвъ именно Апостоламъ и ихъ вѣгдашнымъ наслѣдникамъ народы учити и ними управляти; велѣвъ народамъ, щобы ихъ науку пріймили и ихъ власти послушно подчинили ся. Но тая взаимность правъ и обовязковъ, не могла бы иначе въ сущности християньскої не только устояти ся, но даже запровадити ся, якъ лише за помощю змысловъ, (жко) товмачовъ и звѣстуновъ рѣчей. Зъ тыхъ поводовъ называе св. Письмо такъ часто Церковь то тѣломъ, то такожь тѣломъ Христа: „Вы же есте тѣло Христово“. (I. кор. XII 27). Задля того, що есть тѣломъ, бачимъ Церковь очима: а по

est, oculis cernitur Ecclesia: propterea quod est Christi, vivum corpus est actuosum et vegetum, quia eam tuetur ac sustentat, immissa virtute sua, Iesus Christus, in eum fere modum quo cohaerentes sibi palmites alit ac fructuosos facit vitis. Quemadmodum autem in animantibus principium vitae in occulto est ac penitus abditum, indicatur tamen atque ostenditur motu actuque membrorum, sic in Ecclesia supernaturalis principium vitae perspicue ex iis, quae ab ipsa aguntur, apparet.

Ex quo consequitur, in magno eodemque pernicioso errore versari, qui ad arbitrium suum fingunt Ecclesiam atque informant quasi latentem minimeque conspicuam: item qui perinde habent atque institutum quoddam humanum cum temperatione quadam disciplinae ritibusque externis, at sine perenni communicatione munerum gratiae divinae, sine rebus iis, quae haustam a Deo vitam quotidiana atque aperta significatione testentur. Nimirum alterutram esse posse Iesu Christi Ecclesiam tam repugnat, quam solo corpore, vel anima sola constare hominem. Complexio, copulatioque earum duarum velut partium prorsus est ad veram Ecclesiam necessaria, sic fere ut ad naturam humanam intima animae corporisque coniunctio. Non est Ecclesia intermortuum quiddam, sed corpus Christi vita supernaturali praeditum. Sicut Christus, caput et exemplar, non omnis est, si in eo vel humana dumtaxat spectetur natura visibilis, quod Photiniani ac Nestoriani faciunt; vel divina tantummodo natura invisibilis, quod solent Monophysitae: sed unus est ex utraque et in utraque natura cum visibili tum invisibili; sic corpus eius mysticum non vera Ecclesia est nisi propter eam rem, quod eius partes conspicuae vim

неже есть Христа, то живымъ, чиннымъ и повнымъ животныхъ силъ тѣломъ, бо Иисусъ Христосъ хоронить ю и удержуе, надѣляючи (ю) своею силою, майже въ той самъ способъ, якъ лоза живить и плодоносными творить полученій съ нею галузки. А якъ у животныхъ сила жити есть невидимую и цѣлкомъ укрытую, но показуе си и являе си рухомъ и дѣятельностию членовъ, такъ само являе си въ Церквѣ надприродна сила жити очевидно зъ того, що она сама дѣлае.

Зъ чого слѣдуе, що находятъ си въ великомъ и то згубномъ блудѣ тѣ, котрѣ самовольно вытворяють и представляютъ собѣ Церковь мовбы уккрыту а не видиму; такъ само тѣ, що уважають Церковь майже людскимъ заведенемъ съ певнымъ устройствомъ обычаевъ и съ внѣшними обрядами, но безъ ненастанного удѣляня внутреннихъ даровъ Божою ласки; безъ тыхъ рѣчей, котрѣ достарчаютъ щоденный и явный доказъ, що она черпае свое жите отъ Бога. Дѣйствено, щобы Церковь Иисуса Христа могла бути однимъ безъ другого, есть такъ супречнымъ, якъ тверджене, що человекъ состоитъ лише зъ тѣла або лише зъ души. Получене и соединене тыхъ двоухъ яко частей есть для правдивой Церкви такъ само потребнымъ, якъ для людской природы тѣне получене тѣла съ душою. Церковь не есть чимъ то мертвымъ, но тѣломъ Христа надѣленнымъ надприроднымъ житемъ. Якъ Христосъ, голова и нервовзоръ Церкви не есть цѣлый, если въ нѣмъ, якъ то творить Фотиніяны и Несторіяны, увзгядяне ся лише видима, людска природа, або по звычаю Монофизитовъ лише божа, невидима природа; но однимъ зъ одной и другой и въ одной и другой природѣ такъ видимой якъ неви-

vitamque ducunt ex donis supernaturalibus rebusque ceteris, unde propria ipsarum ratio ac natura efflorescit. Cum autem Ecclesia sit eius modi voluntate et constitutione divina, permanere sine ulla intermissione debet eius modi in aeternitate temporum ni permaneret profecto nec esset condita ad perennitatem, et finis ipse, quo illa contendit, locorum esset temporumque certo spatio definitus: quod cum veritate utrumque pugnat. Istam igitur et visibilium et invisibilium coniunctionem rerum, quia naturalis atque insita in Ecclesia nutu divino inest, tamdiu permanere necesse est, quamdiu ipsa permansura Ecclesia. Quare Chrysostomus: Ab Ecclesia ne abstineas: nihil enim fortius Ecclesia. Spens tua Ecclesia, salus tua Ecclesia, refugium tuum Ecclesia. Caelo excelsior et terra latior est illa. Numquam senescit, sed semper viget. Quamobrem eius firmitatem stabilitatemque demonstrans, Scriptura montem illam vocat¹⁾. Augustinus vero: Putant (gentiles) religionem nominis christiani ad certum tempus in hoc saeculo victuram, et postea non futuram. Permanebit ergo cum sole quamdiu sol oritur et occidit; hoc est quamdiu tempora istavolvuntur, non deerit Ecclesia Dei, id est Christi corpus in terris²⁾. Idemque alibi: Nutabit Ecclesia, si nutaverit fundamentum: sed unde nutabit Christus? Non nutante Christo, non inclinabitur in saeculum saecu-

димой; такъ само его мистичне тѣло не есть правдивою Церквою иначе — якъ лише задля того, що си видимй части своє жите и свою силу черпають изъ надиродныхъ даровъ, и зъ прочихъ рѣчей, зъ котрыхъ развивае ся ихъ власне начало и ихъ природа. Коли же Церковь есть такою по воли и установленю Божомъ, то мусить такою и остати ся безъ перервы по всеѣ часы; если бы такую не позбстала, не була бы очевидно основана на заветъды, а цѣль сама, до котрой она стремить, була бы ограничена до певного обему мѣси и часу; одно же и друге противить ся правдѣ. Тое отже получене видимыхъ и невидимыхъ рѣчей, понеже природне и по Божой воли находить ся вицелене въ Церквѣ, повинно конечно, такъ довго позбстати, якъ довго оставати буде Церковь сама. Протое св. Златоустъ (каже): Не ѡтступай ѡтъ Церкви; нема бо ничего сильнѣйшого ѡтъ Церкви. Твоя надѣя Церковь, твое спасене Церковь, твое прибѣжище Церковь. Она есть вышною ѡтъ неба, простороннѣйшою ѡтъ земли. Не старѣе ся николи, но остае ся безустанно въ силѣ животной. Тому то называе ю св. Письмо горою въ доказъ еи крѣпости и постоянности.⁴ (Гом. о поимл. Еврон. ч. 6) А. Августинъ: „Думають (язычники), що религия Християньского имени буде лише на певный часъ ту на земли жити, а потѡмъ еи не буде. Позбстане отже она съ солнцемъ, якъ довго солнце всходитъ и заходитъ; се есть якъ довго точать ся сѣ времена, не загниетъ Церковь Божя то есть тѣло Хри-

¹⁾ Hom *De capto Eutropio*, n. 6,

²⁾ In *Psal. LXXI*, n. 8

li. Ubi sunt qui dicunt, perisse de mundo Ecclesiam, quando nec inclinati potest?').

His velut fundamentis utendum veritatem quaerenti. Scilicet Ecclesiam instituit formavitque Christus Dominus: propterea natura illius cum quaeritur cuiusmodi sit, caput est nosse quid Christus voluerit quidque reapse effecerit. Ad hanc regulam exigenda maxime Ecclesiae unitas est, de qua visum est, communis utilitatis caussa, nonnihil his litteris attingere.

Profecto unam esse Iesu Christi germanam Ecclesiam, ex luculento ac multiplici sacrarum litterarum testimonio, sic constat inter omnes, ut contradicere christianus nemo ausit. Verum in diiudicanda statuendaque natura unitatis, multos varius error de via deflectit. Ecclesiae quidem non solum ortus sed tota constitutio ad rerum voluntate libera effectarum pertinet genus: quocirca ad id quod revera gestum est, iudicatio est omnis revocanda, exquirendumque non sane quo pacto una esse Ecclesia queat, sed quo unam esse is voluit, qui condidit.

Iamvero, si ad id respicitur quod

¹⁾ *Enarratio in Psal. CIII, sermo II, n. 5.*

ста на земли". (На псал. LXXI. ч. 8.) А той же самъ на иишомъ мѣсци (мовить): Церковь заколебае ся, коли заколебае ся основа; но якъ може заколебати ся Христосъ?.. Но понеже не заколебае ся Христосъ, не поддасть ся и она во вѣки. Где суть тѣ, котрѣ говорятъ, що Церковь счезла зъ свѣта коли она и поддати ся не може? (Выисн. до ис. СIII. бес. II. ч. 5.)

Тыхъ то мовбы фундаментѣвъ мае держати ся, кто шукае правды. То есть: Христосъ Господь установивъ и устроивъ Церковь; если протое кто пытае ся, якои природы есть она, то головою рѣчею есть знати, чого Христосъ хотѣвъ и що дѣйстно здѣлавъ. Пѣсля того правила мае ся наибѣльше доходити единство Церкви, о котромъ то единствѣ здавало ся намъ потребнымъ гденецю для загального пожитку въ томъ посланію порушити.

Що дѣйстно правдива Церковь Иисуса Христа есть одна, то се пѣсля ясного и численного свѣдоцтва св. Письма есть всѣмъ такъ вѣдомымъ, що никто изъ Христіанъ не важивъ ся того перечити. Однакожь коли треба розсудити и означити природу единства, то въ томъ рѣжний блудъ зводитъ многихъ зъ правдивои дороги. Не лише бо початокъ, но цѣлый устроій Церкви приналежитъ до роду рѣчей свободною волею вытвореныхъ: длятого мае бути весь осудъ до того откликаний що дѣйстно дѣяло ся, и мае бути розслѣдженымъ не такъ, якимъ способомъ Церковь може бути одною — но въ якій способъ хотѣвъ ю бути одною, той що ю основавъ.

Если отже погляне ся на то, що було учиненымъ то Иисусъ Христосъ не утворивъ и не устроивъ такой

gestum est, Ecclesiam Iesus Christus non talem finxit formavitque, quae communitates plures complecteretur genere similes, sed distinctas, neque iis vinculis alligatas, quae Ecclesiam individuum atque unicam efficerent, eo plane modo, quo Credo unam... Ecclesiam in symbolo fidei profiteremur. In unius naturae sortem cooptatur Ecclesia quae est una, quam conantur haereses in multas discindere. Et essentia ergo et opinione, et principio et excellentia unicam esse dicimus antiquam et catholicam Ecclesiam... Ceterum Ecclesiae quoque eminentia, sicut principium constructionis, est ex unitate, omnia alia superans, et nihil habens sibi simile vel aequale¹⁾. Sane Iesus Christus de aedificio eiusmodi mystico cum loqueretur, Ecclesiam non commemorat nisi unam, quam appellat suam: aedificabo Ecclesiam meam. Quaecumque praeter hanc, cogitetur alia, cum non sit per Iesum Christum condita, Ecclesia Christi vera esse non potest. Quod eminet etiam magis, si divini auctoris propositum consideretur. Quid enim in condita condendae Ecclesia petiit, quid voluit Christus Dominus? Hoc scilicet; munus idem, idemque mandatum in eam continuandum transmittere, quod ipse acceperat a Patre. Id plane statuerat faciendum, idque re effecit. Sicut misit me Pater, et ego mitto vos²⁾. Sicut tu me misisti in mundum, et ego misi eos in mundum³⁾. Iamvero Christi muneris est vindica-

¹⁾ Clemens Alexandrinus, *Stromatum* lib. VII, cap. 17.

²⁾ Иоан. XX, 21.

³⁾ Иоан. XVII, 18.

Церкви, котра бы обнимала въ собѣ болше що до роду подобныхъ, но отрубныхъ товариствъ и котрѣ бы не були тѣми узлами звязанѣ, що то утворили бы Церковь не подѣльною и одною въ той майже способѣ въ якій визнаемо въ символѣ вѣры: „Вѣрую въ едину... Церковь“. Въ одной природы судьбу принимае ся Церковь, котра есть одна, котру то ересы силують ся роздѣрти на многѣ. Мы отже кажемо, що старинна и католицка Церковь есть самую одною, и естественномъ и понятіями и заложениемъ и преимуществомъ. Въ прочѣмъ такожь величавѣсть Церкви, якъ и початокъ утворенія ея походить изъ единства перевысшаючи все инше, и не маючи собѣ ничего подобнаго або рѣвнаго. (Клим. Алекс. Стром. кн. VII, гл. 17.) Дѣйствию, коли бо Ісусъ Христосъ говоривъ о сѣмъ такѣмъ таинственнѣмъ будинку не згадуе о Церквѣ инакше якъ лише у одной, котру называе „своею“: „созижду Церковь мою“. Котра не будь инша мала бы ся на мысли, кромѣ ея, не може бути правдивою Церквою Христа, понеже не есть основанною Ісусомъ Христомъ. Що тѣмъ еще яснѣше выходитъ, коли розважить ся намѣрене божественнаго Основателя. Що бо намѣривъ и хотѣвъ Христосъ Господь въ основаній або основатись маючѣй церквѣ? Се именно: той самый урядъ и то саме порученіе, яке отримавъ отъ Отца перенести на ню для дальшого провадження. То выразно постановивъ бувъ учинити и тоє въ самой рѣчи выконавъ. „Якоже посла мя Отець, и азъ посылаю вы.“ (Иоан. XX, 21.) Якоже мене по-

re ab interitu ad salutem quod perierat, hoc est non aliquot gentes aut civitates, sed omnino hominum, nullo locorum temporumve discrimine, universum genus; venit Filius hominis... ut salvetur mundus per ipsum¹⁾. Nec enim aliud nomen est sub caelo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri²⁾ Itaque partam per Iesum Christum salutem, simulque beneficia omnia quae inde profiscuntur, late fundere in omnes homines atque ad omnes propagare aetates debet Ecclesia. Quocirca ex voluntate auctoris sui unicam in omnibus terris, in perpetuitate temporum, esse necesse est. Plane plus una ut esse posset, excedere terris et genus hominum fingere novum atque inauditum oporteret.

Hoc ipsum de Ecclesia una quotquot essent ubique et quovis tempore mortales complexura, vidit ac praesignificavit Isaias, cum, futura prospicienti obiecta speciens montis est, celsitudinis exsuperantia conspicui, qui imaginem Domus Domini, videlicet Ecclesiae, expressam gerebat: Et erit in novissimis diebus praeparatus mons domus Domini in vertice montium³⁾. Atqui unus iste mons est, in vertice montium locatus: una domus Domini, ad quam omnes gentes vivendi normam petiturae aliquando confluerent: Et fluent ad eam omnes gentes... et dicent: venite et ascendamus

¹⁾ Ioan. III, 17.

²⁾ Act. IV, 12.

³⁾ Isaias, II, 2.

салазъ еси въ мѣръ и азъ послазъ ихъ въ мѣръ⁴⁾. (Ioan. XVII, 18). Задачою же Христа есть привести бѣги погибели ко спасеню „що погибло“, се есть не кѣлька народѣвъ и горожаньствъ, но цѣлкомъ весь безъ рѣжничѣ мѣся и часу людскій рѣдъ: „Сынъ челоуѣчскій прійде... да спасетъ ся мѣръ“ (Ioan. III, 17). Нѣсть бо инаго имени подъ небесемъ даного въ челоуѣцѣхъ, о немже подобаетъ спасти ся намъ⁵⁾. (Дѣян. IV, 12) Тое отже бѣги Христа узыскане спасене и заразомъ всеъ зъ того походящій добродѣйства мае Церковь широко разливати на всеъхъ людей и позиросторѣновати межи всеъ вѣки Дятого то мусить (церковь) по воли Основателя своего, бути единою по цѣлѣй землѣ — по всеъ часы. Такъ есть, бо щобы могла бути бѣльше якъ одна Церковь треба бы було выйти поза землю и вытворити новий и нечуваный рѣдъ людскій.

То само о одной Церкви, котра мала обвати скѣлько бы ихъ було повсюду и въ кождѣмъ часѣ смертельныхъ, видѣтъ и назнаменуванъ Исая, коли ему проникающему будуще представивъ си видъ горы щитомъ высокости въ очи внадающій, котрый выражавъ образъ Дому Божьего с. в. Церкви: „Яко будетъ въ послѣднии дни явлена гора Господня и домъ Божій на верѣхъ горъ⁶⁾. (Isai. II, 2). Но си така одна гора умѣщена на вершкѣ горъ, есть: одинъ дѣмъ господный, до котрого колисъ всеъ народы, шукающій за правиломъ житя, прійдутъ: „И прійдутъ къ ней вси языци... и рекутъ: прійдете и въздемъ на гору Господню и въ Домъ Яковля и възвѣститъ намъ путь свой и поидемъ по

ad montem Domini, et ad domum Dei Iacob, et docebit nos vias suas, et ambulabimus in semitis eius¹⁾. Quem locum cum Optatus Milevitanus attingeret, Scriptum est, inquit, in Isaia propheta: ex Sion prodiet lex, et verbum Domini de Hierusalem. Non ergo in illo monte Sion Isaia aspicit vallem, sed in monte sancto, qui est Ecclesia, qui per omnem orbem romanum caput tulit sub toto caelo. Est ergo spiritalis Sion Ecclesia, in qua a Deo Pater rex constitutus est Christus, quae est in toto orbe terrarum, in quo est una Ecclesia catholica²⁾. Augustinus vero: Quid tam manifestum quam mons? Sed sunt et montes ignoti, quia in una parte terrarum positi sunt. Ille autem mons non sic, quia implevit universam faciem terrae: et de illo dicitur; paratus in cacumine montium³⁾. Illud accedit, quod Ecclesiam Filius Dei mysticum corpus suum decrevit fore, quocum ipse velut caput coniungeretur, ad similitudinem corporis humani quod suscepit: cui quidem naturali conglutinatione inhaeret naturale caput. Sicut igitur mortale corpus sibi sumpsit unicum, quod obtulit ad cruciatus et necem, ut liberationis humanae pretium exsolveret, sic pariter unum habet corpus mysticum, in quo et cuius ipsius opera facit sanctitatis salutisque aeternae homines compotes: Ipsum (Christum) dedit (Deus) caput supra omnem Ecclesiam, quae est cor-

¹⁾ Ib. 2—3.

²⁾ *De Schism. Donatist.*, lib. III. n. 2.

³⁾ *In Epist. Ioan. tract. I. n. 13.*

нему⁴⁾. (Исаи. II. 2-3). Котре то мѣстце выясниючи Оптатъ Милевтаньскій. каже: „Бетъ писано у Исаи пророка: Отъ Сіона изидеть законъ и слово Господне изъ Іерусалима. Не на тѣй отже горѣ Сіонъ видить Исаи долину, но на горѣ святѣй, котрою есть Церковь, котра взнесла голову, якъ далеко сягае римска держава, и якъ далеко розтягае ся небо. Бетъ отже духовнымъ Сіономъ Церковь, въ котрѣй Христосъ поставленъй есть княземъ отъ Бога Отца, котра знаходить ся по цѣломъ крузѣ земскѣмъ, въ котрѣмъ есть одна католика Церковь.“ (О роздорѣ Донат. кн. III. ч. 2.) Августинъ же (мовить): „Що такъ видне якъ гора? Но суть и горы незнанъй, понеже положенъй суть въ одной части земли. Не такъ ся гора, понеже наповнила всю тварь земли и о нѣй каже ся, що поставлена на вершку горѣ.“ (Въ Листѣ Іан. розир. I. ч. 13.) Къ тому додати треба, що Сынъ Божій постановивъ, що церковь мае бути его таинственнымъ тѣломъ, съ котрымъ Онъ яко голова сподучивъ бы ся ибѣя подобія людского тѣла, котре принявъ: котрому то ибѣя природного злучени споена есть природна голова. Якъ отже Онъ принявъ едине людеке тѣло, котре отдавъ на муки и смерть, що бы вылатити цѣну за людске освобожденє, такъ само мае онъ лише одно таинственне тѣло, въ котрѣмъ и за котрого то помочію дѣлае людей участниками святости и вѣчного спасєня: „Того (Христа) даде (Богъ) главу выше всеѣхъ Церкви, яже есть тѣло его.“ (Ефес. I.

pus ipsius¹⁾. Dispersa membra atque seiuncta non possunt eodem cum capite, unum simul effectura corpus, cohaerere. Atqui Paulus, Omnia autem, inquit, membra corporis cum sint multa, unum tamen corpus sunt: ita et Christus²⁾. Propterea corpus istud mysticum compactum ait esse et connexum. Caput Christus ex quo totum corpus compactum, et connexum per omnem iuncturam subministrationis, secundum operationem in mensuram uniuscuiusque membri³⁾. Quamobrem dispersa a membris ceteris si qua membra vagantur, cum eodem atque unico capite conglutinata esse nequeunt: Unus Deus est, et Christus unus, et una Ecclesia eius et fides una et plebs una in solidam corporis unitatem concordiae glutino copulata. Scindi unitas non potest, nec corpus unum disscidio compaginis separari⁴⁾. Quo melius Ecclesiam effingat unicam, similitudinem animati corporis informat, cuius non aliter victura membra sunt, nisi colligata cum capite, vim ad se vitalem ex capite ipso traducant: seiuncta, necesse est emori: Non potest (Ecclesia)... divulsis laceratione visceribus in frustra discerpi. Quidquid a matrice discesserit, seorsum vivere et spirare non poterit⁵⁾. Mortuum vero corpus quid habet cum vivo similitudinis? Nemo enim unquam carnem suam odio habuit: sed nutrit, et foveteam

¹⁾ Ephes. I, 22. 3.

²⁾ I. Corinth. XII. 12.

³⁾ Ephes. IV, 15. 16.

⁴⁾ S. Cyprianus, *De cath. Eccl. Unitate*, n. 23.

⁵⁾ Id. loc. cit.

22-23.) Розсѣяннїи и розлученнїи члены не могутъ держати ся съ тою самою головою, такъ щобы могли утворити разомъ одно тѣло. Но Павелъ каже: „Вси же уди единого тѣла многи еуще едино суть тѣло: тако и Христосъ.“ (I. Кор. 12. 12.) Дятого мовить, що тѣло то таинственне есть, составляемо и счинѣваемо. Глава Христосъ изъ негоже все тѣло составляемо и счинѣваемо приличнѣ всяцѣмъ осязанїемъ подаенїя, по дѣйству въ мѣру единья косяждо части.“ (Ефес. 4. 15. 16.) По той причинѣ, если якї члены розбрани отъ прочихъ членовъ блукають ся, не могутъ бути збпоеенї съ тою самою и одинокою головою: „Одинъ Богъ и одинъ Христосъ, и одна Церковь его и вѣра одна, и народъ одинъ до крѣпкого единства тѣла клѣбомъ згоды злученї. Единство не може бути розбране, ани одно тѣло черезъ розшарпане свѣйнѣ розлучене. (Св. Кипр. о един. кат. Церкви ч. 23.) Щобы представити еще лѣше, що Церковь есть одна, уиодобле ю съ живочимъ тѣломъ, котрого члены не будутъ могли янакше жити, якъ лише коли злученї съ головою, силу животну отъ той же головы до себе вводитъ: отлученї мусять вымерти: Не може бути (Церковь)... роздертою въ кавалки черезъ розшарпане вырванныхъ внутреностей. Що отъ матерного кореня оддѣшло бы, не буде могло особно жити и отдыхати. (Тамже). Якежь подобїе мае мертве тѣло съ живымъ? „Никтоже бо когда свою клоть во зненавидѣ, но нитаеть и грѣеть ю, якоже и Христосъ Цер-

sicut et Christus Ecclesiam: quia membra sumus corporis eius, de carne eius et de ossibus eius¹⁾. Aliud igitur simile Christo incohetur caput, alius Christus, si praeter eam, quae corpus eius est, fingi Ecclesiam alteram libeat. Videte quid caveatis, videte quid observetis, videte quid timeatis. Contingit, ut in corpore humano, imo de corpore aliquod praecidatur membrum, manus, digitus, pes: numquid praecisum sequitur anima? Cum in corpore esset, vivebat: praecisum amittit vitam. Sic et homo christianus catholicus est, dum in corpore vivit: praecisus, haereticus factus est: membrum amputatum non sequitur spiritus²⁾. Est igitur Ecclesia Christi unica et perpetua: quicumque seorsum eant, aberrant a voluntate et praescriptione Christi Domini, relictoque salutis itinere, ad interitum digrediuntur. Quisquis ab Ecclesia segregatus adulterae iungitur, a promissis Ecclesiae separatur, nec perveniet ad Christi praemia qui reliquit Ecclesiam Christi. Hanc unitatem qui non tenet, non tenet Dei legem, non tenet Patris et Filii fidem, vitam non tenet et salutem³⁾.

At vero qui unicam condidit, is idem condidit unam: videlicet eiusmodi, ut quotquot in ipsa futuri es-

¹⁾ Ephes. V. 29. 30.

²⁾ S. Augustinus, sermo CCLXVII, n. 4.

³⁾ S. Cyprianus, *De cath. Eccl. Unitate*, n. 6.

ковъ: зане уды есмы тѣла Бго, отъ плоти Бго и отъ костей Бго.“ (Ефес. V. 29. 30) Если бы отже кто захотѣвъ выдумати иншу Церковь, крѣмъ той, котра есть тѣломъ Бго, нехай бы поставивъ иншу подобну Христу голову, иного Христа. Дивѣтъ ся, чого маете ся хоронити, дивѣтъ ся що заховувати, дивѣтъ ся чого боити ся. Трафляе ся що въ людскѣмъ тѣлѣ, що бѣльше, ѡтъ тѣла якій членъ, (якъ) рука, палець, нога ѡдѣтне ся: чи иде душа за ѡттытымъ? Коли бувъ въ тѣлѣ, живъ: ѡттытый утративъ житє. Такъ и чоловікъ Християнинъ есть католикомъ, доки жїе въ тѣлѣ: ѡттытый, ставъ ся еретикомъ: за ѡттытымъ членомъ не иде духъ. (Св. Август. бѣсѣд. CCLXVII, ч. 4.) Бѣтъ отже Церковь Христова лише однокю и вѣвѣданною: котрї бы окремо инши, блукають ся противъ воли и приказу Христа Госнода и покинувши дорогу спасени збочують въ погнѣбель. Кто небудь ѡдлучившїй ся ѡтъ Церкви, няже ся съ ирелюбодѣбною, ѡтлучае ся ѡтъ обѣтницъ Церкви: ни не дѡйде до нагорды Христа, кто Церковь Христову опустивъ... Кто того единства не держитъ ся, не держитъ ся закону Божого, не держитъ ся вѣры Отца и Сына, не одержитъ житя и спасени. (Св. Кипр. о един. церк. кат. ч. 6.)

Но кто утворивъ одиноку, сїй утворивъ ю одну, се есть, того рода, щобы всѣ, скѣлько въ нѣй знаходили бы ся, найтѣснѣйшими визами держали ся сполученї, такъ цѣлкомъ, щобы творили оденъ народъ, одно царство, одно тѣло: „Едино тѣло

sent, arctissimis vinculis sociati tenerentur, ita prorsus ut unam gentem, unum regnum, corpus unum efficerent: Unum corpus, et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae¹⁾. Voluntatem hac de re suam Iesus Christus sanxit, propinqua iam morte, augusteque consecravit, ita Patrem adprecatus: Non pro eis rogo tantum, sed et pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me... ut et ipsi in nobis unum sint... ut sint consummati in unum²⁾. Imo tam intime nexam iussit esse in sectatoribus suis unitatem tamque perfectam, ut coniunctionem cum Patre suam ratione aliqua imitaretur: Rogo... ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te³⁾. Tantaе autem inter homines ac tam absolutae concordiae necessarium fundamentum est convenientia coniunctioque mentium: ex quo conspiratio voluntatum atque agendorum similitudo natura gignitur. Quamobrem, pro sui divinitate consilii, unitatem fidei in Ecclesia sua iussit esse: quae quidem virtus primum est in vinculis iis quae hominem iungunt Deo, et inde nomen fideles accepimus. Unus Dominus, una fides, unum baptisma⁴⁾: videlicet sicut unus Dominus, et baptisma unum, ita omnium christianorum, qui ubique sunt unam esse fidem oportet. Itaque Paulus Apostolus christianos, ut idem sentiant omnes, effugiantque opinionum dissidia non rogat tantum, sed flagitat ac plane obsecrat: Obsecro autem vos, fratres, per nomen Domini nostri Iesu Christi: ut idip-

и единый духъ якоже и званіи бысте въ единомъ упованіи званія вашего.“ (Ефес. IV. 4.) Свою волю що до того, заявивъ Ісусъ Христосъ торжественно приближающей ся уже своѣй смерти, и достойно освятивъ, коли умолявъ такъ Отца: „Не о сихъ же молю токмо, но и о вѣрующихъ словесе ихъ ради въ ми.. да и ти въ насъ едино будутъ.. да будутъ совершени въ едино..“ (Іоан. XVII. 20. 21. 23). Що больше бнъ приказавъ, щобы та еднѣсть въ Бго послѣдователяхъ была такъ тѣсно злученою и такъ совершенною, щобы въ невнѣй мѣрѣ наслѣдовала Бго сполучене съ Отцемъ: „Молю.. да вси едино будутъ, якоже ты Отче, въ мнѣ и азъ въ Тебѣ“. (Тамже ст. 21.) Но необходимо потребною основою такого и такъ безвзглядного однодушія помѣжь людьми есть сходнѣсть и сполучене умѣвъ: зъ чого природно повстае одноцѣльнѣсть въ бажаню и одностайнѣсть въ дѣланю. Тому то задля божественности своего рѣшенія — приказавъ, щобы въ Бго Церквѣ была еднѣсть вѣры: котра то чистота есть першою помѣжь тими вязами, що лучать чоловѣка съ Богомъ, и зъ ѳтси мы получили имя: вѣрныхъ. „Единъ Господь, едина вѣра, едино крещеніе“; (Ефес. IV. 5.) то есть, якъ одинъ Господь и одно крещеніе, такъ повинна бути у всѣхъ по всюду Христіанъ, одна вѣра. Дятого Апостоль Павель не лише просить Христіанъ, але умоляє а майже заклинає, щобы всѣ були той самою гадкою и уникали суперечности мнѣній: „Молю же вы братіе именемъ Господа нашего Ісуса Христа, да тожде глаголите вси, и да не будутъ въ васъ распри;

¹⁾ Ephes. IV. 4.

²⁾ Іоан. XVII, 20. 21—23.

³⁾ Іб. 21.

⁴⁾ Ephes. IV, 5.

sum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata: sitis autem perfecti in eodem sensu, et in eadem sententia¹⁾. Quae loca sane non indigent interprete: satis enim per se loquuntur ipsa, Ceteroqui unam esse fidem debere, qui se profitentur christianos, vulgo assentiuntur. Illud potius maximi momenti ac prorsus necessarium, in quo multi errore falluntur, internoscere quae sit istius species et forma unitatis. Quod ipsum, ut supra fecimus in caussa simili, non opinatione aut coniectura est, sed scientia rei gestae iudicandum: quaerendo scilicet statuendoque qualem in fide unitatem Iesus Christus esse praeceperit.

Iesu Christi doctrina caelestis, tametsi magnam partem consignata litteris afflatu divino, colligare tamen mentes, permissa hominum ingenio, ipsa non poterat. Erat enim proclive factu ut in varias incideret atque inter se differentes interpretationes: idque non modo propter ipsius vim ac mysteria doctrinae, sed etiam propter humani ingenii varietatem, et perturbationem in studia contraria abeuntium cupiditatum. Ex differentia interpretandi dissimilitudines sentiendi necessitate nascuntur: hinc controversiae, dissidia, contentiones, qualia incumbere in Ecclesiam ipsa vidit proxima originibus aetas. De haereticis illud scribit Irenaeus: *Scripturas quidem confitentur, interpretationes vero convertunt²⁾*. Atque Augustinus: *Neque enim nate sunt haereses et quaedam dogmata perversitatis illaqueantia animas et in profundum praecipitantia, nisi dum scripturae bonae*

¹⁾ I. Corinth. I, 10.

²⁾ Lib. III. cap. 12, n. 12.

да будете же утверждени въ том же разумѣнїи и въ той же мысли^а. (I. Кор. I. 10.) Тотъ мѣсяцъ дѣйсно не требуютъ товмача, бо они саміи собою досытъ выказуютъ. Въ прочѣмъ загально узнае ся, що вѣра повинна бути одна у тыхъ, котры себе Христіянами визнають. Скорше дуже великою ваги и докончые потребнымъ се, въ чѣмъ многі блудятъ, розпознати якій есть рѣдъ и видъ той едини. А тое якъ мы въ подобномъ случаю выше здѣляли, не масъ ся пѣсели мнѣнїи и здогаду розсуджувати, лишь пѣсели знанїи самой подѣлї: именно розслѣдуючи и порѣшаючи, якою бы то буда ся единѣть въ вѣрѣ, котру Іисусъ Христосъ приказавъ.

Хотяи небесна наука Іисуса Христа есть въ великѣй части списана вдохновснемъ Божиимъ, однакъ полишена духови людскому, не могла сама умы сполучити. Понеже могло легко стати ся, що она подѣла бы различнымъ и мѣжъ собою рѣжничимъ ся поясненямъ: и то не лише задля високого значенїи и таинствъ самой науки, но и задля рѣжнородности дарованъ людскихъ и перешкоды пристрастїи розходчихъ ся въ противнїи стремленїи. Зъ рѣжнородности поясненїи повстають конечно и змѣнности понятїи: зъ того споры, незгоды и суперечки, якї вдерати ся въ Церковь бачивъ вже самъ наиблизнїи початкамъ вѣкъ. О сретикахъ пише Іреней се: „Въ правдѣ признають писанїя, но перекручуютъ поясненїи (кан. III гл. 12. Ч. 12.) А Августинъ: „Не повстали бо ересы и деякї переворотнїи науки, котры обмотуютъ души и въ погибель метаютъ якъ, якъ лише тогда, коли добры писанїя понимаютъ ся не добре^а. (До Еванг. Іоан. розпр.

intelliguntur non bene¹⁾. Ad coniugandas igitur mentes, ad efficiendam tuendamque concordiam sententiarum, ut ut extarent divinae litterae, omnino erat alio quodam principio opus. Id exigit divina sapientia neque enim Deus unam esse fidem velle potuit, nisi conservandae unitatis rationem quamdam idoneam providisset; quod et sacrae litterae perspicue, ut mox dicturi sumus, significant. Certe infinita Dei potentia nulli est vinata vel adstricta rei, omniaque sibi habet obnoxie, velut instrumenta parentia. De isto igitur principio externo, dispiciendum, quodnam ex omnibus, quae essent in potestate sua, Christus optarit. Quam ob rem oportet christiani nominis revocare cogitatione primordia.

Divinis testata litteris, eademque vulgo cognita commemoramus. Iesus Christus divinitatem divinamque legationem suam miraculorum virtute comprobavit: erudire verbo multitudinem ad caelestia insistit, omninoque iubet ut sibi fides docenti adiungatur, hinc praemiis illinc poenis propositis sempiternis: Si non facio opera Patris mei, nolite credere mihi²⁾. Si opera non fecissem in eis, quae nemo alius fecit, peccatum non haberent³⁾. Si autem facio (opera), et si mihi non vultis credere, operibus credite⁴⁾. Quaecumque praecipit, eadem omnia auctoritate praecipit: in exigendo mentis assensu nihil excipit, nihil secernit. Eorum igitur qui lesum audissent, si adipisci salutem vellent,

¹⁾ In *Evang. Ioan.* tract. XVIII. cap. 5, v. 1.

²⁾ Ioan. X. 37.

³⁾ Ioan. XV. 24.

⁴⁾ Ioan. X. 38.

XVIII, гл. 5, ч. 1) Прото для сполученія умовъ, для вытворенія и захованія згоды мѣнній хотїи истновало св. Писанїе, потребно потребно було доковечно яконсь иншой основы. Того домагае ся Божа премудрость: бо Богъ не могъ хотѣти, щобы була една вѣра, если бы для захованія едности не бувъ постаравъ ся о яке ѳтновѣдне средство: що, якъ заразъ высказати намѣряемъ ясно зазначае и св. Писанїе. Безъ сумнѣву — безконечна могучѣсть Божа не естъ звязана або сѣдилена съ нїякою рѣчею, и все мае собѣ подчинене, мовбы орудїя послушнїи. Треба отже розглянути ся за тымъ вишнимъ правиломъ, котре Христосъ выбравъ изъ всѣхъ, якї були въ Его власти. По тѣй причинѣ належить прикликати въ память початки Христиньского имени.

Наводимъ се, що естъ посвѣдчене черезъ Боже Писанїе и прилюдно звѣстие. Иеусъ Христосъ стверджуе божество и свое Боже посланництво силою чудесъ: не перестаетъ обучати товны народа словомъ о рѣчахъ небесныхъ и приказуе рѣшучо, щобы Ему научаючому дати вѣру, назначуючи будьто нагороду будьто вѣчнїи кары: „Аще не творю дѣла Отца моего не имите ми вѣры“ (Ioan. X. 37.) „Аще дѣла не быхъ сотворилъ въ нихъ, ихже нынѣ никтоже сотвори грѣха не быши имѣли“ (Ioan. XV. 24.) „Аще ли творю дѣла, аще и мнѣ не вѣруете дѣламъ моимъ вѣруйте“ (Ioan. X. 38.) Що небудь приказуе, все приказуе тою самою властїю: жадаючи згоды розуму, ничего не выймае, ничего не розрѣжнє. Довжностїю отже тыхъ котрї бы Иеуса слухали, наколи бы хотѣли осягнути спасенїе, було не лише науку Его привити въ загалѣ,

officium fuit non modo doctrinam eius accipere universe, sed tota mente assentiri singulis rebus, quas ipse tradidisset: illud enim repugnat, fidem vel una in re non adhiberi Deo.

Maturo in caelum reditu, qua ipse potestate missus a Patre fuerat, eadem mittit Apostolos, quos spargere ac disseminare iubet doctrinam suam: Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra. Euntes ergo docete omnes gentes... Docentes eos servare omnia, quaecumque mandavi vobis¹⁾. Salvos fore, qui Apostolis paruisent, qui non paruisent, interituros: Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit: qui vero non crediderit, condemnabitur²⁾. Cumque illud sit providentiae Dei maxime congruens, ut muneri praesertim magno atque excellenti praeficiat neminem, quin pariter suppeditet unde liceat rite defungi, idcirco Iesus Christus missurum se ad discipulos suos Spiritum veritatis pollicitus est eumque in ipsis perpetuo mansurum: Si autem abiero, mittam eum (Paraclitum) ad vos... Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem³⁾ Et ego rogabo Patrem, et alium Paraclitum dabit vobis, ut maneat vobiscum in aeternum, Spiritum veritatis⁴⁾. Ille testimonium perhibebit de me: et vos testimonium perhibebitis⁵⁾. Hinc doctrinam Apostolorum religiose accipi sancteque servari perinde imperat ac suam: Qui vos audit, me audit: qui vos spernit, me

¹⁾ Matth. XXVIII. 18—19—20.

²⁾ Marc. XVI. 16.

³⁾ Ioan. XVI. 7—13.

⁴⁾ Ioan. XIV. 16—17.

⁵⁾ Ioan. XV. 26—27.

но всею душею згодиться на всею поодинокі рѣчи, котрі́ Онъ самъ бувъ передавъ: бо було бы противорѣчимъ, хотъ бы и въ одной рѣчи не дати вѣры Богу.

Наспѣвшому поворотови до неба, съ якою властію самъ отъ Отца посланный бувъ, съ такою посылаю Апостоловъ, котрымъ приказуе розсѣвати и розиросторонити свою науку: „Даде ся миѣ всяка власть на небеси и на земли. Шедше убо научите вся языки... Учаще ихъ блюсти вся елика заповѣдахъ вамъ“. (Мат. XXVIII, 18, 19, 20.) Котрі́ бы повинувались Апостоломъ будутъ спасені, котрі́ бы не повинувались погибнуть. „Иже вѣру иметь и крестися спасерь будетъ: а иже не иметь вѣры осужденъ будетъ.“ (Марк. XVI. 16). А понеже се есть прорѣдѣнію Божому цѣлкомъ отповѣдне, що на урядъ особенно важный и взнеслый не поставлене никого, що бы заразомъ не подати и спроможности той же належито сповнити, протое приобѣщавъ Іисусъ Христосъ, цѣлати своимъ ученикамъ Духа истины и той мае на завѣгда оставати въ нихъ. „Аще ли иду послю его (Утѣшителя) къ вамъ... Єгда же прійдетъ онъ, Духъ истины наставитъ вы на всяку истину“. (Іоан. XVI, 7—13). „И азъ умолю Отца и иного Утѣшителя дастъ вамъ да будетъ съ вами во вѣки.“ (Іоан. XIV. 16. 17). Той свидѣтельствуєть о миѣ; и вы же свидѣтельствуєте.“ (Іоан. XV. 26. 27.) Протое приказує, чтобы наука Апостоловъ принималась боговѣрно и свито заховалась яко его (власна): „Слушайя вась мене слушаєть, презирайя вась мене презираєть.“ (Лук. X. 16.)

spernit¹⁾. Quamobrem legati Apostoli a Iesu Christo sunt non secus ac ipse legatus a Patre: Sicut misit me Pater, et ego mitto vos²⁾: propterea quemadmodum dicto audientes Christo esse Apostolos ac discipulos oportuit, ita pariter fidem adhibere Apostolis debuerant, quoscumque ipsi ex mandato divino docuissent. Ergo Apostolorum vel unum repudiare doctrinae praeceptum plane non plus licuit, quam de ipsius Christi doctrina reiecissem quicquam — Sane Apostolorum vox, illapso in eos Spiritu sancto, quam latissime insonuit. Quacumque vestigium posuissent, prohibent se ab ipso Iesu legatos. Per quem (Iesum Christum) accepimus gratiam, et apostolatam ad obediendum fidei in omnibus gentibus pro nomine eius³⁾! divinamque eorum legationem passim Deus per prodigia in aperto ponit. Illi autem profecti praedicaverunt ubique, Domino cooperante, et sermonem confirmante, sequentibus signis⁴⁾. Quem vero sermonem eum utique, qui id omne comprehenderet quod ipsi ex magistro didicissent: palam enim aperteque testantur, nihil se eorum posse, quae viderant quaeque audierant, non loqui.

Sed, quod alio loco diximus, non erat eiusmodi munus apostolicum, ut aut cum personis Apostolorum interire posset, aut cum tempore labi, quippe quod et publicum esset et salutis generis humani institutum. Apostolis enim mandavit Iesus Christus

¹⁾ Luc. X. 16.

²⁾ Ioan. XX. 21.

³⁾ Rom. I. 5.

⁴⁾ Marc. XVI. 20.

По той причинѣ Апостолы высланы суть отъ Иисуса Христа, не иначе, якъ Онъ самъ посланный отъ Отца: „Якоже посла мя Отець, и азъ посылаю вы“. (Ioan. XX. 21.) Тому якъ Апостоламъ и ученикамъ належало ся слухати слова Христа, такъ подобно доужні були вѣру дати Апостоламъ всѣ, котрыхъ они по приказу Божому мали бы обучати. Не менше отже не вѣльно було цѣлкомъ хотя бы и одного приказу науки Апостоловъ откидати, якъ откиненымъ бути не могло, що небудь зъ самой науки Христа. Дѣйствию, голосъ Апостоловъ, по зсланю на нихъ Духа св., давъ ся чути якъ найширше. Денебудь вступили були, представляють себе яко посланными отъ самого Иисуса Христа: „Имже (Иисусомъ Христомъ) прияхомъ благодать и апостольство въ послушаніе вѣры въ всѣхъ языцѣхъ о имени его.“ (Римл. I. 5.), и божественне ихъ посланничество часто Богъ чудесами доказуе: „Они же изшедше, проповѣдаша всюду, Господу носившествоующу и слово утверждающу послѣдствующими знаменьями.“ (Марк. XVI. 20.) Но яке слово (науку)? певно то, котре мѣстило все то, що они научили ся були отъ учителя; бо явно и отверто посвѣдчають, що они не можуть ничего зъ того замовчати, що видѣли и що чули.

Но, що на иншомъ мѣсци сказалисьмо, не бувъ сей урядъ апостольскій того рода, щобы мѣгъ чи то съ особами Апостоловъ загинути, чи то съ часомъ упасти, понеже онъ бувъ всенародный и для спасенія роду людского постановлений. Бо Иисусъ Христосъ приказавъ Апостоламъ, щобы проповѣдали Евангеліе всея твари, и несли имя его предъ языки и цари и щобы

ut praedicarent evangelium omni creaturae et portarent nomen ipsius coram gentibus et regibus, et ut sibi testes essent usque ad ultimum terrae. Atque in tanti perfunctione muneris adfore se pollicitus eis est, idque non ad aliquod vel annos vel aetates, sed in omne tempus, usque ad consummationem saeculi. Quam ad rem Hieronymus: Qui usque ad consummationem saeculi cum discipulis se futurum esse promittit, et illos ostendit semper esse victuros et se numquam a credentibus recessurum¹⁾. Quae quidem omnia in solis Apostolis, supremae necessitati ex humana conditione obnoxiiis, qui vera esse potuissent? Erat igitur provisum divinitus ut magisterium a Iesu Christo institutum non iisdem finibus, quibus vita Apostolorum, terminaretur, sed esset perpetuo mansurum. Propagatum revera ac velut in manus de manu traditum videmus. Nam consecraverunt episcopos Apostoli, quique sibi proxime succederent in ministerio verbi, singillatim designaverunt. — Neque hoc tentum! illud quoque sanxere in successoribus suis, ut et ipsi viros idoneos adlegerent, quos, eadem auctoritate auctos, eidem praeficerent docendi officio et muneri: Tu ergo, fili mi confortare in gratia, quae est in Christo Iesu: et quae audisti a me per multos testes, haec commenda fidelibus hominibus, qui idonei erunt et alios docere²⁾. Qua de causa sicut Christus a Deo, et Apostoli a Christo, sic episcopi et quotquot Apostolis successere, missi ab Apostolis sunt: Apostoli nobis

¹⁾ In matth. iib. IV. cap. 28, v. 20.

²⁾ II. Tim. II. 1—2.

були єму свидѣтелями ажъ до послѣднего краю земли. А при сповнюваню такъ важнаго уряды приобѣцявъ имъ, що самъ буде съ ними, и то не до кѣлька чи то лѣтъ, чи вѣкѣвъ, що на весь часъ даже до скончанія вѣка. До сєи рѣчи пише св. Ієронимъ: „Кто приобѣцює, що хоче зѣстати съ учениками до кѣнця свѣта, той доказує и що они всегда жити будутъ и що ѣнъ николи не ѣтступитъ ѣтъ вѣрующихъ.“ (До Мат. кн. IV. гл. 28 ст. 20) Но якжежь то всемо могло бы було справдитись на сямыхъ Апостолахъ, котрѣ пѣсля людскои природы пѣднадають смерти? Було отже божественно зараджено, щобы чинъ учительскѣй установленный ѣтъ Іисуса Христа не бувъ ограниченный тыми самыми межами якъ жите Апостолѣвъ, но щобы на всегда позѣоставъ. Дѣйствио видимъ (тойже чинъ) розширенный и мовъ бы зъ руки до рукъ переданный. Понеже Апостолы посвятили Епископѣвъ и назначили поодинокю тыхъ, котрѣ мали имъ послѣдовати въ служенію слова. Не лише то: они узаконили такожь для своихъ наслѣдникѣвъ, щобы и они прибирали собѣ спосѣбныхъ мужей, котрыхъ бы надѣленныхъ тою самою властію мали поставляти въ томъ же обовязку и урядѣ: „Ты убо чадо мое, возмагай во благодати, яже о Христѣ Іисусѣ, и яже слышалъ єси ѣтъ мени многими свѣдѣтели сѣя предаждъ вѣрнымъ челоувѣкомъ, иже довольни будутъ и нихъ научити.“ (II. Тим. II. 1. 2.) Зъ той причины, якъ Христосъ ѣтъ Бога, и Апостолы ѣтъ Христа, такъ Епископы и скѣлько послѣдували Апостоламъ, суть ѣтъ Апостолѣвъ посланнѣ: „Апостолы поставленнѣ были намъ проповѣдниками

Evangelii praedicatores facti sunt a Domino Iesu Christo, Iesus Christus missus est a Deo. Christus igitur a Deo, et Apostoli a Christo et factum est utrumque ordinatum ex voluntate Dei. Per regiones igitur et urbes verbum praedicantes, primitias earum spiritu cum probassent, constituerunt episcopos et diaconos eorum qui credituri erant. Constituerunt praedictos, et deinceps ordinationem dederunt, ut quum illi decessissent, ministerum eorum alii viri probati exciperent¹⁾. Permanere igitur necesse est ex una parte constans atque immutabile officium accipiendi profitendique omnem illorum doctrinam. Quod praeclare Cyprianus iis verbis illustrat: Neque enim Dominus noster Iesus Christus cum in Evangelio suo testaretur inimicos suos esse eos, qui secum non essent, aliquam speciem haereseos designavit: sed omnes omnino qui secum non essent et secum non colligentes, gregem suum spargerent, adversarios esse ostendit, dicens: Qui non est mecum adversus me est: et qui non mecum colligit spargit²⁾.

Hic Ecclesia praeceptis instituta sui memor officii, nihil egit studio et contentione maiore, quam ut integri-

¹⁾ S. Clemens Rom. Epist. I. ad Corinth. capp. 42. 44.

²⁾ Epist. LXIX. ad Magnum, n. 1.

Евангелія отъ Господа Іисуса Христа, Іисусъ Христосъ посланный бувъ отъ Бога. Христосъ отже отъ Бога, а Апостолы отъ Христа и одно и друге стало ся порядочне зъ воли Божои. Коли отже они проповѣдаючи въ областяхъ и мѣстахъ слово, досвѣдчили духомъ тыхъ же первенцевъ, поставили Епископовъ и Діаконовъ надъ тыми котрѣ мати вѣрувати. Поставили згаданныхъ, а потѣмъ дали приказъ, щобы коли умерли бы тамтотѣ, переняли урядъ ихъ другѣ досвѣдченѣ мужѣ. (Св. Клим. Рим. Посл. I. ко Коринт. гл. 42, 44.) Потребнымъ отже есть, щобы зъ одной стороны, перебувъ Христосъ: съ другой стороны постоянный и неизмѣнный обвязокъ принятя и визнаваня цѣломъ тыхъ же науки. Що пресвѣтло неясне Кипріанъ тыми словами: „Ни бо Господь нашъ Іисусъ Христосъ, коли въ своемъ Евангелію освѣдчавъ, що Бго ворогами суть тѣ, котрѣ не були бы съ нимъ, веказувавъ на якій тамъ рѣдъ ересей; но цѣлкомъ всѣхъ, котрѣ не були бы съ нимъ, и що съ нимъ не збираючи, его стадо розгнали, тыхъ указуе бути противниками, мовичи: Кто не есть зѣ мною противъ мене есть; и кто не собираетъ зѣ мною, той розсынуе.“ (Листъ. LXIX до Магн. ю. 1).

Церковь поучена тыми приказами, памятна своєї довшности, ничего не дѣлала съ бѣльшимъ намаганемъ, якъ щобы цѣлѣсть вѣрѣ съ всѣхъ сторонъ охороняти. Тому уважае мовь вороговъ и далеко отъ себе

tatem fidei omni ex parte tueretur. Hinc perduellium habere loco et procul amandare a se; qui de quolibet doctrinae suae capite non secum una sentirent. Ariani, Montanistae, Novatiani, Quartadecumani, Eutychiani certe doctrinam catholicam non penitus omnem, sed partem aliquam deseruerant: haereticos tamen declaratos, eictosque ex Ecclesiae sinu quis ignorat fuisse? Similique iudicio damnati, quotquot praeforum dogmatum auctores variis temporibus postea consecuti sunt. Nihil periculosius his haereticis esse potest, qui cum integre per omnia decurrant, uno tamen verbo, ac si veneti gutta, meram illam ac simplicem fidem Dominicae et exinde apostolicae traditionis inficiunt¹⁾. Idem semper Ecclesiae mos, idque sanctorum Patrum consentiente iudicio: qui scilicet communionis catholicae expertem et ab Ecclesia extorrem habere consueverunt, quicumque a doctrina, authentico magisterio proposita, vel minimum discessisset. Euphrasianus Augustinus, Theodoretus haereseon sui quisque temporis magnum recensuere numerum. Alia Augustinus animadvertit posse genera invalescere, quorum vel uni si quis assentiatur, hoc ipso ab unitate catholica seiungitur. Non omnis, qui ista (numeratas videlicet haereses) non credit, consequenter debet se christianum catholicum iam putare vel dicere. Possunt enim et haereses aliae, quae in hoc opere nostro commemoratae non sunt, vel esse vel fieri, quarum aliquam quis

прогання тыхъ всѣхъ, котрѣ въ якої будь точцѣ своен науки, разомъ съ нею не згаждали ся. Аріаны, Монтанисты, Новаціаны, Квартадекуманы, Евтихіаны заневно не цѣлкомъ всю науку католицку, но якусь часть покинули: а таки кому не вѣдомо, що они були яко еретики обвѣщенї и изъ лона церкви выкиненї? Подобнымъ вырокомъ засудженї зѣстали, скѣлько потѣмъ въ рѣжныхъ часахъ настало творцѣвъ ложныхъ наукъ. „Не може ничего бути небезпечнѣйшимъ ѣтъ тыхъ еретицѣвъ, що коли загально безъ нарушеня переходять, однимъ же словомъ, мовбы кроплю трутны чисту ону и просту вѣру Господнього а зъ ѣтси апостольского преданя заражують“. (Авторъ Розиравы о правосл. вѣрѣ прот. Аріанъ). Такиѣ бувъ всегда звычай Церкви, а се за згѣднымъ судомъ св. Отцѣвъ: котрѣ то кожного, що ѣтступивъ бувъ хотя бы и въ чѣмъ найменшѣмъ, ѣтъ науки достовѣрнымъ учительствомъ предложенои, звыкли були уважати за лишеного общени католицкого и выключеного изъ Церкви Елифанїи, Августинъ, Теодоретъ выказали кождый своего часу велике число ересей. Августинъ примѣчае, що могутъ повстати другї роды (ересей) если бы же кто хотя бы и съ одною зъ тыхъ згаждавъ ся, тымъ самымъ ѣтъ католицкою едності ѣтлучае ся: Не кождый кто не вѣритъ въ тѣже (т. е. въ вычисленї ересы), тымъ самымъ мае ся уважати и звати христїяниномъ католикомъ. Бо могутъ еще ишиѣ ересы, о котрыхъ въ нашѣмъ дѣлѣ не згадувано або бути або повстати, ктобы же и однои зъ тыхъ же державъ ся, не буде

¹⁾ Auctor *Tractatus de Fide Orthodoxa contra Arianos*.

quis tenuerit, christianus catholicus non erit¹⁾.

Istam tutandae unitati, de qua dicimus, institutam divinitus rationem urget beatus Paulus in epistola ad Ephesios; ubi primum monet, animorum concordiam magno studio conservandam: solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis²⁾: cumque concordēs animi caritate esse omni ex parte non possint, nisi mentes de fide consentiant, unam apud omnes vult esse fidem: Unus Dominus, una fides: ac tam perfecte quidem unam, ut errandi discrimen omne prohibeat: Ut iam non simus parvuli fluctuantes, et circumferamur omni vento doctrinae in nequitia hominum, in astutia ad circumventionem erroris. Idque non ad tempus servari docet oportere, sed donec occurramus omnes in unitatem fidei... in mensuram aetatis plenitudinis Christi. Sed eiusmodi unitatis ubi nam Iesus Christus posuit principium inchoandae, praesidium custodiendae? In eo videlicet, quod, Ipse dedit quosdam quidem Apostolos... alios autem pastores, et doctores, ad consummationem sanctorum in opus ministerii, in aedificationem corporis Christi. Quare vel inde ab ultima vetustate hanc ipsam regulam doctores Patresque et sequi consueverunt et uno ore defendere. Origenes: Quoties autem (haeretici) canonicas proferunt scripturas, in quibus omnis christianus consentit et credit, videntur dicere: ecce in domibus verbum est veritatis. Sed

¹⁾ De Haeresibus, n. 88.

²⁾ IV. 3 et seqq.

Християниномъ католицкимъ. (Св. Авг. о ерес., ч. 88.).

Ту Богомъ для збереженя єдности установлену мѣру о котрой есть бесѣда подноситъ блаженный Павелъ въ посланю до Ефессѣвъ, де по перше упоминае, що належить удержувати съ великою старанностію єднодушность: „тщаще ся блюсти єдиненіе духа въ союзѣ мира. (Ефес. IV. 3...): а понеже єднодушніи не можуть бути изъ всѣхъ сторонъ такими и що до любви, если умы ихъ не згоджуютъ ся въ вѣрѣ, то хоче, щобы вѣра була у всѣхъ одна: Єдинъ Господь, єдина вѣра, и то такъ дѣйстно одна, щобы выключала всяке небеспеченство зблужденя: „да не бываемъ ктому младенцы влающеся и скитающеся всякимъ вѣтромъ ученія, въ лжи чловѣчестѣй, въ коварствѣ козній лщенія... (Тамже). И то учитъ, що се заховати належить не на (якійсь) часъ, но: „дондеже достигнемъ вси въ соединеніе вѣры... въ мѣру возраста исполненія Христова“. (Тамже). Но въ чомъ же поставивъ Исусъ Христосъ основу для утвореня такой єдности, оборону для си збереженя? Въ томъ именно, що: „Даль есть овы убо Апостолы... овы же пастыри и учителя, въ совершенію святыхъ въ дѣло служенія, въ созиданіе тѣла Христова. (Тамже). Тому то учителѣ и Отци вже отъ найдавиѣйшой старины звкли були тому самому правилу послѣдувати и єднодушно боронити. — Оригенесь: „Скільки же разовъ (сретики) наводятъ намъ каноничні писанія, съ котрыми кождый Християнинъ годить ся и тымъ же вѣритъ, выдають ся намъ казати:

nos illis credere, non debemus, nec exire a prima et ecclesiastica traditione, nec aliter credere, nisi quemadmodum per successionem Ecclesiae Dei tradiderunt nobis¹⁾. Irenaeus: Agnitio vera est Apostolorum doctrina... secundum successiones episcoporum... quae pervenit usque ad nos custoditione sine fictione scripturarum tractatio plenissima²⁾. Tertulianus vero: Constat proinde, omnem doctrinam, quae cum illis Ecclesiis apostolicis matricibus et originalibus fidei conspiraret, veritati deputandam, sine dubio tenentem quod Ecclesiae ab Apostolis, Apostoli a Christo, Christus a Deo accepit. Communicamus cum Ecclesiis apostolicis, quod nulli doctrina diversa: hoc est testimonium veritatis³⁾. Atque Hilarius: Significat (Christus e navi docens) eos, qui extra Ecclesiam positi sunt, nullam divini sermonis capere posse intelligentiam. Navis enim Ecclesiae typum praefert, intra quam verbum vitae positum et praedicatum hi qui extra sunt et arenae modo steriles atque inutiles adiacent, intelligere non possunt⁴⁾. Rufinus Gregorium Nazianzenum laudat et Basilium, quod solis divinae scripturae voluminibus operam dabant, earumque intelligentiam non ex propria praesumptione, sed ex maiorum scriptis et

¹⁾ *Vetus Interpretatio Commentariorum in Matth.*, n. 46.

²⁾ *Contra Haeres*, lib. IV, cap. 33, n. 8.

³⁾ *De praescrip.* cap. XXI.

⁴⁾ *Comment. in Matth.* XIII, n. 1.

Дивись въ домахъ нашихъ есть слово правды. Но мы не маємо имъ вѣрити, ани не ѳтступати ѳтъ першого и церковного переданя, ни инакше вѣрити, якъ лишь такъ, якъ передали намъ Церкви Божій черезъ наслѣдство. (Старинне толковане выясн. до Мат. ч. 46.). Иреней! „Правдиве знане есть наука Апостолѳвъ.. и ѳсли наслѣдства Епископѳвъ.. котре то найновиѳше выложено дѳйшло ажъ до насъ съ захованемъ безъ зѳнеованя писаній. (прот. Срес. кн. IV. гл. 33. ч. 8.). Тертуліанъ же: Цевнымъ ѳтже есть, що всяка наука, котра згаджае ся съ апостольскими Церквами, оными матерями и первоначалами вѣры, мае съ уважати правдивою, понеже безъ сумнѣву удержуе то, що Церкви ѳтъ Апостолѳвъ, Апостолы ѳтъ Христа, Христосъ ѳтъ Бога получивъ.. Лучимѳ си съ апостольскими Церквами, понеже жадна не мае ѳтмѣнной науки, се есть свѣдоцтво правды. (О задави. гл. XXI). А Илїрій: „Заявляє (Христосъ научаючи зъ корабля) що тѳ, котрѳ поза Церквою находятъ ся, не можуть зрозумѣти науки божественной. Бо корабель представляе образъ Церкви, въ нутрѣ котрой зложено и проновѣдане слово живота, котре то тѳ, що суть виѣ и инакше пѣсокъ побѳчь лежать безплодни и безпожиточнѳ, зрозумѣти не можуть⁴⁾. (Выкладъ до Мат. XIII, ч. 1.). Руфинъ хвалить Григорія Назіанзеньского и Василия, понеже занимали ся самими книгами Божого писанія и тыхъ жезмыслъ

auctoritate sequebantur, quos et ipsos ex apostolica successione intelligendi regulam suscepisse constabat¹⁾.

Quamobrem, id quod ex iis, quae dicta sunt, apparet, instituit Iesus Christus in Ecclesia vivum, authenticum idemque perenne magisterium, quod suapte potestate auxit, spiritu veritatis instruxit, miraculis confirmavit: eiusque praecepta doctrinae aequae accipi ac sua voluit gravissimeque imperavit. Quoties igitur huius verbo magisterii edicitur, traditae divinitus doctrinae complexu hoc contineri vel illud, id quisque debet certo credere, verum esse: si falsum esse ullo modo posset, illud consequatur, quod aperte repugnat, erroris in homine ipsum esse auctorem Deum: Domine, si error est, a te decepti sumus²⁾. Ita omni amota dubitandi causa, ullamne ex iis veritatibus potest cuiquam fas esse respuere, quin se det hoc ipso praecipitem in apertam haeresim? quin, seiunctus ab Ecclesia, doctrinam christianam una complexione repudiet universam? Ea quippe est natura fidei, ut nihil tam repugnet quam ista credere, illa reiicere. Fidem enim Ecclesia profitetur esse virtutem supernaturalem, qua, Dei adiuvante et aspirante gratia, ab eo revelata vera esse credimus, non propter intrinsecam rerum veritatem naturali rationis lumine perspectam, sed propter auctoritatem ipsius Dei revelantis, qui nec falli nec

не изъ власнаго упередженя, но изъ писъмъ и поваги попередникѣвъ выслѣдживали, о котрыхъ то вѣдомо, що и они самѣ правило зрозумѣни тыхъ же изъ апостольскаго наслѣдства приняли“. (Ист. Церк. кн. II. гл. 9.).

Изъ того отже що сказане було показуе ся, що Іисусъ Христосъ установивъ въ Церквѣ живый, достовѣрный и той безпрерывный урядъ учительскій, котрый власною повагою збогативъ, духомъ правды заосмотривъ, чудесами ствердивъ: и хотѣвъ и якъ найусильнѣйше повелѣвъ, щобы того законы були зарѣвно принимані якъ Бго власні.— Скѣлько отже разѣвъ словомъ того уряду учительскаго высказуе ся, що въ обемѣ той Богомъ переданой науки се або то мѣститъ ся то кождей повиненъ на певно вѣрити, що то есть правдиве: бо если бы то якимъ способомъ могло бути ложнымъ, зъ того послѣдовало бы щось такого, що отверто есть противорѣчивымъ, що мовбы самъ Богъ бувъ творцемъ блуду мѣжь людьми: Господи, если есть блудъ, то мы ѣтъ Тебе зѣсталисьмо обманені. (Рих. ѣтъ св. Викторѣ о Тройцѣ кн. I, гл. 2.). Коли отже такъ усунена есть всяка причина сумнѣву, чижъ може бути кому дозволеннымъ, котру небудь зъ тыхъ правдъ ѣткидати, такъ щобы тымъ самымъ не понавъ въ отверту ересь? щобы ѣтлученый ѣтъ Церкви не ѣтказавъ ся, еднымъ замахомъ ѣтлон науки християнскон? Така бо есть дѣйстви природа вѣры, що нѣтъ ничего еѣ такъ противорѣчного, якъ щобы въ то вѣрити, тамто ѣткидати. Понеже Церковь вызнае, що вѣра есть надприродна, честнота, котрою мы за помочью и вдохновенемъ Божиимъ вѣруемо

¹⁾ Hist. Eccl. lib. II, cap. 9.

²⁾ Richardus de S. Victore, De Trin. lib. I, cap. 2.

fallere potest¹⁾. Si quid igitur traditum a Deo liqueat fuisse, nec tamen creditur. Quod enim Iacobus Apostolus de delicto indicat in genere morum, idem de opinionis errore in genere fidei iudicandum: *Quicumque... offendat... in uno, factus est omnium reus*²⁾: imo de opinionis errore, multo magis *Omnis enim violata lex minus proprie de eo dicitur qui unum peccavit, propterea quod maiestatem Dei legum latoris sprevisse, non nisi interpretanda voluntate, videri potest. Contra is, qui veritatibus divinitus acceptis vel uno in capite dissentiat, verissime fidem exuit funditus, quippe qui Deum, quatenus summa veritas est et proprium notivum fidei, recusat vereri: In multis mecum, in paucis non mecum: sed in his paucis, in quibus non eis prosunt multa, in quibus mecum*³⁾. Ac sane merito: qui enim sumunt de doctrina christiana, quod malunt, ii iudicio suo nituntur, non fide: iidemque minime in captivitate redigentes omnem intellectum in obsequium Christi⁴⁾, sibimetipsis verius obtemperant, quam Deo: *Qui in Evangelio quod vultis, non creditis; quod vultis, non creditis, vobis potius quam Evangelio creditis*⁵⁾.

¹⁾ Conc. Vat. sess. III. cap. 3.

²⁾ II, 10.

³⁾ S. Augustinus, in *Psal. LIV*, n. 19.

⁴⁾ II. Corinth. X, 5.

⁵⁾ S. Augustinus, lib. XVII. *Contra Faustum Manichaeum*.

яко правдиве що Ёнъ объявивъ не задля внутренней правдивости рѣчей понятой природнымъ свѣтломъ разуму, но задля поваги самого Бога объявляющаго, котрый не може бути ни обманеный ни обманити^а. (Соборъ Ват. засѣд. III, гл. 3.). Если отже есть явнымъ, що щось отъ Бога было переданымъ, а таки не вѣрить ся, то и цѣлкомъ въ нищо не вѣрить ся Божою вѣрою. Бо то що Апостоль Яковъ заявляе о проступку въ родѣ обычайвъ, то само о блудѣ мнѣнія въ родѣ отнoсичомъ ся до вѣры судити належить: „Иже бо... согрѣшитъ... въ единомъ, бысть всѣхъ повиненъ; (Як. II. 10.) ба ще далеко больше о блудѣ мнѣній. Бо не цѣлкомъ властиво каже ся о томъ, котрый въ одиомъ згрѣшивъ, що ёнъ нарушивъ цѣлый законъ, тому що пѣзнати можна чи кто знесважавъ величество Бога законодавца, лише по выслѣдженю волѣ. Противно той, кто не згадкае ся хоть бы и въ одиой точцѣ съ правдами божественно принятыми, той справедливо вызувъ ся цѣлкомъ зъ вѣры, яко той, котрый отъказуе ся чтити Бога о сколько Ёнъ есть найвысша правда и властива причина вѣры: Въ многихъ зѣ мною въ немногихъ не зѣ мною: но и въ тыхъ не многихъ, въ котрыхъ не зѣ мною, не помогутъ тѣ, многы, въ котрыхъ зѣ мною^а. (Св. Авг. до Псалъ LIV. ч. 19.). И дѣйствно слышно: понеже тѣ, що пріймають зъ науки Христиньской що имъ до внодобы, такы опирають ся на своимъ судѣ, не на вѣрѣ: и таковы советмъ не „плѣняюще всякъ разумъ въ послушаніе Христово^а, (II Корин. X, 5.), самымъ собѣ, дѣйствно радше нивинуютъ ся якъ Богу: „Вы котры въ

Quocirca nihil Patres in Concilio Vaticano condidere novi, sed institutum divinum, veterem atque constantem Ecclesiae doctrinam, ipsamque fidei naturam sequuti sunt cum illud decrevere: Fide divina et catholica ea omnia credenda sunt, quae in verbo Dei scripto vel tradito continentur, et ab Ecclesia sive solemnii iudicio, sive ordinario et universali magisterio tamquam divinitus revelata proponuntur¹⁾. Itaque cum appareat, omnino in Ecclesia sua velle Deum unitatem fidei, compertumque sit cuiusmodi eam esse et quo principio tuendam ipse iusserit, liceat Nobis, quotquot sunt qui non animum induxerint aures veritati claudere, iis Augustini verbis affari: Cum igitur tantum auxilium Dei, tantum profectum fructumque videamus, dubitabimus nos eius Ecclesiae condere gremio, quae usque ad confessionem generis humani ab apostolica Sede per successiones episcoporum, frustra haereticis circumlatrantibus, et partim plebis ipsius iudicio, partim Conciliorum gravitate, partim etiam miraculorum maiestate damnatis, culmen auctoritatis obtinuit? Cui nolle primas dare, vel summae profecto impietatis est, vel praecipitis arrogantiae. Et si unaquaeque disciplina, quamquam

¹⁾ Sess. III, cap. 3.

Евангелію, що хочете, вѣрите, що хочете не вѣрите, собѣ радше, якъ Евангелію вѣрите⁴. (Св. Август. кн. XVII. прот. Фавста Манихея, гл. 3.).

Тому Отци на Соборѣ Ватиканскѣмъ не постановили ничего нового, но послѣдовали установленю Божому, старинной и постоянной науцѣ Церкви и самой природѣ вѣры, коли рѣшили: „Божою и католицкою вѣрою належить все вѣрити, що мѣститъ ся въ писанѣмъ або преданѣмъ словѣ Божѣмъ; и ѡтъ Церкви, чи то торжественнымъ вырокомъ, чи порядочнымъ и вселенскимъ урядомъ учительскимъ яко Богомъ обявлено, подае ся⁴. (Зас. III, гл. 3.). Коли отже оказуе ся, що Богъ конечно хоче въ своѣй Церквѣ єдиностъ вѣры и коли звѣстнымъ есть, якою тую же бути и якимъ починомъ ю захищати Ѧнь самъ повелѣвъ, нехай намъ буде вольно промовити до всѣхъ тыхъ, котрѣ не постановили замкнути ушей передъ правдою, тими словами Августина. „Видячи отже такъ велику помѣчь Бога, такъ великій успѣхъ и плѣдъ, будемо ли мы самѣ вагати ся пригорнути ся до лона той Церкви, котра побѣла вызнаня рода людского ѡтъ апостольского Престола черезъ наслѣдство Епископѣвъ, щить поваги одержала; помимо ѡднесеныхъ галасливыхъ крикѣвъ еретикѣвъ, котрѣ по части засудомъ самого люду, по части повагою Соборѣвъ, по части такожь величностію чудесъ зѣстали засуженѣ? Не хотѣти ѡтдати еѣ першенства, есть дѣйстно (ознакою) або найвышней безбожности, або безрозсудной

vilis et facilis, ut percipi possit, doctorem aut magistrum requirit: quid temerariae superbiae plenius, quam divinorum sacramentorum libros et ab interpretibus suis nolle cognoscere, et incognitos velle damnare¹⁾?

Hoc igitur sine ulla dubitatione est officium Ecclesiae, christianam doctrinam tueri eamque propagare integram atque incorruptam. Sed nequaquam in isto sunt omnia: imo ne finis quidem cuius causa est Ecclesia instituta, officio isto concluditur. Quandoquidem, ut Iesus Christus pro salute humani generis se ipse devovit, atque huc, quae docuisset quaeque praecepisset, omnia retulit, sic iussit Ecclesiam quaerere in veritate doctrinae, quo homines cum sanctos efficeret, tum salvos. — Verum tanti magnitudinem atque excellentiam propositi consequi sola fides nullo modo potest: adhiberi necesse est cum Dei cultum iustum ac pium, qui maxime sacrificio divino et sacramentorum communicatione continetur, tum etiam sanctitatem legum ac disciplinae. — Ista igitur omnia inesse in Ecclesia oportet, quippe quae Servatoris munia in aevum persequitur: religionem, quam in ea velut incorporari ille voluit, mortalium generi omni ex parte absolutam sola praestat: itemque ea, quae ex ordinario providentiae consilio sunt instrumenta salutis, sola suppeditat.

At vero quo modo doctrina caelestis nunquam fuit privatorum arbitrio ingeniove permissa, sed principio

¹⁾ *De Utilitate Credendi*, cap. XVII, n. 31.

зарозумѣлости... А если каждая наука, хотя бы какъ марна и легка вымагае и ровѣдника або учителя, щобы могла бути понятаю, то чижь знайде ся повнѣйша мѣра безроззудной гордости, якъ не хотѣти узнати книгъ божихъ таинствъ и то бѣть властныхъ толкователей въ и важити ся нецѣзвѣданныхъ осуджати?²⁾ (Св. Авг. О пожитку вѣруваня, гл. XVII, ч. 35.)

Се отже есть безъ всякого сумнѣву обовязкомъ Церкви, християньску науку хоронити и тую же всецѣлу и ненарушену розширити. Но не на томъ есть все: ба въ томъ обовязку не заключае ся даже и цѣль для котрой Церковь установлена. Но понеже якъ Иисусъ Христосъ посвятивъ самого себе для спасеня рода людского, и къ тому все бѣгнѣтъ, що бувъ научавъ, и приказавъ, такъ повелѣвъ Церквѣ шукати въ правдѣ науки, чимъ бы людей освѣтила и спасла. — Однакожь сама вѣра не може нѣжкимъ способомъ такъ великой и высокой задачи осягнути: треба ужити такъ богочестія правдивого и побожного, котре состоитъ особливо въ святѣй жертвѣ и участи Таинъ, якъ такожь святости законѣвъ и карности. — То отже все повинно знаходити ся въ Церквѣ, котра то урядъ Спасителя во вѣкъ продовжае: богочестіе, котре Той же въ нѣймовѣ въ тѣлѣ и хотѣвъ, роду смертному и бѣть кождымъ взглядомъ досконале она одна подае: она такожь сама достарчае се всею, що есть ибеля поридочного совѣта ровѣдѣння средствомъ до спасенія.

Но якъ небесна наука не була николи полишена самоволѣ або розумови приватныхъ, но зъ першу бѣть Иисуса подана, а потѣмъ тому особно урядови учительскому, о котромъ зга-

a Iesu tradita, deinceps ei separatim, de quo dictum est, commendata magisterio: sic etiam non singulis e populo christiano, verum delectis quibusdam data divinitus facultas est perficiendi atque administrandi divina mysteria, una cum regendi gubernandique potestate. Neque enim nisi ad Apostolos legitimosque eorum successores ea pertinent a Iesu Christo dicta: *Euntes in mundum universum, praedicate Evangelium.. baptizantes eos.. Hoc facite in meam commemorationem.. Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis. Similique ratione non nisi Apostolis, quique eis iure succesissent, mandavit ut pascerent, hoc est cum potestate regerent universitatem christianorum, quos hoc ipso eis subesse debere atque obtemperare est consequens. Quae quidem officia apostolici muneris omnia generatim Pauli sententia complectitur: Sic nos existimet homo ut ministros Christi, et dispensatores mysteriorum Dei¹⁾.*

Quapropter mortales Iesus Christus, quotquot essent, et quotquot essent futuri, universos advocavit, ut ducem se eundemque servatorem sequerentur, non tantum eorum singuli sed etiam consociati atque invicem re animisque iuncti, ut ex multitudine populus existerent iure sociatus; fidei, finis rerum ad finem idonearum communionis unus, uni eidemque subiectus potestati. Quo ipse facto principia naturae, quae in hominibus societatem sponte gignunt, perfectionem naturae consentaneam adepturis, omnia in Ecclesia posuit, nimirum ut in ea, quotquot filii Dei esse adoptione volunt, perfectionem dignitati suae

дано поручена: такъ такожь, уповаживше совершати и удѣляти божіи Тайны не було дане всякому зъ помежи христiянського народа, но декотрымъ выбраннымъ разомъ съ властію ридити и управляти. Бо лише до Апостолѣвъ и ихъ правныхъ наслѣдникѣвъ относить ся они выреченiя Иисуса Христа: „Шедше въ мiръ весь, проповѣдите Евангелiе.. крестяще ихъ.. сіе творите въ мое воспоминанiе и имже отпустите грѣхи отпустятся имъ“. Подѣбнымъ способомъ поручивъ лише Апостоламъ и котрi бы по тыхъ правно наслѣдували щобы насли, то есть съ властію управляти цѣлою соборностiю Христiянъ, котрi, якъ зъ того выходитъ, тымъ самымъ довжнi имъ подчиняти ся и имъ повинувати ся. Котрi то всѣ обовязки уряду апостольского загально обнимае выречене Павла: „Тако насъ да нещуетъ челоувѣкъ, яко слугъ Христовыхъ и строителей Таинъ Божихъ“. (I. Кор. IV. 1).

Дзвiтого завѣзванъ Иисусъ Христосъ всѣхъ людей, скѣлько ихъ було и скѣлько еще буде, щобы Ему яко провѣдникови и Ему то яко спасителю послѣдовали, не лише зъ особна поодинокi, но такожь стоваришенi и взаимно послѣдовали не лише зъ особна поодинокi, но такожь стоваришенi и взаимно дѣйствомъ и духомъ сполученi, щобы зъ множества вышновъ народъ законно въ товариство сполученi; оденъ соборностiю вѣри, цѣли, отвѣтныхъ до цѣли средствъ, одной и той самой власти подчиненный. Тымъ дѣломъ Онь всѣ тi природнi основы котрi вже самi собою стоваришене мѣжь людьми хочичими осягнути досконалѣсть отновѣдну натурѣ, вытворяють, зложивъ, въ Цер-

¹⁾ I. Corinth. IV. 1.

congruentem assequi et retinere ad salutem possent. Ecclesia igitur, id quod alias attigimus, dux hominibus est ad caelestia, eidemque hoc est munus assignatum a Deo ut de iis, quae religionem attingunt, videat ipsa et statuatur, et rem christianam libere expediteque iudicio suo administret. Quocirca Ecclesiam aut non recte norunt aut inique criminantur qui eam insimulant, velle se in civitatum rationes inferre, aut in iura potentatus invadere. Imo Deus perfecit, ut Ecclesia esset omnium societatum longe praestantissima: nam quod petit ipsa tanquam finem, tanto nobilius est quam quod ceterae petunt societates quanto natura gratia divina, rebusque caducis immortalia sunt praestabilia bona. — Ergo Ecclesia societas est ortu divina: fine, rebusque fini proxime admoventibus, supernaturalis: quod vero coalescit hominibus, humana communitas est. Ideoque in sacris litteris passim videmus vocabulis societatis perfectae nuncupatam. Nominatur enim non modo *Domus Dei*, *Civitas supra montem posita*, quo convenire gentes omnes necesse est: sed etiam *Ovile*, cui praesit pastor unus, et quo recipere se oves Christi omnes debent: imo *Regnum quod suscitavit Deus*, quodque *stabit in aeternum*: denique *Corpus Christi*, *mysticum illud quidem*, sed tamen *vivum arteque compositum*, multisque conflatum membris; quae membra non eundem actum habent: copulata vero inter se, gubernante ac moderante capite, continentur. Iamvero nulla hominum cogitari potest vera ac perfecta societas, quin potestate aliqua summa regatur. Debet igitur Iesus Christus magistratum Ecclesiae maximum praeficisse, cui obediens subiecta omnis esset christianorum multitudo.

кнѣ, именно, щобы въ ней скѣлько ихъ схотитъ бути усыновленемъ дѣтьми Божиими, могли для своего спасенія совершенство обновѣдне своему достоинству осягнути и заховати. Церковь отже, о чѣмъ иишимъ разомъ згадалисьмо, есть проводницею людямъ до неба и ея назначеній есть той обовязокъ ѣтъ Бога, щобы о томъ, що дотычить ся богочестія сама розсмотрила и постановляла, и дѣлами христіаньскими свободнo и безъ перешкоды послѣ своего осуду управляла Протое або не знаютъ належито Церкви, або злобно тую же оклеветуютъ тѣ, котрѣ ю обвиняють, що она въ дѣла державъ хоче ся втиснути, або на права владѣющихъ нанастити. Що бѣльше, Богъ довершивъ, щобы Церковь була далеко знаменитною ѣтъ всѣхъ товариствъ; понеже то, чого она домагае ся яко цѣли, есть о стѣлько благороднѣйшимъ, надъ се чого домагають ся прочі товариства, о скѣлько ласка Божя ѣтъ природы, а вѣчне ѣтъ рѣчей зникomyхъ, суть знакомитными добрами. — Церковь отже есть товариствомъ що до походженія божимъ: що до цѣли и средствъ наиблизше приводичихъ до цѣли, надъ природнымъ; но понеже складае ся зъ людей, то она есть сущностью людскою. Тому видимо ю часто въ свѣтѣмъ писмѣ назвами совершенного товариства наименованого: Бо именуе ся не только Домъ Божій, городъ положенный на горѣ, де всѣмъ народамъ зѣйти ся належитъ: но такожь Ѡвчарня, котрої предстоитъ одинъ пастырь и де довший всѣ ѣвицѣ Христа зѣбрати ся: що бѣльше Царство, котре Богъ здвигнувъ и котре стoяти буде во вѣки: на конецъ Тѣло Христа и се въ правдѣ таинственне, но однакожь живе и ѣтвѣтно зложено и зъ многихъ члe-

Qua de caussa sicut ad unitatem Ecclesiae, quatenus est coetus fidelium, necessario unitas fidei requiritur, ita ad ipsius unitatem, quatenus est divinitus constituta societas requiritur iure divino unitas regiminis, quae unitatem communionis efficit et complectitur: Ecclesiae autem unitas in duobus attenditur: scilicet in connexionem membrorum Ecclesiae ad invicem seu communicatione, et iterum in ordine omnium membrorum Ecclesiae ad unum caput¹⁾. Ex quo intelligi licet, excidere homines ab Ecclesiae unitate non minus schismate, quam haeresi: Inter haeresim et schisma hoc esse arbitrantur, quod haeresis perversum dogma habeat: schisma propter episcopalem dissensionem ab Ecclesia separetur²⁾. Quibuscum illa Ioannis Chrysostomi in eandem rem sententia concordat: Dico et protestor, Ecclesiam scindere non minus esse malum, quam incidere in haeresim³⁾ Quamobrem si nulla potest esse honesta haeresis, pari ratione schisma nullum est, quod possit, iure factum videri: Non est quicquam gravius sacrilegio schismatis... praecidendae unitatis nulla est iusta necessitas⁴⁾.

новъ составлене; котри то члены не то саме дѣлане мають: но держать ся сполучені разомъ межи собою подъ управленемъ и руководствомъ головы. Но не мыслима есть ника правдива и досконала суснѣдность людей, щобы не була управляна якою то найвысшою властію. Мусѣвъ отже Иисусъ Христосъ препоставити надъ Церквою найвысшій Урядъ, котрому бы вся громада Християнъ була послушна и подчинена. По той причинѣ, якъ для едности Церкви, о скѣлько она есть зѣбранемъ вѣрныхъ необходимо потреба едности вѣры, такъ для самой той едности о скѣлько она есть Богомъ установленымъ товариствомъ, потребна есть послѣ права Божого еднѣсть правленія котратую еднѣсть общенія сиравне и заключае: Единѣство же Церкви замѣчуе ся въ двохъ (рѣчахъ): именно въ личности членѣвъ Церкви на взаимъ або въ общеню, чинѣвъ въ ѣтношеню ся всѣхъ членѣвъ Церкви до одной головы⁴⁾. (Св. Тома 2-а 2-ой вопр. XXXIX, на. 1.) — Зѣ того можна пѣзнати що люде ѣтпадають ѣтъ едности не менше черезъ схизму, якъ черезъ ересь: „Межи ересью а схизмою се заходитъ судятъ, що ересь, мае спорчену науку, схизма ѣтлучае ся ѣтъ Церкви задля незгоды Епископской“ (Св. Иерон, Выясн. до Лист. ко Титу гл. III, ст. 10 — 11.). Съ тымъ згоджуе ся она гадка Іоанна Золотоустого въ томъ самѣмъ предметѣ: „Кажу и рѣшучо заявляю, що роздирати Церковь не меньшимъ естъ зломъ, якъ понасти въ ересь“⁴⁾. (Ом. XI. на Посл. ко Евес., ч. 5.). По той причинѣ, если жадна ересь не може бути честною, рѣвнымъ способомъ нема

¹⁾ S. Thomas, 2^a 2^{ae}, q. XXXIX, a. 1.

²⁾ S. Hieronymus, *Commentar in Epist. ad Titum*, cap. III, v. 10—11.

³⁾ Hom, XI in *Epist. ad Ephes*, n. 5.

⁴⁾ S. Augustinus, *Contra Epistolam Parmeniani*, lib. II, cap. 11, n. 25.

Quae vero et cuiusmodi summa ista potestas sit, cui christianos parere oportet universos, non aliter nisi comperta cognitaque voluntate Christi statuendum. Certe in aeternum rex Christus est, itemque moderari in aeternum tuerique regnum suum e caelo non visus perseverat: sed quia conspicuum ilud esse voluit, designare debuit qui gereret in terris vices suas, postea quam ipse ad caelestia rediisset: Si quis autem dicat quod unum caput et unus pastor est Christus, qui est unus unius Ecclesiae sponsus, non sufficienter respondet. Manifestum est enim, quod ecclesiastica sacramenta ipse Christus perficit: ipse enim est qui baptizat, ipse est qui peccata remittit, ipse est verus sacerdos, qui se obtulit in ara crucis, et cuius virtute corpus eius in altari quotidie consecratur; et tamen quia corporaliter non cum omnibus fidelibus praesentialiter erat futurus, elegit ministros, per quos praedicta fidelibus dispensaret, ut supra (cap. 74) dictum est. Eadem igitur ratione, quia praesentiam corporalem erat Ecclesiae subtracturus, oportuit ut alicui committeret qui loco sui universalis Ecclesiae gereret curam. Hinc est quod Petro dixit ante ascensionem: Pas-

жадной схизмы, котра бы могла уважати ся правно доконаюю: Нема ничего тяжшого ѿтъ святократства схизмы... и ѿтъ жадной справедливой потребности до розѳрваня едности. (Св. Августинъ прот лист. Парменіяна кн. II, гл. 11, ч. 25.).

Котра же и якою есть тотъ найвысша власть, котрой всемъ Христианамъ повинувати ся належитъ, не дасть ся инакше опредѣлити, якъ лише посли познаной и звѣстной волѣ Христа. Безъ сумнѣву Христосъ есть царь во вѣки и такожь во вѣки не перестаетъ яко невидимый зъ неба управлять и защищати свое царство: но понеже хотѣвъ, щобы оно було видимымъ, мусѣвъ означити, кто бы на земни его заступавъ потѣмъ, коли бы самъ повернувъ до неба: „Бели же кто каже, що Христосъ есть едина голова и единый пастырь, котрый есть оденъ одной Церкви обручникъ, не одиновѣдае остаточно. Звѣстнымъ бо есть, що Христосъ Церковнѣ Тайны самъ совершаетъ: Онъ бо самъ есть котрый креститъ, самъ есть що ѳтнуе грѣхи, онъ самъ есть правдивый священникъ, котрый приѣсь себе на жертovníку креста, и силою котрого тѣло Бго щоденно посвящаетъ ся на олтарѣ; а таки понеже тѣлесно не хотѣвъ бути присутный съ всеми вѣрными, выбравъ служителейъ, черезъ котрыхъ бы предреченѣ дары удѣливъ вѣрнымъ якъ выше (гл. 74) сказано було. Задля той отже самой причины понеже хотѣвъ бувъ свою тѣлесну присутность ѳтнати, належало ся, щобы комусь по-

ce oves meas¹⁾. Iesus Christus igitur summum rectorem Ecclesiae Petrum dedit, idemque sanxit ut eiusmodi magistratus salutem communi ad perennitatem institutus, ad successores hereditate transferretur, in quibus Petrus ipse esset auctoritate perpetua superstes Sane insigne illud promissum beato Petro fecit, praeterea nemini: Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam²⁾. Ad Petrum locutus est Dominus: ad unum, ideo ut unitatem fundaret ex uno³⁾.—Nulla siquidem oratione praemissa.. tam patrem eius, quam ipsum nomine appellat (beatus es Simon Bar Iona), et Simonem eum non iam vocari patitur, eum sibi pro sua potestate iam tum ut suum vindicans, sed congrua similitudine Petrum a petra vocari placuit, puta super quem fundaturus erat suam Ecclesiam⁴⁾. Quo ex oraculo liquet, Dei voluntate iussuque Ecclesiam in beato Petro, velut aedes in fundamento consistere. Atqui fundamenti propria natura et vis est, ut cohaerentes efficiat aedes variorum coagmentatione membrorum, itemque ut operi sit necessarium vinculum incolumitatis ac firmitudinis: quo sublato, omnis aedificatio collabitur. Igitur Petri est sustinere Ecclesiam tuerique non solubili compage connexam ac firmam. Tantum vero explere munus qui possit sine potestate iubendi, vetandi, iudicandi, quae vere proprieque iurisdictio dicitur? Profecto

¹⁾ S. Thomas. *Contra Gentiles* lib. IV. cap. 79.

²⁾ Matth. XVI. 18.

³⁾ S. Pacianus, ad Sempronium, epist. III. n. 11.

⁴⁾ S. Cyrillus Alexandrinus, in *Evang. Iouan.* lib. II, in cap. I, v. 42.

ручивъ, кто бы мѣсто него печаливъ ся о всей церквѣ. Зѣ того походить; що предъ вознесенемъ сказавъ Петрови: Паси овци моя. (Св. Тома противъ язичн. книга IV, гл. 76.). Исусъ Христосъ отже давъ Петра яко найвысшого управителя Церкви, и Той же самъ постановивъ, щобы такий урядъ зверхній для общого спасенія на всегда установленій, переходивъ дѣдництвомъ до наслѣдниковъ, въ котрыхъ бы самъ Петро бувъ съ всегдашною повагою перебуваючій. И въ самой рѣчи знамениту ону приобѣтницю здѣлавъ блаженному Петрови, а крѣмъ него жадному: „Ты еси Петръ, и на семъ камени созижду Церковь мою“. (Мат. XVI. 18.). „До Петра говоривъ Господь: до одного тому, щобы единство черезъ одного основавъ“. (Св. Паціанъ, до Семпронія листъ III, ч. 11). — „Безъ всякой попередной бесѣды.. называе по имени такъ его Отца, якъ его самого (блаженъ еси Симоне сыну Іоны) и не дозволяе, щобы онъ на дальше Симономъ звавъ ся, уважаючи собѣ его въ силѣ своен власти вже ѳтъ тогды яко своего, но для ѳтвѣтного подобія подобало ся ему звати его Петромъ, ѳтъ скалы, т. е. на котрой хотѣвъ побудувати свою Церковь. (Св. Кирилъ Алекс. на Еванг. Іоан. кн. II, въ гл. I, ст 42.) Зѣ того объявленя ясно вышывае, що пѣсля волѣ и приказу Божого Церковь спочивае на блаженномъ Петрѣ, мовъ будынокъ на фундаментѣ. А же властива природа и значене фундаменту есть, щобы черезъ сполучене рѣжныхъ частей здѣлати споеными будынки, а такожь, щобы дѣлу (той будовлѣ) подати по-

non nisi potestate iurisdictionis stant civitates resque publicae. Principatus honoris ac pertenuis illa consulendi monendique facultas, quam directionem vocant, nulli hominum societati admodum prodesse neque ad unitatem neque ad firmitudinem queunt. Atque hanc, de qua loquimur, potestatem illa declarant et confirmant: Et portae inferi non praevalent adversus eam. Quam autem eam? an enim petram supra quam Christus aedificat Ecclesiam? an Ecclesiam? Ambigua quippe locutio est: an quasi unam eandemque rem, petram et Ecclesiam? Hoc ego verum esse existimo, nec enim adversus petram, super quam Christus Ecclesiam aedificat, nec adversus Ecclesiam portae inferi praevalent¹⁾. Cuius divinae sententiae ea vis est: quamcumque visi invisique hostes vim, quas cumque artes adhibuerint, numquam fore ut fulta Petro Ecclesia succumbat, aut quoquo modo deficiat: Ecclesia vero tamquam Christi aedificium, qui sapienter aedificavit „domum suam supra petram“, portarum inferi capax non est, praevalentium quidem adversus quemcumque hominem, qui extra petram et Ecclesiam fuerit, sed invalidarum adversus illam²⁾. Ergo Ecclesiam suam Deus idcirco commendavit Petro, ut perpetuo incolumen tutor invictus conservaret. Eum igitur auxit potestate debita: quia societati hominum re et cum effectu tuendae, ius imperii in eo qui tuctur est necessarium. Illud praete-

¹⁾ Origines, *Comment. in Matth.*, tom. XII, n. 11.

²⁾ *Ib.*

трьбну собіню ненарушимости и крѣпости: котру то отнявши, цѣла будовля рознала бы ся. До Петра отже належить Церковь поддерживать и беречи такъ спосну нерозривною звязію и крѣпкю. Но ктожь зможе сповинити такъ высокій урядъ безъ власти приказуваня, заирѣцаня, судженя, котра то власть правдиво и властиво судовластіемъ зове ся? Бо и дѣйстно, лише силою судовластія стоять городињства и державы. Першньство чести и слабонька она власть до совѣтуваня и упоминаня, котру то проводомъ звать, не можуть жадному стоваришеню людскому богато принести пожитку ни то до едности ни до крѣпости. И тую то, о котрѣй говоримо, власть означають и стверджують тѣ (слова): „И врата адова не одолѣють ей“: „Но котру то ей? чи може скалу, на котрѣй Христосъ будове Церковь? чи Церковь? понеже се двозначне выражене, чи може такъ само одно и друге, скалу и Церковь? Се и правдивымъ бути гадаю, понеже ни скалу, на котрѣй Христосъ будове Церковь, ни Церковь брамы нескільнїх не поконають“. (Оригин. выясн. до Мат. томъ XII, ч. 11.). Котрого то божого реченя той есть змысль: якои небудь силы и якихъ небудь хитростей ужили бы видимї и невидимї вороги, то таки николи не стане ся, щобы Церковь оверта на Петрѣ подала ся, або якимъ небудь способомъ загинула: „Но Церковь яко будовля Христа, котрїй мудро побудовавъ „дѣмъ свѣй на скалѣ“, недоступною есть для вратъ адовыхъ, котрїх могутъ вправдѣ поконати котрого небудь чоловѣка, що знаходивъ бы ся поза скалою и Цер-

rea Iesus adnexuit: Et tibi dabo claves regni caelorum. Plane loqui de Ecclesia pergit, quam paulo ante nuncuparat suam, quamque ipsam velle se in Petro dixit, tamquam in fundamento, statuere. Expressam non modo aedificii, sed etiam regni imaginem gerit Ecclesia: ceteroqui insigne usitatum imperii claves esse, nemo nescit. Quapropter claves regni caelorum cum Iesus dare Petro pollicetur, potestatem et ius in Ecclesiam pollicetur daturum: Filius vero et Patris et sui ipsius cognitionem per totum orbem illi (Petro) disseminare commisit, ac mortali homini omnem in caelo potestatem dedit, dum claves illi tradidit, qui Ecclesiam per totum orbem terrarum extendit, et caelis firmiorem monstravit¹⁾. Conciunt cetera: Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in caelis, et quodcumque solveris super terram erit solutum et in caelis. Ligandi solvendique translata locutio ius ferendarum legum, item iudicandi vindicandique designat potestatem. Quae quidem potestas tantae amplitudinis virtutisque dicitur fore, ut quaelibet decreta eius rata sit habiturus Deus. Itaque summa est planeque sui iuris, quippe quae nullam habet in terris superiorem gradu, Ecclesiamque totam et quae sunt Ecclesiae commissa, universa complectitur.

¹⁾ S. Ioannes Chrysostomus, Hom. LIV in *Matth.*, n. 2.

квою, но суть безсильными супротивъ неи самой⁴⁾. (Тамже). Тому то Богъ поручивъ Церковь свою Петрови, щобы яко непоборимый защитникъ удержувавъ на завѣдды тую же ненарушиму. Збогативъ отже его потребною властію: понеже, товариству людскому, для дѣйствио и уснѣшнои тогожъ зашиты, конечною есть власть повелѣвани у того, що зашитати має. Крѣмъ того додавъ еще Иисусъ: „Тебѣ дамъ ключѣ царства небесного“. Очеvidно продовжає тутъ бесѣдувати о Церквѣ, котру що вно предъ тымъ назвавъ бувъ своею, и котру то якъ сказавъ, хоче на Петрѣ мовби на фундаментѣ заложити. Церковь носитъ на собѣ вытисненый образъ не лише будѣвлѣ, но такожъ царства: въ прочѣмъ всѣмъ звѣстно, що ключѣ сутьъ звычайною ознакою власти. Задля того коли Иисусъ общіе дати Петрови ключъ царства небесного, приобщіе (томужъ) дати власть и право надъ Церквою: „Смынъ Божій поручивъ ему (Петрови) ширити по цѣлѣмъ свѣтѣ пѣзнане и Отца и Бго самого, и давъ чоловікови смертельному всяку власть въ небѣ, коли передавъ ключѣ тому, що розширявъ Церковь по цѣлѣмъ крузѣ земнѣмъ и оказавъ (ю) сильнѣйшою ѡтъ неба⁴⁾. (Св. Иоан. Золот. Гом. LIV., до *Matth.*, ч. 2.). Такъ само звучать и прочі (Слова): „Еже аще звязеши на земли будетъ звязано на небесѣхъ, и еже аще разрѣшиши на земли будетъ разрѣшено на небесѣхъ⁴⁾. Переносный выразъ вязати и розрѣшати, означає; право постановляти законы, власть судити, а такожъ карати. И кажеся, що тотъ власть має бути такъ великого

Promissum exsolvitur, quo tempore Christus Dominus, post anastim suam, cum ter a Petro, num se diligeret plus quam ceteri, quaesisset, praecipientis in modum ei, Pasce, ait, agnos meos... pasce oves meas¹⁾. Nimirum quotquot essent in ovili suo futuri, omnes illi velut pastori committit: Dominus non dubitat, qui interrogat, non ut disceret, sed ut doceret, quem elevandus in caelum amoris sui nobis velut vicarium relinquebat.. Et ideo quia solus proficitur ex omnibus, omnibus antefertur... perfectiores ut perfectior gubernaret²⁾. Illa vero sunt pastoris officia et partes, gregi se praebere ducem, eum demque sospitare salubritate pabulorum, prohibendo pericula, cavendo insidias, tutando a vi brevi, regendo gubernando. Cum igitur Petrus est gregi christianorum pastor impositus, potestatem accepit gubernandi omnes homines, quorum saluti Iesus Christus profuso sanguine prospexerat: Cur sanguinem effundit? Ut haemeret oves, quas Petro et successoribus eius tradidit³⁾.

¹⁾ Ioan. XXI, 16-17.

²⁾ S. Ambrosius, *Exposit. in Evang. secundum Lucam*, lib. X, pp. 175-176.

³⁾ S. Ioannes Chrysostomus, *De Sacerdotio*, lib. II.

обему и силы, що всякї еи рѣшени ехоче Богъ одобряти. Бсть отже она (власть) найвысша и цѣлкомъ само-стѣйна, котра же не мае на земли нїякои другой степенемъ высшой (надъ собою) и обнимае цѣлу Церковь и всео то що Церквѣ поручене естѣ.

Приобѣщане сповняе ся въ томъ часѣ, коли Христоєъ Господь по своѣмъ воскресенію поснытавъ ся буть тричи Петра, чи любитъ его бѣльше якъ прочїи, каже въ спосѣбъ повелѣваючого ему; „Паси агнци моя.. паси овци моя“ (Ioan. XXI, 16-17.). Се естѣ: поручае ему всеѣхъ скѣлько було бы ихъ въ его ѡвчарнѣ яко пастырю: „Господь не сумнѣвае ся, котрый запытуе, не абы довѣдати ся, но абы поучити, кого ѡнъ по своѣмъ вознесенію до неба лишивъ намъ заступникомъ своеи любви.. А тому, понеже ѡнъ самъ (Петро) зѣ помеживъ всеѣхъ визнае, превознесеный естѣ надъ всеѣхъ.. щобы яко совершеннѣйшїи, совершеннѣйшими управлявъ“. (Св. Амврозїи, Выясн. до Еванг. послѣ Луки, кн. X., ч. 175 — 176). Тѣ же суть обовязки и задачѣ пастыря: оказати ся проводникомъ стада и тоє же здоровою пашою зберегати, усторонюючи небезпеченства, охоронюючи ѡтъ за-сѣдокъ, боронячи предъ насилемъ: коротко рядити и управлять. Коли отже Петро поставлений естѣ Пастыремъ стада христїаньского то получивъ власть управлять всеѣми людьми, о котрыхъ спасене Ісусъ Христоєъ пролявши кровь постаравъ ся буть. По що пролявъ кровь? Щобы закунивъ тѣ ѡвцѣ, котрїи передавъ Петрови и его наследникамъ“. (Св. Ioан. Золот., о Свнщенствѣ, кн. II.).

А понеже належитъ ся, щобы

Quoniamque immutabilis commu-
nionе fidei christianos omnes oportet
esse invicem coniunctos, idcirco, sua-
rum virtute precum Christus Dominus
impetravit Petro, ut in gerenda po-
testate numquam fide laberetur: Ego
autem rogavi pro te, ut non
deficiat fides tua¹⁾ Eidem prae-
terea mandavit ut, quoties tempora
postularent, ipse impertiret fratribus
suis lumen animi et robur: Confir-
ma fratres tuos²⁾ Quem igitur
fundamentum Ecclesiae designarat,
eundem esse vult columen fidei:
Cui propria auctoritate re-
gnum dabat, huius fidem fir-
mare non poterat, quem cum
petram dicit, firmamentum
Ecclesiae indicavit³⁾? Hinc
ipse Iesus certa quaedam nomina,
magnarum indicia rerum, quae sibi
potestate sunt propria, vo-
luit esse Petro secum parti-
cipatione communia⁴⁾, nimi-
rum ut ex communionе titulorum ap-
pararet communio potestatis. Ita ipse
qui lapis est angularis, in
quo omnis aedificatio con-
structa crescit in templum
sanctum in Domino⁵⁾, Petrum
velut lapidem statuit, quo fulta
esse Ecclesia deberet. Cum audis-
set „petra es“ praeconio no-
bilitatus est. Quamquam au-
tem petra est, non ut Chri-
stus petra, sed ut Petrus Pe-
tra. Christus enim essentialiter
petra inconcussa; Petrus
vero per petram. Nam
Iesus dignitates suas largi-
tur, nec exhauritur... Sacer-
dos est, facit sacerdotes...

всѣ Христiане мѣжь собою сполученi
були звизiю неизмѣнной вѣры, тому
Христосъ Госнодь силою своихъ мо-
литвъ выеднавѣ для Петра, щобы въ
повненю своєї власти николи не у-
павъ на вѣрѣ: А зъ же молихся
о тебѣ, да не оскудѣеть вѣра
твоя¹⁾. (Лука XXII, 32.). Кромѣ
того поручивъ ему, щобы скѣлько
разѣвъ домагали бы си того обста-
вины, той же подавъ братимъ своимъ
духовного свѣтла и силы: „Утверди
братiю твою“. (Тамже). Котрого
отже назначивъ бувъ фундаментомъ
Церкви, того хоче, щобы бувъ стов-
номъ вѣры: „Чи жъ не мѣгъ
скрѣпити вѣру того, котрому
своею властiю ѳтдававъ цар-
ство, котрого, коли называе
скалою, всказавъ твердинею
Церкви? (Св. Амвр., О вѣрѣ, кн.
IV, ч. 56) Протое хотѣвъ Иисусъ
невнiй великого значенiя имена, „ко-
трi задля власти лишь ему
суть нитомi, мати Петрови
разомъ съ собою спѣльными
черезъ сообщенiе“, (Св. Левъ V.
бееѣд. IV гл. 2.), с. е. щобы изъ
всѣльности титуловъ прiявляла си
спѣльность власти. Такъ ѳнъ самъ
(Иисусъ), котрый есть краеуголь-
нымъ каменемъ о немже всяко
созданiе составляемо растеть
въ Церковь святую о Госпо-
дѣ“ (Еѣс. II 21), поставивъ Петра
мѣвь камень, на котромъ мала бу-
ти утверждена Церковь. Коли у-
чувъ „еси камень“ обявленемъ
(симъ) зѣставъ ублагороднымъ.
Хотiй же есть скалою, не (есть)
скалою якою Христосъ, но скалою
яко Петръ. Бо Христосъ (есть)
естественно невзрушимою ска-
лою. Петро же за посредствомъ
(той же) скалы. Понеже Иисусъ
роздае щедро свои до-

¹⁾ Luc. XXII, 32.

²⁾ Ib.

³⁾ S. Ambrosius, *De Fide*, lib. IV, n. 56.

⁴⁾ S. Leo M. sermo IV, cap. 2.

⁵⁾ Ephes. II, 21.

petra est, petram facit¹⁾. Rex idem Ecclesiae, qui habet clavem David: qui aperit et nemo claudit: claudit et nemo aperit²⁾, traditis Petro clavibus, principem christianae republicae declaravit. Pariter pastor maximus, qui se ipse pastorem bonum nuncupat³⁾, agnis atque ovibus suis pastorem Petrum praeposuit: Pasce agnos, pasce oves. Quare Chrysostomus: Eximius erat inter Apostolos, et os discipulorum et coetus illius caput.. Simul ostendensei, oportere deinceps fidere, quasi abolita negatione, fratrum ei praefecturam committit... Dicit autem: Si amas me, fratribus praesto⁴⁾. Demum qui confirmat in omni opere et sermone bono⁵⁾, mandavit Petro ut confirmaret fratres suos. Iure igitur Leo magnus: De toto mundo unus Petrus eligitur, qui et universarum gentium vocationi et omnibus Apostolis, cunctisque Ecclesiae patribus praeponeatur: ut quamvis in populo Dei multi sacerdotes sint multique pastores, omnes tamen proprie regat Petrus, quos principaliter regit et Christus⁶⁾. Itemque Gregorius magnus ad Imperatorem Mauritium Augustum: „Cunctis evangelium scientibus liquet, quod voce dominica sancto et omnium Apostolorum Petro principi apostolo totius Ecclesiae cura commissa est.

¹⁾ Hom. de Poenitentia, n. 4. in appendice opp. S. Basillii.

²⁾ Апок. III. 7.

³⁾ Иоан. X, 11.

⁴⁾ Hom. LXXXVIII, in Ioan. n. 1.

⁵⁾ II. Thessalon II, 16.

⁶⁾ Sermo IV, cap. 2.

стоиньства, ни не вычерпуе ся.. Священникомъ есть, поставляе священники.. скалою есть, поставляе скалу⁴⁾. (Гом. о покаянію, ч. 4 въ прид. до дѣлъ св. Вас.). Той самъ, то царь Церкви, иже имѣяй ключь Давидовъ, отверзаяй и никтоже затворить, затворяяй и никтоже отверзеть (Апокол. III. 7.), передавши Петрови ключѣ, тымъ самымъ книземъ христіаньской сусидьности его заявивъ. Такъ само найвысшій Пастырь, що называючи самого себе „добрымъ пастыремъ“ (Иоан. X. 11.), Петра поставивъ пастыремъ агницѣвъ и своихъ овецъ: „Паси агнцы, паси овцы“. Протое (каже) Златоустъ: Бувъ отличнымъ межи Апостолами и устами ученикѣвъ и головою того згромадженія.. Заразомъ же указуючи ему, що належитъ въ будуче мати довѣріе, и тымъ яко бы згладивши его выречене ся, поручае ему начальство надъ братьями.. Во мовить: „Если любишь мя, будь настоятелемъ надъ братьями“. (Гом. LXXXVIII. до св. Иоан. ч. 1.). Наконецъ „утверждаюй въ всякомъ словѣ и дѣлѣ блазѣ“ (II. Солун. II, 16.), приказавъ Петрови утверждати своихъ братьей. Протое справедливо (каже) Левъ Великій: „Изъ цѣлого свѣта одинъ Петръ избирае ся, щобы бувъ поставленый надъ зваными веѣхъ народѣвъ, надъ веѣми Апостолами и надъ веѣми отцами Церкви: щобы, хотя многі суть въ народѣ божѣмъ священники и многі пастырѣ, то однакожь веѣми властиво управлявъ Петро, котрыми въ першѣмъ рядѣ управляе та-

Ecce claves regni caelestis accepit, potestas ei ligandi ac solvendi tribuitur, et cura ei totius Ecclesiae et principatus committitur¹⁾.

Eiusmodi autem principatum, quoniam constitutione ipsa temperationeque Ecclesiae, velut pars praecipua, continetur, videlicet ut principium unitatis ac fundamentum incolunitatis perpetuae, nequaquam cum beato Petro interire, sed recidere in eius successores ex alio in alium oportuit: Manet ergo dispositio veritatis, et beatus Petrus in accepta fortitudine petrae perseverans, suscepta Ecclesiae gubernacula non reliquit²⁾. Quare Pontifices, qui Petro in Episcopatu romano succedunt, supremam Ecclesiae potestatem obtinent iuro divino. Definimus, sanctam Apostolicam Sedem et Romanum Pontificem in universum orbem tenere primum, et ipsum Pontificem Romanum successorem esse beati Petri, principis Apostolorum, et verum Christi vicarium totiusque Ecclesiae caput et omnium christianorum patrem ac doctorem existere, et ipsi in beato Petro pasce-

кожь Христосъ⁴⁾. (Беседа IV, гл. 2.). Такъ само иже Григорій Великій до цѣсаря Маврікія Августа: „Всѣмъ, котрѣ знаютъ Евангеліе, вѣдомо, що словомъ Господнымъ поручене было свитому и всѣхъ Апостоловъ князеви Апостолови Петру старане надъ всею Церквою.. Се, ѡнъ получивъ ключѣ царства небесного, ему удѣлие ся власть вязати и розрѣшати и поручае ся стараннѣсть и начальство, надъ цѣлою Церквою⁴⁾. (Послан. кн. V, лист. 20.).

Но понеже того рода начальство почивае яко часть головна въ сложению самѣмъ и устройствѣ Церкви т. е. есть яко начало едности и основа безпреривной ненарушимости, то не мало съ блаженнымъ Петромъ загнути, але переходити на его наслѣдникѣвъ зъ одного на другого: „Позѣстае ся отже заряджене правды, и блаженный Петро треваючи въ принятѣй крѣпости скалы, не опустивъ кормила Церкви“ (Св. Левъ В. беседа III, гл. 3.). Тому то Папы, що послѣдуютъ Петрови въ Владичествѣ Римскѣмъ, отримуютъ зъ права Божого найвысшу власть въ Церквѣ. „Рѣшаемъ, що св. Апостольскій Престолъ и Папа Римскій держать на весь свѣтъ первенство и що тойже самъ Папа Римскій есть наслѣдникомъ блаженного Петра, князя Апостоловъ и правдивымъ намѣстникомъ Христа и цѣлои Церкви головою и всѣхъ Христіянъ отцемъ и учителемъ и що ему въ блаженнѣмъ Петрѣ передана зѣстала Господомъ нашимъ Іисусомъ Христомъ новна власть пасти,

¹⁾ Epistolarem, lib. V, episti XX.

²⁾ S. Leo M. sermo III, cap. 3.

di, regendi ac gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Iesu Christo plenam potestatem traditam esse; quemadmodum etiam in gestis occumenicorum conciliorum et in sacris canonibus continetur¹⁾. Similiter Concilium Lateranense IV: Romana Ecclesia... disponente Domino, super omnes alias ordinariae potestatis obtinet principatum, utpote mater universorum Christi fidelium et magistra. Antecesserat consensus antiquitatis, quae episcopos romanos sine ulla dubitatione sic semper observavit et coluit ut beati Petri legitimos successores. Quem vero lateat quot in eandem rem extent et quam luculenta sanctorum patrum testimonia? Illud valde praeclarum Irenaei quim cum de Ecclesia romana disse- reret, ad hanc enim, inquit, Ecclesiam propter potiore principalem necessesse est omnem convenire Ecclesiam²⁾. Ac Cyprianus itidem de Ecclesia romana affirmavit, eam esse Ecclesiae catholicae radicem et matricem³⁾, Petri Cathedram atque Ecclesiam principalem, unde unitas sacerdotalis exorta est⁴⁾. Cathedram Petri appellat quippe quam insidet Petri successor: Ecclesiam principalem ob principatum Petro ipsi et legitimis successoribus collatum: unde unitas exorta, quia in christiana republica causa efficiens unitatis est Ecclesia romana. Quare Hieronymus iis verbis Damasum affatur: Cum succes-

¹⁾ Concilium Florentinum.

²⁾ Contra Haereses, lib. III, cap. 3. n. 2.

³⁾ Epist. XLVIII, ad Cornelium, n. 3.

⁴⁾ Epist. LIV, ad eund. n. 14.

рядити и управлять всеяньскою Церквою: якъ то естакожь въ актахъ всеяньскихъ соборѣвъ и св. правлахъ со- держать ея⁴⁾. (Соборъ Фльорент.). Подобно Соборъ Лытеранскій IV. „Римска Церковь.. яко мати и учителька всеѣхъ вѣрныхъ Христовыхъ, держитъ и ѡбсея заряджени Господнього, первенство и юридичной власти надъ всеѣми другими (церквами)⁴⁾. Попередиа (въ томъ) згода (всеп) старины, котра безъ всякого сумнѣву, та завѣгда уважала и почитала Епископѣвъ Римскихъ яко правныхъ блаженного Петра наслѣдникѣвъ. Бо комужь не вѣдомо, скѣлько то и якъ знаменитыхъ на той предметъ знаходитъ ся св. Отцѣвъ свѣдоцтвъ? Якъ оно вельми пресвѣтле Ириней, котрый, коли розиравиле о Церквѣ Римскѣй, каже: „Бо треба, щобы съ сею Церквою задля ея знатнѣйшого первенства сходила ся вси проча Церковь“ (Прогивъ Грес. ви. III, гл. 3, ч. 2) А то само твердитъ Кирииль о Римскѣй Церквѣ, що она есть „коренемъ и матерію католицкой Церкви“ (Лист. XLVIII, ко Корнилю, ч. 3), „престоломъ Петра и головною Церквою, зъ ѡтки повстала еднѣсть священства“ (Листъ LIX, до Корн., ч. 14). Называе же престоль Петра, на котромъ заеѣдае наслѣдникъ Петра: головною Церквою задля начальства самому Петрови и его правнымъ наслѣдникамъ наданого: зъ ѡтки повстала еднѣсть. понеже въ христиньскѣй еуспѣльности дѣйствующою причиною еднѣсти есть Римска Церковь. По той причинѣ Иеронимъ теми словами промовиле до Дамаса: „Съ наслѣдникомъ рыбака и съ ученикомъ креста говорю..

sore piscatoris et discipulo crucis loquor. Beatitudini tuae, id est Cathedrae Petri communiōne consocior. Super illam petram aedificatam Ecclesiam scio¹⁾. Solemne illi est, catholicum hominem ex coniunctione cum romana Petri sede inter noscere: Si quis Cathedrae Petri iungitur, meus est²⁾. Neque absimili ratione Augustinus, palam testatus, in romana Ecclesia semper Apostolicae cathedrae viguisse principatum³⁾, negat esse catholicum, quicumque a fide romana dissentiat: Non crederis veram fidem tenere catholicam, qui fidem non doces esse servandam romanam⁴⁾. Item Cyprianus: Communicare cum Cornelio, hoc est cum catholica Ecclesia communicare⁵⁾. Similiter Maximus Abbas hanc verae fidei veraeque communionis notam esse docet, subsesse Pontifici romano: Itaque si vult haereticus non esse neque audire non isti aut illi satisfaciat. Festinet pro omnibus sedi romanae satisfacere. Hac enim satisfacta, communiter ubique omnes primum hunc et orthodoxum praedicabunt. Nam frustra solummodo loquitur, qui mihi similes suadendos putat, et non satisfacit et implorat sanctissimae romanorum Ecclesiae beatissimum Papam, id est Apostolicam Sedem Cuius rei causam rationemque in eo affirmat residere, quod ab ipso incarnato Dei

Съ Твоею Святостію с. е. съ Престоломъ Петра общенемъ есьмъ сполученій. Знаю, що на тѣй скалѣ збудована естъ Церковь¹⁾. (Листъ XV, до Дамаса, ч. 2.). Звычайнымъ було у него розпознавати чоловѣка католика зъ связи съ Римскимъ престоломъ Петра: „Бели кто лучить ся съ престоломъ Петра естъ моимъ²⁾. (Листъ XVI, до того же ч. 2.). Подобнымъ способомъ и Августинъ явно повѣдчивъ, що въ Римскѣй Церквѣ завсѣгды истнувало начальство Апостольского Престола (Листъ XLIII, ч. 7.), отказуе бути католикомъ каждому, кто не згоджуе ся съ вѣрою Римскою: „Не буде тобѣ вѣрено, що держитъ правдиву католицку вѣру, понеже не учитъ що належить заховати вѣру римску³⁾. (Бесѣда CXX, ч. 13.). Такожъ Кипріянъ: „Сообщати ся съ Корнилиемъ то само естъ, що сообщати ся съ католицкою Церквою⁴⁾. (Листъ LV, ч. 1.). Подобно учитъ Максимъ Игумень, що се естъ признакою правдивой вѣры и правдивого общеня подлягати Папѣ Римскому: „Если отже кто не хоче ни бути ни почути ся еретикомъ, нехай не вдоволяе то тому то овому... Най сиѣшитъ ся за все задосеть учинити Престолу Римскому. Вдовольши бо тому жь, будутъ его веѣ загально и повсюду звѣщати яко побожного и правовѣрного. Понеже на пусто лише говоритъ, кто думаетъ, що менѣ належить переконувати подобныхъ, а не вдоволяе и не умоляе Святѣйшой Римской Церкви блаженнѣйшого Папу, с. е. Престоль

¹⁾ Epist. XV, ad Damasum, n. 2.

²⁾ Epist. XVI, ad Damasum, n. 2.

³⁾ Epist. XLIII, n. 7.

⁴⁾ Sermo CXX, n. 13.

⁵⁾ Epist. LV, n. 1.

Verbo, set et omnibus sanctissynodis, secundum sacros canones et terminos, universarum quae in toto terrarum orbe sunt sanctarum Dei Ecclesiarum in omnibus et per omnia percepit et habet imperium, auctoritatem et potestatem ligandi et solvendi. Cum hoc enim ligat et solvit, etiam in caelo Verbum, quod caelestibus virtutibus principatur¹⁾. Quod igitur erat in fide christiana, quod non una gens, aut una aetas, sed aetates omnes, et Oriens pariter atque Occidens agnoscere atque observare consueverat, id meminit, nullo contradicente, ad Ephesinam Synodum Philippus presbyter, a Pontifice legatus: Nulli dubium est imo saeculis omnibus notum, quod sanctus beatissimusque Petrus, Apostolorum princeps et caput, fideique columna et Ecclesiae catholicae fundamentum, a Domino nostro Iesu Christo, salvatore humani generis ac redemptore, claves regni accepit, solvendique ac ligandi peccata potestas ipsi data est, qui ad hoc usque tempus et semper in suis successoribus vivit et iudicium exercet²⁾. Eedemque de re in omnium cognitione versatur Concilii Chalcedonensis sententia: Petrus per Leonem... loquutus est³⁾: cui vox Concilii Constantinopolitani III resonat, tamquam imago: Summus nobiscum concertabat Apostolorum princeps: illus enim imita-

¹⁾ *Defloratio ex Epistola ad Petrum illustrem.*

²⁾ Actio III.

³⁾ Actio II.

Апостольскій⁴⁾. Причина же и доказъ того, якъ твердить, лежитъ въ томъ, понеже той же (Престоль Римскій) „отъ самого воплощенного Слова Божого, а такожъ всѣми соборами, ибли св. канонѣвъ и опредѣленій, принявъ и має Владѣніе надъ всѣми, котрї суть въ цѣлѣмъ крузѣ земскѣмъ святыми Божиими Церквами въ всѣмъ и повсюды, и має силу и власть вязати и розрѣшати. Бо съ нимъ вяже и розрѣшае такожъ въ небѣ Слово, котре начальствуе силами небесными“ (Выимки зъ листу до Все свѣтл. Петра). О томъ що принадлежало до Христїаньскои вѣры, що звыкъ бувъ не оденъ нарѣдъ або оденъ вѣкъ, но всѣ вѣки, а то такъ само Востокъ якъ и западъ узнавати и заховати, згадавъ, не спротивляющому си никому, священникъ Филиць высланий отъ Папы на Соборъ Ефескїй: „Никто о томъ не сумнѣвае ся, ба и всѣмъ столѣтїямъ есть вѣдомымъ, що св. и всеблаженнѣйшїй Петро князь и голова Апостоловъ и столпъ вѣры и основане католицкои Церкви одержавъ отъ Господа нашего Иисуса Христа, Спасителя роду людского и Искушителя ключѣ царства и ему дана власть грѣхи розрѣшати и вязати, котрї ажь до сего часу и всегда въ своихъ наследникахъ жїе и судовництво выконуе“ (Дѣйство III). О томъ самѣмъ предметѣ звѣстно есть всѣмъ речене Собора Халкидоньского: „Петръ промовивъ черезъ (уста) Льва“ (Дѣйство II), ко-

torem et Sedis successorem habuimus fautorem... charta et atramentum videbatur, et per Agathonem Petrus loquebatur¹⁾. In formula catholicae professionis ab Hormisda conceptis verbis, ineunte saeculo sexto, proposita, cui tum Iustinianus Imperator, tum Epiphanius, Ioannes, et Menna Patriarchae subscripserunt, illud est magna vi sententiarum declaratum: Quia non potest Domini nostri Iesu Christi praetermitti sententia dicentis: Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam... haec, quae dicta sunt, rerum probantur effectibus, quia in Sede Apostolica citra maculam semper est catholica servata religio²⁾. Nolumus quidem persequi singula: libet tamen formulam fidei meminisse, quam Michael Palaeologus in Concilio Lugdunensi II. professus est: ipsa quoque sancta romana Ecclesia summum et plenum primatum et principatum super universam Ecclesiam catholicam obtinet, quem se ab ipso Domino in beato Petro, Apostolorum principe sive vertice, cuius romanus Pontifex est successor, cum potestatis plenitudine recepisse veraciter et humiliter recognoscit. Et sicut prae ceteris tenetur fidei veritatem defendere, sic et si quae de fide subortae fuerint quaestiones, suo debent iudicio definiri³⁾.

¹⁾ Actio XXIII.

²⁾ Post Epistolam XXVI, ad omnes Episc. Hispan., n. 4.

³⁾ Actio IV.

тому то (реченю) созвучить голос Соборъ Константинопольскаго мовъ отъомовъ: „Съ нами подвизавъ ся найвысшій князь Апостоловъ: понеже мы мали по нашой сторонѣ его послѣдователя и Престола наслѣдника.. бачило ся на перъ и чорнило, а Петро говоривъ черезъ Агатона“ (Дѣйство XVIII). Въ образцю католицкаго вѣроисповѣданя выраженными словами отъ (Папы) Гормѣды съ початкомъ шестого столѣтя предложеномъ, котрый то такъ Императоръ Юстиніанъ якъ Патріархи Епифаній, Иоаннъ и Мenna подисали, се мѣній великою силою заявлено: Бо не можна поминути реченя Госнода нашего Ісуса Христа: Ты еси Петръ и на семъ камени созижду Церковь мою.. то що сказано доказуе ся подѣями, понеже въ Столицѣ Апостольской збережена завѣгда безъ порока католицка религія“ (По листѣ XXVI., до вѣхъ Еписк. Испан., ч. 4.). Не хочемо же (туть) переходити (по порядку) вѣхъ поодинокихъ (свѣдоцтвъ), но бажаемъ згадати о образцю вѣры, котрый исповѣдавъ Михаилъ Палеологъ въ второмъ Люгдуньскомъ Соборѣ. „Тая же такожъ свята римска Церковь держить найвысше и повне первенство и начальство надъ всею католицкою Церквою, котра она (якъ се) въ правдѣ и покорѣ узнае, отримала съ повнотою власти отъ самого Госнода въ св. Петрѣ князю або верховнику Апостоловъ, котрого Папа Римскій есть наслѣдникомъ. А якъ обовязана есть передъ прочими боронити правды вѣры, такъ

Si Petri eiusque successorum plena ac summa potestas est, ea tamen esse ne putetur sola. Nam qui Petrum Ecclesiae fundamentum posuit, idem elegit duodecim, quos et apostolos nominavit¹⁾. Quo modo Petri auctoritatem in romano Pontifice perpetuam permanere necesse est, sic Episcopi, quod succedunt Apostolis, horum potestatem ordinariam hereditate capiunt; ita ut intimam Ecclesiae constitutionem ordo episcoporum necessario attingat. Quamquam vero neque plenam neque universalem ii, neque summam obtinent auctoritatem, non tamen vicarii romanorum pontificum putandi, quia potestatem gerunt sibi propriam, verissimeque populorum, quos regunt, antistites ordinarii dicuntur.

Verum quia successor Petri unus est, Apostolorum permulti, consentaneum est perspicere quae sint istorum cum illo, divina constitutione, necessitudines.—Ac primo quidem coniunctionis episcoporum cum eo qui Petro succedit, non obscura est neque dubia necessitas: hoc enim soluto nexu, solvitur ac diffluit multitudo ipsa christianorum, ita plane ut nullo pacto queat unum corpus conflare unumque gregem: Ecclesiae salus in summi sacerdotis dignitate pendet, cui si non exors quaedam et ab omnibus eminens detur potestas, tot in Eccle-

¹⁾ Luc. VI, 13.

также си судомъ повинни рѣшати ся, если бы повстали якѣ вопросы о вѣрѣ“. (Дѣйство IV.).

Хотя власть Петра и его наслѣдниковъ есть повна и найвысша, то однакожь нехай не думаетъ ся, що она есть самою единою. Понеже кто поставивъ Петра фундаментомъ Церкви, той самъ „избра дванадесяти... ихже и Апостолы нарече“ (Лук. VI, 13.). Якъ конечнымъ есть, щобы повага Петра безпрестанною избѣдала при Папѣ Римскомъ, такъ само Епископы, понеже послѣдуютъ Апостоламъ обвиняють наслѣдствомъ порядочну тыхъ же власть; такъ, що степенъ епископскій конечно досягае до внутрѣшного устрою Церкви. Но хотя они не получаютъ ни повной, ни вселенской, ни найвысшой поваги, то таки они не мають бути уважані, яко заступники Архіереѣвъ Римскихъ, понеже они посѣдаютъ власть собѣшную, и называютъ ся якъ найправдивше и порядочныи настоятелями народѣвъ, котрыми управляютъ.

Но понеже наслѣдникъ Петра есть одинъ, а (наслѣдники) Апостоловъ премногѣ, слѣдуетъ роземотрити, якѣ суть послѣ божого постановленія зобовизанія тыхъ же що до оногo. А такъ по перше, не есть неясною, ани сумнѣтельною конечностьъ звязи Епископѣвъ съ тымъ, котрый послѣдуетъ Петрови; понеже коли бы збѣдала звѣльнена ся звязь, розвязуе ся и розсылае ся само згромажене Християнъ цѣлковито такъ, що подѣжднымъ условіемъ не може составлять одно тѣло и одно стадо: „Спасене Церкви зависитъ ѣтъ достоинства Найвысшого Священника, котрому, если не буде дана певна не ѣтъ судъ-

sia efficientur schismata, quot sacerdotes¹⁾. Idcirco ad id praestat advertere animum: nihil esse Apostolis seorsum a Petro collatum; plura seorsum ab Apostolis ac separatim Petro. Ioannes Chrysostomus in Christi edisserenda sententia (Ioan. XXI. 15) cum percontatus esset, Cur aliis praetermissis, de his Christus Petrum alloquitur? omnino respondet: Eximus erant inter Apostolos, et os discipulorum, et coetus illius caput²⁾ Hic enim unus det signatus a Christo est fundamentum Ecclesiae: ipsi ligandi copia solvendique permisa, eidemque pascendi data potestas uni. Contra quidquid auctoritatis ac muneris accepere Apostoli, coniuncte cum Petro accepere: Divina dignatio si quid cum eo commune ceteris voluit esse principibus, nunquam nisi per ipsum dedit, quidquid aliis non negavit³⁾. Ut cum multa solus accepere, nihil in quemquam sine ipsius participatione transierit⁴⁾ Ex quo plane intelligitur, excidere episcopos iure ac potestate regendi, si a Petro eiusve successoribus scientes secesserint. Nam a fundamento, quo totum debet aedificium niti, secessione divelluntur; itaque exclusi aedificio ipso sunt: ob eandemque causam ab ovili seiuncti, cui dux est pastor maximus, regnoque extores, cuius uni Petro datae divinitus claves.

¹⁾ S. Hieronymus. Dialog. Contra Luciferianos, p. 9.

²⁾ Hom. LXXXVIII. in Ioan. v. 1.

³⁾ S. Leo M. sermo IV. cap. 2.

⁴⁾ Ib.

бы зависима (особна), понадъ всѣхъ сіяюча власть, (натогды) вытворитъ ся въ Церквѣ столько роздорѣвъ скѣлько священникѣвъ⁴⁾. (Св. Іерон. ДIALOG. противъ Люциферанѣвъ, ч. 9.). Тому то належитъ розважити тутъ се: що Апостоламъ не було ничого удѣлено ѣтрубно ѣтъ Петра, богато же удѣлено Петрови ѣтрубно и ѣсобно ѣтъ Апостолѣвъ. Іоаннъ Золотоустый въ выясненю речени Христа (Іоаннъ XXI, 15.) на поставлений собѣ вопрошь „чому поминувши иншихъ, Христосъ звернувъ ся бѣсѣдою своею о томъ до Петра? ѣтновѣдае впрощь: ѣтличный бѣвъ мѣжь Апосталами, и Уста ученикѣвъ, и Голова тои же дружини.“ (Гомил. LXXXVIII, до Іоан., ч. 1.). Бо сѣи оденъ назначеный бѣвъ ѣтъ Христа фундаментомъ Церкви; ему то дозволено була можнѣсть вязати и розрѣшати и ему единому дана власть пасти. Противно же, що небудь зъ власти и уряду отримали Апостолы, се отримали они сполучно съ Петромъ: „Если милосердіе Боже хотѣло, чтобы дещо спѣльного съ нимъ мали прочій князѣ, то всьото, чого другимъ не ѣтмовивъ, давъ имъ не иначе якъ черезъ него“ (Св. Левъ В., бес. IV., гл. 2.). „А чтобы, коли самъ отримавъ много, ничого не перейшло на кого небудь бѣзъ его въ участи посредництва“ (Тамже). Зъ того рѣвно розумѣе ся, що Епископы тратитъ право и власть правления если бы свѣдомо ѣтступили ѣтъ Петра и его наслѣдникѣвъ. Понеже ѣтступленемъ ѣдорвали бы ся ѣтъ фундаменту, на котрѣмъ муситъ опирати ся будова, а такъ они выключені бузи бы изъ самого будынку: а задля тои

Quibus rebus rursus noscimus in constituenda christiana republica caelestem descriptionem mentemque divinam. Videlicet cum Ecclesiam divinus auctor fide et regimine et communione unam esse decrevisset, Petrum eiusque successores delegit in quibus principium foret ac velut centrum unitatis. Quare Cyprianus: Probatio est ad fidem facilis compendio veritatis. Loquitur Dominus ad Petrum: Ego tibi dico, inquit, Quia tu es Petrus... Super unum aedificat Ecclesiam. Et quamvis Apostolis omnibus post resurrectionem suam parem potestatem tribuat, et dicat: sicut misit me Pater... tamen ut unitatem manifestaret, unitatis eiusdem originem ab uno incipientem sua auctoritate disposuit¹⁾. Atque Optatus Milevitanus: Negare non potes, scire te in urbe Roma Petro primo Cathedram episcopalem esse collatam, in qua sederit omnium Apostolorum caput Petrus, unde et Cephas appellatus est: in qua una Cathedra unitas ab omnibus servaretur: ne ceteri Apostoli singulas sibi quisque defenderent, ut iam schismaticus et peccator esset, qui contra singularem Cathedram alteram collocaret²⁾. Unde est illa ipsius Cypriani sententia, cum haeresim tum schisma ex eo ortum habere gignique, quod

¹⁾ De Unit. Eccl., p. 4.

²⁾ De Schism. Donat., lib. II.

же самой причины отлученіи отъ ѡвчаріѣ, котрой провѣдникомъ есть найвысшій Пастырь, и прогнаніи зъ царства, котрого единому Петру даніи Богомъ ключѣ.

Зъ того познаемо наново небесный нарысъ (планъ) и замысль Божіи, що до установленія Христіаньскои сусіпльности. Именно, коли божественный Основатель постановивъ бувъ, щобы Церковь була що до вѣры и управляенія и общенія одною, выбравъ Петра и его наслѣдковъ, въ котрыхъ бы знаходило ся начало и мовбы осередокъ единства. Тому то Кипріанъ (каже): „Доказъ для вѣры есть легкій черезъ коротке зѡбрание правды. Госнодь говорить до Петра: Азъ же тебѣ глаголю, сказавъ, яко ты еси Петръ.. На одномъ будуе Церковь: И хотій по своѣмъ воскресенію удѣляе рѡвну власть всѣмъ Апостоламъ, и каже: Якоже посла мя Отець.. однакожь, щобы объявити единость, опредѣливъ своею повагою той же едности такій початокъ, що начинае ся отъ одного“ (О Еднос. Церкви ч. 4.). А Оутатъ Милевитанскій: „Не можешь перечеити що знаешь, що въ городѣ Римѣ переданный бувъ Епископскій Престоль яко першому Петрови, на котромъ засѣдавъ бувъ Петро Голова всѣхъ Апостолѡвъ, съ ѡтти и названный бувъ Кифа: въ котромъ то одномъ престолѣ заховала бы ся единость отъ всѣхъ: щобы прочіи Апостолы не обставали кождый зъ особна за своими (престолами) такъ що бувъ шизматикомъ и грѣшникомъ (уважанный), котрый бы противъ

debita supremae potestati obedientia abiicitur: Neque enim aliunde haereses obortae sunt aut nata sunt schismata, quam inde quod sacerdoti Dei non obtemperatur, nec unus in Ecclesia ad tempus sacerdos et ad tempus iudex vice Christi cogitatur¹⁾. Nemo igitur, nisi cum Petro cohaereat, participare auctoritatem potest, cum absurdum sit opinari, qui extra Ecclesiam est, eum in Ecclesia praeesse. Quare Optatus Milevitanus reprehendebat hoc nomine Donatistas: Contra quas portas (infern) claves salutares accepisse legimus Petrum, principem scilicet nostrum, cui a Christo dictum est: tibi dabo claves regni caelorum, et portae inferi non vincent eas. Unde est ergo, quod claves regni caelorum vobis usurpare contenditis, qui contra cathedram Petri... militatis²⁾.

Sed Episcoporum ordo tunc rite, ut Christus iussit, colligatus cum Petro putandus, si Petro subsit eique pareat: secus in multitudinem confusam ac perturbatam necessario delabitur. Fidei et communionis unitati rite conservandae non gerere honoris caussa priores partes, non curam a-

того одинокого престола, по-клавъ иншій³⁾. (О роздор. Донат. кн. II.). Зъ ѳтси то походить оно тверджене того же самого Кипріана, що такъ ересь, якъ и схизма зъ того мае початокъ и вытворюе ся, понеже ѳтказуе ся приналежне послушенство найвысшій власти: „Божь и не зъ ѳтки инде повстали ереси або зродили ся роздоры якъ зъ ѳтси, що не слушае ся священника Божого, не погадае ся що оденъ есть въ Церквѣ часово священникъ и часово судія мѣсто Христа (Листъ XII. до Коринт. ч. 5.). Никто отже, если съ Петромъ не лучить ся, не може участвовати во власти, понеже було бы недорѣчивымъ гадати, щобы той, що внѣ Церкви находить ся, въ Церквѣ владичествовать. Тому то картавъ Опатъ Милевитанскій Донатистѳвъ зъ того поводу такъ: „Противъ котрыхъ то вратъ (адовыхъ), якъ читаемъ, отримавъ спасенній ключъ Петро, то есть нашъ князь, котрому ѳтъ Христа було сказано: Тобѣ дамъ ключъ царства небесного и ворота адовѣ не побѣдятъ ихъ. Зъ ѳтки отже походить, що вы намагаете ся присвоювати собѣ ключъ царства небесного, котрѣ противъ престола Петра воюете? (Книга II. ч. 4—5.).

Но чинъ Епископскій тогда мае уважати ся, якъ то Христосъ повелѣвъ, належито звязаній съ Петромъ, если пѳддигае Петрови и ему повинуе ся; внакше конечно розпадае ся въ товну безладну и замѣшану. Для належитого удержаня едности вѣры и звязи, не досыть есть мати першенство по чести, и вести надзѳръ; но доконечно есть правдива и найвысша новага, котроѣ бы покоряла

¹⁾ Epist. XII. ad Cornelium, n. 5.

²⁾ Lib. II. n. 4, 5.

gere satis est; sed omnino auctoritate est opus vera eademque summa, cui obtemperet tota communitas. Quid enim Dei Filius spectavit, cum claves regni caelorum uni pollicitus est Petro? Summum fastigium potestatis nomine clavium eo loco designari, usus biblicus et Patrum consentientes sententiae dubitari non sinunt. Neque secus interpretari fas est, quae vel Petro separatim tributa sunt, vel Apostolis coniunctim cum Petro. Si ligandi, solvendi, pascendique facultas hoc parit in episcopis, successoribus Apostolorum, ut populum quisque suum vera cum potestate regat, certe idem parere eadem facultas in eo debet, cui pascendi agnos et oves assignatum est, Deo auctore, munus: Non solum pastorem (Petrum), sed pastorum pastorem (Christus) constituit: pascit igitur Petrus agnos, pascit et oves, pascit filios, pascit et matres: regit subditos, regit et praelatos quia praeter agnos et oves in Ecclesia nihil est¹⁾. Hinc illae de beato Petro singulares veterum locutiones, quae in summo dignitatis potestatisque gradu locatum luculente praedicant Appelant passim principem coetus discipulorum: sanctorum Apostolorum principem: chori illius coryphaeum: os Apostolorum omnium: caput illius familiae: orbis totius praepositum: inter Apostolos primum: Ecclesiae columnen. Quae omnia concludere Bernardus iis verbis videtur ad Eugenium Papam: Quis es? Sacerdos magnus, summus pontifex. Tu princeps episcoporum, tu he-

¹⁾ S. Brunonis Episcopi Signiensis *Comment. in Ioan* part. III, cap. 21, n. 55.

ся цѣла сусподѣлость. Бо що мавъ Сынъ Божій на оку, коли приобѣщавъ ключѣ царства небесного одному Петрови? Способъ уживаня библіійного и згѣднї твердження Отцѣвъ не дозволяють сумнѣвати ся, що підъ именемъ ключѣвъ въ тѣмъ мѣщи означае ся найвысшїй степенъ власти. А и не иначе належить собѣ толковати того, що було удѣленнымъ чи то Петрови зъ особна, чи то Апостоламъ разомъ съ Петромъ. Если власть визати, розрѣшати и пасти то справляе въ Епископахъ, яко наслѣдникахъ Апостолѣвъ, що каждый управляе своимъ народомъ съ правдивою собѣ властію, то тоє самое повинно на певно вытворити то саме управлене въ тѣмъ, котрому самымъ Богомъ назначенїй урядъ пасти агнцѣ и ѓвцѣ: „Христосъ поставивъ (Петра) не лише пастыремъ, но пастыремъ пастырѣвъ: пасте отже Петро агнцѣ, пасте и ѓвцѣ, пасте сынѣвъ, пасте и матери: управляе пѣддаными, управляе и настоятелями, бо крѣмъ агнцѣвъ и овцѣ нема ничего (бѣльше) въ Церквѣ“. (Св. Вруно Еп. Сигнїйскїй; поясненї до Іоан. часть III, гл. 21, ч. 55.). Зъ ѓтси (походить) овї о блаженнѣмъ Петрѣ особливнї старинныхъ выреченї, котрї єго яко на найвысшѣмъ степенї достоинства и власти поставленого явно проповѣдують Называють же єго часто густо „княземъ збору ученикѣвъ: княземъ св. Апостолѣвъ: провѣдникомъ ихъ хору: устами всеѣхъ Апостолѣвъ: головою тои родины: настоятелемъ цѣлого круга (свѣта): першимъ межи Апостолами: Церкви стовпомъ“. Котре то все зобравъ якъ видить

res Apostolorum... Tu es, cui claves traditae, cui oves creditae sunt. Sunt quidem et alii caeli ianitores: et gregum pastores: sed tu tanto gloriosius quanto et differentius utrumque prae ceteris nomen hereditasti. Habent illi sibi assignatos greges, singuli singulos, tibi universi crediti, uni unus, nec modo ovium, sed et pastorum, tu unus omnium pastor. Unde id probem quaeris. Ex verbo Domini Cui enim non dico episcoporum, sed etiam Apostolorum, sic absolute et indiscrete totae commissae sunt oves? Si me amas, Petre, pasce oves meas. Quas? illius vel illius populos civitatis aut regionis, aut certi regni? Oves meas, inquit: cui non planum, non designasse aliquas, sed assignasse omnes? Nihil excipitur, ubi distinguitur nihil).

Illud vero abhorret a veritate, et aperte repugnat constitutioni divinae, iurisdictioni romanorum Pontificum episcopos subesse singulos ius esse; universos, ius non esse. Haec enim omnis est causa ratioque fundamenti ut unitatem stabilitatemque toti potius aedificio, quam partibus eius

²⁾ De Consideratione, lib. II. cap. 8.

ся Бернадъ тими словами до Папы Евгени: „Кто еси? Великій Греї, найвысшій Архієрей. Ты князь Епископѣвъ, ты Преемникъ Апостолѣвъ.. Ты еси, котрому вручені ключѣ, котрому повѣрені суть ѡвцѣ. Суть вправдѣ и другі дверники неба и пастырѣ стадѣ; но ты о стѣлько славнѣйше о стѣлько и различнѣйше надъ прочихъ одно и друге наслѣдивъ еси имя. Мають они вызначені собѣ стада, кождый собѣ свое зъ осѣбна, тобѣ повѣрені суть всѣ; (тобѣ) одному одно не лише овецъ но и пастырей (стадо); ты оденъ всѣхъ пастырь. Пытаешъ ся зъ ѡтки се доказую. Изъ слова Господняго. Кому жь бо, не кажу вже зъ Епископѣвъ, но такожъ зъ Апостолѣвъ поручені суть такъ безъусловно и безъ розрѣжнені всѣ ѡвцѣ? Если мя любишь Петре, паси ѡвцѣ мои, Якѣ? чи народы того або ового города або окрестности або невного царства? ѡвцѣ мои сказавъ: кому же не ясно, що (ѡнѣ) не означивъ деякѣ, но назначивъ всѣхъ? Ничо не выймае ся, де ничо не розрѣжние ся“. (О размышленю, кн. II., гл. 8.).

Се же ѡтходить разячо ѡтъ правды и отверто противить ся постановленю божому, мовбы справедливымъ було, що поодинокѣ епископы подчинені суть судовластію Папѣ Римскихъ; несправедливымъ, щобы всѣ. Ся бо есть вся цѣль и новѣдъ фундаменту, щобы заццицати еднѣсть и стѣйностъ цѣлого радше будынку якъ поодинокихъ его

singulis tueatur. Quod est in causa, de qua loquimur, multo verius, quia Christus Dominus fundamenti virtute confieri voluit, ut portae inferi non praevaleant adversus Ecclesiam. Quod promissum divinum constat inter omnes de Ecclesia universa intelligi oportere, non de singulis eius partibus, quippe quae utique vinci inferorum impetu possunt, nonnullisque earum, ut vincerentur, singillatim evenit. Rursus, qui gregi praepositus est universo, eum non modo in oves dispersas, sed prorsus in multitudinem insimul congregatarum habere imperium necesse est. Num regat agatque pastorem suum universitas ovium? Num successores Apostolorum, simul coniuncti, fundamentum sint, quo Petri successor, adipiscendi firamenti causa, innitatur? Profecto cuius in potestate sunt claves regni, ei ius atque auctoritas est non tantum in provincias singulares, sed in universas simul: et quo modo episcopi in regione quisque sua non solum privato cuique, sed etiam communitati vera cum potestate praesunt, ita pontifices romani, quorum potestas christianam rempublicam totam complectitur, omnes eius partes, etiam una collectas, subiectas atque obediens habent potestati suae. Christus Dominus, quod iam dictum satis, Petro eiusque successoribus tribuit ut essent vicarii sui atque eandem in Ecclesia perpetuo gererent potestatem, quam ipsemet gesserat in vita mortali. Num Apostolorum collegium magistro suo praestitisse auctoritate dicatur?

части еѣ. Се въ рѣчи, о котрой говоримъ, есть о много правдившимъ, понеже Христосъ Господь хотѣвъ стойностію фундаменту се доконати, що врата адовѣ не звытяжатъ противъ Церкви. Котра то Божка приобѣтница, якъ всѣмъ свѣдомо, разумѣти ся мае о цѣлой Церкви, не о поодинокихъ еѣ частяхъ котры то дѣйстно могутъ подѣ напоромъ ада звытяженными бути, а и деякимъ зъ нихъ поодинокю лучило ся, що були побѣдженѣ. Дальше, кто стоитъ на чолѣ всего стада, той повиненъ мати власть не лише надъ поодинокими розсѣянными бвцами, но дѣйстно надъ загаломъ разомъ згромадженихъ. Чижь ли загалъ овецъ управляє и руководитъ своимъ пастыремъ? Чижь наслѣдники Апостоловъ, хочбы разомъ злученѣ, суть фундаментомъ, на котромъ опирае ся наслѣдникъ Петра, для достигненя крѣпости? Дѣйстно, въ чѣей власти суть ключѣ царства, тому приналежитъ ся право и повага, не лише надъ поодинокими розсѣянными бвцами, но дѣйстно надъ загаломъ разомъ згромадженихъ. Чижь ли загалъ овецъ управляє и руководитъ своимъ пастыремъ? Чижь наслѣдники Апостоловъ, хочбы разомъ злученѣ, суть фундаментомъ, на котромъ опирае ся наслѣдникъ Петра, для достигненя крѣпости? Дѣйстно, въ чѣей власти суть ключѣ царства, тому приналежитъ ся право и повага, не лише надъ поодинокими провинціями, но надъ всѣми разомъ: и якъ Епископы, кождый въ своей области верховодитъ съ правдивою властію не лише кождымъ частнымъ, но такожъ и суеблностію, такъ Папы Римскѣ, котрыхъ власть обнимае цѣлу християнску державу, мають подчиненѣ и послушнѣ своей власти всѣ еѣ части, такожъ разомъ злученѣ, Христосъ Господь, якъ то

Hanc vero, de qua dicimus, in ipsum episcoporum collegium potestatem, quam sacrae litterae tam aperte enuntiant, agnoscere ac testari nullo tempore Ecclesia destitit. Illa sunt in hoc genere effata Conciliorum: Romanum pontificem de omnium Ecclesiarum praesulibus iudicasse legimus: de eo vero quemquam iudicasse, non legimus¹⁾ Cuius rei ea ratio redditur, quod auctoritate Sedis Apostolicae maior non est²⁾. Quare de Conciliorum decretis Gelasius: Sicut id quod prima Sedes non probaverat, constare non potuit, sic quod illa censuit iudicandum, Ecclesia tota suscepit³⁾. Sane Conciliorum consulta et decreta, rata habere vel infirmare semper romanorum Pontificum fuit. Conciliabuli Ephesini acta rescidit Leo magnus: Ariminensis, reiecit Damasus: Constantinopolitani, Hadrianus I; canonem vero XXVIII Concilii Chalcedonensis, quod assensu et auctoritate caruit Sedis Apostolicae, velut incassum quiddam constat iacuisse. Recte igitur in Concilio Lateranensi V Leo X. statuit: Solum romanum Pontificem, pro tempore exi-

¹⁾ Hadrianus II, in *Allocutione III* ad Synodum Romanam an. 869. Cf. Actionem VII Concilii Constantinopolitani IV.

²⁾ Nicolaus in epist. LXXXVI, Ad Michael. Imperat. — *Patet profecto Sedis Apostolicae, cuius auctoritate maior non est, iudicium a nemine fore retractandum, neque cuiquam de eius liceat iudicare iudicio.*

³⁾ Epist. XXVI. ad Episcopos Dardaniae, n. 5.

вже досить сказано, уділивъ Петрови и его Наслѣдникамъ, щобы були сто Намѣстниками, и на завсѣгды справували въ Церквѣ ту саму власть, яку Онъ самъ справувавъ за жити смертного. Чижь скаже ся, що зборъ Апостолѣвъ мавъ бы перевиснати повагою свого учителя?

Тую же, о котрѣй говоримо, власть и надъ самимъ же зборомъ Епископѣвъ, котру святі писаніи такъ отверто высказують, не перестала николи Церковъ узнавати и по свѣдчати. Такі суть въ тѣмъ родѣ выреченія Соборѣвъ: „Читаемъ, що Папа Римскій судивъ Зверхникѣвъ всѣхъ Церквей: но щобы Єго кто небудь судивъ бувъ, не читаемъ“ (Адріанъ II., въ бесѣд. III. до Собору Римск. р. 869. порѣвнай: Дѣйство VII. Соб. Констант. IV.). Причина того подає ся тая, понеже „надъ повагою Апостольского Престола нѣтъ бѣльшой“ (Никол. въ послан. LXXXVI до Императора Михаила: Явнымъ есть дѣйственно, що осудъ Престола Апостольского, надъ котрого повагою нѣтъ бѣльшой, не може бути ѳткликаний нѣкимъ, ни не годить ся кому небудь засудъ єго судити). Дятого (говорить) Гелазій о рѣшеніяхъ Соборѣвъ такъ: Якъ то, чого не одобревъ першіи Престолъ не могло устояти ся, такъ то, що той же уважавъ рѣшити, приняла цѣла Церковъ (Посл. XXVI. до Еп. Дарданіи, ч. 5.). Дѣйстно бо належало завсѣгды до Папѣвъ Римскихъ подтверждати або уневажяяти ухвалы и рѣшенія Соборѣвъ. Левъ Великій уневажнивъ акта соборища въ Ефезѣ; Ариминьского ѳткнувъ Дамазъ; Константинопольского Адріанъ I; звѣстно же,

stentem, tamquam auctoritatem super omnia concilia habentem, tam Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolvendorum plenus ac potestatem habere, nedum ex sacrae Scripturae testimonio dictisque Patrum ac aliorum Romanorum Pontificum, sacrorumque canonum decretis sed propria etiam eorumdem Conciliorum confessione manifeste constat. Sane claves regni caelorum uni creditas Petro, item ligandi solvendi-que potestatem Apostolis una cum Petro collatam, sacrae litterae testantur: at vero summam potestatem sine Petro et contra Petrum unde Apostoli acceperint, nunquam est testatum. Profecto a Iesu Christo nullo pacto acceperunt. Quibus de caussis, Concilii Vaticani decreto, quod est de vi et ratione primatus Romani Pontificis, non opinio est inventa nova sed vetus et constans omnium saeculorum asserta fides¹⁾.

Neque vero potestati geminae eosdem subesse, confusionem habet administrationis. Tale quicquam suspicari, primum sapientia Dei prohibetur, cuius consilio est temperatio isthaec regiminis constituta. Illud praeterea animadvertendum, tum rerum ordinem mutuasque necessitudines perturbari si bini magistratus in populo

¹⁾ Sess. IV, cap. 3.

що канонъ XXVIII. Собора Халькидоньского, понеже не мавъ согласіи и поваги Столицѣ Апостольской зб-стававъ мовбы рѣчь безъ значенія. Слушно протое постановивъ Левъ X. въ нятѣмъ Соборѣ Литераньскѣмъ: „Що лишъ кождоразовый Папа римскій, яко маючий повагу надъ всѣми соборами, посѣдае цовне право и власть такъ зановѣдани, переложенія, якъ и розвязанія соборѣвъ, що не лише зъ свѣдоцтва св Писанія и реченій Отцѣвъ и другихъ Папѣвъ Римскихъ и рѣшеній священыхъ канонѣвъ, но такожь зъ власного збзнанія тыхъ же Соборѣвъ являеся“. И дѣйстно св. Письмо посвѣдчае, що ключѣ царства небесного повѣреній одному Петрови, такъ само власть вязати и розрѣшати надана Апостоламъ разомъ съ Петромъ: но ѳгъ кого бы же Апостолы найвысшу власть отримали безъ Петра и противо Петра, не естъ нигде посвѣдчено. Завѣрно що ѳгъ Іисуса Христа нікимъ способомъ не отримали. — Задя тыхъ поводѣвъ рѣшенемъ Собора Ватиканьского (тымъ), котре естъ о силѣ и природѣ Первенства Папы Римского, не естъ введена нова гадка, но стверджена и постоянна вѣра всѣхъ вѣкѣвъ. (Засѣд. IV. гл. 3.).

Но и нема нікого замѣшани въ завѣдованю, зъ той причины, що тѣ же самі подлягають полубѣйной власти. Щось такого подозрѣвати заборонне намъ передовсѣмъ мудрѣсть Бога, котрого совѣтомъ установлене таке устройство правленія. Крѣмъ того запримѣтити належить, що тогды на-рушае ся порядокъ рѣчей и взаимній ѳтносинъ, если бы обидвѣ зверхности въ народѣ були того самого степеня,

sint eodem gradu, neutro alteri obnoxio. Sed romani pontificis potestas summa est, universalis, planeque sui iuris; episcoporum vero certis circumscripta finibus, nec plane sui iuris: Inconveniens est, quod duo aequaliter super eumdem gregem constituentur. Sed quod duo, quorum unus alio principalior est, super eandem plebem constituentur, non est inconveniens et secundum hoc super eandem plebem immediate sunt et Sacerdos parochialis et Episcopus et Papa¹⁾. Romani autem Pontifices, officii sui memores, maxime omnium conservari volunt quidquid est in Ecclesia divinitus constitutum: propterea quemadmodum potestatem suam ea qua par est cura vigilantiaque tumentur, ita et dedere et dabunt constanter operam ut sua Episcopis auctoritas salva sit. Imo quidquid Episcopis tribuitur honoris, quidquid obsequii, in omne sibimetipsis tributum deputant. Meus honor est honor universalis Ecclesiae. Meus honor est fratrum meorum solidus vigor. Tunc ego vere honoratus sum, cum singulis quibusque honor debitus non negatur²⁾.

His quae dicta sunt, Ecclesiae quidem imaginem atque formam ex divina constitutione fideliter expressimus. Plura persecuti de unitate su-

¹⁾ S. Thomas in IV. Sent. dist. XVII, a. 4, ad q. 4, ad 3.

²⁾ S. Gregorius M. *Epistolarum* lib VIII, epist. XXX, ad Eulogium.

жадна (зъ нихъ) не подлягаючи другой. Но власть Папы Римского есть найвысша, вселенска и совсѣмъ самостояйна, „Не ѳтновѣдно естъ, щобы двоухъ зарѳвно поставленныхъ було надъ тымъ самымъ стадомъ. Но не есть не ѳтновѣднымъ, щобы двоухъ зъ котрыхъ оденъ старшій есть ѳтъ другого, надъ тымъ самымъ народомъ поставленъ були; и ибеля того есть се, що надъ тымъ самымъ народомъ стоять безпосередно и нарохъ и Епископъ и Папа“. (Св. Тома въ IV. Сентенц. гл. XVII, роз. 4. на вопр. 4, точка 3.). Римскій же Папа памятивъ на своій обовязокъ, хотить передъ всѣмъ наибѳльше, щобы заховало ся всео то, що Богомъ установлено въ Церкви: протое якъ защищаютъ съ тою яка годить ся старанностию и чуйностию свою власть, такъ само и прикладали ся и постоянно прикладати ся будутъ, щобы принадлежна Епископамъ повага цѣлою (иснарушеною) зѳстала. Що бѳльше, яка небудь честь, яке небудь поважане ѳтдае ся Епископамъ, всео то уважають они мовбы оказане имъ самимъ. „Моя честь есть честь вселенской Церкви. Моя честь есть крѣпка жизнениѳсть моихъ братьей. Я тогда правдиво есьмъ почитанный, коли не ѳтказуе ся жадному зъ нихъ принадлежна честь“. (Св. Григорій Вел. Послан. къ VIII, послане 30. до Евльогія).

Тымъ що було сказано, начерталисьмо вѣрно образъ и видъ Церкви пѳсля Божого установленя. Обширнѣйше розиравлили мы о едности и выложилисьмо достаточно, якою божественный Основатель тую же мати хотѣвъ и на якѳй основѣ она мала зберегати ся. Не масмо причинны

mus; cuiusmodi hanc esse, et quo conservandam principio divinus auctor voluerit, satis explicavimus. Quotquot divino munere beneficioque contigit. ut in sinu Ecclesiae catholicae tamquam ex ea nati vivant, eos vocem Nostram apostolicam audituros, non est cur dubitemus: Oves meae vocem meam audiunt¹⁾. Atque hinc facile sumpserint quo et erudiantur plenius, et voluntate propensiore cum pastoribus quisque suis et per eos cum pastore summo cohaereant, ut tutius queant intra ovile unicum permanere, fructuumque ex eo salutarium maiorem ubertatem capere. Verum aspicientibus Nobis in auctorem fidei et consummatorem Iesum²⁾, cuius vicaria potestate, tametsi impares dignitati et muneri, fungimur, caritate eius inflammatur animus; illudque de se a Christo dictum, de Nobismetipsis non sine causa usurpamus: Alias oves habeo, quae non sunt ex hoc ovili; et illas oportet me adducere, et vocem meam audient³⁾. Nos igitur audire et caritati Nostrae paternae obsequi ne recusent, quotquot sunt, qui impietatem tam late fusam oderunt, et Iesum Christum Filium Dei eundemque servatorem generis humani agnoscunt et latentur, sed tamen vagantur ab eius Sponsa longius Qui Christum sumunt, totum sumant neesse est. Totus Christus caput et corpus est: caput unigenitus Filius Dei, corpus eius Ecclesia: sponsus et sponsa, duo in carne una. Quicumque de ipso capite a Scripturis sanctis dissentiant, etiamsi in omnibus locis inveniantur in quibus Ec-

суми́вати ся, що услухають нашого Апостольского голосу всѣ, котрымъ ибеля Божого дарованя и добродѣйства пришло въ лонѣ католицкой Церкви яко зъ неи зродженымъ жити: „Овци моя гласа моего слушають“ (Іоан. X. 27.). Изъ ѓтси будуть они могли легко спѓзнати, якъ бы и докладнѣйше поучити ся, и звязати ся прихильнѣйшою волею кождый съ своими Пастырями, а черезъ нихъ съ найвысшимъ Пастыремъ, щобы безпечнѣйше могли позбавати посередъ единой ѓвчарнѣ и позыскувати зъ того бѓльше обиле спасенныхъ плодѓвъ. Но взираючи на Пачальника вѣры и совершителя Іисуса (ко Евр. XII. 2), котрого намѣстнику власть, хотя неудольнѣ до такого достоинства и уряду, справуемъ, розжарюе ся дуна наша его любовію; и оно о собѣ Христомъ выречене, намъ самимъ не безъ причины присвоюемъ: „Ины овци имамъ, яже не суть ѓтъ двора сего; и тыя ми подобаетъ привести и гласъ мой услышати“ (Іоан. X, 16.). — Най ѓтже не ѓтказують ся Пастъ послухати и повинувати ся Нашой ѓтцѣвской любовѣ всѣ тѣ, котры ненавидятъ безбожидеть такъ широко розлившу ся и узнають и визнають Іисуса Христа Сына Божого, яко Спасителя роду людского, но таки блукають ся подальше ѓтъ Его Обручницѣ. Тѣ що пріймають Іисуса, треба щобы Его цѣлого привили: „Цѣлый Христосъ есть головою и тѣломъ: голова (есть) единородный Сынъ Божій, тѣло, Церковь его: Женихъ и невѣста двое въ единѓмъ тѣлѣ. Всѣ, котры не годятъ ся съ св. Письмомъ, що до самой головы, хотя бы узнавали всѣ прочі мѣся, въ котрыхъ означена есть Цер-

¹⁾ Іоан. X. 27.

²⁾ Hebr. XII, 2.

³⁾ Іоан. X, 16.

clesia designata est, non sunt in Ecclesia. Et rursus, quicumque de ipso capite Scripturis sanctis consentiunt, et unitati Ecclesiae non communicant, non sunt in Ecclesia¹⁾. Ac pari studio ad eos provolat animus Noster, quos impietatis non funditus corrumpit pestilens afflatus, qui que hoc saltem expetunt, sibi patris esse loco Deum verum, terroe caelique opificem. Hi quidem apud se reputent ac plane intelligant, numerari se in filiis Dei nequaquam posse, nisi fratrem sibi Iesum Christum simulque Ecclesiam matrem adsciverint. Omnes igitur peramanter, sumpta ex Augustino ipso sententia, compellamus: Amemus Dominum Deum nostrum, amemus Ecclesiam eius: illum sicut patrem, istam sicut matrem. Nemo dicat: ad idola quidem vado, arreptitios et sortilegos consulo, sed tamen Dei Ecclesiam non relinquo: catholicus sum, Tenens matrem, offendisti patrem. Alius item dicit: absit a me, non consulo sortilegum, non quaero arreptitium, non quaero divinationes sacrilegas, non eo ad adoranda daemonia, non servio lapidibus: sed tamen in parte Donati sum. Quid tibi prodest non offensus pater, qui offensam vindicat matrem? Quid prodest si Dominum confiteris, Deum honoras, ipsum praedicas, Filium eius agnoscis, sedentem ad Patris dexteram confiteris, et blasphemias Ecclesiam eius?.. Si haberes aliquem patronum, cui quotidie obsequeris; si unum crimen de eius

ковъ, не суть въ Церквѣ. А знову всѣ, що згоджують ся съ св. Письмомъ що до самои головы, а не участвуютъ въ едности Церкви не суть въ Церквѣ“. (Св. Август. Послан. противъ Донат., або о едностъ Церкв. гл. IV. ч. 7.). А съ рѣвнымъ усердемъ возноситъ ся духъ Нашъ, до тыхъ, котрыхъ заражсый подухъ безбожности еще до дна не зѣсуювъ и котрѣ по крайной мѣрѣ бажають мати собѣ за отца правдивого Бога творця неба и земли. Тѣ то нехай собѣ розважають и цѣлковито зрозумѣють, що они не можуть причислити ся до сыновъ Божихъ, наколи не приберуть собѣ за брата Исуса Христа, а заразомъ Церковь за матеръ. До всѣхъ отже звертаемъ ся съ новою любовью выразами взятими изъ св. Августина: „Любѣмъ Госнода Бога нашего, любѣмъ Его Церковь: Его яко Отца, тую яко матеръ. Никто най не говоритъ: Иду вправдѣ до идолѣвъ, раджу ся чародѣѣвъ и ворожбитѣвъ, но таки не покидаю Церкви, есьмъ католикомъ. Держачи бо ся матери, оскорбивъ есь отца. Другий знова говоритъ: Нехай ми Богъ хоронить, не раджу ся у ворожбитѣвъ не шукаю чародѣѣ, не шукаю святотатскихъ предсказанъ, не иду поклоняти ся дѣволамъ, не служу камѣнямъ, однако належу до стронництва Доната. На що тобѣ придасть ся неображенный отецъ, котрый жадае наказания за ображену матеръ? На що тобѣ придасть ся, що Госнода визнаешь, Бога почитаешь, Его проповѣдуешь, Его Сына визнаешь, визнаешь сидячого по правицѣ Отца, а

¹⁾ S. Augustinus, *Contra Donatistas* Epistola, sive *De Unit. Eccl.* cap. IV, n. 7.

coniuge diceres, unum quid domum eius intrares? Tenete ergo, carissimi, tenete omnes unanimiter Deum patrem et matrem Ecclesiam¹⁾.

Plurimum cisericordi Deo confisi, qui maxime potest animos hominum permovere, et unde vult, et quo vult, impellere benignitati eius universos, quos in oratione spectavimus, vehementer commendamus. Caelestium vero donorum auspicem et benevolentiae Nostrae testem vobis, Venerabiles Fratres, Clero populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XXIX Iunii, An. MDCCCLXXXVI, Pontificatus Nostri decimo nono.

LEO PP. XXX.

¹⁾ *Enarratio in Psal. LXXXVIII, sermo II, n. 14.*

хуляшь Его Церковь?.. Если бысь мавъ якого оиѣкуна, котрому бысь щоденно угождавъ, а сказавъ бысь одень докѣрь противъ его жены, чи ввѣйшовъ бысь коли до Его дому? Держѣть ся отже вселюбезнѣйшій, держѣть ся вѣѣ однодушно Бога Отца и Его Матери Церкви“ (Выяснени до Ис. LXXXVIII, бесѣд. II ч. 14.)

Мы уповаючи вѣсьме много на милосердного Бога, котрый може наибѣльше взрушити умы людей и спонукати ихъ зъ ѣтки и куды хоче, усильно поручаемъ добротѣ Его вѣѣхъ котрыхъ въ бесѣдѣ Нашѣй малисьмо на влядѣ. Яко же задатокъ небесныхъ дарѣвъ и доказъ Нашого благоволеня для Васъ удѣляемъ Вамъ, Почтеннй Брати, Духовенству и нашему народови съ повною любовою Апостольске благословеня.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ 29-го Червця 1896, въ девятиятцятѣмъ роцѣ Нашого Понтификату.

Левъ Пана XIII.

Святѣйшій Отець Левъ Пана XIII. печаливый пастырь о добро стада своего по примѣру Найвысшего Пастыря Господа нашего Исуса Христа, — котрый оставивши девятьдесятъдевять овецъ иде за единою погибшою, щобы взывши ю на спосрама, привести до своего стада, — не падить своихъ трудѣвъ, помимо приклонного вѣку, щобы привести до неба вѣѣхъ тыхъ, за котрыхъ Спаситель нашъ Исусъ Христосъ претерпѣвъ муки и смерть на крестѣ. Яко Намѣстникъ Христовъ св. Церкви печалитъ ся неуспивно „о благостояннй святыхъ Божнхъ Церквей и соединеннй ихъ“, и можъ сказати поставивъ собѣ за цѣль жити своего пересвѣдчити вѣѣхъ, особенно о единѣй спасительнѣй св. Церквѣ Христовѣй, но за котрою нема спасеннй. Тую цѣль мае такожь Его найновша Енциклика: „О единствѣ Церкви“, котра межн многими Его Енцикликями занимае одно зъ пернихъ мѣсць. Въ ней доказуе незбитыми, систематично и легко понягнымъ способомъ уложеннымъ и представленнымъ доводами такъ зъ св. Письма якъ и зъ церковного Преданнй установлене и устроене св. Церкви черезъ Исуса Христа и поставлене св. Петра и его Наслѣдникѣвъ головою той же Церкви, передъ вѣѣмъ же,

що така Церква може бути лише єдиною, такъ якъ лише одинъ єсть Христосъ, одно крещеніє, одна наука Христова и одна віра. — Въ тій Енциклиці знайде кождий католицкій Християнинъ внутрєнне задоволенє и перейме ся вдичностію къ Господу Богу, що дозволивъ єму стати ся членомъ єдиноспасительной св. Церкви, а не католикъ доброї волї и чистої серця буде мати сильну побудку приступити до соединенія съ тою же Церквою; священникъ же знайде много цїнного матеріалу до проповїдей о Церкві, Єї основаню, устроєню, єдинствї и о Єї начальствї ту на землі.

Подаємъ ю протєє до загальної вїдомості такъ въ оригінальнѣмъ текстї латиньскѣмъ якъ и въ переводї рускѣмъ, маючи въ Бозї надїю, що Всєчестіє Духовенство користаючи зъ неї въ своихъ духовныхъ наукахъ не одного въ св. вірї вкрїпити, и не одного доси сумнїваючого ся або рѣвнодушного на правдиву дорогу до вїчного спасенія сировадити.

Благодать Господа Бога и Спаса нашого Іисуса Христа буди со всїми вами.

Дано въ Перемишлї при Катедральнѣй Церкві Рождества св. Іоанна Крестителя 3 (15) Марта 1897.

Константинъ,
Епископъ.

Ч. 20.

При тугешной катедральной канітулї опорожненє єсть мѣстце Пралата Архіпрєсвитера.

О достоинство тоє, съ котрымъ сполучена єсть дотація 1.800 зл. рѣчно и вѣльнє мешканє, убїгати ся можуть священники безженнї або вѣдвїцї.

Дотычнї поданя отвѣтно заосмотрєнї належить до дня 30. Цвѣтня 1897 Еп. Ординарієтову предложити.

Отъ Еп. Ординарієта.

Перемишль, дни 2. Цвѣтня 1897.

Ч. 113/орд.

Конкурсъ на посаду
Архіпрєсвитера.

Ч. 21.

Симъ опредѣляє ся речинцї до испытѣвъ конкурсовыхъ о бенефіціи душпастьрскї: I. день 11. и 12. Мая 1897. II. день 3. и 4. Листопада 1897.

Кандидаты желающї поддати ся испытову конкурсному должнї при I. речинци внести свои поданя до 3. Мая, при II. речинци до 25. Жовтня, самї же въ означеныхъ до испыта дняхъ лично явити ся.

Отъ Еп. Ординарієта.

Перемишль, дни 22. Марта 1897.

Ч. 1303.

Речинць до испы-
ту конкур. на бе-
нефіціи.

Ч. 1644.

Речисць испыту
на катихитѣвъ до
школъ народныхъ
и выдѣловыхъ.

Ч. 22.

Дня 18. и 19. Мая 1897 отбуде ся въ Перемышли испытъ квалификаційный на катихитѣвъ при школахъ народныхъ и выдѣловыхъ, до котороу священники и слушатель четвертого року богословія приступити могутъ.

Предметы испыта суть всѣ тѣ, якѣ въ згаданныхъ школахъ выкладають ся, именно: Библійна исторія, догматика и моральна въ обемѣ катихизма, літургика, а кромѣ того короткій поглядъ на исторію церковну, и катихитика.

Кандидаты намѣряючі до того испыта приступити, мають свои прошеня до дня 10. Мая с. р. Еп. Ординаріятову предложить.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 1. Цвѣтня 1897

ХРОНИКА.

Именованія :

- Ч. 1425. Всеч. о. Ковшевичъ Михаилъ дотеперѣшній завѣдатель деканата Варяжскаго, им. дѣйствительнымъ деканомъ.
Ч. 889. Всеч. Ясеницкій Михаилъ парохъ въ Монастырци им. завѣдателемъ деканата Лѣскаго.

Отличія крылошаньскіи получили :

- Ч. 1102. Всеч Кручковскій Михаилъ парохъ въ Нагачовѣ дек. Яворѣвскаго.
" 1103. " Гриневецкій Ильрій, парохъ въ Смоленѣ дек. Любачѣвскаго
" 1105. " Обункевичъ Кирилъ пар. въ Змиевскахъ дек. Яворѣвскаго.
" 1425. " Ковшевичъ Михаилъ дек. Варяжскій и парохъ въ Ульѣвѣву.
" 1533. " Левицкій Емилианъ, парохъ въ Тартаковѣ дек. Сокальскаго.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 2. Цвѣтня 1897.

Константинъ
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 15. Цвѣтня.

Ч. VI.

Ч. 23.

При тутешной катедральной Канігулѣ опорожнена есть посада Пралата Архідіакона и одного соборного крылошанина.

Съ першою получена есть дотація 1600 зл. и вѣлье мешкане, съ другою дотація 1400 зл. и вѣлье мешкане.

На тѣи посады, евентуально же на инну посаду Пралата або соборного крылошанина, о котрѣ убѣгати ся могутъ священники безженні або вдѣвці, розшисуе ся конкурсъ до дня 25. Мая 1897.

Дотычній поданя съ прилогами належить Еп. Ординаріятову предложити.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 12. Цвѣтня 1897.

Ч. 24.

Ведн заявлени Ёго Еминенціи Кардинала Фр. Еронима Марія Готті въ Римѣ зъ дня 19. Сѣчня с. р., Апостольского визитатора Церкви св. Іоахима, зачали ътъ кѣлькохъ лѣтъ вѣрніи зъ цѣлого свѣта складати жертвы на будову церкви св. Іоахима въ Римѣ, щобы симъ монументальнымъ дѣломъ достойно освятити память 50-лѣтнего Юбилея Епископства Ёго Святости Папы Льва XIII. За узбираніи гроши роспочато будову сей Церкви, котору однакъ для браку фондѣвъ нѣякъ не можна укѣнчити, хотя ътъ року Юбилейного 1893 уже три лѣтъ ушлыло. Зваживши, якъ великихъ коштѣвъ вымагати буде продовженье сей будовы, не менше и тоє, якѣ довги суть до сплачени за уже роспочатѣ работы, установивъ Ёго Святѣсть повысше згаданого Кардинала Апост. визитаторомъ реченои Церкви, додавши ему до помочи двоухъ нивыхъ Апост. всиѣвизитаторѣвъ-Архіепископѣвъ, который съ уповажненя Ёго

Ч. 124/орд.

Конкурсъ на посады Архідіакона и соборного крылошанина при канігулѣ.

Ч. 533

Жертвы на будову церкви св. Іоахима въ Римѣ.

Святости просить о зарядженіе дальшихъ складокъ въ епархіи въ цѣли усовершенія сего богоугоднаго дѣла.

Коли первый отзывъ въ той справѣ б. и. Попередника Нашого Куръ Юліана зъ дня 22. Сѣчня 1892 Ч. 5052 (зри Вѣстникъ р. 1892 стор. 9.) збѣставъ увѣнчанный усилѣхомъ и шодрїи ленты зъ всѣхъ деканатѣвъ епархіи на тую цѣль були пересыланїи, то надѣемъ ся по жертволюбивости Прч. Духовенства, що тое и надаль причинити ся до осуществленія сего внеслого памятника любви и сыновной преданности къ Особѣ Его Святости, заявляемой ѣтъ всего католическаго свѣта.

Ведли порученїа С. Е. Кардинала Готти наилучше буде пересылати жертвы, до тут. Еписк. Консистоїи, зъ ѣтки тїи стануть отосланїи до Риму подъ адресою одного изъ венѣвизитаторѣвъ Апост. реченої Церкви.

Тое Наше возванїе маеса якъ найскорше ѣдвѣстити дієцезаномъ въ Церквахъ такъ матерныхъ, якъ и дочерныхъ.

Отъ Еп. Консистоїи.

Перемышль, дня 3. Марта 1897.

Ч. 856

О благословенїи
супружества
ц. и к. еярит.
офицерѣвъ.

Ч. 25.

Высоке ц. к. Намѣстництво удѣлило сюда подъ днемъ 9. Лютого 1897 Ч. 96878. слѣдующе:

„Рескриптомъ зъ 10. Жовтня 1896 Ч. 23.624 завѣдомило В. ц. к. Министерство вѣр. и проев. що остатными часами, цивильнїи Душпастырѣ благословили супружества ц. и к. офицерѣвъ перенесенныхъ въ станъ спочинку пронотованныхъ до службы мѣсцевой, безъ предложени потребиного призволенїа войскової власти.

Ц. к. Намѣстництво покликуючи ся на рескриптъ В. ц. к. Министерства вѣр. и проев. зъ 11. Студня 1880 Ч. 19.244 заудѣленный тутешнымъ письмомъ зъ 23. Студня 1880 Ч. 66.110 — мае честь просити о звернене уваги Ч. Уридѣвъ парохїяльныхъ, що благословене супружества офицера въ станѣ спочинку може наступити доперва тогды, если Душпастырѣ благословити маючїи супружество, изъ предложеного не н с і й н о г о д е к р е т у заключающаго супружество, переслѣдичити ся, о можности заключенїа супружества безъ призволенїа войскової власти.

Если заключающїи супружество, въ своимъ пенсїиномъ декретѣ, збѣставъ узнанный яко „инвалида“ перенесенный въ станъ спочинку якъ слѣдующїи формуляръ оказуе:

Das k. und k. Reichs Kriegs Ministerium findet die Übernahme Euer . . .
. geboren auf Grund der stattgehabten Superarbitrierung als
Invalid i
.
in den Ruhestand anzuordnen.
Die Pensionsgebür im Betrage von jährlich
.

wird Euer geboren vom 1-ten 189 . . .
unter Einem angewiesen;

або доперва побзвѣише узнаний збѣставъ яко инвалида, або такожъ наступно
выкрыслений зъ евиденціи для службы мѣсцевой (що въ пенсіиномъ декретѣ му-
ситъ бути такожъ зазначено), то не потребує заключаючій супружество призоленя
войсковой власти.

Противно же, есть призолене власти войсковой до заключени супружества
потребне доконечно, для нареченого переведеного въ ставъ спочинку съ пренотациєю
для службы мѣсцевой, або если така пренотация послѣдовала побзвѣише, якъ слѣ-
дуючій формуляръ оказує:

Das k. und k. Reichs-Kriegs-Ministerium findet die Übernahme Euer . . .
. auf Grund der stattgehabten Superarbitrierung in den Ruhestand
unter Vormerkung für eine Local-Anstellung und für die Verwendung bei . . .
.
im Mobilisierungsfalle anzuordnen.

Die Pensionsgebühr im Betrage von jährlich fl.
.
wird Euer vom 1-ten 189 . . . unter Einem
angewiesen.

Предложеный пенсіиный декретъ намѣряючого заключити супружество
офицера въ пенсіи — поучить протое взглядного душастыря, чи заходить потреба
для нареченого выказати си въ даномъ случаю необходимо потребнымъ призоле-
немъ войсковой власти до заключени супружества“.

подаючи тоє высоке розпорядженье Прч. Духовенству до вѣдомости
приказуется съ покликомъ на тутешне рѣшене зъ дня 22. Сѣчня 1881 Ч. 46, точне
наблюдане тогожь въ заходячихъ случаяхъ подъ строгою отвѣчательностью въ разѣ
невышновнени.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 1. Марта 1897.

Ч. 26.

Ч. 919.

Выс. ц. к. Намѣстничество удѣлило тутъ подъ д. 13. Лютого 1897 Ч. 9810
слѣдуюче розпоряджене Выс. ц. к. Министерства справъ внутреннихъ зъ дня 25.
Сѣчня 1897 Ч. 31.989, которе енарх. Духовенству подае си до вѣдомости и до
точного захованя въ даныхъ случаяхъ :

о переведеню ле-
гитимацийныхъ при-
писовъ дотычно не-
слюбныхъ дѣтей.

„In Abänderung des h. o. Normalerlasses vom 7 November 1884. Z. 12.350
betreffend den Vorgang bei der Einleitung und Durchführung von Legitimations-
vorschreibungen unehelicher Kinder seitens der politischen Behör-
den, wird der k. k. Statthalterei eröffnet, dass neben der in gehöriger Form

abgegebenen Vaterschaftserklärung des unehelichen Kindesvaters eine Erklärung der unehelichen Kindesmutter behufs Durchführung der durch subsequens matrimonium eingetretenen Legitimation eines unehelichen Kindes in der Geburts-Matrik nicht in dem Sinne zu fordern ist, dass diese letztere als unerlässliche Bedingung der Durchführbarkeit der erbetenen Legitimationsvorschreibung im administrativen Wege anzusehen sei. Hingegen erscheint es vollkommen angemessen, lediglich zum Zwecke der Controle der Erklärung der als Kindesvater sich bezeichnenden und die Eintragung in die Matrik fordernden Person auch die Äusserung der Kindesmutter, soferne selbe ohne erhebliche Schwierigkeiten beschafft werden kann, einzuholen. Hienach hat die k. k. Statthalterei das Weitere zu verfügen — Die Verständigung der evangelischen Matrikenführer wird im Wege des k. k. evangelischen Oberkirchenrathes A. B. und H. B. von hier aus veranlasst. Wien am 25 Jänner 1897⁴.

Прч. Настоятелямъ Деканатѣвъ поручася тов розпоряджене на найблизшѣмъ Соборчику съ Прч. Духовенствомъ точно обговорити.

Отъ Еп. Консistoriи.

Перемишль, дня 8. Марта 1897.

Ч. 923.

Ч. 27.

Миссійнѣ науки
О. Е. Крыницкого
съ Бобитана.

Подася Прч. Духовенству слѣдующе до вѣдомости: „Запрошене до предилаты на „Миссійнѣ Науки о св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи“. Ктожь не знае о томъ, що добре совершена сповѣдь есть початкомъ и первымъ крокомъ на дорожѣ поправы грѣшника, и що только достойне принятіе св. Тайнъ Покаянія и Евхаристіи производитъ наше внутренне освещеніе и оправдане? Добра але сповѣдь кающого ся и достойне принятіе Святѣйшой Евхаристіи. — се рѣчь не легка; она wymaga основного приготовления кающой ся души на принятіе такъ важныхъ и потребныхъ св. Тайнъ. А душпастирѣ, проповѣдники и сповѣдники суть власне теми проводниками, котрі по званю своему мають вести и належито приготовить кающихся ся до ихъ поправы и покаянія, до ихъ нового житія христіаньского. Къ той цѣли але потребуютъ они и отвѣтного подручника зъ которого могли бы свои вѣдомости богословскіи отвѣжити въ памяти и доповнити. Але зѣботки взяти тыхъ подручникѣвъ? Убога наша руска література духовна и въ томъ взглядѣ указуе свои недостатки. Кромѣ кількохъ короткихъ наукъ не посѣдаемъ мы основній, вычерпуючій науки о тыхъ двоухъ найважнѣйшихъ св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи. Щобы бракови тому запобѣчи, підписаній задавъ собі трудъ, и сочинивъ обширнѣйшій, вычерпуючій Науки о св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи, котрі съ великимъ пожиткомъ вѣрныхъ голосити ся могутъ на Миссіяхъ духовныхъ и въ св. великомъ Постѣ.

Науки тѣхъ миссійнѣ числомъ 13., обнимати будутъ около 8 аркушѣвъ друку и удостоили ся апрѣбаты Преосвященнаго Епископского Ординарія зъ дня 15. червня 1896. Ч. 2167.

Предилату на тїи „Науки міссійні о св. Тайнахъ Покаянія и Евхаристіи“ въ скѣлкости тѣлько 70 кр. (вразъ съ поштовою пересылкою) прошу надсилати до Печатнѣ Н. Джульнѣскаго въ Перемишлѣ, улицы Водна ч. 10. Съ глубокимъ почтеніємъ Свящ. Емиліанъ Крыницкій парохъ въ Бобятнѣ, деканата Сокальскаго“.

Отъ Еп. Консисто́рїи.

Перемишль, дни 14. Марта 1897.

Ч. 28.

„Молитвенникъ для христїанъ-католикѣвъ обряда рускаго: „Святая Святѣмъ“ выданный Веч. О. Крынякевичемъ во Львовѣ 1896, апробованный Высокопреосвященнымъ Митрополитимъ Ординаріатомъ Львовскимъ до ч. 515/орд. зъ 9. Мая 1896, на 533 сторонахъ 16-ки содержитъ окрѣмъ молитвъ звичайныхъ раннихъ и вечернихъ, молитвы относячія ся до св. сноудѣи и св. Причастїа; цѣлу утреню, Службу Божу св. І. Злат. и вечерню; дальше Тропары воскреснїи, дневнїи за всяке прошенїе и за усоннихъ; тропары и антїфоны нарочитыхъ празникѣвъ; Акафисты: къ Іисусу, Благовѣщеню Пр. Богородицы, и св. Николаю и Парыклисъ до Пр. Богородицы, — дальше 43 молитвъ на всяки потреби (въ народнѣмъ языкѣ); въ концїи Парастасъ, Пѣсни (10), цѣсь св. Амвросїа, имнѣ за цѣсаря, короткїи мѣсяцословъ цѣлого року и пасхалиа до р. 1925.

Такъ богатѣмъ, доборовѣмъ содержанемъ якъ и виѣшною формою надае ся молитвенникъ сей, щобы мѣгъ принорученымъ бути Веч. Духохенствомъ вѣрнымъ нашої дієцезїи, що нинѣшнимъ подае ся до вѣдомости.

Отъ Еп. Консисто́рїи.

Перемишль, дни 15. Марта. 1897.

Ч. 29.

Симъ подае ся до вѣдомости, що речинець до 25. Цвѣтня 1897 поставлений въ цѣли убѣгавя ся о парохїи, тутешнимъ розпорядженемъ зъ дня 6. Лютого 1897 Ч. 520 (Вѣстникъ епарх. Ч. II. зъ р. 1897) на конкурсъ выставлений, продовжаея до 30. Мая 1897.

Отъ Еп. Консисто́рїи.

Перемишль, дни 10. Цвѣтня 1897.

Ч. 1253.

Молитвословъ „Святая Святѣмъ“ о. Крынякевича.

Ч. 1771.

Продолжене речїи на выставленыхъ на конкурсъ парохїи.

Ч. 1733.

Ч. 30.

О торгахъ и ярмаркахъ въ дни празд.

Всч. деканальнй Уряды взымае ся щобы до кѣнця мѣсяця Червни 1897 предложили Еп. Консисторіи выказы: въ котрыхъ мѣстцествяхъ и въ якѣ дни праздничнй нашего обряда одбувають ся торги и ярмарки на худобу. Точнѣ о томъ даты истребуе Еп. Консисторія въ цѣли предложена Выс. ц. к. Правительству, щобы усторонена зѣстала зъ той причины наруга нашего обряда, и народъ рускій въ празднични дни своего обряда мѣгъ присутствовати св. Богослуженямъ, а потребности свои экономични мѣгъ залагоджувати въ дни буденнй.

Отъ Еп. Консисторіи

Перемышль, дня 12. Цвѣтня 1897.

ХРОНИКА.

Каноничну институцію получили:

- Ч. 1187. О. Осъмакъ Романъ на Тудорковичи дек. Вariesкого.
- „ 1312. „ Годованскій Петро на Сухорѣвъ дек. Ярославского.
- „ 1506. „ Иванецъ Іосифъ на Ременѣвъ дек. Куликѣвского.
- „ 1872. „ Михайлѣвъ Даниль, на Ванѣвцѣ дек. Перемыско-Городского.
- „ 1471. „ Кузьмакъ Іосифъ, на Гочевъ дек. Балгородского.
- „ 1589. „ Чичиловичъ Симеонъ, на Кобильницю руску дек. Любачѣвского.
- „ 1590. „ Сухій Іованъ, на Жапалѣвъ дек. Олешницкого.
- „ 1591. „ Берескій Стефанъ на Вицковичи дек. Самборского.
- „ 1634. „ Двужѣтъ Плярій на Манастирець дек. Горожаньского.
- „ 1760. „ Чеховичъ Орестъ на Сокаль дек. Сокальского.
- „ 1839. „ Добринскій Михаилъ на Ясеницю замкову дек. Старосамборского.

Презенты получили:

- Ч. 878/96. О. Кмицикевичъ Савинъ на Боберку дек. Затварницкого.
- „ 1525/96. „ Бѣрецкій Левъ на Прелуки дек. Яелиского.
- „ 1181. „ Тыховскій Левъ, на Молошковичи дек. Судововишеньского.
- „ 1396. „ Прилопскій Романъ на Дубецко дек. Бирчаньского.
- „ 1427. „ Билиньскій Николай на Камяну дек. Мушиньского.
- „ 1691. „ Колтунюкъ Николай на Передѣльницю дек. Добромильского.

- Ч. 1689. О. Олексинъ Ілія на Старяву дек. Устрицкого.
" 1393. " Литвинскій Іоаннъ, на Чуковъ дек. Самборского.

Завѣдательства получили:

- Ч. 974. О. Ильницкій Володимиръ въ Ваньковой дек. Лѣского.
" 1312. " Кмицкевичъ Стефанъ въ Дубровица дек. Ярославского.
" 1372. " Парацакъ Василій, въ Мильковѣ дек. Олещицкого.
" 1374. " Коришовскій Володимиръ, въ Синивцѣ дек. Любачовского.
" 1872. " Федевъ Іоаннъ, въ Белци дек. Потелицкого.
" 1589. " Загасвичъ Василій, въ Поруднѣ дек. Яворовского.
" 1508. " Коропась Николай, въ Рыббемъ дек. Балигородского.
" 1509. " Чижовичъ Сімеонъ, въ Чукви дек. Самборского.
" 1436. " Плювакъ Михаилъ, въ Любачовѣ дек. Любачовского.
" 1590. " Гумецкій Александеръ, въ Олещицкои Воли дек. Олещицкого.
" 1760. " Ляврецкій Василій, въ Боратынѣ дек. Белского.
" 1839. " Брыкъ Алексей, въ Коблянської Воли дек. Самборского.

Увѣльнене ѿт испыта конкурсового получили:

- Ч. 1600. О. Крыницкій Маркиль, парохъ въ Бараньчицяхъ.
" 1623. " Метеля Северинъ, парохъ въ Краковци.

До каноничной институтіи завѣзваніи:

- Ч. 1464. О. Пясецкій Левъ на Звертовѣ, дек. Куликѣвского.
" 1687. " Скобельскій Антоній на Лосинецѣ, дек. Высочаньского.
" 1688. " Колтунюкъ Николай на Передѣльницю, дек. Добромильского.
" 1689. " Олексинъ Ілія на Старяву, дек. Устрицкого.

-
- Ч. 1396. О. Прислоцкій Романъ получилъ презенту на Дубецко дек. Бирчаньского.

-
- Ч. 1583. Высоке ц. к. Намѣстничество розпорядженскъ зъ дня 13. Марта 1897
Ч. 10910 призволило на дотацію рѣчныхъ 300 злр. зъ фонда религійного
для сопомочника пароха въ Вислоку нижнѣмъ на два роки.

-
- Ч. 1708. О. Пастернакъ Іоаннъ парохъ въ Тылявѣ получилъ 6 недѣльну отпустку
для поратованія здоровья.

ЖЕРТВЫ.

- Ч. 1122. Пресвященній Епископъ *Константинъ* зложили на миссіи католицкѣ
квоту 20 зл.

- Ч. 1166. Вилынувші жертвы на рѣжніи богоугодні цѣли:
1. для Святѣйшого Отца 224 зл. 20 кр.
 2. на миссіи духовні 25 зл. 50 кр.
 3. на св. мѣстци 10 зл.
 4. на церковь св. Іоакима 12 зл. 25. кр.

НЕКРОЛОГІЯ.

- О. Яремкевичъ Петро, парохъ въ Вербици уи. 11. Лютого 1897.
„ Пундыкевичъ Александеръ, парохъ въ Ваньковой уи. 18. Лютого 1897.
„ Секела Григорій, парохъ въ Лѣску уи. 6. Цвѣтня 1897.

Души ихъ поручають ся молитвамъ Преч. Клира.

Отъ Еп. Коненсторіи.

Перемышль, дня 14. Цвѣтня 1897.

Константинъ,
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 29. Мая.

Ч. VII.

Ч. 31.

Ч. 289/орд.

Св. Отець, стараючи ся по высокому своему званію особливимъ способомъ о Соединеніи всѣхъ ѳтъ церкви Христовой ѳтлученыхъ христіанъ; взывае поновіо письмомъ своимъ изъ 5. мая 1895 всѣхъ Вѣрныхъ, чтобы причинили ѳи до того великого но и трудного дѣла, где ходитъ о умножене чести Божіи, о славу имени Христоваго и о спасеніе многихъ — черезъ содѣйствіе по возможности, а передовѣмъ черезъ побожнѣи и покорнѣи молитвы съ уюванемъ ко Г. Богу, Отцу милосердія, ѳтъ которого ласки весь skutokъ дѣла того зависить. А яко найспособнѣйшій часть до молитовъ сихъ указуе св. Отець дни передъ праздникомъ Сошествія Св. Духа, по примѣру св. Апостолѣвъ, котрѣ разомъ съ пресв. Матеревъ Божовъ въ дни тѣ въ неустаниѳи молитвѣ перебували и повноту дарѣвъ Духа св. одержали, по чѣмъ Церковь Христова на земли заложила ся, а то въ той прекраснѣи способѣ, що послѣ словъ письма св.: Народу вѣровавшему бѣ сердце и душа едина (Дѣя. 4, 32).

Св. Отець есть певнѣи, що Вѣрнѣи, котрѣ охотно тому званію побожности и любви братнѣи послѣдуютъ, будутъ ѳтъ Г. Бога надгородженѣи; и додае до того ще изъ сокровища Церкви св. надгороду ѳтнустѣвъ слѣдующими словами:

„Такъ отже удѣляемъ Мы всѣмъ, котрѣ въ девятѣохъ безпосредственно передъ Сошествіемъ св. Духа по собѣ слѣдующихъ дняхъ публично або приватно шо день якѣсь особнѣи молитвы до Духа Святого побожно ѳтправятъ, за каждый поодинокій день ѳтнустъ 7 лѣтъ и 7 чотырдесятиць; повнѣи же ѳтнустъ въ котромъ небудь изъ сихъ днѣвъ або на самъ праздникъ Сошествія або въ одномъ изъ 8 послѣдующихъ днѣвъ, по достойнѣи сновѣди и причастію и по молитвахъ на Наше выше наведено намѣрене. Далше дозволяемъ, чтобы тѣ, котрѣ зновъ тѣ самѣи условія молитовъ послѣ своен побожности черезъ ѳсѣмъ днѣвъ заразъ ѳтъ Сошествія найблизшихъ вышювнѣтъ, зновъ оба тѣ ѳтнусты достунити могли. Рѣшаемъ такожъ и постановляемъ силою власти Нашои, що тѣ самѣи ѳтнусты могутъ и душамъ въ чистилищи примѣнитъ ся, и такожъ въ слѣдующихъ рокахъ цозысковати ся въ прочемъ при захованю всего того, що послѣ звычайу и закона заховати ся має.“

Св. Отець взывае при празднику Сошествія Св. Духа Вѣрныхъ до молитовъ о соединеніи всѣхъ христіанъ, и надае ѳтнусты на тѣмъ молитвы.

ВЧ. Настоятелѣ парохій мають сіє заво́зване св. Отца въ праздникъ Вознесенія Господняго народови оголосити; и добре буде, если зарядитъ щоденній публичній молитвы въ церквѣ на наведенене намѣрене ѓтъ пятка по Вознесенію ажъ до суботы передъ Сошестіємъ включно.

Розпоряджене тоє обовизує и на слѣдуючій роки.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 24. Мая 1897.

Ч. 290/орд.

Молитва ко пресп.
Дѣвѣ о Соединеніе,
съ ѓтпустакомъ.

Ч. 32.

Рескриптомъ св. Конгрегациі ѓтпустѡвъ изъ 21. Лютого 1896 надавъ св. Отецъ за слѣдуючу молитву ко пресп. Дѣвѣ о Соединеніе (составлену ѓтъ Ёго Еминенціи Кард. Викарія) ѓтпуть 300 дней, разъ на день, котрый такожь за помершихъ жертвовати можна:

О непорочна Дѣво! що особливнимъ преимуществомъ благодати ѓтъ грѣха первородного охоронена зѡсталась, поглянь милосердно на нашихъ ѓтлученыхъ братей, котрї рѡвножь суть Твоими дѣтьми, и покличь ихъ назадъ до осередка едности. Хоть въ ѓддаленю заховали они такой найнѣжиѣйшу набожнѡсть ко Тобѣ, о Мати: Ты же, позаякъ еси великодушна, нагороди се тымъ, що умолишь имъ наверсене.

ѓтъ початку свого иствования Ты була побѣдоносна надъ некольнимъ зміємъ; тожь темерь, коли потреба есть бѡльше векуча, ѓтнови Твои давнѣйшїи побѣды. Що нашї нещаснї братя все ще нидѣють ѓтлученї ѓтъ вснѡльного Отца, есть дѣломъ злого ворога. Тожь ѓткрїй его сѣти и розпорони его полки, щобы они въ кѡнци познали, що безъ соединенїя съ наслѣдникомъ св. Петра не можна достуити спасенїя.

Ты що въ повнѡтѣ дарѡвъ благодати заразы зъ початку прославила силу Того, котрый въ Тобѣ такъ великї чуда здѣлавъ, прослави еще Сына своего тымъ, що заблудившїи ѓвиѣ назадъ приведешь до Ёго единого стада пѡдъ проводомъ вселенського Пастыри, котрый на земли заступає Ёго мѣсце. Якъ есть Твоею хвалою, о Дѣво, що Ты выкоренила все ереси на земли, такъ най буде такожь Твоею славою, що усторонила еси роздоры церквей и привернула миръ всему свѣтови.

Молитва тая заудѣляє ся ВЧ. Кливрови до частого уживаня и евентуального познакомленя Вѣрныхъ або и дѣтей съ нею, позаякъ соединеніе Востока (або такъ званого „православїя“) дуже близько насъ обходить и есть зъ одной стороны рѣчею наибѡльшой ваги для справы Христовой и спасенїя свѣта, а зъ другой стороны справою дуже трудною про застарѣлїи предрозсудки и взаимне ѓдвернене серць.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 24. Мая 1897.

Ч. 33.

Удѣлие си ВЧ. Свещенству молитва благословеній на задосыть-учиненія за богохульства, котра була вже давнѣйше отпустами надѣлена, но теперъ 2. лютого с. р. зостала отъ св. Отца черезъ Конгрегацию отпущствъ новоуладжена. Молитва тая есть слѣдующа:

Богъ най буде благословеный;
 Благословене свите Ими его;
 Благословеный Иисусъ Христосъ, правдивый Богъ и правдивый Чоловѣкъ;
 Благословене Имя Иисуса;
 Благословене найсвятѣйше сердце его;
 Благословеный Иисусъ Христосъ въ найсвятѣйшихъ Тайнахъ на престолѣ;
 Благословена велика Мати Божа, пресвита Марія;
 Благословене свите и непорочне Зачатіе ея;
 Благословене Имя Маріи, Дѣвы и Матери;
 Благословенъ Господь Богъ въ Ангелахъ своихъ и въ Святыхъ своихъ.

За кождоразове змовленье сеи молитвы побожно и сокрушеннымъ сердцемъ есть наданный отпустъ 1 року. А за щоденне змовлене хоть разъ на день черезъ цѣлый мѣсяць, повный отпустъ въ довольный день мѣсяца, при сповѣди, причастію, отвѣдженю церкви и помолению си тамъ якійсь часъ посли интенціи св. Отца.

Въ Италіи и такожь въ иныхъ краяхъ есть звычай захваленый и препорученый отъ св. Отца, що Священникъ по урочистомъ набоженствѣ читаетъ молитву тую и народъ кождый стихъ повтаряетъ; и за публичне побожне отмовлене сеи молитвы по св. Литургіи або по благословенію найсв. Тайнами есть наданный отпустъ 2 лѣтъ за кождый разъ.

Всѣ тѣи отпущы могутъ и за помершихъ жертвовати си.

Отъ Еп. Ординарія.

Перемышль, дни 25. Маи 1897.

Ч. 293/орд.

Молитва благословеній на задосыть-учинене за богохульства, отпустами надѣлена.

Ч. 34.

Щобы почтити память такъ важной историчной подѣѣ, якою була Уніи берестейска, выдавъ „Комитетъ для обходу 300-лѣтнего Ювилею св. Уніи берестейской“ коротку и поучающую исторію нашої Церкви подъ титуломъ: „Начеркъ исторіи Уніи руской Церкви съ Римомъ“, а тымъ усунувъ великій недостатокъ, якій дававъ си отчувати въ нашої церковной литературѣ не маючої доси исторіи руской Церкви и ея св. Уніи въ своѣй пытомой мовѣ, исторіи, котра бы съ историчною объективностію а заразомъ популярию и коротко представила розвій нашої Церкви отъ часовъ найдавнѣйшихъ ажъ по нынѣшний день.

Понеже такъ важне, религіиноу духа утверждающе дѣло, котре учитъ насъ такожь высоко цѣнити велике добро, яке подае намъ св. Уніи т. е. св. католицку вѣру и нашъ св. восточный обрядъ, уважаемо за такъ дуже пожиточне, що повинно входить ся въ кождой руской хатѣ, прото на прошене Всеп. Комитету

Ч. 1665.

Дотычно розбясненіи дѣла „Начеркъ исторіи Уніи руской Церкви съ Римомъ“

Ювелейного, котрый дохѣдъ зъ розпродажи выше згаданого дѣла, назначивъ въ користь маючого ся засновати Институту св. Иосафата, поручаемъ, щобы кождый зъ Вс. ОО. Душастырѣвъ набувъ для своей парохіальной (церковной) библіотеки, евентуально за згодою провизорѣвъ церковныхъ и за грошѣ скарбони церковной одинъ примѣрникъ той исторіи и памяткы торжественного обходу 300-лѣтнего Ювелея св. Уніи, а кромѣ того, щобы Всч. Духовенство заохотило теплыми словами своихъ Вѣрныхъ до набуваня тоуже.

Въ той цѣли розѣнле ся тыми днями до всѣхъ Всч. Урядѣвъ деканальныхъ тѣлько примѣрникѣвъ, кѣлько парохіи въ деканатѣ, а Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ поручаемо, по одному примѣрникови сего дѣла кождому Урядови парохіальному удѣлити и зѣбрану належитѣсть въ квотѣ 1 злр. ѣтъ примѣрника Епископской Консистеріи въ можливо короткомъ часѣ надѣлати.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 11. Мая 1897.

Ч. 1941.

Дотычно укѣщаня капиталѣвъ парох. выше 525 злр. не въ щадницяхъ но въ цѣнныхъ ефсктахъ.

Ч. 35.

Подае ся слѣдующе до вѣдомости Прч. Духовенства:

„Nach den hierorts gemachten Wahrnehmungen wird die durch §. 50 des Gesetzes vom 7. Mai 1874 Reichsgesetzblatt Nr. 50 aufrechterhaltene Vorschrift des §. 194 des kaiserlichen Patentes vom 9. August 1854 Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 208, wornach Sparcassaeinlagen eines kirchlichen Vermögenssubjectes den Betrag von 525 fl. ö. w. nicht übersteigen dürfen, nicht überall eingehalten. — Ich richte demnach an Eure Durchlaucht das Ersuchen, die Ordinariate einzuladen, den kirchlichen Vermögensverwaltungen in Erinnerung zu bringen, das besondere Fälle ausgenommen, wie zum Beispiel vorübergehende Fructificirung von eingegangenen Kaufschillingen bis zur definitiven vorschriftsmässigen Wiederveranlagung kein grösserer als der Betrag von 525 fl. ö. w. für ein kirchliches Vermögenssubject nach Punkt 5 §. 194 des citirten kaiserlichen Patentes in Sparcassen fruchtbringend angelegt werden darf. Über die Durchführung dieser Anordnung wollen mir Eure Durchlaucht berichten. Wien, am 15. März 1897. Der Minister für Cultus und Unterricht: Gautsch m. p.“

Пѣсля новышого, удѣленого розпорядженемъ високого ц. к. Намѣстництва зъ 10. Цвѣтня 1897 Ч. 29466 припоручае ся всѣ щадничы книжочки завинкульовані на парохіи и на Церкви, перевысшаючі квоту 525 зл. а. в. предложити Еп. Консистеріи въ цѣли зрелізованя и закупленя цѣнныхъ ефсктѣвъ, съ донесенемъ зъ чого повстали тѣ щадничы книжочки.

Примѣчаеся, еслибы бѣльше книжокъ становили тую квоту и того самого капиталу маются разомъ всѣ предложити.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 20. Цвѣтня 1897.

Дирекція Банку краюого, донесенемъ зъ дня 16. Цвѣтня 1897 Ч. 14197 повѣдомляе, що съ речинцемъ выплаты дня 30. Червня 1897, съ котрымъ днемъ дальше опроцентоване устас, зѣстали слѣдуючій 4% и 4 1/2% листы заставнїй тогоже Банку вильсозавїй:

О вильсозавїю лїстѣвъ застав. Банку краюого.

Ч.	1184.	4 1/2%	лист.	заст.	С.	I.	на	50	зл.	винк.	на	пар.	Мшанна
"	4990.	"	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Брунары
"	11076.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Горинка
"	5207.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Молодычъ
"	11923.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Цетуля
"	2761.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Злоцке
"	1498.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Лазы
"	2145.	4%	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Грушатычи
"	3392.	4 1/2%	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Лобозевъ
"	5143.	4%	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Богуна ad Королева руска
"	7199.	4 1/2%	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Болестраничи
"	9645.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Зиндранова
"	2959.	"	"	"	"	III.	"	500	"	"	"	"	Епископство Пер.
"	1701.	4%	"	"	"	I.	"	50	"	"	"	"	Сливница
"	3047.	4 1/2%	"	"	"	"	"	50	"	"	"	"	Малмовска Воля
"	7793.	"	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Телениця савна
"	4831.	"	"	"	"	III.	"	500	"	"	"	експ.	Опарѣвка
"	8339.	"	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Издебки
"	8777.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Радохоницъ
"	8902.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Ренсдъ ad Турин.
"	2335.	"	"	"	"	I.	"	50	"	"	"	"	Мацьковичи
"	8508.	"	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Белхѣвка ad Вол.
"	7831.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Райтаревичи
"	2723.	4%	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Глумча
"	8740.	4 1/2%	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Дошно
"	3645.	4%	"	"	"	III.	"	500	"	"	"	"	Самбѣръ.
"	3933.	4 1/2%	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Зявадка д. Яслис.
"	3024.	"	"	"	"	I.	"	50	"	"	"	"	Малиѣвъ
"	11407.	"	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Бенъкова Вишнї
"	363.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Нисмичи
"	9566.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Передѣльница
"	11493.	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Крехѣвъ
"	749.	4%	"	"	"	I.	"	50	"	"	"	"	Дрогомышль
"	1762.	4 1/2%	"	"	"	III.	"	500	"	"	"	"	Щавне
"	9058.	"	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Белзъ
"	2898.	"	"	"	"	I.	"	50	"	"	"	"	Белзъ
"	2419.	4%	"	"	"	II.	"	100	"	"	"	"	Кульчицъ
"	5576.	4 1/2%	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Билечъ
"	690.	4%	"	"	"	I.	"	50	"	"	"	"	Ольховецъ

Завзыває ся дотычнй Прч. уряды парохіяльнй, щобы листы тїи въ цѣли замѣны на новї безпроволочно, а найдалше до 10. Червня 1897 Еп. Консистерїи предложили.

Заразомъ належитъ, въ мысль тутешного розпорядженя зъ дня 10. Листопада 1893 Ч. 6992 (Вѣстникъ епар. Ч. XII. зъ р. 1893) предложити одну книжочку щадничу, застережену на тую саму цѣль, якъ предложенїй листъ заставнїй.

Отъ Еп. Консистерїи.

Перемышль, дня 19. Цвѣтня 1897.

Ч. 2392.

О уживаню для урядовыхъ пересылокъ листовъ фрагтовыхъ безъ стемпль.

Ч. 37.

Высоке ц. к. Министерство торговлѣ зарядило пѣдъ датою 31. Марта 1897 до ч. 11574, щобы всѣ власти, котрымъ по думцѣ позиц. тариѣ. 75 закона таксового зъ 9. лютого 1850 Д. у. д. число 50 прислугуе право уживати для своихъ пересылокъ листовъ фрагтовыхъ безъ стемпли, почавши вѣдъ 1. червня с. р. уживали въ тѣй цѣли не довѣльныхъ блянкетоувъ, лишъ такихъ, котрї будутъ спорядженї пѣсля одного и того самого вѣбрїя, уставленого высше наведенымъ розпорядженемъ. Такї листы фрагтовї безъ стемпли можъ набувати по всѣхъ ц. к. уридахъ почтовыхъ по цѣвѣ 10 кр. за 25 штукъ; можъ ихъ такожь въ власнѣмъ накладѣ выдавати зъ тымъ однакъ застереженемъ, що такъ барва и рѣдъ паперу, — якъ такожь и иншї знамена мусятъ ся якъ найточнѣйше годити зъ блянкетами выдаванымн черезъ зарядъ почтовый, — позаякъ въ протывнѣмъ разѣ мусѣлибы бути вѣдъ прїятїя выключенї.

Подаючи повыше розпоряджене высокого ц. к. Министерства до вѣдомости Веч. епарх. Клира приказуеь стисло тое выновнїти.

Отъ Еп. Консистерїи.

Перемышль, дня 13. Мая 1897.

Ч. 2474.

О вношеню поданїкъ припушено до испыта конкурсового.

Ч. 38.

Священники, желаючи пѣддати ся испытовн конкурсовому о бенефіциѣ душпастирскї мають всегда прошеня свои заосмотренї свѣдоцтвами науково-службовымн якъ и свѣдоцтвомъ дотычного уряда деканального о введено ихъ въ першу душпастирску службу въ дорозѣ своего уряда дек. що найменше на 3 недѣль передъ речинцемъ испытовымъ сюда предложити.

Дѣлаючї протывъ сего розпорядженя увзглядненї не будутъ а прошеня ихъ безусѣшно звернуть ся.

Отъ Еп. Консистерїи.

Перемышль, дня 24. Мая 1897.

Всеч. Комисія управляюча дѣлами вдов.-сирот. фонда доносить подъ днемъ Ч. 1972
16 цвѣтня 1897. Ч. 182 слѣдуюче:

Станъ касы вдов. сир. Института
за часъ отъ 9-го сѣчня до 4-то марта 1897.

Станъ касы фонда
вдов. за часъ отъ
1/1 — 1/2 и отъ 1/2
1/4 1897.

А) ФОНДЪ КОРЕННЫЙ.

Приходъ	Готѣвка		цѣнный паперы		Розходъ	Готѣвка		цѣнный паперы	
	зл.	кр.	зл.	кр.		зл.	кр.	зл.	кр.
1. Переносъ зъ р. 1896	26	29	159550	—					
2. Калужницкій Тео- филь (жертва) . . .	15	20	—	—					
3. Рынявецъ Володи- миръ (жертва) . . .	6	—	—	—					
4. Гладыловичъ Юлі- янъ (жертва) . . .	10	—	—	—					
5. Ольшанскій Іоанъ	30	—	—	—					
6. Концевичъ Георгій	50	—	—	—					
7. Мышковскій Іоаннъ, яко собератель жертвъ	1	—	—	—					
8. Бачинскій Михаилъ	100	—	—	—					
всего	238	49	159550	—					
розходъ	—	—	—	—					
Остатъ въ касѣ	238	49	159550	—					

II. Въ Общо рольн. кред. Заведеню 4500 зл.

Б) ФОНДЪ РЕЗЕРВОВЫЙ.

Приходъ	Готѣвка		Приходъ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ зъ р. 1896. . .	1069	04	4. Деканатъ Дрогобыцкій: и- менно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Іесынь Петръ, Вархо- лякъ Анатолій, Ивановскій Николай, Дашкевичъ Іоаннъ, Рудавакскій Антовій, Горниц- кій Емилианъ, Сьокало Ілія, Куновскій Іеронимъ, Хилякъ Ант., Хилякъ Стефанъ, Кры- ницкій Ант., Гошовскій Ва-	242	—
2. Крушинскій Романъ . . .	10	—			
3. Деканатъ Варяжскій: именно зложили по 10 зл. Всч. ОО. Федоровичъ Кароль, Смудка Симеонъ, Чарнецкій Андрей, Калитовскій Юліянъ, Фар- тухъ Василій, Гиссовскій Петръ, и Ковшевичъ Миха- иль, Лысякъ Теодоръ 14 зл.	84	—			

П р и х ђ д њ	Готѣвка		П р и х ђ д њ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
силій, Шихъ Юліянъ, Савицкій Георгій, Коростеньскій Володим., Алексевичъ Юл., Ильницькій Генр., Гумецкій Юл., Гумецкій Корнилій, по 12 зл. Кульчицкій Симеонъ, и Грыцай Дан., по 14 зл. Нѣмиловичъ Юліянъ, и Грабовевскій Іоаннъ.			лошиновичъ Юліянъ, Макаръ Григорій, Шатыньскій Михаилъ, по 14 зл. Пундикевичъ Александр., и Венгриновичъ Атаназій.		
5. Колтунюкъ Николай . . .	10	—	13. Деканатъ Мокрянскій: именно зложили Веч. ОО. по 10 зл. Книжкъ Стефанъ и Курьичакъ Ник., Шлятекъ Юліянъ, 12 зл. 50 кр. Левицкій Павелъ: 14 зл.	46	50
6. Др. Титъ Мышковскій . . .	14	—	14. Деканатъ Яворѣвскій: именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Яремкевичъ Лука, Подлускій Іосифъ, Метеля Северинъ, Кручковскій Мих., Гордынскій Дмитрій, Мацускій Левъ и Романецъ Григорій	70	—
7. Торонскій Алексей . . .	10	—	15. % Общо рольн. кред. Заведенія	88	—
8. Бариякъ Теодоръ	10	—	16. Коштыяньскій Антоній . . .	8	—
9. Деканатъ Устрицкій: именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Весоловскій Ант., Попель Мих., Чайковскій Алексій, Габля Андр., Яремкевичъ Вас., Билиньскій Іосифъ, Шандровскій Іосифъ, 20 зл.	80	—	17. Менциньскій Емилъ зъ Ходновичъ	10	—
10. Деканатъ Мокрянскій: именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Рудавскій Кириль, Хотынскій Конст., Чайковскій Юліянъ, Борковскій Геронъ, Сжоньскій Антоній, Малиркевичъ Іоаннъ, Скобельскій, Іосифъ, Єднакій Михаилъ, Скобельскій Василій, Несторовичъ Николай, по 14 зл. зложили: Дрималикъ Іоаннъ, и Гарбиньскій Михаилъ	128	—	18. Шведзицкій Ант. Волод. . .	10	—
11. Деканатъ Яслискій: именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Колодѣй Сям, Дуркотъ Вол., Мерепа Іоаннъ, Коштыяньскій Іосифъ, Волошиновичъ Николай, Бурмиць Николай, Габля Дмитр, Маковей Ілія, Бескидъ Ант., Полошиновичъ Волод., Заремба Іосифъ; по 14 зл. зложили Веч. ОО. Кочиркевичъ Андр., Кмицикевичъ Романъ, Лѣщиньскій Іоаннъ, Антонецъ Емиліянъ;	166	—	19. Деканатъ Нижанкѣвскій: именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Людкевичъ Іосифъ, Кульматицкій Юліянъ, Виницкій Павелъ, Ливчакъ Мартиниць, Шумило Михаилъ, и Крушиньскій Теодоръ; по 14 зл. зложили: Лазуркевичъ Іоаннъ, Шеховичъ Іосифъ, Таворскій Левъ; Солтикевичъ Емиліянъ: 9 зл. 50 кр. Малинякъ Николай 2 зл. 50 кр.	114	—
12. Деканатъ Лѣскій: именно зложили по 10 зл. Веч. ОО. Казужницкій Болеславъ, По-	68	—	20. Деканатъ Старосольскій: именно зложили Веч. ОО. по 10 зл. Хоминьскій Теофиль, Посалевиць Модестъ, Грушкевичъ Корнилій, Растваецкій Маркиль, Туна Іляріонъ, Волосьяньскій Іоаннъ, Шемердякъ Іоаннъ; по 14 зл. зложили: Витониньскій Петръ и Ясеницкій Левъ.	98	—
			21. Деканатъ Яслискій: именно	20	—

П р и х о д ъ	Готівка		П р и х о д ъ	Готівка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
зложили по 10 зл. Веч. ОО. Войтовичъ Левъ и Бачиньскій Николай.			44. Товарницькій Іоаннъ . . .	7	50
22. Деканатъ Добромильскій: именно зложили Веч. ОО. по 10 зл. Савчакъ Викторъ, Жолкѳвскій Антоній, Ясеницкій Петръ, Бачиньскій Емилянъ, Голянь Іоаннъ, Калужницкій Левъ; по 14 зл. Гукевичъ Константинъ, 14 зл. 72 кр. Коблошъ Григорій и Товарницькій Петръ: 20 зл.	108	72	45. Венгриновичъ Дмитрій, . .	10	—
23. Вир. Желеховскій Юстинъ	11	—	46. Деканатъ Жукотиньскій именно зложили по 10 зл. Веч. Борысъ Теодоръ, Господаревскій Іоаннъ, Зубрицкій Мих., Калиничъ Максимъ Кмицикевичъ Савинъ, Полянській Александръ.	60	—
24. Полянській Генрикъ . . .	10	—	47. Бачиньскій Володимиръ . .	10	—
25. Коньстяньскій Іеронимъ . .	35	50	48. Борсукъ Іоаннъ	5	—
26. Насальскій Володимиръ . .	10	—	49. Добриньскій Стефанъ . . .	14	—
27. Ольшаньскій Иванъ	20	—	50. Билиньскій Іосифъ	10	—
28. Деканатъ Дрогобыцкій: именно зложили Веч. ОО. по 10 зл. Мудракъ Іоаннъ, Коростеньскій Ромуальдъ, Козаневичъ Анатоль 14 зл. зложивъ О. Кошалкевичъ Петръ, 14 зл. 26 кр. О. Филиновичъ Іоаннъ.	58	26	51. Марковъ Іоаннъ	10	—
29. Деканатъ Высочаньскій отъ О. Хтѣя Алексея.	20	—	52. Струсевичъ Александръ . .	10	—
30. Хомицкій Теофилъ	10	—	53. Чернецкій Василій (молодш.)	30	50
31. Ковшевичъ Михаилъ	20	06	54. Погорецкій Петръ	10	—
32. Ильницкій Влад	16	15	55. Іоаннъ рыцаръ Стояловскій	20	50
33. Ильницкій Іоаннъ	20	60	56. Пастернакъ Іоаннъ	10	—
34. Скородынській Таддей . . .	10	—	57. Добрянській Альбинъ	10	50
35. Перчиньскій Петръ	20	—	58. Дуркотъ Петръ зъ Яблоницъ	10	—
36. Мусѣй Теофилъ	10	—	59. Ортиньскій Михаилъ	17	33
37. Лискевичъ Іоаннъ	22	08	60. Яворскій Александръ	10	—
38. Романовскій Василій	10	—	61. Кузыкъ Петръ	10	—
39. Несторовичъ Матей	10	—	62. Гинилевичъ Володимиръ . .	10	—
40. Деканатъ Мостискій: именно зложили Веч. ОО. по 10 зл. Цюкъ Василій, Сенета Николай, Клишь Григорій, Ольшаньскій Михаилъ; по 12 зл. Гордынській Адамъ, Папъ Орестъ.	64	—	63. Яворскій Іоаннъ	20	80
41. Должицкій Кароль	14	—	всего	3172	04
42. Очабрукъ Алексей	10	—	розхѳдъ	3172	04
43. Венгриновичъ Михаилъ, . .	10	—	Остае въ касѣ		—
			Р о з х ѳ д ъ		
			1) До фонда розпорядимого по рѣшеню Общого Собранія для дополненія роздѣльной квоты:	3172	04
			всего	3172	04

В) ФОНДЪ РОЗПОРЯДИМЫЙ.

П р и х ђ д њ	Готѣвка		Р о з х ђ д њ	Готѣвка	
	пл.	кр.		пл.	кр.
1. Переносъ зъ 1896 р.	7934	26	1. Выплачено вдовамъ и сиротамъ за р. 1896	11086	22
2. Винницкій Павелъ	30	—	2. Издержки и марки презенційнй для членѡвъ комисіи шконтруючои	36	48
3. Савчакъ Викторъ	20	—	3. Штемплѣ до квитѡвъ на купон.	7	19
4. Попель Володимиръ	20	—	4. Карты корреспонденційнй	4	—
5. Козаневичъ Анатолій	20	—	5. Ремунація для слугъ конс.	9	—
6. Бачинскій Михаилъ	20	—	6. Ремунація для слуги канц.	6	—
7. Мокрицкій Антоній	30	—	7. Порто почтове	7	16
8. Скородинскій Тадей	30	—			
9. Зъ фонда резервоого	3172	04			
всего	11276	30	всего	11156	05
розхѡдъ	11156	05			
Остатъ	120	25			

П о в т о р е н њ е.

Дни 4. Марта 1897 має бути въ касѣ:

I. Фондъ коренный готѣвка	238 зл. 49 кр.	цѣнный паперы 159550 зл. — кр.
II. " резервоый "	— " — кр.	" " — зл. — кр.
III. " розпорядимый "	120 " 25 кр.	" " — зл. — кр.
Всего готѣвкою	358 зл. 74 кр.	цѣнный паперы 159550 зл. — кр.

Вѡдновѣдно до того справоздани найдено въ касѣ:

I) Въ цѣнныхъ паперахъ	159550 зл. — кр.
II) 1. на книжочкѣ Перемыской щадн. Ч. 17124	3 зл. 64 кр.
2. " " " Общ. „Вѣра“ Ч. 136	69 зл. 09 кр.
3. готовыми	286 зл. 01 кр.
разомъ	358 зл. 74 кр.

III) Кромѣ того находится въ касѣ книжочка щаднича Общ. „Вѣра“ ч. 150 на квоту 45 зл. 33 кр. а. в. за требники легованй для Института бл. и. Гр. Шахсевичемъ.

М. Подольнскій
предсѣдатель.

Е. Менцинскій
секретарь.

М. Копко
касіеръ.

Станъ касы вдов. сир. Института

за часъ ътъ 6-го марта, до 6-го цвѣтня 1897.

А) ФОНДЪ КОРЕННЫЙ.

П р и х ѳ д ъ	Готѳвка		цѣнный паперы		Р о з х ѳ д ъ	Готѳвка		цѣнный паперы	
	зл.	кр.	зл.	кр.		зл.	кр.	зл.	кр.
1. Переносъ:	238	49	159	550	1. На 4% Листы Заст. Тов. кредит. земск. .	1666	—	—	—
2. Рудницкій Антоній	120	—	—	—	2. Вдовѣ Маріи Чемарниковой звернено коренну вкладку, надѣслану вже по смерти бл. п. Василя Чемарника, нароха въ Сяноку	100	—	—	—
3. Каламунецкій Петро	100	—	—	—	3. На 4% Листы Заст. Тов. кред. земск. .	490	—	—	—
4. Кошытинскій Орестъ	100	—	—	—	всего	2256	—	—	—
5. Левъ Михайль	100	—	—	—					
6. Балко Василій	100	—	—	—					
7. Ступницкій Павель	100	—	—	—					
8. Дыдалевичъ Мих.	200	—	—	—					
9. Горницкій Володим.	300	—	—	—					
10. Гнатышакъ Орестъ	100	—	—	—					
11. Клишъ Василій	100	—	—	—					
12. Двулѣтъ Теодоръ	300	—	—	—					
13. Двулѣтъ Иляріонъ	160	—	—	—					
14. Сиротинскій Орестъ	100	—	—	—					
15. Падохъ Георгій	200	—	—	—					
16. Фартухъ Василій	40	—	—	—					
17. Закуплено 4% Листы Заст. Тов. кред. земск.	—	—	1700	—					
18. 4% Л. Заст. Тов. кред. земск.	—	—	500	—					
прихѳдъ	2358	49	161	750					
розхѳдъ	2256	—	—	—					
Остасъ въ касѣ	102	49	161	750					

II. Въ Общѳ-рѳльн. кредитовѳмъ Заведенію : 4500 зл. а. в.

Б) ФОНДЪ РЕЗЕРВОВЫЙ.

Приходъ	Готівка		Розходъ	Готівка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ зъ лютого . . .	—	—	1. До фонда розпорядимого для доповненя роздѣльной квоты по рѣшеню Общаго Собраня		
2. Лескій Даніиль	10	—			
3. Коростеньскій Володимиръ	20	—			376 98
4. Осъмакъ Романъ	5	60			
5. Винницкій Корнилій	10	—			всего
6. Левицкій Левъ	20	87			376 98
7. Шатыньскій Михаилъ	5	50			
8. Добрянскій Северинъ	12	—			
9. Чайковскій Романъ	10	—			
10. Секеда Григорій	40	—			
11. Ясеницкій Володимиръ	10	—			
12. Кузикъ Корнилій	17	63			
13. Брыкъ Алексей	10	—			
14. Сапрунь Стефанъ	20	50			
15. Двудѣтъ Иляріонъ	113	88			
16. Гойдынь Володимиръ	10	—			
17. Грыцикъ Григорій	10	—			
18. Иванецъ Іосифъ	31	—			
19. Брылинскій Іоаннъ	10	—			
20. Рынявецъ Володимиръ	10	—			
приходъ	376	98			
розходъ	376	98			
Остаетъ въ касѣ	—	—			

В) ФОНДЪ РОЗПОРЯДИМЫЙ.

Приходъ	Готівка		Розходъ	Готівка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ зъ Лютого	120	25	1. Вдовамъ и сиротамъ пори- дочну за помосу за р. 1896	430	35
2. Городецкій Іоаннъ	20	—	2. Текучі купоны	20	39
3. Осъмакъ Романъ	20	—	3. Порто почтове	—	95
4. Годованскій Петръ	20	—			
5. Иванецъ Іосифъ	20	—			всего
6. Чичиловичъ Симеонъ	20	—			451 69
7. Сухій Іоаннъ	10	—			
8. Берескій Стефанъ	20	—			
9. Двудѣтъ Иляріонъ	20	—			
10. Зъ фонда резервового для доповненя роздѣльной квоты	376	98			
приходъ	647	23			
розходъ	4	169			
Остаетъ въ касѣ	195	54			

П о в т о р е н ь е.

Дня 5. цвѣтня 1897 мае бути въ касѣ:

1. Фондъ коренный	готѣвка	102 зл. 49 кр.,	цѣнный паперы	161.750 зл. — кр.
2. " резервовый	"	— " — " " "	"	— " — "
3. " розпорядимый	"	195 " 54 " "	"	— " — "
Всего готѣвкою		298 зл. 03 кр.,	цѣн. паперами	161750 зл. — кр.

Вѣдновѣдно до того сиравоздана найдено въ касѣ:

I) Въ цѣнныхъ паперахъ	161750 зл. — кр.
II) 1. на книж. щадничихъ: Перем. касы Ощадности Ч. 17124	3 " 64 "
2. " " " „Вѣры“ Ч. 136	69 " 09 "
3. готовыми	225 " 30 "
<u>разомъ</u>					298 зл. 03 кр.

III) Кромѣ того находятъ ся въ касѣ книжочка щаднича „Вѣры“ Ч. 150, на квоту 48 зл. 33 кр. за требники легованй для Института бл. и. Гр. Шашкевичемъ.

М. Подолинскій
предѣдатель.

Е. Менциевскій
секретарь.

М. Копко
касиеръ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 19. Цвѣтня 1897.

ХРОНИКА.

Именованя:

- Ч. 1757. Преч. Ясеницкій Михаилъ, завѣд. деканата Лѣского именованый орд. отпоручникомъ до ц. к. Рады шкѣльной окружной въ Лѣску.
- Ч. 1880. Преч. Цюкъ Василій, парохъ въ Баличахъ имен. II. орд. шкѣль. комисаремъ до надзору науки религій въ народныхъ школахъ дек. Мостиского.
- Ч. 2569. Преч. Іоаниъ Брытанъ, М. деканъ Самбѣрскій и парохъ въ Торчиновичахъ и Преч. Антоній Березинскій парохъ въ Кульчицахъ получили отличія крылошавскій.

Новопоставлені пресвитеры получили слѣдующі посады:

- Ч. 2203. О. Полянскій Ник., завѣд. въ Шандровци, дек. Затварницкого.
" 2202. " Клишъ Василій, сотруд. въ Турю, дек. Старосамборского.
" 2201. " Стушницкій Павель, соном. въ Завицни, дек. Белского.
" 2197. " Левъ Михайль, соном. въ Яковѣ старомъ, дек. Яворовского.
" 2204. " Горницкій Волод., сотруд. въ Оровомъ, дек. Дрогобыцкого.
" 2195. " Падохъ Георгій, завѣд. въ Бруенѣ, дек. Любачовского.
" 2199. " Кошыстанскій Орестъ, соном. прив. въ Улочи, дек. Бирчаньского.
" 2232. " Каламунецкій Петръ, соном. въ Смолицѣ, дек. Любачовского.
" 2233. " Дыгдалевичъ Михайль, сотр. въ Мостахъ вел., дек. Угбовского.
" 2194. " Гватышакъ Орестъ, соном. въ Грѣмиѣ, дек. Горожаньского.
" 2325. " Двулѣтъ Геодоръ, соном. въ Билинѣ вел., дек. Мокриньского.

До каноничной институціи завѣзвані:

- Ч. 2595. О. Константиновичъ Емиліанъ парохъ въ Горкахъ дек. Перемыско-Загородского, на парохію Синѣкъ дек. Синоцкого.
Ч. 2517. О. Гукевичъ Алексій, на парохію Жегестѣвъ дек. Мушиньского.

Каноничну институцію получили:

- Ч. 2288. О. Олексинъ Ілія, на Старяву сян. дек. Устрицкого.
" 2291. " Скобельскій Антоній, на Лосинець дек. Высочаньского.
" 2238. " Гладыловичъ Юліянъ, на Любачѣвъ дек. Любачовского.
" 2352. " Билинскій Николай, на Камину, дек. Мушиньского.
" 2509. " Бѣрецкій Левъ, на Прелуки дек. Яелиского.
" 2702. " Прислонскій Романъ, на Дубецко дек. Бирчаньского.
" 2767. " Литынскій Іоаннъ, на Чукѣвъ дек. Самборского.

Завѣдательства получили:

- Ч. 2288. О. Шандровскій Іосифъ въ Доброй шлях. дек. Бирчаньского.
" 1924. " Полянскій Василій въ Старой Соли дек. Старосольского.
" 2167. " Добрянскій Николай въ Лѣску дек. Лѣского.
" 2238. " Мацоракъ Василій въ Свиднику дек. Старосамборского.
" 2206. " Пирожокъ Кирилъ въ Тешлицхъ дек. Ярославского.
" 2509. " Лискевичъ Іоаннъ въ Гвоздци дек. Жукотиньского.
" 2564. " Кузикъ Петръ въ Люблинци дек. Любачовского.

- Ч. 1909. О. Плювакъ Михаилъ въ Колодрубяхъ дек. Горожаньского.
„ 2767. „ Чижовичъ Симеонъ въ Ганчовой дек. Бѣцкого.
-

- Ч. 2121. О. Романовскій Василій, сотрудникъ въ Ярославю получилъ увольнене
отъ испята конкурсового.
-

- Ч. 2551. О. Юзычинскій Онисимъ, соном. въ Грѣмицѣ дек. Горожаньского полу-
чивъ отгустку изъ звязи канон. тут. Епархіи на АЕпархію Львовску.

Сотрудництва получили :

- Ч. 1730. О. Венгриновичъ Волод., въ Тартаковѣ дек. Сокальського.
„ 2325. „ Яновъ Петро, въ Краснѣмъ дек. Высочаньского
„ 2702. „ „ Ильницькій Михаилъ въ Комарицѣ, дек. Комариньского а уирав.
сопомочництво въ Хлѣбляхъ дек. Комариньского о. Симеонъ Борысь.
-

- Ч. 2670. Высоке ц. к. Намѣстництво розпорядженемъ зъ дня 11. Мая 1897. Ч.
35293 призволило на дотацію рѣчныхъ 300 зл. изъ фонда религійнаго для
надати ся маючого сопомочника парохови въ Крунци на оденъ рѣкъ
Ч. 2581. Тоежь розпорядженемъ зъ дни 7. мая 1897 Ч. 36110 продовжило дотацію
рѣчныхъ 300 зл. для сопомочника пароха въ Грѣмицѣ на дальшій оденъ рѣкъ.
Ч. 2330. Тоежь розпорядженемъ зъ дни 23. цвѣтня 1897 Ч. 31169 призволило на
дотацію рѣчныхъ 300 зл. изъ религійнаго фонда для сопомочника пароха
въ Полянхъ дек. Дуклиньского, на оденъ рѣкъ.

Ж Е Р Т В Ы.

- Ч. 2280 Грамоту узнаня и похвалы съ Архіерейскимъ благословеніемъ получила
Параскевія Савка, парохіянка въ Рѣчицѣ за даръ 200 зл на украшене
церкви въ Губинку ад Рѣчиця.
Ч. 198. Грамоты похвальній черезъ урядъ дек. Угнѣвскій получили слѣдуючій
братства церковній: въ Динискахъ за сиравлене 2 фелонѣвъ за квоту 160 зл.
и плащеницѣ за 45 зл., въ Рѣчицѣ за квоту 900 зл. на украшене мѣст-
цевой церкви; въ Угнѣвѣ за сиравлене 2 лѣхтарѣвъ за 82 зл. Ч. Викторъ
Скрипчикъ парохіяннинъ въ Угнѣвѣ за жертву 40 зл. на сиравлене 2
лѣхтарѣвъ.

Д л я с в. О т ц а.

Ч. 2690. О. Мацускій Левъ, парохъ въ Яковѣ новѣмъ надѣславъ квоту 3 зл. 34 кр.

Н а м і с і и д у х о в н ѣ .

Ч. 2691. О. Мацускій Левъ, парохъ въ Яковѣ новѣмъ 2 зл. 45 кр.

НЕКРОЛОГІЯ.

- О. Волощакъ Антоній, пар. Колодрубакъ ул. 8. Цвѣтня 1897.
- „ Строньскій Корнилій, пар. въ Бруснѣ ул. 9. Цвѣтня 1897
- „ Ясеницкій Левъ, пар. въ Старой Соли ул. 10. Цвѣтня 1897.
- „ Горошевичъ Несторъ, пар. въ Теплицяхъ ул. 25. Цвѣтня 1897.
- „ Пирожиньскій Григорій, пар. въ Люблинци ул. 12. Мая 1897.

Души ихъ поручаютъ ся молитвамъ Преч. Квира.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 27. Мая 1897.

Константинъ,
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 20. Липня.

Ч. VIII.

Ч. 40.

Выс. ц. к. Намѣстниство зъ 11. Цвѣтня 1897 Ч. 23240 подае до вѣдомости, що по заявленю ц. к. комисіи центральной для забытковъ штуки и памятниковъ историчныхъ въ Вѣдни зъ 10. Марта с. р. Ч. 390, Его Ексцел. панъ Міністеръ вѣроисповѣданъ и науки рескриптомъ зъ дня 15. Лютото 1897 Ч. 2454 продовживъ часть функцій Консерваторовъ Проф. Д-ра Людвика Цвѣклиньского, Дра Войтѣха гр. Дѣдушицкого въ Езуполи, Владислава Лозиньского въ Львовѣ, Проф. Славоміра Одрживольского въ Краковѣ, Владислава Пшибиславского въ Унижу, Проф. Д-ра Ісидора Шараневича во Львовѣ, Іоана Гр. Шептицкого въ Прибычахъ, Проф. Юліяна Захаріевича во Львовѣ, и Д-ра Станислава Томковича въ Краковѣ на лѣтъ пять и затвердивъ ихъ на той часъ въ томъ урядѣ гоноровѣмъ.

Поручае ся прото Всч. Клирови згаданныхъ Пановъ Консерваторовъ ревни поширати въ ихъ чинностяхъ урядовыхъ.

Отъ Еп. Консистеріи

Перемышль, дня 29. Мая 1897.

Ч. 41

Высоке ц. к. Намѣстниство удѣлило сюда подъ днемъ 30. Цвѣтня 1897 Ч. 31,316 слѣдуюче:

„Рескриптомъ зъ дня 20. Марта 1897 Ч. 5875 завѣдомило Высоке ц. к. Министерсво вѣроисповѣданъ и просвѣты на желане ц. и к. державного Министерства войни, що всказовки, удѣлені рескриптомъ Высокого ц. к. Министерства вѣроисповѣданъ и просвѣты зъ дня 10. Жовтня 1896 Ч. 23. 624 въ справѣ слюбовъ „офицеровъ въ отставѣ“ въ загалѣ, мають застосоване такожь и до офице-

Ч. 2005.

О установленю консерваторовъ на дальшихъ 5 лѣтъ.

Ч. 2413.

О слюбахъ ц. к. офицеровъ въ отставѣ.

рѣвъ ц. и к. маринарки военнѣи такожь що до офицерѣвъ королев. угорской обороны краевой, неменше що до офицерѣвъ въ отношеніи Свиденціи ц. к. обороны краевой, пронотованныхъ въ часѣ сновою до службы локальной. Ц. к. Намѣстничество має честь завѣдомити о томъ Высокопреподобну Консистоцію съсылкою до тутешного рескрипту зъ дня 9. Лютого 1897. Ч. 96878|96 въ цѣли завѣдомленя всѣхъ уридѣвъ парохіальныхъ въ Епархіи“.

Подаючи се высоке распоряджене При. Духовенству до вѣдомости приказу съ покликомъ на тутешне рѣшене зъ дня 1. Марта 1897 Ч. 856 точне наблюдане тогожь въ заходячихъ случаяхъ подѣ строгою отвѣчательностію въ разѣ невивоженя.

Отъ Еп. Консистоіи.

Перемышля, дня 26. Мая 1897.

Ч. 3000.

Ч. 42.

О сопружествахъ австрійскихъ подданныхъ въ Швейцаріи.

Высоке ц. к. Намѣстничество удѣлило сюда подѣ днемъ 16. Мая с. р. Ч. 35119 слѣдующе: Отпись рескрипту высокаго ц. к. Министерства справъ внутреннихъ зъ даты Вѣденъ 15. Цвѣтня 1897 Ч. 11422/1896.

„An die k. k. Statthaltereı in Lemberg. Es sind wiederholte Fälle vorgekommen dass österreichische Seelsorger zu Trauungen, zu deren Vornahme sie auf Grund der Bestimmungen des zweiten Hauptstückes des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches berufen gewesen wären, Seelsorger in der Schweiz delegirt haben.

Seitens der Regierung dieses Landes in welchem zu Folge des Bundesgesetzes vom 24. Dezember 1874, betreffend Feststellung und Beurkundung des Civilstandes und die Ehe, die obligatorische Civilehe besteht, und die Matrikenführung ausschliesslich weltlichen Standesbeamten übertragen ist, wurde in diesen Fällen die Erklärung abgegeben, dass derartige auf schweizerischem Boden durch konfessionale Organe per delegationem vorgenommene Trauungen gesetzwidrig seien, für das trauende Organ eine strafbare Handlung bedeuten und eine Ehe nicht begründen.

Dem entsprechend hat auch die schweizerische Regierung in dem Falle, als der männliche Nupturient schweizerischer Staatsangehöriger war, den Erwerb der schweizerischen Staatsangehörigkeit, seitens der Gattin und der Kinder sowie überhaupt die Legitimität dieser letzteren nicht anerkannt.

Auserdem stöst auch die ordnungsmässige und für den staatlichen Bereich gültige Matrikulirung derartiger Eheschliesungen auf sehr erhebliche Schwierigkeiten, indem der trauende schweizerische Seelsorger zu einer staatlich gültigen Beurkundung eine Ehe nach den Gesetzen seines Landes überhaupt grundsätzlich nicht berechtigt ist, während anderseits nach österreichischem Matrikenrechte h. o. Erlass vom 6. August 1882 Z. 16258|1881 die Matrikulirung von im Delegationswege geschlossenen Ehen mit fortlaufender Reihenzahl nicht dem delegierenden sondern dem delegirten Seelsorger obliegt.

Von dem Vorstehenden sind behufs Vermeidung ähnlicher Conflicte und Schwierigkeiten sämmtliche Trauungsorgane des dortigen Verwaltungsgebietes mit Ausnahme der im Wege des k. k. evangelischen Oberkirchenrathes von hier aus verständigten ewangelischen Seelsorger in Kenntniss zu setzen.*

Сіе високе розпоряджене подає ся Всеч. Духовенъству до вѣдомости и точного захованя въ заходчихъ случаяхъ.

Заразомъ ѳтновляє ся тут. рѣшенє зъ дня 16. Студня 1882 Ч. 4501 якимъ було оголошене розпоряджене високого Министерства справъ внутреннихъ зъ дня 20. Листопада 1882 Ч. 15878 удѣлене сюда высокимъ ц. к. Намѣстництвомъ по́дъ днемъ 30. Листопада 1882 Ч. 71981, дотычно Швайцарскихъ людей, если тиѣ въ Австрiи намѣряють женити ся:

„Abschrift eines Erlasses des hohen k. k. Ministeriums des Innern vom 20. November 1882 Nr. 15878 an die k. k. Statthalterei in Lemberg. Ueber anlässlich eines speziellen Falles gestellte Anfrage hat der schweizerische Bundesrath-laut anher gelangter Mittheilung des k. u k. Ministeriums des Aeussern vom 12. Oktober 1882 Z. 19360 eröffnet, dass für schweizerische Angehörige bei deren Verehelichung in Oesterreich der Civilstandsbeamte ihres Heimatsortes das zuständige Organ ist, ihnen das in den österreichischen Vorschriften verlangte Zeugnis über die nach den heimatlichen Gesetzen vorhandene persönliche Fähigkeit zur Eheschliessung auszustellen, so wie die Erlangung oder den Nichtbedarf einer besonderen heimatlichen Ehebewilligung zu beschleunigen.

О́тъ Еп. Консисто́риѣ.

Перемишль, дня 27. Червня 1897.

Ч. 43.

Видѣль Товариства запомоги убогихъ рускихъ церквей имени св. Петра во Львовѣ приславни статуть своего товариства, розѳсланный Всеч. Духовенъству вразъ съ Вѣстникомъ епархiальнымъ въ мѣсяци маю, с. р. пояснивъ високу и хосенну цѣль своей дѣятельности слѣдующимъ:

„Кому не звѣстно, якъ великои ваги єсть церковь въ громадѣ, та твердыни, о котру розбивають ся загоны ворогѳвъ спасенiя душъ и суспѳльного ладу та найсилнѣйша пѳдпора и охорона нации народности.

Нашъ наро́дъ прилягъ цѣлою душею до церкви, прото старає ся вѳнъ ма-ти свою церковь въ кождѳмъ хотийбы и невеликѳмъ сѣльци. Однакожь удержанє церкви и движенє нової, стає ся въ нижншихъ часахъ особливо для меншихъ и убожшихъ громад дуже утрудненымъ майже неможливымъ. Длятого ѳдчула ся потреба двигнути якусь институцию, котрой цѣлю бы було „удѣлюванємъ безповоротныхъ запомогъ, подавати помѳчь на будову новыхъ церквей, вѳдновленє старыхъ и внутрѣшне устройство тыхже.

Щѳбы тѳй цѣли ѳтповѣсти, завязало ся „Товариство запомоги убогихъ руско-кат. церквей имени св. Ап. Петра“, котрого статуть зѳставъ

Ч. 1519.

О лавзаннѣ Товариства запомоги убогихъ г. к. церквей имени св. Ап. Петра.

потверженный такъ Всесв. Ординаріями нашими, якъ и Высокимъ Правительствомъ. Въ дни 9. Грудня 1896 вѣдбули ся перніи загальніи зборы членѡвъ приступившихъ до того Товариства, на котрыхъ выбрано Выдѣлъ и такъ вѣйшла въ жите давно бажана Институція запомогова церквей.

Щобы однакожь се Товариство могло хосенно розвивати ся и своѣй взнеслѡй цѣли вѣдновѣсти доконче потрѣбно, щобы до него приступило якъ наибольше членѡвъ. Именноже повинна кожда церковь стати ся членомъ сего Товариства, божь то есть вѣспѡльна справа всѣхъ. Нынѣ може та, завтра ся церковь потребовати запомоги и черезъ таке належане до Товариства им. св. Петра, и взаимне спомагане ся, завяже ся союзъ взаимной любви мѣжь поодинокими громадами“.

Стоячи на становици, що Всч. Духовенство возлюбити дожливо лѣпоту храмѡвъ Божихъ, неменше що тоещь дбало и охотно на всякій непредвидженный случай приспорювати дожливо фондѡвъ на постройку новыхъ и запомоги для убогихъ церквей, Еписк. Ординаріятъ ѡтдаючи новозасновуюче ся Товариство онѣцѣ Всемогучого Бога, хвала Котрого есть первою цѣлею Товариства, поручае нынѣшнимъ: Всч. О. О. Настоятелѣ Деканатѡвъ суть обовязаніи обговорити справу тую на соборчикахъ деканальныхъ и заохотити Всч. Духовенство щобы и саміи вступали и свои церкви такъ матерніи якъ и дочерніи вписували въ члены сего Товариства и старали ся своимъ впливомъ мѣжь свѣтскими людьми приеднувати сему Товариству членѡвъ будь дѣйствныхъ будь основателѣвъ, будь спомагающихъ и добродѣлѣвъ. Навѣтъ и тѣ церкви, котріи въ добромъ станѣ находячи ся и не гадають, щобы коли будь потребовали запомоги зъ сего Товариства, най не вѣдтягають ся вѣдъ вступленя въ члены тогожь, божь высша цѣль и братня любовь повинна ихъ до того спонукувати. Впрочѡмъ и теверъ не мало выдае ся на коллектантѡвъ, котріи ходять по краю и збирають датки колижь речене Товариство возможе ся и розвинне свою дѣятельнѡсть, може оно такихъ коллектантѡвъ заступити, котріи и такъ значну часть узбираныхъ даткѡвъ, яко вынагороду для себе зъуживають. Датки належитъ пересылати па руки Всч. о. Мрыца во Львовѣ ул. Коперника Ч. 36.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 12. Лпня 1897.

Ч. 3318.

Ч. 44.

Мѣсячна часопись
„Місіонаръ“.

Съ поступомъ часу, коли просвѣта и самосвѣдомѡсть народа що-разъ то ширшіи обнимае круги, а врагъ евангельскій заѣвае кукѡль помѣжь пшеницю, розповсюднюючи злою и ворожою царству Божому прасою засады гнилѣи, противній св. вѣрѣ, етицѣ и устроєви сусѡблности христїянско католицкой, обовязкомъ кожного христїянина католического, найпаче же Іерея есть вспомагати и удержувати добріи, церкви св. и святымъ еи правиламъ стрїяючіи часописы.

Руска наша сусѡблнѡсть кромѣ „Душпастыря“ „Посланника“ и гденкихъ немногихъ брошуръ религїйного содержания, не посѣдае доси нѣякой часописи цѣлею котрой було бы, справу ревного и совѣтного душпастырского ведєня народу

нашого, помічною піддержувати рукою. Недостатокъ часописи котра бы зъумѣла піддержувати духа Христоваго въ народѣ, остерегати его передъ ворогомъ, розширювати кругъ знаня правды релігійныхъ, приновлювати правды тіи до житя практичного, часописи релігійной якихъ всѣ народы католицкого свѣта мають доволѣ, — недостатокъ той одъ давна одчувати дававъ ся.

Недостатѣ сей вповнѣ зарядити зможе мѣсячна часопись „Місіонарь“ котрого 1 число появило ся що ино во Львовѣ, котра якъ разъ найотвѣтнѣйша есть до зарядженя потребамъ нинѣшного часу. Богате содержане того письма, духъ и приступна бесѣда его заслугують на повне узнанє, а понеже цѣна мѣсячника того незвычайно приступна (24 центовъ на рѣкъ*), то часопись „Місіонарь“ надає ся якъ найлучше до читаня и поученя такъ для молодежи школьной якъ и старшихъ и повиненъ находити ся въ кождомъ домѣ и въ кождой читальни.

Въ конці вѣдомо есть, що всякій добробытъ такъ поодинокого чоловѣка якъ и цѣлого народу зависить одъ знаня правды релігійно моральныхъ и здѣйсненя ихъ въ житю практичнымъ. Въ той способъ підготовлює ся поле до красныхъ чинѣвъ, великихъ дѣлъ и до получения всѣхъ однимъ узомъ любви Христа. До осягненя тои такъ взнеслои цѣли межі инными згадане письмо „Місіонарь“ такожъ найодвѣтнѣйше надає ся.

Зъ тыхъ поводѣвъ видить ся Еп. Ординаріятъ мило споводованымъ згадане письмо якъ найтеплѣйше поручити всѣмъ Всч. Урядамъ парохіальнымъ съ тымъ, щобы тіижь старали ся при способности парохіянамъ захвалити, и мѣжъ письменными розновсюдиювати.

На оказъ залучає ся по одному примѣрникови для кождого Всч. уряду парохіального.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемишль. дня 12. Липня 1897.

Ч. 45.

Выс. ц. к. Намѣстництво зъ 1. липня 1897 Ч. 49078 удѣлило слѣдуюче:
„Посля одозвы Президи ц. к. высшого суду красоваго во Львовѣ зъ дня 30. Мая с. р. Ч. 6997 не перестерегають гдекотрѣ уряды парохіальній припису зъ §. 189 уст. цив. по мысли которого суть обовязанѣ до завѣдомлюваня дотычныхъ

*) Примѣчанє. 1. Кто бере Місіонара (на розпродажъ для другихъ) 20 примѣрникѣвъ, дѣстає 25% опушту, то значить платитъ за 15 примѣрникѣвъ 30 кр. а 5 примѣрникѣвъ продає на свой зыскъ. Крѣмъ того редакция уплачує почту сама. Кто отже розпродасть 100 примѣрникѣвъ що мѣсяця заробить собѣ що мѣсяця 50 зл.

2) Кто бере менше якъ 20 примѣрникѣвъ, тому такожъ дає редакция опушту якъ выше (25%) але почту мусить самъ оплатити.

3) Кто бере менше якъ 5 примѣрникѣвъ, той опушту не має. Зголошувати ся треба корреспонденткою: Монастырь ОО. Василіанъ во Львовѣ.

Ч. 3475

О доводахъ въ
справѣ установленя
опѣкуна для дѣтей
несаконного ложа.

ц. к. Судовъ о случаяхъ въ которыхъ для дѣтей не законного ложа онѣкунь має бути установленій.

Ц. к. Намѣстництво має честь просити Всесв. и Высокопр. Консисторію о порученіи урядамъ парохіальнымъ своєї Дієцезіи, щоби обовязку своего выпывающого изъ повышеного приніеу стисло перестерегали и о кождомъ случаю заходячої потреби установленіи онѣкуна для малолѣтнихъ незаконного ложа властивымъ ц. к. Судамъ доносили“.

Наведено вые. розноряджене поручася Всч. декан. Урядамъ при случайности найблизшого Соборчика декан. съ Всч. деканальнымъ Духовенствомъ обговорити и до наблюданія приніеу того строга убѣнати.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 12 Липня 1897.

Ч. 3256.

Въ дѣлѣ вытѣговъ метрик. Казимира и Аполюніи Сухонскихъ.

Ч. 46.

Въ мысль одозвы Всесв. и Вспр. Митр. Консисторіи въ Львовѣ зъ дня 18 Червня 1897 Ч. 5198 подае ся Всч. Священству до вѣдомости слѣдующе:

„Ц. и к. Австрійско-Угорскій консулять въ Бременъ зъ 8. Серня 1896 ч. 1214 — переславъ два вытѣги метрикальній относячій ся до родины зарѣбникѣвъ Казимира и Аполюніи Сухонскихъ гр. к. обрида, походячихъ будь то бы изъ Львова, переселившихъ ся до Америки полудневои, въ цѣли дорученія взглядиному урядови парохіальному до перехованія. Ц. к. Дирекція Полиціи въ Львовѣ зъ 24. Лютого 1897 Ч. 106. завѣдомила однакожь Митроп. Консисторію, що того имени родина не була замешкала въ Львовѣ. О чомъ подаючи до вѣдомости ВЧ. Урядѣвъ парохіальныхъ поручася, щоби взглядиный урядъ парох. изъ котрого парохіи родина Казимира и Аполюніи Сухонскихъ переселила ся до Америки, предложивъ о томъ тутъ поспѣшно донесене.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 29. Червня 1897.

Ч. 2977.

Зборникъ церковно-народныхъ пѣсень о. Джузыньского.

Ч. 47.

Всч. О. Левъ Джузыньскій, парохъ въ Ланшинѣ почта Бережаны выдавъ двѣ книжочки и. з. „Зборникъ церковно-народныхъ пѣсень“ съ нотами и слѣдующимъ содержаньемъ: выпускъ I. 1) Молитва до св. Духа, 2) Молитва Господна, 3) Пѣснь до Преч. Дѣвы, 4) Втора пѣснь до Преч. Дѣвы, 5) Пѣснь до св. О. Николая, 6) Коляда: На небѣ зорка, 7) Коляда: во Виолемѣ, 8) Пѣснь до св. Андрея. Выпускъ II: 9) Трисвятѣе, 10) Псаломъ 50, 11) Богородице Дѣво, 12) Пѣснь Вѣчный Покрове, 13) Пѣснь до св. О. Николая, 14) Коляда: Путе, нуте, 15) Коляда: Витай Іисусе, 16) Пѣснь похоронна.

Шѣни тѣ, постично уложені, и новій чувства религійного, могутъ скрѣ-
пити живу вѣру, и любовь до св. церкви и обряда нашего, поручаюгъ ся протое
Веч. Духовенству якъ и вѣрнимъ до наибчисленіѣйшого закуина и розновсюдненя.
Цѣна за вынукъ 10 кр.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль дни 10. Липня 1897.

Ч. 48.

Ч. 1901.

Въ послѣднихъ часахъ повстало въ Нашой Епархіи много шкѣлъ промы-
словыхъ доповняючихъ. Въ школахъ тыхъ заведена есть и наука религій и для
того дана есть церквѣ святой случайность, впливати на религійно-моральне пове-
дене еси до теиер такъ занедбаной рукодѣльничой молодежи. Щобы забезпечити
успѣхъ науки религій въ реченыхъ школахъ и запровадити однообразнѣсть въ тѣмъ
отдѣлѣ шкѣльництва, выдаемъ симъ слѣдуючу Инструкцію для катихитѣвъ учачихъ
въ школахъ промысловыхъ доповняючихъ :

Инструкція для ка-
тихитѣвъ шкѣлъ
промысловыхъ.

I. Цѣль, метода и средства науки религій.

Задачею науки религій въ школахъ промысловыхъ есть утверджене моло-
дежи въ вѣрѣ, любви Бога и вѣрности для церкви и привычане еі до точного
повиеня обовязкѣвъ религій и обовязкѣвъ звания.

Длятого катихитъ повиненъ старати ся щобы молодѣжь ему поручена по-
знакомила ся докладно съ основами св. вѣры и ними перенявши ся находила въ
св. вѣрѣ потѣху въ нещастяхъ, оборону противъ покусъ и злыхъ впливѣвъ, котрі
нинѣ розширяють ся середъ сусіальности людской. Въ особенности належить за-
грѣвати ту молодѣжь до ревной молитвы, до належитого святкованя Недѣлѣ и
празникѣвъ и до участи въ брацтвахъ церковныхъ, а остерѣгати ю передъ поро-
ками, які середъ ремѣсничого стану часто появляють ся, якъ лѣнивствомъ, марно-
травностію и ини. Если нинѣшний станъ ремѣсничій и мѣщанскій має поднести
ся, то муситъ середъ его членѣвъ зацвисти боязнь Бога, трудолюбивѣсть, любовь
своего стану, совѣстнѣсть, точнѣсть и оцаднѣсть.

Метода науки нехай буде примѣнена до вѣку и образованя молодежи
и до мѣсцевыхъ отношеній. Форма отже нехай буде катихитична, при котрой не
повинні бути занедбані и оповѣданя зъ исторіи библіійной и жита святыхъ.

Удѣлюване религій має бути першимъ средствомъ до осягненя цѣли. Но
кромѣ того належать тутъ и иніи средства. Катихитъ повиненъ поступати ѣтновѣ-
дно своему высокому достоинству, але всегда съ любовью и вырозумѣлостію взгля-
домъ тѣла учительского и майстрѣвъ, котрі зновъ его за отця духовного школы
мати повинні. Рѣкъ шкѣльній повиненъ зачинати и кѣнчати ся Службою Божою.
Такъ само що недѣлѣ и свята повинні ученики всѣлбно ходити на Службу Бо-
жу до церкви и всѣлбно принимати св. Тайны. Екзорты мають голоситись по мо-
жности що Недѣлѣ и свята, а найменше на початку и кѣнци року шкѣльного, пе-
редъ принятіемъ св. Тайнъ и въ день св. Патрона.

Патрономъ молодежи рукодѣльничой есть св. Іосифъ, хранитель св. Родины, котораго память въ день Собора пресв. Богородицы обходить ся. Отъ оо. катихитѣвъ буде залежати, пѣсля мѣсцевыхъ отношеній обходить праздникъ св. Патрона сего въ день Собора пресв. Богородицы або перенести святковане Патрона на иный день по святахъ Роздвѣныхъ. О дни тѣмъ належить повѣдомити управительство школы, молодѣжи, майствѣвъ и мѣсцевѣ товариства рукодѣльничѣ. Сей день буде обходитись торжественною Литургією съ процѣвдею.

II. Плявъ науки религій.

1. У ваги общѣ. На початку року шкѣльного пригадае катихитъ ученикамъ обовязки религійнѣ и обовязки звани, при чѣмъ наилучше буде, если подасть имъ порядокъ захована ся черезъ цѣлый день будный и черезъ пѣлый день празничный. Наука религій повинна зачинатись иѣсною и молитвою. Катихитъ допильнуе, щобы ученики молитвы звычайнѣ выучили ся и ихъ зрозумѣли. Передъ важнѣйшими празниками пояснить имъ значене тыхъ празникѣвъ и головнѣ части богослуженя въ тыхъ дняхъ и заохотитъ ихъ до посѣщеня тыхъ богослуженѣ. Пѣдручникомъ до науки религій буде служити бѣльшій катихизмъ Дегарба въ переводѣ о. А. Тороньского. Сей катихизмъ розкладае ся на три лѣта науки, якъ нисше. Еслибы однакъ зъ якой причины не можна всего предмету взяти, то катихитъ выбере зъ него лишь тое, що найважнѣйше и найпотрѣбнѣйше, выкладаючи проче въ коротцѣ. Еслибы катихитъ на 1-ѣмъ и 2-ѣмъ роцѣ курсу промыслового не мѣгъ удѣляти религій въ особныхъ годинахъ, то получить оба курсы разомъ и на одной годинѣ буде ихъ учити такъ, щобы въ первомъ роцѣ взиявъ науку о вѣрѣ и заповѣдахъ, а въ другомъ о средствахъ благодатныхъ.

Нехай катихитъ уважае, щобы его молодѣжь не читала книжокъ неморальныхъ або такихже часописей.

2. Начеркъ науки религій въ особенности. а) Рѣкъ пригото-вляющѣй. Перва часть катихизму т. е. наука о вѣрѣ на пѣдставѣ символа вѣры, оживлена оповѣданями зъ исторій библійной и житя святыхъ. Ту отже належить наука о Бозѣ, его свойствахъ, о св. Тройцѣ, о Іисусѣ Христѣ, Его рождествѣ, житю въ молодости, о Его учительствѣ, тернѣняхъ и смерти на крестѣ, о основаню церкви св. и о послѣднихъ рѣчахъ.

б) Першій рѣкъ курсу промыслового. Повторивши науку вѣры належить учити о заповѣдахъ Божихъ и церковныхъ о грѣхахъ и чеснотѣ, що такожь пояснене ся примѣрами. Ту катихитъ пѣднесе съ натискомъ обовязокъ и способъ святковани Недѣлѣ и празникѣвъ, почитане старшихъ, заховане згоды съ другими а уникане всякой задрости, проклонѣвъ, шановане чужой власности и проч.

в) Другій рѣкъ курсу промыслового. Трета часть катихизму т. е. о средствахъ благодатныхъ, молитвѣ, св. Тайнахъ, благословеняхъ и освященяхъ церковныхъ. Зъ св. Тайнъ пояснить катихитъ передовсемъ точно и практично особливо о св. Сповѣди и св. Причастію.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 10 Ливня 1897.

Всеч. Комисія управляюча дѣлами вдов-сирот. фонда доносить подъ днемъ Ч. 3454
 5. Липня 1897. Ч. 272 слѣдующе:

Станъ касы вдов. сир. Института
 зъ часъ ътъ 5-го цвѣтня до 30-го цвѣтня 1897.

Станъ касы фонда
 вдов. на часъ ътъ
 1/4 — 30/2 1897 и ътъ
 1/4 — 30/2 1897

А) ФОНДЪ КОРЕННЫЙ.

Приходъ	Готівка		цѣнный паперы		Розходъ	Готівка		цѣнный паперы	
	ал.	кр.	ал.	кр.		ал.	кр.	ал.	кр.
1. Переносъ зъ марта	102	49	161	750	—	—	—	—	—
2. Рудницкій Антоній	40	—	—	—	—	—	—	—	—
всего	142	49	161	750	—	—	—	—	—
розходъ	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Остае въ касѣ	142	49	161	750	—	—	—	—	—

II. Въ Общо розлн. кред. Заведеню 4500 зл.

Б) ФОНДЪ РЕЗЕРВОВЫЙ.

Приходъ	Готівка		Розходъ	Готівка	
	ал.	кр.		ал.	кр.
1. Переносъ зъ марта	—	—	—	—	—
2. Борковскій Яковъ	50	—	До фонда розпорядимого	227	30
3. Цѣвановскій Матей	14	—	всего	227	30
4. Конястяньскій Климентій	45	—	—	—	—
5. Рудницкій Антоній	26	30	—	—	—
6. Деканатъ Самборскій ътъ Прч. О. Ант. Березиньского	92	—	—	—	—
всего	227	30	—	—	—
розходъ	227	30	—	—	—
Остае въ касѣ	—	—	—	—	—

В) ФОНДЪ РОЗПОРЯДИМЫЙ.

П р и х о д ъ	Готѣвка		Р о з х о д ъ	Готѣвка	
	вл.	кр.		вл.	кр.
1. Переносъ зъ марта	195	54	1. Выплачено за р. 1896 вдо-		
2. Чеховичъ Орестъ	20		вамъ и сиротамъ	1001	12
3. Деканатъ Самборскій отъ Веч.			2. Печатни за протоколъ	89	25
ОО. С. Баранецкоко и М.			3 Експедиція протокола	2	—
Криницкого	60		4. Переказы почтовѣ	—	20
4. Глушкевичъ Теофиль	30		5. Порто почтове		10
5. Гладыловичъ Юліанъ	20				
6. ⁰ / ₁₀₀ отъ Листѣвъ Заставн. Банку					
ипотечного	704				
7. Зъ фонда резервового	227	30			
				всего	1092 67
	всего				
	1256 84				
	розходъ				
	1092 67				
	Остае въ касѣ				
	164 17				

П о в т о р е н ь е .

Дня 30. Цвѣтня 1897 мае бути въ касѣ:

I. Фондъ коренный готѣвка	142 зл. 49 кр. цѣннѣ банкноты	161750 зл. — кр.
II. " резервовый "	— " — " " " "	— зл. — кр.
III. " розпорядимый "	164 " 17 " " " "	— зл. — кр.
	Все готѣвою	306 зл. 66 кр. цѣннѣ банкноты
		161750 зл. — кр.

Вѣдновѣдно до того справоздани найдено въ касѣ:

I) Въ цѣннѣхъ банкнотѣхъ	161750 зл. — кр.
II) 1. на книжочкѣ Черемыской щадн. Ч. 17124	3 зл. 64 кр.
2. " " " Общ. „Вѣра“ Ч. 136	69 зл. 09 кр.
3. готовыми	233 зл. 93 кр.
	разомъ
	306 зл. 66 кр.

II) Кромѣ того находится въ касѣ книжочка щаднича Общества „Вѣра“ ч. 150 на квоту 154 зл. 33 кр. а. в за требники легованѣ для Института бл. п. Гр. Шашкевичемъ.

Е. Мендинскій
секретарь.

М. Подолинскій
председатель.

М. Кошко
касирь.

Станъ касы вдов. сир. Института
за часъ отъ 1-го мая, до 30-го червня 1897.

А) ФОНДЪ КОРЕННЫЙ.

П р и х о д ъ	Готѣвка		цѣнный паперы		Р о з х о д ъ	Готѣвка		цѣнный паперы	
	вл.	кр.	вл.	кр.		вл.	кр.	вл.	кр.
1. Переносъ съ цѣтви	142	49	161	750	1. Выдано съ касы вы-				
2. Ольшанскій Іоаннъ	69	64	—	—	льсованный 4½ %				
3. За выльсованный 4½ % Листы заст.					Банку и-			100	—
Банку ипотечного			100	—	потечи. Сер. А. Н. 737.	—	—	—	—
4. Цѣцкевичъ Іоаннъ	65	—	—	—	всего	—	—	100	—
всего	277	13	161	850					
розходъ	—	—	100	—					
Остаетъ въ касѣ	277	13	161	750					

II) Въ Общорольнич. кредит. Заведенію: 4500 зл. а. в.

Б) ФОНДЪ РЕЗЕРВОВЫЙ

П р и х о д ъ	Готѣвка		Р о з х о д ъ	Готѣвка	
	вл.	кр.		вл.	кр.
1. Переносъ съ цѣтви . . .	—	—			
2. Отто Іоаннъ	10	—			
3. Киричинскій Стефанъ . . .	10	—			
4. Кокотайдо Василій	32	—			
5. Кушвѣръ Едвардъ	75	11			
6. Мазиковичъ Викторъ	10	—			
7. Куновскій Маркиль	20	—			
8. Ольшанскій Іоаннъ	22	25			
9. Бриттанъ Іоаннъ	72	76			
10. Бѣрецкій Левъ	10	50			
11. Людкевичъ Михаилъ	10	—			
12. Раствавскій Адольфъ	10	—			
13. Деканатъ Угловскій именно зложили Всч. ОО. по 10 зл. Новакъ Павло, Сиротинскій Іоаннъ, Мазиковичъ Викторъ, Матюкъ Викторъ, Дѣдицкій Емилій, Омелянскій Евгений, Козакевичъ Іоаннъ; 14 зл. зложивъ: Всч. О. Дуткевичъ Симеонъ.	84	—			
14. Дорошь Тимотей	10	—			

П р и х о д ъ	Готівка		Р о з х о д ъ	Готівка	
	ал.	кр.		ал.	кр.
15. Шведницькій Михайлъ . . .	2	50			
16. Вдова : Клявдія звертає над- вышку за р. 1896 яко перед- датокъ получену :	26	40			
всего	405	52			
розхѳдъ	—	—			
Остає въ касѳ	405	52			

В) ФОНДЪ РОЗПОРЯДИМЫЙ.

П р и х о д ъ	Готівка		Р о з х о д ъ	Готівка	
	ал.	кр.		ал.	кр.
1. Переносъ зъ цвѳтня . . .	164	17	1. За р. 1896 выплачено вдо- вамъ и сиротамъ	120	—
2. Олексинъ Ілія	20	—	2. На р. 1897 передатки по- лучили :		
3. Бплиньскій Николай . . .	20	—	1. Клявдія Насальска	96	40
4. Бѳрецкій Левъ	20	—	2. Лисковацка Сильвія	20	—
5. Прислопскій Романъ . . .	20	—	3. Полянскій Викторъ	28	—
6. Литинскій Іоаниъ	20	—	4. Козловска Савина	50	—
7. Райнеровичъ Іосифъ . . .	30	—	5. Ваць Мальвина	105	—
8. Гукевичъ Алексей	20	—	6. Лисковацка Юлія	45	—
9. Писецкій Левъ	20	—	7. Менциньска Климевтина . . .	75	—
10. Деканатъ Высочанскій рѳ- чій датки за р. 1896 и 1897 ѳтъ Всч. О. Марк. Кунов- ского	20	—	8. Понель Кароліна	10	—
11. Михайловъ Даніилъ	20	—	9. Сироты : Исайчики	30	—
12. % ѳтъ Листѳвъ застави. Бан- ку краєвого платн. ²⁰ / ₁₀₀	205	89	10. Кордасевичъ Анна	25	—
13. % ѳтъ Листѳвъ застави. То- варства кредит. земск. плат- ныхъ ²⁰ / ₁₀₀	1688	25	11. Хробачиньска Марія	25	—
14. % ѳтъ Облігацій проинна- ційныхъ	494	—	12. Лукашевичъ Павлина	45	—
всего	2762	31	13. Литиньска Анна	30	—
розхѳдъ	1849	42	14. Дутковска Іосифа	20	—
Остає въ касѳ	912	89	15. Грабска Аделя	30	—
			16. Гаваловичъ Юстина	10	—
			17. Кмицкевичъ Іосифа	75	—
			18. Грыцай Елена	40	—
			19. Комарницка Доминика	20	—
			20. Литыньска Юлія	20	—
			21. Кордасевичъ Олимпія	30	—
			22. Кордасевичъ Теофіля	30	—
			23. Роницка Миводора	50	—
			24. Лисковацка Гонората	30	—

Приходъ	Готівка		Розходъ	Готівка	
	зр.	кр.		зр.	кр.
			25. Раставецка Елеонора	30	—
			26. Шведзицка Антонина	30	—
			27. Подлуска Климентина	80	—
			28. Козловска Любина	30	—
			29. Правецка Антонина	25	—
			30. Полянська Антонина	25	—
			31. Рудавска Юлія	25	—
			32. Дроздовска Анна	120	—
			33. Кошко Емілія	25	—
			34. Яблоновска Саломія	30	—
			35. Чайковска Антонина	15	—
			36. Федоровичъ	30	—
			37. Ясеницка Елена	60	—
			38. Махникъ Емілія	90	—
			3. Порто почтове	1	03
			4. Перешлетъ протоколѣвъ	1	80
			5. Штемплъ на квиты	7	19
			6. Ремунаціи за часъ: отъ 1/4 до 30/6 1897 для касіера, секретаря, контролъора и за услугу	165	—
			всего	1849	42

П о в т о р е н ь е.

Дня 30. Червня 1897 має бути въ касѣ:

I. Фондъ коренный готівка	277 зл. 13 кр.	цѣннй паперы 161750 зл. — кр.
II. " резервовый "	405 зл. 52 кр.	" " — зл. — кр.
III. " розпорядимый "	912 зл. 89 кр.	" " — зл. — кр.
Все готівкою	1595 зл. 54 кр.	" " 161750 зл. — кр.

Вѣдповѣдно до того справозданя найдено въ касѣ:

I) Въ цѣннхъ паперахъ	161750 зл. — кр.
II) 1. на книжочкѣ Перемыской щадн. Ч. 17124	1303 зл. 64 кр.
2. " " " Общ. „Вѣра“ Ч. 136	69 зл. 09 кр.
3. готовыми	222 зл. 81 кр.
разомъ	1595 зл. 54 кр.

II) Крімъ того находится въ касѣ книжочка щаднича Общества „Вѣра“ ч. 150 на квоту 154 зл. 33 кр. а. в. за требники легованй для Института бл. п. Гр. Шашкевичемъ.

Е. Менциньскій
секретарь.

М. Подозиньскій
предѣдатель.

М. Кошко
касирь.

Отъ Еп. Консистоіів.

Перемышль, дня 7. Липня 1897.

ХРОНИКА.

Именованія:

- Ч. 2724. Прч. о. Гайдукевичъ Андрей, парохъ въ Святѣмъ им. М. Деканомъ Перемыско-Загородскимъ и II. орд. школьнымъ комисаремъ до надзору науки религіи по лѣвѣмъ боцѣ Сяну.
- Ч. 2655. Прч. о. Скобельскій Теофиль, парохъ въ Жуковѣ им. I. М. Деканомъ Любачѣвскимъ и II. орд. школ. комисаремъ.
- Ч. 3242. Свѣт. Дръ. Людкевичъ Михаилъ, спиритуальный тут. духовной Семинаріи, имен. дѣйствительнымъ профессоромъ Пастырского богословія при тойже Семинаріи.
- Ч. 3064. Прч. о. Венгриновичъ Атаназій, парохъ въ Завадцѣ, им. школ. орд. комисаремъ на другу половину деканату Лѣского.
- Ч. 3243. Прч. о. Чернецкій Василій, парохъ въ Сѣлци белскимъ, им. дѣйствительнымъ деканомъ Белскимъ.

Отличія крылошанскій получили:

- Ч. 2674. Прч. о. Скородыньскій Талей, парохъ въ Скоповѣ.
- „ 2724. „ „ Гайдукевичъ Андрей, М. Деканъ и парохъ въ Святѣмъ.
- „ 2052. „ „ Дуркотъ Юліанъ, деканъ Дукляньскій.
-
- Ч. 2772. О. Колтунюкъ Николай, парохъ въ Тарнавицѣ дек. Канчуцкого зрезигновавъ зъ наданой ему презенты на парохію Передѣльница — въ слѣдство того предложено выс. ц. к. Намѣстництву нове терно: I. Чайковскій Александръ, II. Романовскій Василій, III. Кисѣловскій Филемонъ.

Каноничну інституцію получили:

- Ч. 2889. О. Гукевичъ Алексей на Жегестѣ дек. Мушиньского.
- Ч. 3890. „ Пясецкій Левъ на Звертѣ дек. Куликѣвского.

Сотрудництва получили:

- Ч. 3890. О. Васильчакъ Евдокимъ самостоятельне въ Речичанахъ дек. Судовишеньского.
- Ч. 2844. О. Фекула Іоаннъ въ Тешилицхъ дек. Ярославского.

Сопомочництва получили:

- Ч. 2732. О. Сиротинській Орестъ новопоставлений пресвитеръ въ Рѣчицѣ дек. Угнѣвского.
- Ч. 3216. О. Копистянській Орестъ въ Войтковѣй дек. Добромильського.
-
- Ч. 3001. О. Скоробогатый Венедиктъ, Еремонахъ Чина св. В. В. получивъ завѣдательство парохіи Крыстинополь.
-
- Ч. 2665. О. Саноцкій Левъ, парохъ въ Микиши нов. получивъ увѣльчене отъ иснита конкурсового.
-
- Ч. 3061. О. Киричинській Ілія, сам. согрудникъ въ Сушици рыковой получивъ грамоту узнани и похвалы за ревне преподаване науки религіи дѣтямъ шкѣльнимъ.

Отпустку для поратованя здоровья получили:

- Ч. 2736. О. Подлускій Іосифъ зъ Любинъ на 6 недѣль.
- „ 2843. „ Грабовенській Іоаннъ зъ Добровлянъ на 8 недѣль.
- „ 2880. „ Калимунецкій Ілія зъ Кропильникъ на 6 недѣль.
- „ 2909. „ Борысъ Теодоръ зъ Хащова на 6 недѣль.
- „ 3085. „ Заремба Іосифъ зъ Явѣрника на 3 недѣль.
- „ 3066. „ Погорецкій Петръ зъ Билнѣ вел. на 8 недѣль.
- „ 3222. „ Романовській Василій зъ Ярослава на 6 недѣль.
- „ 3235. „ Ортынській Михаиль зъ Самбора на 6 недѣль.
- „ 3372. „ Юрчакевичъ Іосифъ зъ Святковой на 6 недѣль.
- „ 3463. „ Козакевичъ Іоаннъ зъ Угнова на 6 недѣль.
- „ 3518. „ Березнській Антоній зъ Кульцичъ на 8 недѣль.
- „ 3497. „ Станчакъ Іоаннъ зъ Добромиля на 6 недѣль.
- „ 3544. „ Ясеницкій Кирилянъ зъ Балигорода на 6 недѣль.

ЖЕРТВЫ.

Грамоты похвальныя съ Архіерейскимъ благословенемъ получили:

Ч. 1902. Ч. Кириянъ Дымовъ, парохіяннъ въ Мысцовой за даръ 437 зр. на церковь. Ч. Михаиль Ядловскій, парохіяннъ зъ Ростайного за справлене ковчега въ цѣнѣ 190 зр. — Ч. Іоакимъ Ядловскій парохіяннъ зъ Тылявы за жертву колька сотъ зр. на церковь. — Ч. Теодозій Гресикъ зъ Тылявы за даръ 100 зр. на церковь. — Ч. Михаиль Слота зъ Незнаевой ад Чорне за справлене Евангелія за 136 зр.

Ч. 1536. Ч. Теодоръ Скалецкій, господаръ зъ Чапель за даръ 168 зр. на церковь. — Ч. Иванъ Семковичъ Терлецкій зъ Россохъ за справлене фелона въ

пѣтъ 100 зр. — Ч. Андрей Страшевичъ Яворскій зъ Россохъ за даръ 100 зр. на церковь. — Ч. Ч. Іоаннъ и Розалія Морозъ зъ Хирова за даръ 100 зр. на церковь.

Ч. 1777. Ч. Діонізій Костювъ, парохіяннъ въ Дыдіовой за справлене Євангелія за 120 зр., Апостола и Часослова за 24 зр.

Ч. 2962. Прч. о. Рудаевскій Антоній, парохъ въ Гаяхъ ниж. за повесеніи труды около цѣлковитого обновленія и приукрешенія церкви — парохіянне же въ Гаяхъ нижнихъ за обновлене и приукрешене церкви коштомъ 5000 зр., а особливо ч. родина Сафганиковъ за даръ 115 зр. и Ч. Михаилъ Луцовъ за закупно плащеницѣ за 115 зр.

Ч. 2024. Ч. Ева 1о Горнякъ 2о Кришка, парохіянка въ Угерцяхъ незабитовскихъ за справлене Євангелія за 100 зр.

Ч. 3482. О. Кузикъ Корнилій парохъ въ Махновѣ справивъ для мѣстевой церкви: образъ за 10 зр., крестъ процесіональный за 11 зр. 50 кр., крестъ ручный за 1 зр. 50 кр., на фондъ украшенія церкви 30 зр. — Для церкви въ Корняхъ: образъ за 45 зр., на фондъ новой церкви 30 зр., кромѣ того до тыхъ фондѣвъ дае рѣчно по 5 зр. — Для церкви въ Корняхъ жертвовавъ Администраторъ добръ Ви. П. Вітковскій обр. лат. 5 зр. и матеріалъ на олтарь и амвонъ за 15 зр. Скарбона церковна справила звѣтъ за 50 зр., фелонъ за 75 зр.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 18. Липня 1897.

Константинъ,
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 4. Сервія.

Ч. IX.

Ч. 50.

Кандидаты стану духовного, намѣряючі убігати ся о приняті до духовной Семинаріи во Львовѣ маюць до дня 20. вересня с. р. свои поданя посредствомъ дотычныхъ урядовъ декан. сюда внести.

Прошеня маюць бути заосмотрені въ слѣдуючі належито остемплевані свѣдоцтва: 1) Метрика крещени и миропомазаниа, 2) свѣдоцтва всѣхъ курсовъ школъ народныхъ, гимназіяльныхъ и свѣдоцтво арѣлости, 3) свѣдоцтво здоровья выдае отъ лѣкаря повѣтового або семинарицкого съ подтвержденемъ що кандидатъ здѣбный фѣзично до звани духовного, 4) посвѣдчене ц. к. Староства що кандидатъ не належить до звани войсковои, або що ему прислугуе привілей увѣльненя, 5) свѣдоцтво моральности, 6) свѣдоцтво убожества затвержене черезъ дотычне ц. к. Староство.

Прошеня незаосмотрені во всѣ повышій свѣдоцтва або внесеві по речинци, не будутъ увзгляднати ся.

Дня 28. вересня с. р. рано по выслуханю службы Божои въ церквѣ катедральной маюць кандидаты явити ся въ канцеляріи Еп. Консистеріи до одвѣтного испыту.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 31. Липня 1897.

Ч. 51.

Въ цѣли принятія воспитаниковъ до тутешного пѣвческаго заведеня фондаціи б. п. Еп. Іоанна Сябурского на рѢКЪ шк. 1897/8 вызначае ся речинць на день 1. Жовтня 1897.

Условія къ принятію необходимо потребвіи суть слѣдуючі:

1) Окѣнченій 17. рѢКЪ житя.

Ч. 3509.

Речинць приняті кандидатѣвъ до дух. семинаріи.

Ч. 3510.

Речинць приняті кандидатѣвъ до пѣвческа. заведеня.

- 2) непорочность обычаевъ.
- 3) окончена 4 або по крайней мѣрѣ трета кляса школъ народныхъ съ добрымъ успѣхомъ.
- 4) добрый, чистый голосъ.

Убѣгателѣ довший свои поданія неостемплеваніи, заосмотреніи въ потребніи свѣдоцтва черезъ дотычный парохіальный Урядъ предложити Еп. Консистоіи најпознѣйше до 25. Вересня с. р. а самі лично дня 1. и. ст. Жовтня с. р. въ школъ дяковскаго інститута въ Перемышль явити ся.

Кто зъ кандидатѣвъ выше наведенныхъ условіи не доповнитъ, того подане увзглядисне не буде.

Мѣсто формального свѣдоцтва родженія и крещенія выстане, коли дотычный парох. Урядъ сопроводячи подане убѣгателя заподасть рѣкъ, мѣсяць и день родженія просителя а такожъ имя и станъ отци.

Отъ Еп. Консистоіи.

Перемышль, дня 31. Липня 1897.

Ч. 3779.

Ч. 52.

О св. Рукополаганю
въ Брѣ.

Кандидаты стану духовнаго окончившіи науки богословскіи и намѣряющіи приняти св. Рукоположене въ ереи мають внести свои прошенія до дня 18. Серпня 1897, самі же дня 23. Серпня передъ полуднемъ о 9. годинѣ явити ся лично у Настоятеля дому пресвитеріального.

Прошенія мають бути заосмотреніи въ слѣдующей прилоги: 1) веѣ свѣдоцтва оконченихъ наукъ, 2) поведенія клирикальнаго, 3) здоровья (отъ лѣкаря повѣтоваго або семинарицкаго), 4) убожества затвержденного черезъ ц. к. Староство, 5) вѣнчаниа, если ожинили ся, 6) удоволенія войсковой бранцѣ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 31. Липня 1897.

Ч. 3729.

Ч. 53.

Въ свранѣ вписо-
вани отци дѣтей
неправнаго ложа.

Высоке ц. к. Намѣстництво удѣлило сюда пѣдъ днемъ 26. Червня 1897 Ч. 52856 слѣдующе:

„K. k. Ministerium des Innern, Zl. 2884. Wien am 11. Juni 1897.

Abschrift eines Erlasses des k. k. Ministeriums des Innern dtto 11. Juni 1897 Zl. 2884 an den k. k. evangelischen Oberkirchenrath A. und H. B. in Wien.

In Erledigung des an das k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht erstatteten und von diesem zur weiteren Veranlassung anher abgetretenen Berich-

tes vom 28. Februar 1895 Zl. 186 beehrt sich das k. k. Ministerium des Innern, im Einvernehmen mit dem Eingangsgenannten Ministerium, dem löblichen k. k. Oberkirchenrathe zur weiteren geeigneten Veranlassung zu eröffnen, dass kein Norm besteht, wonach es unzulässig erschiene, dass ein verheirateter Mann als Vater eines unehelichen Kindes, in die Tauf- (Geburts-) Matrik unter den vorgeschriebenen Vorschriften eingetragen werde. Was speziell das Hofkanzleidekret vom 21. Oktober 1813 P. G. O. Nr. 49 und die mit demselben erlassene Instruktion zur Führung der Geburtsbücher — in beiden erster Absatz — und das Hofkanzlei Dekret vom 13. Jänner 1814 P. G. S. Nr. 7 lit. b) anbelangt, so können nach der Absicht und dem Sinne der zitierten Gesetze im Ganzen diese Gesetzesstellen, insoweit in denselben von der Eintragung verheirateter Männer als Väter unehelicher Kinder in die Geburtsmatrik, die Rede ist, nur so verstanden werden, dass eine derartige Eintragung nicht als solche, sondern nur insoferne zu verhindern, bezw. unstatthaft ist, als sie ohne Wissen und Willen der betreffenden Männer, etwa auf blosses Angaben der Mutter, oder anderer, nicht gehörig legitimirten Personen hin, erfolgen soll.

Eine gegentheilige Annahme würde auch mit der, eine Ausnahme nicht zulassenden materiellrechtlichen Bestimmung des §. 163 a. b. G. L. in einem inneren Widerspruche stehen.“

Сіе високе розпорядженє подає ся Всєч. Духовенствѣ до вѣдомости и точного наблюденія въ заходячихъ случаяхъ.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 31. Липня 1897.

Ч. 54.

Высоке ц. к. Намѣстничество удѣлило сюда подъ днемъ 18. Липня 1897 Ч. 61524 слѣдующе:

„Высоке ц. к. Министерство справъ внутреннихъ въ porozумѣнію съ высокимъ ц. к. Министерствомъ вѣроисповѣданъ и просвѣты зарядило рескриптомъ зъ дня 7. Липня 1897 Ч. 38648/95, щобы о здѣланныхъ въ книгахъ рожденныхъ записяхъ односичихъ ся до управленія малолѣтнихъ неслобныхъ дѣтей, довшено властивымъ Судамъ надопѣкунчимъ.

Завѣдомлене тоє має наступити въ случаяхъ, если относительный записъ усовершивъ ведучій метрики въ власномъ крузѣ дѣланя, черезъ него самого, въ случаяхъ же, въ котрыхъ брала участь власть политична черезъ тую власть.

Ц. к. Намѣстничество має честь просити Высокопреподобію Консисторію о выдане отвѣтного зарядженія урядамъ парох. Своей Дієцезіи“.

Подаючи се високе розпорядженє Преч. Духовенствѣ до вѣдомости, приказує ся тоє точно наблюдати въ заходячихъ случаяхъ.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 31. Липня 1897.

Ч. 3767.

О дововахъ внесеннани малолѣтнихъ неслобныхъ дѣтей до книгъ метр. до-тисичныхъ Суданъ надопѣкунчимъ.

ХРОНИКА.

- Ч. 3659. Презенту на парохію Добромилъ получилъ о. Володимиръ Лысякъ.
-
- Ч. 3673. Завѣдательство парохіи Летня дек. Дрогобыцкого получилъ о. Григорій Романецъ.
-
- Ч. 3316. Увольненіе отъ испыта конкурсового получилъ о. Димитрій Гордынскій, парохъ въ Шкльѣ.

Отпустку для поратованя здоровья получили :

- Ч. 3637. О. Кульматыцкій Софронъ, парохъ въ Дахновѣ на 4 недѣль.
„ 3387. „ Кишакевичъ Іосифъ, сотруд. катетдраль. на 8 недѣль.
„ 3370. „ Козакъ Теодоръ, завѣд. въ Турницѣ на 5 недѣль.
„ 3680. „ Отто Іоаннъ, парохъ въ Лишиѣ на 8 недѣль.
„ 3685. „ Лысякъ Левъ, сотруд. въ Люблинци на 6 недѣль.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 3. Сернія 1897.

Константинъ,
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХИИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 4. Вересня.

Ч. X.

Ч. 55.

Отъ кѣлькохъ уже лѣтъ старали ся Епископъ и Капитула о перенесеніи тѣлннхъ останковъ бл. п. Епископа Іоанна Сябгурского, великого благодѣтели Діецезіи и Капитулы Перемыской, изъ старого цвинтара на друге отвѣтнѣе мѣсце, понеже старе кладбище, перемѣнене на огородъ публичный, стало не отвѣтнѣе на мѣстѣ вѣчнаго суночинку.

На тую цѣль зложеніи зѣстали и добровольнѣе датки отъ Всч. Духовенства, выказъ котрыхъ въ своимъ часѣ въ Епарх. Вѣстнику бувъ оголошеннѣе.

Сего року въ пятьдесяту рѣчницю смерти, (упокоивъ ся въ Бозѣ дни 24. вересня 1847 г.) великого того Архіерея и фондатора, рѣшивъ ся Епископъ и Капитула перенести останки тѣла его до кринты подъ Церковъ катедральну, на що Выс. ц. к. Министерство уже призволило.

Перенесене тое одбуде ся дня 7. н. ст. жовтня с. р. о 8 год. рано зъ цвинтара старого до Церкви катедральной въ котрой послѣ отслужении парастаса и св. Літургии, домовина съ тѣлннми останками Покѣйного зложена зѣстане подъ Церковю.

Епископъ и Капитула запрашають прото Всч. Духовенство Діецезіи на сей церковннѣе обрядъ, присвяченнѣе памяти и вдячности для сего великого Архіерея нашего.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемысль, дня 31. Серпя 1897.

Ч. 56.

Питомцѣ духовннхъ Семинарій, яко кандидаты стану духовного, въ безперерывной звязи и знощеніи съ Всч. Духовенствомъ и подъ вѣдомствомъ своимъ

Ч. 3988.

О перенесеніи тѣлннхъ останковъ бл. п. Епископа Сябгурского и Архідиак. Лавровского

Ч. 3793.

О захованіи ся кандидатѣвъ духов. стану въ часѣ серіів.

настоятелѣвъ духовныхъ збѣстивати довшій. Увѣльненій въ часѣ феріи школьныхъ изъ подѣ управы Всечести. Ректоратѣвъ не повинні лишити ся всякого нагляду изъ стороны Всч. Духовенства. Покликаніи до сего нагляду суть въ першой мѣрѣ Всч. ОО. Деканы, взгядно такожь Всч. ОО. Парохи, въ котрыхъ деканатахъ взгядно парохіяхъ въ часѣ феріи школьныхъ перебувають.

Нагляду сего и частого руководства молодыхъ кандидатѣвъ духовного стану изъ стороны старшихъ, досвѣдченыхъ въ справахъ церковныхъ Мужѣвъ, домагае ся такъ власне добро молодыхъ клирикѣвъ, якъ неменше и добро будущности нашої св. Церкви. (Зри Синодъ Львѣвскій зъ р. 1891 о Семинаріяхъ точка 9. и законы церковні).

Вѣдомо бо каждому, съ труднымъ положенемъ такъ взагалѣ цѣлон суспѣльности въ часахъ нынѣшнихъ, якъ и особенно съ трудными а великими обовязками клира св. катол. Церкви освѣдомленому, що молоді клирики въ часѣ феріи школьныхъ, довшій часъ, бо звыжь 2 мѣсяцѣ рѣчно треваючихъ, нагубными струями нынѣшного свѣта звести дати ся могутъ, коли ѣтцѣвске, досвѣдчене око духовныхъ настоятелѣвъ надъ ними чувати не перестане.

Щобы тое перестерегти, и до зла недопустити а такожь и клирикѣвъ молодыхъ удержати всегда въ почутіи высокаго достоинства стану до якого належати хочуть и якому колись служити и честь дѣлати мають, обовязуе ся въ совѣсти Всч. ОО. Деканѣвъ и ОО. Парохѣвъ, щобы:

1) надъ религіино моральнымъ поведенемъ кандидатѣвъ духовного стану въ часѣ феріи школьныхъ чували, и потребуемыхъ порадъ або уиѣмненія тыхже не лишили, взагалѣ уважали себе обовязаными бути тымчасовыми настоятелями молодыхъ клирикѣвъ;

2) щобы по скѣченыхъ феріяхъ школьныхъ ѣпечатаніи урядові справозданиа о поведеніи и религіино-моральномъ захованіи ся кандидатѣвъ духовн. стану до Всч. Ректоратѣвъ Семинаріи во Львѣвѣ и въ Перемышліи совѣстніи справозданиа предкладали;

3) щобы тымже кандидатамъ пригадували що, по удѣленѣмъ имъ уже одъ Всч. Ректоратѣвъ завѣдомленю, безъ такихъ имъ користныхъ по заслужѣ справозданъ, по феріяхъ до Семинаріи принятыи не будутъ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 31. Серпя 1897.

Ч. 57.

Ч. 4105.

Конкурсъ на посаду префекта студій при тут. дух. Семинаріи.

При тутешной духовной Семинаріи опорожнена естъ посада префекта студій съ рѣчною платнею 210 зл. харчемъ, мешканемъ, топливомъ и емолюментами.

Поданія о тое мѣстце вносити могутъ до Еп. Консистеріи до дня 22. и. ст. вересня с. р. лишь Всч. Священники безженніи або вдѣвцѣ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 30. Серпя 1897.

Ч. 58.

При тутешной духовной Семинаріи есть до обсаждения посада духовника съ рѣчною платнею 315 зл. харчемъ, мешканемъ, оналомъ и емолюментами.

О мѣстце тое убѣгати ся могутъ Всч. Свщеники лише безженні або вдѣвці. Поданя належито заосмотреній вносити си мають до Еп. Консисторіи найпознѣйше до дня 22. н. ст. вересня сего року.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 30. Серня 1897.

Ч. 4106.

Конкурсъ на посаду духовника при тут. дух. Семинаріи.

Ч. 59.

Съ речинцемъ убѣгательства до дня 13. Листопада 1897 выставляютъ ся на конкурсъ слѣдующіи парохіи:

1. Горянка дек. Балигородского, наданя приватного.
2. Крыве ад Тѣсна дек. Балигородского, наданя приватного.
3. Рябе дек. Балигородского, право патрона почивае.
4. Боратынъ дек. Белского, наданя приватного.
5. Добра шлях дек. Бирчаньского, наданя приватного.
6. Ганчова дек. Бѣцкого, наданя приватного.
7. Долины дек. Бѣцкого, наданя приватного.
8. Ильникъ дек. Высочаньского, наданя приватного.
9. Колодрубы, дек. Горожаньского, наданя приватного.
10. Летня дек. Дрогобыцкого, право патрона почивае.
11. Ростайне дек. Дукляньского, наданя приватного.
12. Гвоздець дек. Жукотыньского, право патрона почивае.
13. Береги горній дек. Затварницкого, наданя приватного.
14. Скородне дек. Затварницкого, наданя приватного.
15. Смѣльникъ дек. Затварницкого, право патрона почивае.
16. Хмѣль дек. Затварницкого, наданя приватного.
17. Дубрѣвка дек. Канчуцкого, наданя приватного.
18. Чорнорѣки дек. Короснивьского наданя приватного.
19. Ванькова дек. Лѣского, наданя приватного.
20. Крецѣвъ дек. Лѣского, наданя приватного.
21. Лѣско дек. Лѣского, наданя приватного.
22. Люблинецъ дек. Любачѣвского, наданя приватного.
23. Синявка дек. Любачѣвского, наданя приватного.
24. Брусно дек. Любачѣвского, наданя приватного.
25. Боляновичи дек. Мостиского, наданя приватного.
26. Годынѣ дек. Мостиского, наданя приватного.
27. Милкѣвъ дек. Олешяцкого, наданя приватного.
28. Олешницка воля дек. Олешницкого, наданя приватного.
29. Дикѣвъ старій дек. Олешницкого, наданя приватного.
30. Коблявска Воля дек. Самбѣрского, патронъ Преосв. Еписк. рускій перем.

Ч. 4104.

Конкурсъ на опорожненій парохіи.

31. Свидникъ дек. Старосамбѣрскаго, наданя приватнаго.
32. Старасѣль дек. Старосольскаго, наданя приватнаго.
33. Вербица дек. Угнѣвскаго, наданя приватнаго.
34. Порудно дек. Яворѣвскаго, наданя приватнаго.
35. Дубровица дек. Ярославскаго, над. приватнаго.
36. Тешницѣ дек. Ярославскаго, над. приватнаго.
37. Ясель дек. Яслискаго, над. приватнаго.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 31. Серня 1897.

Ч. 3617.

Ч. 60.

О поступованіи при голошеніи оновѣдей слюбѣвъ сопр. въ Уграхъ по за обрубомъ Угоръ заключитися маючихъ.

Высоке ц. к. Намѣстництво переслало сюда нѣдѣ днемъ 2. Линия с. р. Ч. 49.172 слѣдующе:

„Королевско-угорске Министерство справедливости и справъ внутреннихъ выдали нѣдѣ днемъ 27. Лютого 1897 Ч. 11.435 розпоряджене, дотычаче ся змѣны, взглядно усоверненія приписѣвъ, односичихъ ся до голошенія въ Уграхъ зановѣдей слюбѣвъ сопружескихъ заключити ся маючихъ за обрубомъ Угоръ.

Въ слѣдство рескрипту Высокаго ц. к. Министерства справъ внутреннихъ зъ дня 28. мая 1897. Ч. 10.432 удѣляе ся Высокопреподобной Консистеріи, одвѣтно до тутешныхъ рескриптѣвъ зъ дни 27. марта 1896 Ч. 19.259 и 3. мая 1896 Ч. 29.993 нѣмецке толковане того розпорядженія королев. угорскаго Министерства справедливости и справъ внутреннихъ зъ дня 27. лютого 1897 Ч. 11.435 до вѣдомости и повѣдомленія всѣхъ урядѣвъ парохіальныхъ своеи Діецезіи.

При тѣмъ звертае ся увагу на то важне постановлене, що документа, котрі черезъ нѣданныхъ угорскихъ, намѣряющихъ вступити въ станъ сопружескій за гваницями Угоръ надослані взглядно предложені бути мусятъ угорскимъ урядамъ метрикальнымъ въ цѣли зарядженія голошенія оновѣдей, по окѣнченію голошенія оновѣдей не будутъ задержані анѣ въ оригинали анѣ въ отписи, але зѣстануть звернені сторонамъ черезъ ведучаго метрики при пересланіи посвѣдченія оголошенныхъ оновѣдей.

Заразомъ зауважае ся, що черезъ тое розпоряджене угорскаго правительства постановленія австрійской уставы цивільной въ всѣхъ той уставѣ подлягающихъ, заключенія сопружества дотычачихъ случаяхъ, именно въ случаяхъ, въ котрыхъ розходить ся о голошеніи оновѣдей и о розрѣшенія ѳтъ перенонъ сопружескихъ, не дѣзнають нѣкакои змѣны.“

„Odpis do L 49.172/1897. K. k. Ministerium des Innern. Zl. 10.432/1897.

Abschrift

der Übersetzung einer Verordnung der königlich-ungarischen Minister der Justiz und des Innern vom 27 Februar 1897, zl. 11.435 I. M. ex 1897, betreffend die Modifica-

tion und Ergänzung der Vorschriften über die in Ungarn zu erfolgende Verkündigung (Aufgebot) der ausserhalb Ungarns zu schliessenden Ehen.

„Bei Ausserkraftsetzung des 5. Absatzes des § 2 der Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vom 12. Februar 1896, Zl. 7870., I. M. verordnen wir, wie folgt:

1. Wen ein in Ungarn gemeinezuständiger, ungarischer Staatsbürger (ob Mann oder Weib) in Croatien-Slavonien oder im Auslande mit einem ungarischen Staatsbürger oder einem Ausländer vor einer nach dem Gesetze des Ortes der Eheschliessung zur Vornahme der Eheschliessung zuständigen weltlichen oder confessionellen Behörde die Ehe eingehen will, sind die wegen Verkündigung (Aufgebot) einer solchen Ehe in Ungarn, dem ungarischen Matrikelführer vorzulegenden Dokumente nach Beendigung des Verkündigungsverfahrens in der Urkundensammlung des ungarischen Matrikelführers weder im Originale, noch in Abschrift zurückzubehalten, sondern ist der Matrikelführer verpflichtet, dieselben sammt dem im Punkte 2. erwähnten Aufgebotszeugnisse an die Partei gelangen zu lassen. Auf Ansuchen der Partei muss der Matrikelführer das im Punkte 2. erwähnte Aufgebotszeugnis, wenn die Partei auch dem Punkte 4. entsprochen hat, im Sinne des Punktes 3. in Begleitung eines Berichtes, behufs Ausstellung der Ehebescheinigung dem königlich-ungarischen Justizminister unterbreiten und hievon die Partei unter Rücksendung der vorgelegten Documente verständigen.

2. Die erste Zeile des Textes des Aufgebotszeugnisses, welches über den Vollzug der Verkündigung von einer im Punkte 1. erwähnten Ehe, laut Formular 12, der Justizministerial-Instruction Z. 27. 243/95 auszustellen ist, hat der Matrikelführer mit folgenden Worten zu ergänzen: „ausserhalb Ungarns“, so dass die erste Zeile des Textes des Zeugnisses folgenden Wortlaut habe: „die Ehe wollen mit einander schliessen ausserhalb Ungarns“.

3. Der ungarische Staatsbürger (ob Mann oder Weib), welcher auf Grund eines im Sinne des Punktes 2. ausgestellten Aufgebotszeugnisses in Gemässheit des §. 59. G. A. XXXIII vom Jahre 1894, eine Bescheinigung vom königlich-ungarischen Justizminister darüber zu erlangen beabsichtigt, dass gegen seine im Auslande zu schliessende Ehe nach den Gesetzen Ungarns kein Hindernis obwaltet ist berechtigt, bei dem zur Anordnung des Eheaufgebotes in Ungarn competenten Matrikelführer auch darum anzusuchen, dass der Matrikelführer nach Beendigung des Verkündigungsverfahrens das Aufgebotszeugnis sammt den vorgelegten Werthen (Punkt 4) dem königlich ungarischen Justizminister unterbreiten.

4) Im Falle eines solchen Ansuchens unterliegt das an den ungarischen Matrikelführer gerichtete Gesuch oder das über die Bitte verfasste Protokoll, im Sinne des 2-ten Absatzes §. 9. der Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vom 12. Februar 1896, Zl. 7870, einer Gesuchs Stempelgebühr von 50 Kreuzern, nach jedem Bogen und ist zur Bestreitung der für das im Punkte 2. der gegenwärtigen Verordnung erwähnte Aufgebotszeugnis als Beilage zu entrichtenden Beilagen-Stempelgebühr eine Stempelmarke von 15 Kreuzern vorzulegen. Ausserdem unterliegt die im Sinne des §. 59. G. A. XXXIII vom Jahre 1894 auszustellende Bescheinigung einer Stempelgebühr von 1. Gulden. Einem Gesuche aus dem Auslande kann anstatt von Stempelmarken auch deren Äquivalent in Baarem beige-schlossen werden. Damit den Parteien die Justizministerial Bescheinigung im Wege der Post nach dem Auslande franco zugestellt werden könne, muss auch das Post-

porte vorgelegt werden. Innerhalb der Länder der ungarischen Krone kann die Justizministeriale Bescheinigung portofrei den Parteien vom königlich-ungarischen Justizministerium zugesendet werden.

5. Wenn die Partei den Bestimmungen des Punktes 4 der gegenwärtigen Verordnung nicht Genüge geleistet hat, kann der ungarische Matrikelführer die im Punkte 3 erwähnte Bitte nicht erfüllen, sondern er hat die vorgelegten Dokumente nach Beendigung des Verkündigungs-Verfahrens sammt dem im Sinne des Punktes 2. ausgestellten Aufgebotszeugnisse mit der Verständigung an die Partei zu senden, dass wegen Erlangung der im §. 59 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894, erwähnten Bescheinigung das an den königlich-ungarischen Justizminister zu richtende Gesuch mit dem Aufgebotszeugnisse zu versehen und die im Punkte 4 bezeichneten Stempel und Postmarken oder deren Aequivalent beizuschliessen sind.

6. Das im Sinne des Punktes 2. der gegenwärtigen Verordnung ausgestellte Aufgebotszeugnis bescheinigt zwar, dass der ungarische Nupturient der in den §§. 113 und 147 des G. A. XXXI vom Jahre 1894, begründeten Verpflichtung, wonach die ausserhalb Ungarns zu schliessende Ehe eines ungarischen Staatsbürgers (ob Mann oder Weib) auch in Ungarn aufgeboden werden muss, entsprochen hat, und das erwähnte Aufgebotszeugnis ist auch dazu geeignet, um als Grundlage der im §. 59 des G. A. XXXIII vom I. 1894, bezeichneten Justizministerial-Bescheinigung zu dienen: wenn aber die Eheschliessenden von ihrer ursprünglichen Absicht abweichend, ihre Ehe in Ungarn eingehen wollten, müssen sie bei demjenigen ungarischen Matrikelführer oder demjenigen anderen ungarischen Civilbeamten (Standesbeamten), vor welchem sie ihre Ehe eingehen wollen, den in Gemässheit des letzten Absatzes des §. 4, und des letzten Absatzes des §. 5 der Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vom 12. Februar 1896, Zl. 7870, etwa nothwendigen Voraussetzungen entsprechen und jedenfalls sämtliche auf ihre abzuschliessende Ehe bezüglichen Documente von Neuem vorlegen; in solchen Fällen müssen die Documente nach Abschluss der Ehe im Originale oder in Abschriften, welche vom betreffenden Matrikelführer, beziehungsweise anderen Civilbeamten (Standesbeamten) zu beglaubigen sind, in der Urkundensammlung des betreffenden ungarischen Matrikelführers, beziehungsweise anderen Civilbeamten (Standesbeamten) aufbewahrt werden.

Wien, am 28 Mai 1897

Подяючи тоє високе распорядженє до вѣдомости Пр. Духовенства поручаєсь съ сылкою на тут. оголошеня зъ дня 25 Цвѣтня 1896 Ч. 1680 и 17 Червня 1896 Ч. 2560 въ даныхъ случаяхъ ведля тогожь собѣ поступати.

Отъ Еп. Консисто́рин.

Перемишль, дня 2 Серпя 1897.

ХРОНИКА.

Именованя:

- Ч. 4029. Пр. О. Ломницкій Антоній дотеперѣшный префектъ студій и заступникъ профессора права каноничного при тут. епарх. богословскѣмъ Заведеню им. дѣйствительнымъ капеляномъ войсковымъ II. клясы въ Львовѣ.
- Ч. 4025. Пр. О. Ортыньскій Михайль дотеперѣшный сотрудникъ, и заступникъ катихита при учительской муж. семинаріи въ Самборѣ им. дѣйствительнымъ катихитомъ при тойже семинаріи.
-
- Ч. 3854. Въ пропозицію на Миликъ дек. Мушиньского принятъ: I. Хилякъ Петръ II. Фецица Михайль, III. Дуркотъ Володимиръ, въ списѣ: 1. Туряньскій Михайль, 2. Лецишакъ Никифоръ, 3. Мусѣй Теофиль.
-
- Ч. 3856. О. Лятошиньскій Теофиль парохъ въ Горынци дек. Любачѣвского запрезентованый збставъ тут. Еп. Ординаріатомъ, по причинѣ почивающого права патронату, на парохію Ольшаниця дек. Яворѣвского.
-
- Ч. 3538. Пр. О. Чучкевичъ Юліянъ получилъ завѣдательство парохіи въ Лѣску дек. Лѣского.
-
- Ч. 3838. Пр. О. Добрянскій Пѣсевичъ Николай получилъ сопомочничество при пароху въ Монастырци дек. Лѣского.
-
- Ч. 3971. Каноничную институтію на парохію Молошковичи дек. Судововишеньского получилъ О. Левъ Тыховскій тамошний завѣдатель.
-

Ч. 3811. Пр. О. Яцевъ Іосифъ парохъ въ Волчухахъ дек. Судововишеньского перенесенный въ стальной станъ сушочнику.

ЖЕРТВЫ.

Ч. 3960. Всеч. урядъ парох. въ Махновѣ доиѣсь що кромѣ поданныхъ до Ч. 3482. (Вѣстникъ Ч. VIII. стор. 42.) жертвъ, додатково жертвовали до церкви Махновской двѣ хоругви процессіональній по 30 злр.: 1) Брацтво Пресв. Богородицы, 2) Старшина громадска.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 3. Вересня 1897.

Константинъ,

Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 23. Жовтня.

Ч. XI.

Ч. 61.

Ч. 4099.

Преосвящ. Архієпископъ обр. лат. въ Букарештѣ проситъ о складки на побудоване церкви для греко-католикѣвъ въ Букарештѣ (въ Румуніи) замешкалыхъ слѣдующимъ писемомъ:

О складкахъ на церковь для греко-католикѣвъ въ Букарештѣ въ Румуніи.

„Въ мѣстѣ Букарештѣ въ Румуніи жиє кѣлька тысячѣвъ католикѣвъ греко-уніятского обряду не маючихъ нѣякои церкви ихъ обряду. Такъ якъ они дуже суть привязані до нитомыхъ ихъ обрядѣвъ религіійныхъ а мають яку то неприхильность до обряду латиньского, случае ся часто, що замѣсть учащати на богослуженія католицки, присутствуютъ они въ недѣлѣ и дни святочнѣи на Богослуженіяхъ въ церквахъ румуньскихъ (не соединеныхъ съ св. Апостольск. Престоломъ). Не рѣдко случае ся видѣти ихъ що дають благословити свои сунружества, крестити дѣти свои и хоронити усопшихъ, священникамъ церкви несоединенои. Но нема нѣякого сомнѣнія, що греко-католики Букарештеньски, старали бы ся присутствовати Богослуженіямъ католицкимъ, коли бы мали до розпорядимости церковь и духовныхъ власного обряду. И певно, що велике число православныхъ маючихъ живу наклонность до Церкви католицкой и потягъ до едности съ Церквою, ходили бы на Богослуженія церкви греко католицкой. Се власне есть великимъ недостаткомъ въ головномъ мѣстѣ Румуніи, якій належало бы выповнити. Но намъ недостає средствъ до довершения сего головного дѣла, о котрого наибольшомъ усиѣху мы нересвѣдченѣи. Потребы обширною нашои миссіи поглощаютъ все нашѣ средства.

Уже Его Святѣсть Левъ XIII. великій Пана управляющій Церквою католицкою, желаніемъ котрого искреннимъ есть еднѣсть и сполучене церквей Христіянскихъ, благоволивъ жертвовати большу суму на побудоване церкви греко-католицкой въ Букарештѣ. Прекрасный се початокъ, а для насъ найдорогоцѣннѣйша заохота. Но, чтобы довершити намѣрене наше, потреба намъ еще звыжъ сто тысячѣвъ франкѣвъ!

Зъ той прото причины, за-для якои звертаемъ ся съ горячою просьбою до жертвенности Епископѣвъ, возлюбленныхъ братьей нашихъ въ Епископатѣ, зарѣвно якъ до милосердія священникѣвъ и до побожныхъ душъ вѣрныхъ собратей ка-

толикѡвъ, умоляючи всѣ души благородныя, що то имъ на сердци лежать велики дѣла и спомагане тыхже, щобы лентами своими и жертвами прійшли намъ въ помѡчь. Мы же молити будемъ Бога не лишающего иѣ капли воды поданои жаждучому безъ нагорды, щобы воздавъ имъ благословеніемъ своимъ и стократно нагородивъ ихъ за се, що подадутъ намъ на щасливие покѣичене дѣла заслугуюче пѡдъ кождымъ оглидомъ на ихъ понерте.

Его Еминенція Кардиналь Ледоховскій, Префектъ Св. Конгрегаціи о розширеню вѣры, благоволивъ рѣшенемъ зъ 30. Липня выданнымъ, удѣлити своєю повною и сердечною апробаты до нынѣшняго нашего намѣреня, заохочуючи насъ до сего отцѣвскою своею печаливостію. Пѡдъ симъ протое высокимъ покровительствомъ Его Еминенціи и Св. Конгрегаціи Пропаганды, надѣемъ ся помочи отъ братей нашихъ Епископѡвъ, священникѡвъ и душъ побожныхъ мира католицкого въ повнѡмъ довѣрїю и крѣпкой надѣѣ що прошене наше буде выслухане и ѡднесе пожаданный успѣхъ.

Просимо нашихъ благодѣтелей и благодѣтельокъ присылати свои дары пѡдъ адресою: „Sa Grandeur Monseigneur de Hornstein, Archeveque latin de Bucarest, Roumanie“.

Повысїиї покликъ отдае ся выробованїи и всегда щирої жертвенности Веч. Духовенства ко збираню даткѡвъ на цѣль такъ благородну и спасительну и поручае ся высылати ти на повысшу адресу.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемишль, дня 14. Вересня 1897.

Ч. 4276.

О потребѣ Священника г. к. для Русинѡвъ въ Канадѣ.

Ч. 62.

Пѡсли завѣдомленя Его Еминенціи Кардинала Ледоховского Префекта св. Собранія къ розширеню вѣры оказуе ся потреба гр. к. Священника для выемигровавшихъ Русинѡвъ находячихъ ся въ Канадѣ (Sanct Albert). Повысше подае ся до вѣдомости Веч. Клирови.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемишль дня 17. Вересня 1897.

Ч. 4095.

Розпорядженє в. ц. к. Министерства справъ внутреннихъ дѣлъ относительно диспенсы отъ голошеня оповѣдей.

Ч. 63.

Выс. ц. к. Намѣстництво переслало сюда пѡдъ днемъ 9. Серпня с. р. Ч. 64, 234 слѣдующе:

„Въ слѣдство рескрипта выс. ц. к. Министерства справъ внутреннихъ зъ дня 15. Липня 1897. Ч. 14906 повѣдомляе ся Высокопреподобну Консисторїю, що корол. угорске Министерство справедливости одозвою зъ дня 6. мая 1897. Ч. 20923. до тогожь ц. к. Министерства справъ внутреннихъ, для усуненя возможныхъ сомнѣ-

ній, звернуло увагу на то, що ведля угорского права суиружеского (§. 113, 27 и 36 угор. арт. зак. XXXI зъ р. 1894) угорскимъ подданымъ, котрѣ хотять за границею вступити въ станъ суируж. въ случаю слабости грозячою близкою смертію одного зъ обоихъ нареченыхъ — такожь не угор. подданымъ — есть дозволеннымъ такожь безъ голошени оновѣдей въ Уграхъ, взглядно такожь безъ удѣленя діспензы ѳтъ голошени оновѣдей, заключити суиружество.

Ц. к. Намѣстництво зауважає, що то якъ ся само розумѣє, въ данѳмъ случаю ходить о улегшенє заключєня суиружєства, котрє то улегшенє угор. право удѣленє угорскимъ подданымъ и що при тѳмъ позѳстають безъ змѣны и мають бути перестерѳганѳ всѣ постановленя права авєстрѳйского що до условїй и формы заключєня суиружєства въ виду авєстрѳйскихъ органѳвъ покликаныхъ до удѣленя сльбу, а въ особеннєности такожь въ случаю блискои смєрти.

Ц. к. Намѣстництво удѣленє заразѳмъ Высокопреподобнѳй Конєнєторїи, одноєитєльно до тутєшного рескрипту зъ дня 2. лїиия 1897. Ч. 49112 надосланѳ на вєтуѳ покликанымъ рескриптомъ в. ц. к. Министерєства справъ внутрєннихъ нѣмецкїй переводѳ розноряджєня корол. угор. Министерєства справєдливѳсти зъ дня 7. сѣчня 1897. Ч. 11 взглядомъ удѣленя діспєнзы ѳтъ голошєня оновѣдей до вѣдомѳсти и завѣдомлєня всѣхъ уридѳвъ парѳхїяльныхъ въ Епархїи.

K. k. Ministerium des Innern. Zl. 14906.

Abschrift

einer Übersetzung der Verordnung des königl. ung. Ministers des Innern dto 7. Jänner 1897. Zl. II über die Dispensation vom Eheaufgebote.

§ 1.

Zur Ertheilung der Dispensation vom Eheaufgebote ist der erste Beamte desjenigen Municipiums zuständig, in dessen Amtssprengel der jur Anordnung des Eheaufgebotes berufene Matrikelführer seinen Amtssitz hat. (Justizministerial-Instruction Zl. 27243/1895 J. M. § 2). Sind zur Dispensation vom Eheaufgebote die ersten Beamten mehreren Municipien zuständig, so haben die Eherwerber freie Wahl zwischen denselben.

Wenn der erste Beamte des Municipiums das Gesuch um Dispensation abweist, können sich die Erwerber um Dispensation an den Minister des Innern wenden.

§ 2.

Beim Ansuchen um Dispensation sind die Geburtszeugnisse beider Eherwerber oder diejenigen Documente, welche die Geburtszeugnisse zu ersetzen geeignet sind, ferner jene Schriften vorzulegen, aus welchen hervorgeht, dass zwischen den Eherwerbern kein Ehehindernis obwaltet. (Justizministerial-Instruction Zl. 27.243/1895 I. M. § 7).

Schriftstücke, welche in einer dem ersten Beamten des Municipiums überhaupt nicht oder nichtgenügend bekannten Sprache verfasst sind, müssen von den Parteien auf eigene Kosten mit beglaubigter ungarischer Übersetzung versehen werden.

Die Gesuche um Dispensation unterliegen laut Gebürentarifpost 34. einer Stempelgebür von 50 Kreuzern per Bogen, die Beilagen aber einer Stempelgebür von 15 Kreuzern per Stück und Bogen.

§. 3.

Dispensation kann nur dann ertheilt werden, wenn die Eheberber in eigener Person mündlich, oder in beglaubigter Urkunde erklären, dass nach ihrem besten Wissen zwischen ihnen kein Ehehindernis obwaltet.

Wird die Erklärung in eigener Person mündlich abgegeben, so ist dieselbe zu Protokoll zu nehmen. Das Protokoll ist laut Gebürentarifpost 79 Punkt c. stempelfrei, wenn jedoch in das Protokoll auch die Bitte um Dispensation aufgenommen wird, so unterliegt das Protokoll laut Gebürentarifpost 52 Punkt A. 1. einer Gesuchs-Stempelgebühr von 50 Kreuzern.

Wird die Erklärung schriftlich abgegeben, müssen die bezüglichen Documente durch einen königl. öffentlichen Notar, königl. Bezirksrichter, Oberstuhlrichter, Bürgermeister, durch die Gemeindevorsteherung oder den staatlichen Matrikenführer beglaubigt sein.

§. 4.

Die Dispensation kann nur im Falle triftiger Billigkeitsgründe ertheilt werden. Ob solche Umstände vorhanden sind, welche die Ertheilung der Dispensation billig erscheinen lassen, ist nach Massgabe des einzelnen Falles zu beurtheilen.

Stehen der Eheschliessung sonstige Hindernisse entgegen, die mittelst Dispensation behoben werden können, z. B. Ehenündigkeit, Blutverwandschaft u. so w. so ist die Dispensation von Aufgebote erst dann zu gewähren, wenn den Eheberbern von diesem sonstigen Hindernisse die Dispensation bereits ertheilt wurde.

§. 5.

Die zur Gewährung der Dispensation berufene Behörde ist berechtigt, sowohl das ganze Aufgebot, als auch dessen einzelne Theile, z. B. die Veröffentlichung des Aufgebotes mittelst Zeitung nachzusehen; sie ist weiters auch berechtigt, die Aufgebotschrift zu verkürzen.

§. 6.

Die Dispensation ist taxfrei und laut Gebürentarifpost 34 stempelfrei.

§. 7.

Die Dispensation hat ausser der Verfügung über die Dispensation, auch die Aufzählung der auf beide Eheberber bezughabenden wesentlichen Daten, sowie die Bemerkung zu enthalten, dass die Dispensation vom Aufgebote die Eheberber vom Nachweise der übrigen gesetzlichen Erfordernisse der Eheschliessung nicht befreit.

Als zweckmässes Muster des Dispensationsdecretes kann folgende Formel benützt werden:

„Dispensation.

Dem (Name des Bräutigams) geboren am
in (Religion) wohnhaft in Be-
schäftigung Sohn des (Vater des Bräutigams) und der (Mutter
des Bräutigams) und der (Name der

Braut) geboren am in
(Religion) wohnhaft in etwaige Beschäftigung.
. Tochter des (Vater der Braut) und der (Mutter der Braut)
. ertheile ich hiemit auf Grund des §. 57 des
Gesetzartikels XXXIII vom Jahre 1894 die Dispensation vom Eheaufgebote.

Diese Dispensation befreit die Eheberber nicht vom Nachweise der übrigen gesetzlichen Erfordernisse der Eheschliessung.“

§. 8.

Wird die Dispensation ertheilt, hat die zur Dispensation berufene Behörde, falls die Eheberber die im Sinne des §. 57 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894 erforderliche Erklärung schriftlich abgegeben haben, die bezügliche Erklärung zurückzubehalten, die übrigen Schriften aber den Parteien auszufolgen. Wird die Dispensation verweigert, erhalten die Eheberber sämtliche Documente zurück.

§. 9.

Wenn um Dispensation vom Aufgebote in Ungarn in Betreff einer solchen Ehe angesucht wird, welche von einem in Ungarn gemeinezuständigen ungarischen Staatsangehörigen (ob Mann oder Weib) in Kroatien, in Slavonien oder im Auslande geschlossen werden soll: ist nach §. 8 der am 12. Februar 1896, Zl. 7870, J. M. erlassenen Verordnung der Minister der Justiz und des Innern vorzugehen und sind auch der Absatz 4 des §. 2, ferner §. 4 dieser zitierten Verordnung entsprechend anzuwenden.

Auf Bitte der Parteien hat der erste Beamte des Municipiums die ertheilte Dispensation sammt allen Schriften mit Ausnahme der im §. 57 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894 erwähnten und im Archive zurückzubehaltenden Erklärung sowie sammt den vorgelegten Werthen, dem königl. ung. Justizminister zu unterbreiten und zwar behufs Ausstellung der im Sinne von §. 59 G. A. XXXIII vom Jahre 1894 darüber auszufolgenden Bescheinigung, das gegen die Ehe nach den Gesetzen Ungarns kein Hindernis obwaltet. Das Gesuch um die Dispensation oder das über die Bitte ausgenommene Protokoll unterliegt auch in diesem Falle nur einer Stempelgebür von 50 Kreuzern, ferner jede Beilage, die ertheilte Dispensation mit inbegriffen, einer Beilagen-Stempelgebür von 15 Kreuzern.

Ausserdem entfält ein Gulden Stempel auf die im Sinne des §. 59 des G. A. XXXIII vom Jahre 1894 auszustellende Bescheinigung. Einem Gesuche aus dem Auslande kann anstatt von Stempelmarken auch deren Geldwerth beigeschlossen werden. Damit den Parteien die Justizministerial-Bescheinigung sammt den übrigen Schriften im Wege der Post nach dem Auslande franco zugestellt werden könne, ist auch das Post-Porto vorzulegen.“

Подаючи се выс. розпорядженъе до вѣдомости Пр. Духовенства поручаеь съ сылкою на тут. оголошенъе зъ дня 2. сериня с. р. Ч. 3617 Вѣстникъ 1897 Ч. X. въ заходячихъ случаяхъ ведля тогожь собѣ поступати.

Отъ Еп. Консисто́ри́и.

Перемышль, дня 9. Вересня 1897.

Ч. 64.

Ч. 3970.

Декретъ о конкордіи.

Зъ powodu частого нарушования предписовъ декрету конкордіи такъ изъ стороны Преч. латиньского, якъ и руского Духовенства, взымае ся поновно съ увагою собѣ еще разъ прочитати тоже декретъ св. Ап. Престола оголошений въ р. 1864 а послѣ дня 10. цвѣтня 1889. Ч. 1502 (Вѣстникъ епарх. зъ р. 1889. Ч. IV) перепечатаный тойже въ сочиненію пок. Епископа Пелеша „Росправа о дух. уряд. стилю“ и приказуе ся стисле выконане взглядныхъ предписовъ декрета. Примѣчае ся, що тут. Пресвѣтлый Ординаріятъ обряда лат. выдавъ подѣбне розпоряджене до своего клира еще дня 6. лютого 1892 Ч. 143/орд.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 22. Вересня 1897.

Ч. 65.

Ч. 4166.

О предкладаню кварт. вытяговъ метрик. угорскихъ подданныхъ.

Высоке ц. к. Намѣстництво удѣлило сюда подъ днемъ 20. Серпня 1897. ч. 72486 слѣдуюче:

„Высоке Министерство справъ внутрѣшнихъ рескриптомъ зъ дня 10 серпня 1897. Ч. 25382 зарядило въ справѣ квартального предкладаня вытяговъ метрическихъ, относячихъ ся до актовъ уродженя, вѣнчаня або смерти подданныхъ угорскихъ, чтобы въ згаданныхъ вытягахъ метрическихъ при мѣсци принадлежности на Угорщинѣ наведенный бувъ після можности комитатъ, въ котромъ тая мѣсцевость лежитъ.

Завѣдомляючи о томъ Высокопрен. Консистерію, ц. к. Намѣстництво мае честь просити о повѣдомлене о томъ подвластній уряды метрической въ цѣли точного застосованя си.“

Тое выс. розпоряджене подае ся Всеч. епархіальному Духовенству до вѣдомости и точного застосованя си въ данныхъ случаяхъ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 15. Жовтня 1897.

Ч. 66.

Ч. 4458.

О вписованю до книгъ метрик. супруж. цивільныхъ заключенныхъ не за границями державы австрійской.

Высоке ц. к. Намѣстництво удѣлило сюда подъ днемъ 11. Вересня 1897. Ч. 75637 слѣдуюче:

„Ц. к. Намѣстництво мае честь подати до вѣдомости слѣдующій рескриптъ Выс. ц. к. Министерства справъ внутрѣшнихъ зъ дня 18. Серпня 1897. ч. 3831 для повѣдомленя подвластныхъ урядовъ парохіальныхъ въ цѣли застосованя ся въ аналогичномъ случаю при послѣдующомъ удѣленю благословеня церковного католикамъ, котры заключили супружество цивільне поза границями державы австрійской.

Abschrift eines Erlasses des k. k. Ministeriums des Innern vom 18. August 1897 Zl. 3831 an die k. k. Statthalterei in Brünn.

Mit Beziehung auf den Bericht vom 29. Jänner 1897 Zl. 3436 betreffend die Matrikulirung der zuerst in Ungarn vor dem Standesamte, dann in Olmütz vor dem Rabbiner geschlossenen Ehe Aron Kohn-Adelheid Lichnowsky, wird der k. k. Statthalterei im Einvernehmen mit dem k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht Nachstehendes eröffnet:

Nachdem nachgewiesener Massen Aron Kohn und Adelheid Lichnowsky am 19. December 1895 in Pressburg für den staatlichen Bereich bereits getraut worden waren, konnte es sich bei dem am 25. December desselben Jahres vor dem Rabbiner in Olmütz vorgenommenen Trauungsakte, lediglich um einen religiösen Akt handeln, welcher in der österreichischen Trauungsmatrik mit fortlaufender Nummer nicht eingetragen werden darf, wie denn auch der für den staatlichen Bereich gültige Trauungsschein nicht von dem israelitischen Matrikenführer in Olmütz, sondern allein von dem königlich-ungarischen Matrikelführer in Pressburg ausgestellt werden kann.

Demnach wird die k. k. Statthalterei angewiesen, in der Trauungsmatrik des israelitischen Matrikenbezirkes in Olmütz bei der Eintragung der in Rede stehenden Ehe die fortlaufende Reihenzahl löschen zu lassen.

In Übrigen obwaltet gegen die Vornahme der religiösen Trauung nach bereits in Ungarn erfolgter standesämtlicher Trauung keinerlei Anstand.

In den Bestätigungen, welche über derartige religiöse Trauungsakte ausgestellt werden, ist jedoch ausdrücklich zu bemerken, wo und wann die standesämtliche Trauung in Ungarn bereits stattgefunden hat.

Für die richtige Abschrift: Wien am 18. August 1897. Der Expedit-Director im k. k. Ministerium des Innern. In Vertretung:

Stumpfoll m. p. k. k. Official.“

Тое выс. розпоряджене подае ся Всч. епархіяльному Духовенству до вѣдомости и точного наблюденія въ даныхъ случаяхъ.

Отъ Еп. Консисто́риіи.

Перемишль, дня 15. Жовтня 1897.

Ч. 68.

Высоке ц. к. Намѣстництво переслало сюда подъ днемъ 24. Сернія 1897. Ч. 71179. слѣдующе:

„Посля рескрипту Выс. ц. к. Министерства сиравъ внутрѣшнихъ зъ дня 4. Сернія 1897. Ч. 23882. замѣчено, що политичнй власти краєви, дуже рѣдко предкладають ц. к. Министерству метрики смерти подданныхъ бельгійскихъ. Такъ отъ р. 1855. до 1897. предложено загаломъ двѣ метрики того рода. Обставина тая навела на здогадъ, що розпоряджене министеріальне зъ дня 5. Червіня 1871.

Ч. 4145.

О предкладано метрику смерти бельгійскихъ подданныхъ.

Ч. 53. В. У. Д. и рескриптъ Выс. Министерства справъ внутрѣшнихъ зъ дня 5. Червня 1871. Ч. 2411. интимованый и удѣленный Высокопреподобной Консистоіи тутешнымъ рескриптомъ зъ дня 22. Червня 1871. Ч. 25695. попали въ забуте. Ц. к. Намѣстництво просить Высокопреподобну Консистоію о пригадане подвластнымъ Ея уридамъ парохіальнымъ постановъ мѣстичихъ ся въ тутешномъ обѣжнику зъ дня 22. Червня 1871. ч. 25695 и поручене имъ тѣ постановы на будущиыть точно наблюдать⁴.

Подаючи се высоке розпоряджене Прч. Духовенству до вѣдомости, приказуе ся тое точно наблюдать въ заходячихъ случаяхъ.

Отъ Еп. Консистоіи.

Перемышль дня 24. Вересня 1897.

Ч. 4552.

Конкурсъ на катихита при народныхъ школахъ въ Заѣщикахъ.

Ч. 69.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Заѣщикахъ зъ дни 11. Вересня 1897. ч. 1044 розписуе конкурсъ на посаду катихита при 5-класовой школѣ мужеской въ Заѣщикахъ съ рѣчною платнею 450 зр. и 10% на помешкане. Убѣгаючи ся о тую посаду дожныи поданы свои внести въ речинци 6-тыжневомъ числячи отъ первого оголошени конкурсу въ дневнику урядовомъ.

Отъ Еп. Консистоіи.

Перемышль дня 29. Вересня 1897.

Ч. 4865.

Конкурсъ на посаду катихита при нар. школ. въ Судовой, Вишни.

Ч. 70.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Мостискахъ розписуе подъ днемъ 5. Жовтня 1897. Ч. 1171 конкурсъ на посаду катихита при 5-класовой школѣ мѣшаной въ Судовой Вишни съ рѣчною платнею 450 зр. и 10% на помешкане. Убѣгаючи ся о тую посаду дожныи свои поданы заосмотреніи потрібными прилогами посредствомъ своей власти внести до реченой ц. к. Рады шк. окр. въ речинци въ дневнику урядовомъ ц. к. Рады шкѣльной краевой означеномъ.

Отъ Еп. Консистоіи.

Перемышль дня, 19. Жовтня 1897.

Ч. 4906.

Конкурсъ на посаду катихита при школахъ выдѣловыхъ въ Перемышли.

Ч. 71.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Перемышли розписуе подъ днемъ 11. Жовтня 1897 Ч. 1502 конкурсъ на посаду катихита при 3-класовой школѣ выдѣ-

ловой мужеской и полученой съ нею 4 клясовой школъ народной въ Перемышли съ рѣчною платою 800 зр. и 80 зр. на помещкане, або на евентуально могучу ся опорожвити посаду катихита при инной школъ народной въ Перемышли съ рѣчною платнею 700 зр. и 70 зр. на помещкане. Убѣгаючѣ ся о тую посаду довжнѣ свои поданя посредствомъ своен власти внести до реченой ц. к. Рады шк. окр въ речинци 6 тыждней числичи бѣтъ дня першого оголошени сего конкурсу въ „Дневнику урядовѣмъ“ ц. к. Рады школьной краевой.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 20. Жовтня 1897.

Ч. 72.

Высока ц. к. краєва Дирекція Скарбу въ Львовѣ удѣлила сюда цѣль днемъ 14. Вересня 1897. Ч. 82588 слѣдующе:

„Das hohe k. k. Finanz-Ministerium hat mit dem Erlasse vom 7. August 1896 Zl. 13342 anher eröfnet, dass die Verzeichnisse der Familienmitglieder, welche von Pfarrämtern für Auswanderer nach Amerika ausgestellt werden, falls dieselben weder eine Beziehung auf die Matrikalbücher, noch genaue Daten über die Geburts-Tauf-Trauungs oder Sterbefälle enthalten, unter die Bestimmung der T. P. 73 oder 95 G. nicht subsumirt werden können.

Dieselben unterliegen vielmehr der in der T. P. 116 a bb. GG. festgesetzten fixen Gebühr pr. 50 kr. von einem jeden Bogen.

Hievon beehrt man sich das hochwürdige Consistorium mit der Einladung in Kenntniss zu setzen, die unterstehenden Pfarrämter entsprechend zu befehlen“.

Тое Высоке розпоряджене подає ся до вѣдомости Всеч. енарх. Духовенству для точного застосованя ся въ даныхъ случаяхъ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 20. Жовтня 1897.

Ч. 73.

Дня 3 и 4 Листопада 1897 бѣтуде ся испыть квалификаційный на катихитѣвъ при школахъ народныхъ и выдѣловыхъ, до которого священники и слушатели четвертого року св. Богословія приступити могутъ.

Предметы испыта суть тѣхъ, котры въ реченыхъ школахъ выкладають ся а именно: библіява исторія, догматика и моральна въ объемѣ катихизма, литургика, короткій поглядъ на исторію церковну и катихитика.

Ч. 4758.

О оспемпльованю выказѣть фамилийныхъ издаваныхъ переселенцямъ до Америки.

Ч. 4882.

О испыть кваликаційномъ на катихитѣвъ до школъ народныхъ и выдѣловыхъ.

Кандидаты намѣряючі до того испыта приступити, мають свої прошеня до дня 29. Жовтня с. р. Еп. Ординаріатови предложити.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 19 Жовтня 1897.

ХРОНИКА.

Съ речинцемъ убѣгательства до дня 1. Сѣчня 1898 выставяють ся на конкурсъ слѣдуючі парохіи:

- Ч. 4881. Волчухи дек. Судововишенського, право патрона почиває.
- Ч. 3872. Днѣстрикъ дубовый дек. Жукотынського, право патрона почиває.
- Ч. 4991. Торки дек. Перемыско-Загородского, наданя приватного.

Въ пропозицію принятї:

- Ч. 3852. На парохію Дальова дек. Ясинского: 1. Хомицкій Володимиръ, 2. Венгриновичъ Емилианъ, 3. Заремба Іосифъ.
- Ч. 3853. На парохію Трѣйца дек. Добромильского: 1. Бѣржинскій Антовій, 2. Голянякъ Іоаннъ, 3. Сапрунъ Михаилъ, 4. Солтыкевичъ Орестъ, 5. Гвиндевичъ Волод. 6. Мисикъ Вас., 7. Кузьмакъ Михаилъ, 8. Титаръ Іоаннъ, 9. Савойка Теодоръ, 10. Гермакъ Казимиръ, 11. Калужняцкій Левъ.
- Ч. 3858. На парохію Михалевици дек. Комарнинського: О. Скроцкій Михаилъ.
- Ч. 3863. На парохію Дрогомышль дек. Яворѣвского: 1. Подлускій Іосифъ, 2. Сѣлецкій Іоаннъ, 3. Жукъ Георгій, 4. Шемелякъ Леонидъ, 5. Гвиндевичъ Волод., 6. Гукевичъ Волод. 7. Заремба Іосифъ, 8. Клицикевичъ Савинъ, 9. Панпъ Орестъ, 10. Виковичъ Алексей, 11. Осѣдачъ Николай, 12. Ольшанскій Іоаннъ.
- Ч. 3865. На парохію Войкова дек. Мушинського: Мохнацкій Игнатій.
- Ч. 3864. На парохію Крыница дек. Мушинського: 1. Гнатышакъ Гавріилъ, 2. Ладживинскій Михаилъ, 3. Карнякъ Теодоръ; въ списѣ: 1. Химинскій Теофилъ, 2. Полошиневичъ Юліанъ, 3. Крыницкій Маркиллъ, 4. Ольховый Волод. 5. Бѣрецкій Іоаннъ, 6. Константиновичъ Юстинъ, 7. Савицкій Андрей, 8. Мерена Теодоръ, 9. Созанскій Владиславъ, 10. Волошиневичъ Николай, 11. Руссиякъ Іоаннъ, 12. Лысякъ Волод., 13. Волосьянскій Іоаннъ, 14. Кульматыцкій Юліанъ, 15. Метеля Северинъ.
- Ч. 3866. На парохію Пискоровичи дек. Ярославского: 1. Мерена Теодоръ, 2. Насальскій Волод., 3. Стецишинъ Алексей, 4. Яцевъ Антоній, 5. Ленчикъ Іосифъ, 6. Солтыкевичъ Орестъ, 7. Лебедовичъ Алексей, 8. Титаръ Іоаннъ, 9. Перчинскій Петро, 10. Савойка Теодоръ, 11. Брылинскій Іоаннъ, 12. Грицикъ Григорій, 13. Юрчакевичъ Михаилъ, 14. Ольшанскій Михаилъ.
- Ч. 3859. На парохію Крамина дек. Дуклянського: 1. Сѣлецкій Алек. 2. Кисѣльовскій Филимонъ, 3. Давидовичъ Брониславъ, 4. Дуркотъ Волод., 5. Лискевичъ Іоаннъ, 6. Юрчакевичъ Михаилъ.

- Ч. 3871. На парохію Рыхвалдъ дек. Бѣцкаго: 1. Дуркотъ Іоаннъ, 2. Дуркотъ Волод., 3. Лисикевичъ Іоаннъ.
- Ч. 3868. На парохію Бятятычи дек. Жовківскаго: 1. Каламунецкій Ілія, 2. Дуткевичъ Сімеонъ, 3. Мацускій Левъ, 4. Насальскій Волод., 5. Жарскій Михайль, 6. Брунець Алексѣй, 7. Виницкій Корнилій, 8. Бачинскій Волод., 9. Сорокевичъ Іоаннъ, 10. Солтыкевичъ Орестъ, 11. Заремба Іосифъ, 12. Матвіясъ Іоаннъ, 13. Фолисъ Ант., 14. Чеховичъ Володимиръ.
- Ч. 3867. На парохію Шандровець дек. Затварницкаго: Перчинскій Петръ.
- Ч. 3870. На парохію Старемѣсто дек. Старосамборскаго: I. Турчмановичъ Теофілъ II. Ясеницкій Кирилявъ, III. Грицикевичъ Кон. въ списѣ: 1. Хоминскій Теоф. 2. Хлопецкій Едв. 3. Кушнѣръ Едв. 4. Дашкевичъ Іоаннъ, 5. Яворскій Кор. 6. Савицкій Андрей, 7. Роставецкій Адольфъ, 8. Венгрияновичъ Антоній, 9. Куновскій Іер. 10. Жарскій Михайль, 11. Охничъ Василій, 12. Голіанъ Іоаннъ, 13. Весоловскій Антоній, 14. Маковей Ілія.
- Ч. 4660. На парохію Хлѣвчаны дек. Угнівскаго: 1. Ільницькій Генрикъ, 2. Ольховый Волод. 3. Петрикъ Іоаннъ, 4. Мазикевичъ Викторъ, 5. Сиротинскій Іоаннъ. 6. Левицкій Волод. 7. Куцевъ Алексѣй, 8. Мацускій Левъ, 9. Гумецкій Корвилій, 10. Литыньскій Миронъ. 11. Брунецъ Алексѣй, 12. Гумецкій Юліанъ.
- Ч. 4725. На парохію Дорогошівъ великій дек. Куликівскаго: 1. Левицкій Волод., Насальскій Волод., 3. Жарскій Михайль, 4. Ленкій Даніилъ, 5. Виницкій Корнилій, 6. Книжянскій Петръ 7. Мусѣй Теофілъ 8. Габлинскій Петръ. 9. Заремба Іосифъ, 10. Бованко Атаназій, 11. Мацоракъ Север., 12. Федевъ Іоаннъ.

Отличія крылошаньскіи получили :

- Ч. 4011. Прч. О. Кульматыцкій Софроній парохъ въ Дахновѣ.
- Ч. 4191. " " Рудавскій Кирилъ парохъ въ Бровици.
- Ч. 3982. " " Коштыянскій Силвестеръ парохъ въ Сушиці великій.
- Ч. 4061. " " Мацѣвичъ Іоаннъ парохъ въ Воютычахъ.
- Ч. 4544. " " Николаевичъ Михайль дек. Сокальскій и парохъ въ Скоморохахъ.

Именованя :

- Ч. 432/орд. Пр. О. Менциньскій Емилианъ бувшій Сотрудникъ катедральный им. пом. референтомъ Еп. Консистоіи.
- Ч. 4578. О. Менциньскій Емилианъ — префектомъ студій при тут. епарх. Сѣмевици.
- Ч. 4430. О. Червецкій Василій, деканъ и парохъ въ Сѣльци белзкомъ — I. орд. шкѣль. комисаремъ и Прч. О. Теодоръ Карнякъ парохъ въ Белзѣ, II. орд. шкѣль. комисаремъ до надзору науки религіи въ народныхъ школахъ деканата Белскаго.

- Ч. 4543. О. Микотасевичъ Михаилъ дотеперѣшній завѣдатель деканата Сокальского — дѣйствительнымъ деканомъ.
Ч. 4615. О. Матковскій Михаилъ, завѣд. деканата Горожаньского — орд. школьнымъ комисаремъ для тогожъ деканата.
Ч. 4803. О. Сѣлецкій Кирилъ парохъ въ Жужели — м. деканомъ Белскимъ.

Новооставлені пресвитеры получили слѣдующі посады:

- Ч. 4450. О. Крайчикъ Емилианъ, завѣдательство въ Волчухахъ дек. Судововишеньского.
Ч. 4472. „ Кульчицкій Евгенийъ, завѣдатель. въ Годыняхъ дек. Мостиского.
Ч. 4448. „ Кункевичъ Василій, сопом. прив. въ Тарнавицѣ дек. Яслиского.
Ч. 4524. „ Бенцънъ Андрей сотруд въ Лежайску дек. Канчуцкого.
Ч. 4549. „ Валюхъ Іоаннъ сопом. въ Кунинѣ дек. Жовковського.
Ч. 4588. „ Лициникъ Василій сотруд. въ Мостахъ вел. дек. Угнѣвского.
Ч. 4563. „ Попель Михаилъ, сотруд. въ Крышинѣ дек. Мушиньского.
Ч. 4576. „ Карановичъ Іосифъ, сопом. управляюче при пароху въ Скварявѣ нов. дек. Жовковського.

Презенты получили.

- Ч. 3857. О. Крайчикъ Ілія, на парохію Будиниъ дек. Белского.
Ч. 3855. О. Федевъ Константинъ, на парохію Шумячъ дек. Высочаньского.
Ч. 3869. О. Гоцкій Брониславъ, на парохію Острѣвъ дек. Ярославского.
Ч. 4691. О. Осѣдачъ Николай, на Дрогомысль дек. Яворѣвского.

Каноничну институтію получили:

- Ч. 4474. О. Константиновичъ Емилианъ, на парохію Сянокъ дек. Сяноцкого.
Ч. 4603. О. Литошиньскій Теофилъ на парохію Ольшаниця дек. Яворѣвского.
Ч. 4892. О. Кмицикевичъ Савинъ, на парохію Боберка дек. Затварницкого.

Сотрудництва получили:

- Ч. 4399. О. Чабанъ Назарій, при катедр. Храмѣ въ Перемышли.
Ч. 4471. О. Максимовичъ Іосифъ, въ Самборѣ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемысль, дня 20. Жовтня 1897.

Константинъ,
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХИИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 23. Листопада.

Ч. XII.

Ч. 74.

685/орд.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI
LEONIS
DIVINA PROVIDENTIA
P A P A E XIII.
CONSTITUTIO APOSTOLICA
DE PROHIBITIONE ET CENSURA LIBRORUM.

Конституція Апо-
столика св. Отца
Льва Папы XIII, о
заказѣ и цензурѣ
книгъ.

LEO EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Officiorum ac munerum, quae diligentissime sanctissimeque servari in hoc apostolico fastigio oportet, hoc caput atque haec summa est, assidue vigilare atque omni ope contendere, ut integritas fidei morumque, christianorum ne quid detrimenti capiat. Idque, si unquam alias, maxime est necessarium hoc tempore, cum, effrenatis licentia ingenii ac moribus, omnis fere doctrina, quam servator hominum Iesus Christus tuendam Ecclesiae suae ad salutem generis humani permisit, in quotidianum vocatur certamen atque discrimen. Quo in certamine variae profecto atque innumerabiles sunt inimicorum calliditates artesque nocendi: sed cum primis est plena periculorum intemperantia scribendi, disseminandique in vulgus quae prave scripta sunt. Nihil enim cogitari potest perniciosius ad inquinandos animos percontemptum religionis perque illecebras multas peccandi. Quamobrem tanti metuens mali, et incolumitatis fidei ac morum custos et vindex Ecclesia, maturime in-

tellexit, remedia contra eiusmodi pestem esse sumenda: ob eamque rem id perpetuo studuit, ut homines, quoad in se esset, pravorum librorum lectione, hoc est pessimo veneno, prohiberet. Vehemens hac in re studium beati Pauli viderunt proxima originibus tempora: similique ratione perspexit sanctorum Patrum vigilantiam, iussa episcoporum, Conciliorum decreta, omnis consequens aetas.

Praecipue vero monumenta litterarum testantur, quanta cura diligentiaque in eo evigilaverint romani Pontifices, ne haereticorum scripta, malo publico, impune serperent. Plena est exemplorum vetustas. Anastasius I scripta Origenis perniciosiora, Innocentius I Pelagii, Leo magnus Manichaeorum opera omnia, gravi edicto damnare. Cognitae eadem de re sunt litterae decretales de recipiendis et non recipiendis libris, quas Gelasius opportune dedit. Similiter, decursu aetatum, Monotheletarum, Abaelardi, Marsilii Patavini, Wicleffi et Hussii pestilentes libros, sententia apostolicae Sedis confixit.

Saeculo autem decimo quinto, comperta arte nova libraria, non modo in prave scripta animadversum est, quae lucem aspexissent, sed etiam ne qua eius generis posthac ederentur, caveri coeptum. Atque hanc providentiam non levis aliqua saussa, sed omnino tutela honestatis ac salutis publicae per illud tempus postulabat: propterea quod artem per se optimam, maximarum utilitatum parentem, christianae genitum humanitati propagandae natam, in instrumentum ingens ruinarum nimis multi celeriter deflexerant. Magnum prave scriptorum malum, ipsa vulgandi celeritate maius erat ac velocius effectum. Itaque saluberrimo consilio cum Alexander VI., tum Leo X decessores Nostri, certas tulere leges, utique congruentes iis temporibus ac moribus, quae officinatores librariorum in officio continerent.

Mox graviore exorto turbine, multo vigilantius ac fortius oportuit malarum haereseon prohibere contagia. Idcirco idem Leo X, posteaque Clemens VII gravissime sanxerunt, ne cui legere, neu retinere, Lutheri libros fas esset. Cum vero pro illius aevi infelicitate crevisset praeter modum atque in omnes partes pervasisset perniciosorum librorum impura colluvies, ampliore ac praesentiore remedio opus esse videbatur. Quod quidem remedium opportune primus adhibuit Paulus IV decessor Noster, videlicet elencho proposito scriptorum et librorum, a quorum usu cavere fideles oporteret. Non ita multo post Tridentinae Synodi Patres gliscentem scribendi legendique licentiam novo consilio coercendam curaverunt. Eorum quippe voluntate iussuque lecti ad id praesules et theologi non solum augendo perpoliendoque Indici, quem Paulus IV ediderat, dedere operam, sed Regulas etiam conscripsere, in editione, lectione, usuque librorum servandas: quibus Regulis Pius IV apostolicae auctoritatis robur adiecit.

Verum salutis publicae ratio, quae Regulas Tridentinas initio genuerat, novari aliquid in eis, labentibus aetatibus, eadem iussit. Quamobrem romani Pontifices nominatimque Clemens VIII, Alexander VII, Benedictus XIV, gnari temporum et memores prudentiae, plura decrevere, quae ad eas explicandas atque accomodandas temporum valuerunt.

Quae res praeclare confirmant, praecipuas romanorum Pontificum curas in eo fuisse perpetuo positas, ut opinionum errores morumque corruptelam, geminam hanc civitatum labem ac ruinam, pravis libris gigni ac disseminari solitam, a civili hominum societate defenderent. Neque fructus fefellit operam, quam diu in rebus publicis administrandis rationi imperandi ac prohibendi lex aeterna praefuit, rectoresque civitatum cum potestate sacra in unum consensere.

Quae postea consecuta sunt, nemo nescit. Videlicet cum adiuncta rerum atque hominum sensim mutavisset dies, fecit id Ecclesia prudenter more suo, quod, perspecta natura temporum, magis expedire atque utile esse hominum saluti videretur. Plures Regularum Indicis praescriptiones, quae excidisse oportunitate pristina videbantur, vel decreto ipsa sustulit, vel more usuque alicubi invalescente antiquari benigne simul ac provide sivit. Recentiore memoria, datis ad Archiepiscopus Episcoposque e principatu pontificio litteris, Pius IX Regulam X magna ex parte mitigavit. Praeterea, propinquo iam Concilio magno Vaticano, doctis viris, ad argumenta paranda delectis, id negotium dedit, ut expenderent atque aestimarent Regulas Indicis universas, iudiciumque ferent, quid de iis facto opus esset. Illi commutandas, consentientibus sententiis, iudicavere. Idem se et sentire et petere a Concilio plurimi ex Patribus aperte profitebantur. Episcoporum Galiae extant hac de re litterae, quarum sententia est, necesse esse et sine cunctatione faciendum, ut illae Regulae et universa res Indicis novo prorsus modo nostrae actati melius attemperato et observatu faciliiori instaurarentur. Idem eo tempore iudicium fuit Episcoporum Germaniae, plane petentium, ut Regulae Indicis... recenti revisioni et redactioni submittantur. Quibus Episcopi concinunt ex Italia aliisque e regionibus complures.

Qui quidem omnes, si temporum, si institutorum civitum, si morum popularium habeatur ratio, sane aequa postalant et cum materna Ecclesiae sanctae caritate convenientia. Etenim in tam celeri ingeniorum cursu, nullus est scientiarum campus, in quo non litterae licentius excurant: inde pestilentissimorum librorum quotidiana colluvies. Quod vero gravius est, in tam grandi malo non modo connivent, sed magnam licentiam dant leges publicae. Hinc ex una parte, suspensi religione animi plurimorum: ex altera, quilibet legendi impunita copia.

Hisce igitur incommodis medendum rati, duo facienda duximus, ex quibus norma agendi in hoc genere certa et perspicua omnibus suppetat. Videlicet librorum improbatae lectionis diligentissime recognosci Indicem; subinde, maturum cum fuerit, ita recognitum vulgari iussimus. Praeterea ad ipsas Regulas mentem adiecimus, easque decrevimus, incolumi earum natura, officere aliquanto molliores, ita plane ut iis obtemperare, dummodo quis ingenio malo non sit, grave arduumque esse non possit. In quo non modo exempla sequimur decessorum Nostrorum sed maternum Ecclesiae studium imitamur; quae quidem nihil tam expetit, quam se impertire benignam, sanandosque ex se natos ita semper curavit, curat, ut eorum infirmitati amanter studioseque parcat.

Itaque matura deliberatione, adhibitisque S. R. E. Cardinalibus e sacro Consilio libris notandis, edere *Decreta Generalia* statuimus, quae infra scripta unaque cum hac Constitutione coniuncta sunt: quibus idem sacrum Consilium post hac utatur unice, quibusque catholici homines toto orbe religiose pareant. Ea vim legis habere sola volumus, abrogatis *Regulis* sacrosanctae Tridentinae synodi iussu editis, *Observationibus*, *Instructione*, *Decretis*, *Monitis*, et quovis alio decessorum Nostrorum hac de re statutu iussuque, una excepta Constitutione *Benedicti XIV Sollicita et provida*, quam, sicut adhuc viguit, ita in posterum vigere integram volumus.

DECRETA GENERALIA

DE PROHIBITIONE ET CENSURA LIBRORUM

TITULUS I.

DE PROHIBITIONE LIBRORUM.

CAPUT I.

De prohibitis apostatarum, haereticorum, schismaticorum, aliorumque scriptorum libris.

1. Libri omnes, quos ante annum MDC aut Summi Pontifices, aut Concilia oecumenica damnarunt, et qui in novo Indice non recensentur, eodem modo damnati habeantur sicut olim damnati fuerunt: iis exceptis, qui per haec Decreta Generalia permittuntur.

2. Libri apostatarum, haereticorum, schismaticorum et quorumcumque scriptorum haeresim vel schisma propugnantes, aut ipsa religionis fundamenta utcumque evertentes, omnino prohibentur.

3. Item prohibentur acatholicorum libri, qui ex professo de religione tractant, nisi constet nihil in eis contra fidem catholicam contineri.

4. Libri eorundem auctorum, qui ex professo de religione non tractant, sed obiter tantum fidei veritates attingunt, iure ecclesiastico prohibiti non habeantur, donec speciali decreto proscripti haud fuerint.

CAPUT II.

De Editionibus textus originalis et versionum non vulgarium Sacrae Scripturae.

5. Editiones textus originalis et antiquarum versionum catholicarum Sacrae Scripturae, etiam Ecclesiae Orientalis, ab acatholicis quibuscumque publicatae, etsi fideliter et integre editae appareant, iis dumtaxat, qui studiis theologicis vel biblicis dant operam, dummodo tamen non impugnentur in prolegomenis aut adnotationibus catholicae fidei dogmata, permittuntur.

6. Eadem ratione, et sub iisdem conditionibus, permittuntur aliae versiones Sacrorum Bibliorum sive latina, sive alia lingua non vulgari ab acatholicis editae.

CAPUT III.

De Versionibus vernaculis Sacrae Scripturae.

7. Cum experimento manifestum sit, si Sacra Biblia vulgari lingua passim sine discrimine permittantur, plus inde, ob hominum temeritatem, detrimenti, quam utilitatis oriri; Versiones omnes in lingua vernacula, etiam a viris catholicis confectae, omnino prohibentur, nisi fuerint ab Apostolica Sede approbatae, aut editae sub vigilantia Episcoporum cum adnotationibus desumptis ex Sanctis Ecclesiae Patribus atque ex doctis catholicisque scriptoribus.

8. Interdicuntur versiones omnes Sacrorum Bibliorum, quavis vulgari lingua ab acatholicis quibuscumque confectae, atque illae praesertim, quae per Societates Biblicas, a Romanis Pontificibus non semel damnatas, divulgantur, cum in iis saluberrime Ecclesiae leges de divinis libris edendis funditus posthabeantur.

Hae nihilominus versiones iis, qui studiis theologicis vel biblicis dant operam, permittuntur: iis servatis, quae supra (n. 5) statuta sunt.

CAPUT IV.

De Libris obscenis.

9. Libri, qui res lascivas seu obscenas ex professo tractant, narrant, aut docent, cum non solum fidei, sed et morum, qui huiusmodi librorum lectione facile corrumpi solent, ratio habenda sit, omnino prohibentur.

10. Libri auctorum sive antiquorum, sive recentiorum, quos classicos vocant, si hac ipsa turpitudinis labe infecti sunt, propter sermonis elegantiam et proprietatem, iis tantum permittuntur, quos officii aut magisterii ratio excusat: nulla tamen ratione pueris vel adolescentibus, nisi solerti cura expurgati, tradendi aut praelegendi erunt.

CAPUT V.

De quibusdam specialis argumenti libris.

11. Damnatur libri, in quibus Deo, aut Beatae Virgini Mariae, vel Sanctis, aut Catholicae Ecclesiae eiusque Cultui, vel Sacramentis, aut Apostolicae Sedi detrahitur. Eidem reprobationis iudicio subiacent ea opera, in quibus inspirationis Sacrae Scripturae conceptus pervertitur, aut eius extensio nimis coarctatur. Prohibentur quoque libri, qui data opera Ecclesiasticam Hierarchiam, aut statum clericalem vel religiosum probris afficiunt.

12. Nefas esto libros edere, legere aut retinere in quibus sortilegia, divinatio, magia, evocatio spirituum, aliaeque huius generis superstitiones docentur, vel commendantur.

13. Libri aut scripta, quae narrant novas apparitiones, revelationes, visiones, prophetias, miracula, vel quae novas inducunt devotiones, etiam sub praetextu quod sint privatae, si publicentur absque legitima Superiorum Ecclesiae licentia, proscribuntur.

14. Prohibentur pariter libri, qui duellum, suicidium, vel divortium licita statuunt, qui de sectis massonicis, vel aliis eiusdem generis societatibus agunt, easque utiles et non perniciosas Ecclesiae, et civili societati esse contendunt, et qui errores ab Apostolica Sede proscriptos tuentur.

CAPUT VI.

De Sacris Imaginibus et Indulgentiis

15. Imagines quomodocumque impressae Domini Nostri Iesu Christi, Beatae Mariae Virginis, Angelorum atque Sanctorum, vel aliorum Servorum Dei

ab Ecclesiae sensu et decretis difformes, omnino vetantur. Novae vero, sive preces habeant adnexas, sive absque illis edantur, sine Ecclesiasticae potestatis licentia non publicentur.

16. Universis interdicitur indulgentias apocryphas, et a Sancta Sede Apostolica proscriptas vel revocatas quomodocumque divulgare. Quae divulgatae iam fuerint, de manibus fidelium auferantur.

17. Indulgentiarum libri omnes, summaria, libelli, folia etc., in quibus earum concessionem continentur, non publicentur absque competentis auctoritatis licentia.

CAPUT VII.

De libris liturgicis et precatoriis.

18. In authenticis editionibus Missalis, Breviarii, Ritualis, Caeremonialis Episcoporum, Pontificalis romani, aliorumque librorum liturgicorum a Sancta Sede Apostolica approbatorum, nemo quidquam in mutare praesumat: si secus factum fuerit, hae novae editiones prohibentur.

19. Litaniae omnes, praeter antiquissimas et communes, quae in Breviariis, Missalibus, Pontificalibus ac Ritualibus continentur, et praeter Litanias de Beata Virgine, quae in sacra Aede Lauretana decantari solent, et litanias Sanctissimi Nominis Iesu iam a Sancta Sede approbatas, non edantur sine revisione et approbatione Ordinarii.

20. Libros, aut libellos precum, devotionis, vel doctrinae institutionisque religiosae, moralis, asceticae, mysticae, aliosque huiusmodi, quamvis ad fovendam populi christiani pietatem conducere videantur, nemo praeter legitima auctoritatis licentiam publicet: secus prohibiti habeantur.

CAPUT VIII.

De Diariis, foliis et libellis periodicis.

21. Diaria, folia et libelli periodici, qui religionem aut bonos mores data opera impetunt, non solum naturali, sed etiam ecclesiastico iure proscripti habeantur.

Curent autem Ordinarii, ubi opus sit, de huiusmodi lectionis periculo et damno fideles opportune monere.

22. Nemo e catholicis, praesertim e viris ecclesiasticis, in huiusmodi diariis, vel foliis, vel libellis periodicis, quidquam, nisi suadente iusta et rationabili causa, publicet.

CAPUT IX.

De facultate legendi et retinendi libros prohibitos.

23. Libros sive specialibus, sive hisce Generalibus Decretis proscriptos, si tantum legere et retinere poterunt, qui a Sede Apostolica, aut ab illis, quibus vires suas delegavit, opportunas fuerint consecuti facultates.

24. Concedendis licentiis legendi et retinendi libros quoscumque prohibitos Romani Pontifices Sacram Indicis Congregationem praeposuerunt. Eadem nihilo-

minus potestate gaudent, tum Suprema Sancti Officii Congregatio, tum Sacra Congregatio de Propaganda Fide pro regionibus suo regimini subiectis. Pro Urbe tantum, haec facultas competit etiam Sacri Pallatii Apostolici Magistro.

25. Episcopi alique Praelati iurisdictione quasi episcopali polentes, pro singularibus libris, atque in casibus tantum urgentibus, licentiam concedere valeant. Quod si iidem generalem a Sede Apostolica impetraverint facultatem, ut fidelibus libros proscriptos legendi retinendique licentiam impertiri valeant, eam nonnisi cum delectu et ex iusta et rationabili causa concedant.

26. Omnes qui facultatem apostolicam consecuti sunt legendi et retinendi libros prohibitos, nequeunt ideo legere et retinere libros quoslibet, aut ephemerides ab Ordinariis locorum proscriptas, nisi eis in apostolico indulto expressa facta fuerit potestas legendi et retinendi libros a quibuscumque damnatos. Meminerint insuper qui licentiam legendi libros prohibitos obtinuerunt, gravi se praecepto teneri huiusmodi libros ita custodire, ut ad aliorum manus non perveniant.

CAPUT X.

De denunciatione pravorum librorum.

27. Quamvis catholicorum omnium sit, maxime eorum, qui doctrina praevalent, perniciosos libros Episcopis, aut Apostolicae Sedi denunciare; id tamen speciali titulo pertinet ad Nuntios, Delegatos Apostolicos, locorum Ordinarios, atque Rectores Universitatum doctrinae laude florentium.

28. Expedit ut in pravorum librorum denunciatione non solum libri titulus indicetur, sed etiam, quoad fieri potest, causae exponantur ob quas liber censura dignus existimatur. Iis autem ad quos denunciatio defertur, sanctum erit, denunciantium nomina secreta servare.

29. Ordinarii, etiam tamquam Delegati Sedis Apostolicae, libros, aliaque scripta noxia in sua Dioecesi edita vel diffusa proscribere, et e manibus fidelium auferre studeant. Ad Apostolicum iudicium ea deferant opera vel scripta, quae subtilius examen exigunt, vel in quibus ad salutarem effectum consequendum, supremae auctoritatis sententia requiri videatur.

TITULUS II.

DE CENSURA LIBRORUM.

CAPUT I.

De Praelatis librorum censurae praepositis.

30. Penes quos potestas sit sacrorum bibliorum editiones et versiones adprobare vel permittere ex iis liquet, quae supra (n.º 7) statuta sunt.

31. Libros ab Apostolica Sede proscriptos nemo audeat iterum in lucem edere: quod si ex gravi et rationabili causa, singularis aliqua exceptio hac in re admittenda videatur, id nunquam fiet, nisi obtenda prius sacrae Indicis Congregationis licentia, servatisque conditionibus ab ea praescriptis.

32. Quae ad causas Beatificationum et Canonizationum Servorum Dei utcumque pertinent, absque beneplacito Congregationis Sacris Ritibus tuendis praepositae publicari nequeunt.

33. Idem dicendum de Collectionibus Decretorum singularum Romanarum Congregationum: hac nimirum Collectiones edi nequeant, nisi obtenta prius licentia, et servatis conditionibus a moderatoribus uniuscuiusque Congregationis praescriptis.

34. Vicarii et Missionarii Apostolici Decreta sacrae Congregationis Propagandae Fidei praepositae de libris edendis fideliter servent.

35. Approbatio librorum, quorum censura praesentium Decretorum vi Apostolicae Sedi vel Romanis Congregationibus non reservatur, pertinet ad Ordinarium loci in quo publici iuris sunt.

36. Regulares, praeter Episcopi licentiam, meminerint teneri se, sacri Concilii Tridentini decreto, operis in lucem edendi facultatem a Praelato, cui subiacent, obtinere. Utraque autem concessio in principio vel in fine operis imprimatur.

37. Si Auctor Romae degens librum non in Urbe, sed alibi imprimere velit, praeter approbationem Cardinalis Urbis Vicarii et Magistri Sacri Palatii Apostolici, alia non requiritur.

CAPUT II.

De censorum officio in praevio librorum examine.

38. Curent Episcopi, quorum muneris est facultatem libros imprimendi concedere, ut eis examinandis spectatae pietatis et doctrinae viros adhibeant, de quorum fide et integritate sibi polliceri queant, nihil eos gratiae duros, nihil odio, sed omni humano affectu posthabito. Dei dumtaxat gloriam spectaturos et fidelis populi utilitatem.

39. De variis opinionibus atque sententiis (iuxta Benedicti XIV praeceptum) animo a praepiudiciis omnibus vacuo, iudicandum sibi esse censores sciant. Itaque nationis, familiae scholae, instituti affectum excutiant, studia partium seponant. Ecclesiae sanctae dogmata, et communem Catholicorum doctrinam, quae Conciliorum generalium decretis, Romanorum Pontificum Constitutionibus, atque Doctorum consensu continentur, unice prae oculis habeant.

40. Absoluto examine, si nihil publicationi libri obstare videbitur, Ordinarius, in scriptis et omnino gratis, illius publicandi licentiam, in principio vel in fine operis imprimendam, auctori concedat.

CAPUT III.

De libris praeviae censurae subiiciendis.

41. Omnes fideles tenentur praeviae censurae ecclesiasticae eos saltem subiacere libros, qui divinas Scripturas, Sacram Theologiam, Historiam ecclesiasticam, Ius Canonicum, Theologiam naturalem, Ethicam, aliasve huiusmodi religiosas aut morales disciplinas respiciunt, ac generaliter scripta omnia, in quibus religionis et morum honestatis specialiter intersit.

42. Viri e clero seculari ne libros quidem, qui de artibus scientiisque

mere naturalibus tractant, inconsultis suis Ordinariis publicent, ut obsequentis animi erga illos exemplum praebeant.

Iidem prohibentur quominus, absque praevia Ordinariorum venia, diaria vel folia periodica moderanda suscipiant.

CAPUT IV.

De Typographis et Editoribus librorum.

43. Nullus liber censurae ecclesiasticae subiectus excudatur, nisi in principio nomen et cognomen tum auctoris, tum editoris praeferat, locum insuper et annum impressionis atque editionis. Quod si aliquo in casu, iustas ob causas, nomen auctoris tacendum videatur, id permittendi penes Ordinarium potestas sit.

44. Noverint Typographi et Editores librorum novas eiusdem operis approbati editiones, novam approbationem exigere, hanc insuper textui originali tributam, eius in aliud idioma versioni non suffragari.

45. Libri ab Apostolica Sede damnati, ubique gentium prohibiti censeantur, et in quodcumque vertantur idioma.

46. Quicumque librorum venditores, praecipue qui catholico nomine gloriantur, libros de obscenis ex professo tractantes neque vendant, neque commendent, neque retineant: ceteros prohibitos venales non habeant, nisi a Sacra Indicis Congregatione veniam per Ordinarium impetraverint, nec cuiquam vendant nisi prudenter existimare possint, ab emptore legitime peti.

CAPUT V.

De poenis in Decretorum Generalium transgressores statuis.

47. Omnes et singuli scienter legentes, sine auctoritate Sedis Apostolicae, libros apostatarum et haeticorum haeresim propugnantes, nec non libros cuiusvis auctoris per Apostolicas Literas nominatim prohibitos, eosdemque libros retinentes imprimentes et quomodolibet defendentes, excommunicationem ipso facto incurrunt, Romano Pontifici speciali modo reservatam.

48. Qui sine Ordinarii approbatione Sacrarum Scripturarum libros, vel earundem adnotationes vel commentarios imprimunt, aut imprimi faciunt, incidunt ipso facto in excommunicationem nemini reservatam.

49. Qui vero cetera transgressi fuerint, quae his Decretis Generalibus praecipuntur, pro diversa reatus gravitate serio ab Episcopo moneantur; et, si opportunum videbitur, canonicis etiam poenis coerceantur.

Praesentes vero litteras et quaecumque in ipsis habentur nullo unquam tempore de subreptionis aut obreptionis sive intentionis Nostrae vitio aliove quovis defectu notari vel impugnari posse; sed semper validas et in suo robore fore et esse, atque ab omnibus cuiusvis gradus et praeminentiae inviolabiliter in iudicio et extra observari debere, decernimus: irritum quoque et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate vel praetextu, scienter vel ignoranter contigerit attentari declarantes, contrariis non obstantibus quibuscumque.

Volumus autem ut harum litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii subscriptis et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum sigillo

munitis, eadem habeatur fides quae Nostrae voluntatis significationi his praesentibus ostensis haberetur.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae constitutionis, ordinationis, limitationis, derogationis, voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo sexto, VIII. Kal. Februarias, Pontificatus Nostri decimo nono.

A. Card. MACCHI

A. Panici Subdatarius

VISA

De Curia I. De Aquila e Vicecomitibus

Loco $\frac{1}{2}$ Plumbi

Reg. in Secret. Brevium.

I. Cugnonius.

Повишено въ рускомъ переводѣ звучить.

КОНСТИТУЦІЯ АПОСТОЛЬСКА ЕГО СВЯТОСТИ ЛЬВА ПРОВІДѢНІЕМЪ БОЖИМЪ ПАПЫ XIII.

О заказѣ и цензурѣ книгъ.

ЕПИСКОПЪ ЛЕВЪ

слуга слугъ божихъ

на вѣчну рѣчи памятку.

Зъ обовязкѣвъ и урядѣвъ, якъ на сей Апостольскій высотѣ якъ найприлѣжнѣйше и найсвятѣйше заховувати належить, есть найголовнѣйшимъ и найвысшимъ, старанно чувати и всѣми силами старати ся, щобы цѣлѣсть вѣры и обычаѣвъ христіанскихъ въ ничѣмъ не утериѣла. Тое же, если коли инде, то особенно есть потребнымъ въ сѣмъ часѣ, коли, черезъ необузданій про самоволю умы и поровы, кожда майже наука, котру Искупитель людей Исусъ Христосъ своей Церквѣ вручивъ, щобы ю боронила на спасеніе роду людского, наражена есть на щоденній напасти и небезпеченства. Въ котрой то борбѣ суть рѣжніи и безчисленній щѣдступы и способы шкодженія непріятелѣвъ: но найнебезпечнѣйшою есть неовздерживѣсть въ писаню и розсѣваню межи варѣдъ переворотныхъ писемъ. Не можна бо ничего шкодливѣйшого вымислити для скалянн умыселѣвъ, черезъ погорду религій и многіи покусы до грѣха. Протое обовязючи ся такъ великого зла, а хорочачи и борочачи чистѣсть вѣры и обычаѣвъ, Церковь вчасно зрозумѣла, що противъ такой заразы належить ужити средствъ зарадчихъ; и зъ того поводу старала ся всегда о кѣлько могла, щтнудити людей ѣтъ читанн переворотныхъ книгъ, тои найгѣршою трутини. Уже найпершій часъ основанн єи видѣли свильне въ томъ взглядѣ старанє св. Па-

вла; а всѣ слѣдующіи вѣки рѣвножъ видѣли чуйность св. Отцѣвъ, прикази епископѣвъ, рѣшевя синодѣвъ.

Именно же историчніи свѣдоцтва выказуютъ съ якою печаливостію и прилѣжностію чували надъ тымъ Папы Римскій, щобы письма еретикѣвъ не розширяли ся для публичной шкоды безкарно. Повна въ такіи примѣры есть старожитность. Анастазій I. осудивъ рѣшучо небезпечнѣйшіи письма Оригина, Инокентій I. Пеллагія, Левъ великій всѣ дѣла Манихеѣвъ. Знаніи суть такожъ *decretales* о приниманю и неприниманю книгъ, котрїи въ саму пору оголосивъ Гелазій. Подѣбно въ току вѣкѣвъ выроки Апостольского престола постигли згубнїи книги Монотелетѣвъ, Абельярда, Марсилія надуенского, Виклефа и Гуса.

Колижъ въ пятнадцатомъ вѣку вынайдено нову штуку печатаня книжокъ не тѣлько звернено увагу на злїи письма, котрїи уже выйшли, но такожъ почато перестерѣгати, щобы пѣзнѣйше подобнїи якїи письма не выдавали ся. А тои прозорности не маловажна якась вымагала въ тѣмъ часѣ причина, но власне охорона честноты и добра публичного: понеже дуже многїи чимскорше обернули ту штуку саму въ собѣ дуже добру и дуже полезну, повсталу до розширєня цивилизаціи христіаньской посередъ народѣвъ, на знамените орудїе до переворотѣвъ. Велике зло переворотныхъ писемъ стало ся бѣльшимъ и скоршимъ власне черезъ скорѣсть розширюваня. Дятого попередники нашїи Александеръ VI. и Левъ X. выдали певнїи законы, застосованїи до тогданнихъ часѣвъ и ѳношенїи, щобы выдавцѣвъ книгъ удержати въ границяхъ обовязку.

Коли незадовго повстала бѣльша буря, потреба було съ бѣльшою чуйностію и силою повздержувати заразу згубныхъ ересей. Протое той самъ Левъ X. а пѣзнѣйше Климентій VIII. якъ найострѣйше заказали читане и переховуванє книгъ Лютра. Коли однако на нещастѣ того же вѣку надмѣрно и всюды втискали ся нечистїи наплывы згубныхъ книгъ, выдавала ся потреба обильнѣйшого и уснѣшнѣйшого зарадного средства. А средства того уживъ належито насаміередъ попередникъ нашїи Павелъ IV., выдавши списъ писемъ и книгъ, котрыхъ уживаня вѣрнїи довжнїи були выстерѣгати ся. Незадовго по тѣмъ Отци Собору Тридентійского старали ся новымъ способомъ повздержати взростаючу вѣльнѣсть читаня и писавя. По ихъ воли и на ихъ розказъ выбранїи до того настоятелѣ и богословы не лише займали ся помноженемъ и поправленемъ Индексу выданого черезъ Павла IV., но такожъ списали Правила дотычно выдаваня, читаня и уживаня книгъ, котрымъ то Правиламъ Пїи IV. удѣливъ Апостольского затверженя.

Но взглядъ на публичне добро, котрїи давъ початокъ Правиламъ Тридентійскимъ, казавъ въ току вѣкѣвъ гдєщо въ нихъ змѣнити. Дятого то Папы Римскїи а именно Климентій VIII., Александеръ VII., Венедиктъ XIV. маючи взглядъ на часы и поводуючи ся розвагою, выдали многїи постановленя, щобы ихъ пояснити и до часу застосовати.

То все стверждає ясно, що Папы Римскїи особенну свою печаливѣсть на тоє всегда звертали, щобы гражданьску суевѣльнѣсть людску оборонити ѳтъ блудныхъ мнѣнїи и злєсутя обычаѣвъ, того подвѣйного зла и згубы державъ, котру звичайно зли книжкїи поводуютъ и шврять. И усилїя тї не заводили якъ довго въ управѣ державъ головною засадою дотычно приказуваня и взборонюваня бувъ законъ ѳтвѣчнїи и управителѣ державъ во всѣмъ соглашали ся съ властію духовною.

Що найбільше стало ся, ве́сьмь вѣдомо. Коли именно съ токомъ часу змінили ся рѣчи и люди, Церковь своимъ звичаємъ зробила благорозумно то, що изъ взгляду на потреби часо́въ уважала бѣльше ѳповѣднимъ и полезнымъ для спасеня людей. Многі́ прии́сы Правиль Индексу (Regularum Indicis), котрі́ стратили первѣстну вагу, або уставою сама знесла, або такожъ въ своѣй добротливости и благорозумію позволила на ихъ знесенє черезъ звичай тутъ и тамъ запровадженій. Въ новѣйшихъ часахъ письмомъ выданимъ до Архієпископѣвъ и Епископѣвъ въ державѣ Папско́й Пій IX. Правило десите въ значно́й части облегчивъ. Крімъ того, коли уже часъ великого Собору Ватиканьского зближавъ ся, поручивъ ученымъ мужамъ wybranымъ до приготованя ухвалъ, щобы изслѣдили и оцѣнили все́ Правила Индексу и выдали судъ о томъ, що належить съ ними здѣлати. Тіи за всеобщою згодою рѣшили, що треба ихъ змінити. То само мнѣніє и жадање заявило значне число Отцѣвъ Собору. Бєть въ тѣй справѣ письмо Епископѣвъ французскихъ того содержания, що потреба и безъ проволоки повинно ся здѣлати, щобы тіи Правила и цѣла рѣчь Индексу преобразовали ся на зовсѣмъ новий ладъ лучше застосованій до нашего вѣку и лекшіи до захованя. Таке саме мнѣніє було тогды Епископѣвъ нѣмецкихъ, выразно жадающихъ, щобы Правила Индексу поддати поновному переглядови и уложенію. Соглашали ся съ ними многі́ Епископы Италийскіи изъ другихъ краѣвъ.

Бєли возьме ся взглядъ на часы, на уставы гражданскіи и звичаѣ народѣвъ, то жадања все́хъ тыхъ Епископѣвъ були слушніи, и схѣдніи съ материньскою любовію св. Церкви. При такъ бо скорѣмъ руху умѣвъ нема жадного наукового поля, на котрѣмъ не выходили бы письма съ ширію свободою; зъ того щоденній наплывъ найнездоровнихъ писемъ. Що але важнѣйше законы гражданскіи не тѣлько годять ся на то зло, но такожъ дають велику свободу. Зъ того зъ одной стороны невинѣсть совѣсти въ умахъ многихъ, зъ другой стороны безкарна вѣльнѣсть читаня чого небудь. Постановивши протое зарадити тымъ недогѣдностямъ, узналисьмо, що належить двѣ рѣчи зрѣбити, щобы все́ мали яснє и невнє правило до дѣланя въ тѣй справѣ. Именю приказалисьмо якъ найстараннѣйше переглянути Списєвъ книжокъ, котрыхъ читанє заказанє, а потѣмъ коли тоє уже зрѣбитъ ся, той же Списєвъ такъ пересмотреній оголосити. Крімъ того звернулисьмо увагу на саміи Правила и постановилисьмо захованни ихъ природу, въ части ихъ злагодити такъ щобы не було трудною и прикрою рѣчєю для чело́вѣка доброи воли, до нихъ застосовати ся. Въ томъ не лише побішлисьмо за примѣромъ Нашихъ попередникѣвъ, но наслѣдувалисьмо материньске поступованє Церкви: котра ничого такъ дуже не бажає, якъ оказати ся ласкавою, и такъ всегда старала ся и старає ся о здоровє своихъ дѣтей, що въ любви и ревности щадить ихъ слабѣсть.

И такъ по зрѣло́й розвазѣ и по выслуханю св. Р. Ц. Кардинало́въ членѣвъ св. Собранія Индексу, постановилисьмо выдати Загалній Рѣшеня (Decreta Generalia) низше наведеніи и съ тою Конституцією злученіи, до котрыхъ тоєжь св. Собраніє на будуще едино стосовати ся має, и котрымъ католики цѣлого свѣта совѣстно повинувати ся мають. Хочемо, щобы лише тіи рѣшеня мали силу закона, а зносимо Правила выданіи зъ розказу св. Синоду Тридентійского, такожъ Уваги, Инструкціи, Рѣшеня, Веказѣвки и всекіи розпорядженя Нашихъ Предникѣвъ въ томъ предметѣ выданіи, вынивши тѣлько Конституцію Венедикта XIV.

Sollicita et provida, и хочемо, щобы она якъ до теперь обовязувала, такъ въ цѣлости обовязувала и на будучность.

Рѣшеня загальнїи.

О заказѣ и цензурѣ книгъ.

Титуль I.

О заказѣ книгъ.

ГЛАВА I.

О заказаныхъ книгахъ ѡтступникѡвъ, еретикѡвъ, схизматикѡвъ и другихъ писателѣвъ.

1. Веѣ книги, котрїи передъ рокомъ 1600 або Папы Римскїи, або всееленскїи Соборы заказали и котрїи въ Новѡмъ Индексе не вымѣнюють ся, мають уважати ся яко заказанїи въ той самѣ способѣ, якъ були колїсь заказанїи; съ выяткомъ тыхъ, котрїи дозволяютъ ся сими рѣшенїи загальными.

2. Книги ѡтступникѡвъ, еретикѡвъ, схизматикѡвъ и якихъ будь писателѣвъ обороняючїи ересь або схизму, або подконуючїи въ якїи будь способѣ самїи основы религїи, цѣлкомъ забороняють ся.

3. Рѡвножь забороняють ся книги акатоликѡвъ, котрїи нарочно (*ex professo*) о религїю трактуютъ, если не есть невнимъ, що въ нихъ не находитъ ся ничего противного вѣрѣ католицкѡй.

4. Книги тыхъ же авторѡвъ, котрїи нарочно не трактуютъ о религїи, но тѡлько мимоходомъ дотыкають правдѣ вѣры, не мають уважати ся заборонеными правомъ церковнымъ, доки не будутъ осужденїи особнымъ рѣшенемъ.

ГЛАВА II.

О выданахъ тексту оригинального и переводѡвъ св. Письма на языки нежїючїи.

5. Выданїя тексту оригинального и старожитныхъ переводѡвъ католицкихъ св. Письма, такожь Церкви Восточной, выданїи якими будь акатоликами, хотѣбы оказували ся вѣрно и невнарушено выданїи, тымъ лише дозволяютъ ся, котрїи ѡтдають ся наукамъ богословскимъ и библїйнымъ, если однако въ предмовахъ и поясненїяхъ не оспориваютъ догматѡвъ католицкихъ.

6. Въ той самѣ способѣ и подѣ теми самими условїями дозволенїи суть инїи переводы св. Письма або на языкъ латинскїи або инїий нежїючїи выданїи ѡтъ акатоликѡвъ.

ГЛАВА III.

О переводахъ св. Письма на языки жїючїи.

7. Повеже досвѣдченє поучило, що если св. Библїя дозволить ся въ языкѣ жїючѡмъ загальво безъ рѡжницѣ, зъ того повстають за для людской нерострости большїи шкоды якъ корысти; протое веѣ переводы на языкъ жїючїи

навѣтъ здѣланіи ътъ мужей католицкихъ, цѣлковито забороняють ся, хѣба бы були одобреніи ътъ Апостольскаго Престола, або выданіи пѣдъ надзоромъ Епископѣвъ съ поясненіями взятими зъ св. Отцѣвъ Церкви, и зъ ученыхъ католицкихъ писателѣвъ.

8. Забороняють ся всѣ переводы св. Письма на якій будь жіючій языкъ здѣланіи ътъ котрыхъ будь акатоликѣвъ, а особенно тѣхъ, котріи черезъ Товариства Библійніи ътъ Папѣвъ Римскихъ неразъ уже осужденіи розширяють ся, понеже они цѣлкомъ маловажають спасительніи законы Церкви о выдаваніи св. книгъ.

Тѣи переводы однако позволяють ся тѣмъ, котріи ътдають ся наукамъ богословскимъ, при захованіи сего, що установлено выше (Ч. 5.)

ГЛАВА IV.

О книгахъ необычайныхъ.

9. Книги, котріи нарочно порушають, оповѣдають або учать рѣчи розпустивіи и необычайніи суть цѣлкомъ забороненіи, понеже належить мати взглядъ не лише на вѣру, но такожь на обычаѣ, котріи читанемъ такихъ книгъ легко зѣпсути ся можуть.

10. Книги авторѣвъ такъ старожитныхъ якъ и новшихъ, котрыхъ называють клясычными, если суть сказаніи такою самою безвѣстидностію, позволяють ся изъ взгляду на красоту и власности языка лише тѣмъ, котрыхъ извиняе урядъ або ставъ учительскій, жадною мѣрою однако не мають бути даваніи до рукъ або выкладаніи дѣтямъ або молодцямъ, если не суть старанно очищеніи.

ГЛАВА V.

О гденотрыхъ книгахъ особеннаго содержания.

11. Заказують ся книги, въ котрыхъ ображае ся Бога, або Пресв. Дѣву Марію, або Святыхъ, або Католицку Церковь и еи Обряды, або св. Тайны, або Апостольскій Престолъ. Пѣдъ той самъ вырокъ осужденіи пѣдпадаютъ тѣи дѣла, котріи перекручуютъ понятіе вдохновенія св. Письма, або кругъ того же занадто стисвяють. Забороняють ся такожь книги, котріи нарочно подають въ прозрѣніе Ерархію Церковну, або ставъ духовній и монашескій.

12. Не вѣльно буде выдавати, читати або переховувати книги, въ котрыхъ забобоны, ворожбицтво, чародѣйство, выкликване духѣвъ и другіи сего рода суевѣрія навчають ся або поручають ся.

13. Книги, або письма, котріи оповѣдають о новыхъ зъявищахъ, обявленіяхъ, видѣніяхъ, пророцтвахъ, чудахъ, або котріи запроваджуютъ новіи набоженства хотъ пѣдъ предлогомъ що суть приватными, если обвѣщають ся безъ законнаго позволенія Настоятелѣвъ Церкви, суть забороненіи.

14. Рѣвножь забороняють ся книги, котріи утримують, що суть позволеніи поєдинки, самоубійства або разводы, котріи розправляютъ о сектахъ масоньскихъ або инныхъ подобнаго рода стоваришеняхъ, и утверджуютъ, що они суть пожиточніи и нешкѣдливіи Церкви и гражданьскійи суспѣльности и тѣи книжки, котріи бороняють блуды осужденіи черезъ Апостольскій Престолъ.

ГЛАВА VI.

О св. иконахъ и отпустахъ.

15. Цѣлкомъ забороняють ся иконы въ якій будь способъ споряженіи Господа Нашого Іисуса Христа, Пресв. Дѣвы Маріи, Ангеловъ и Святыхъ, або другихъ Слугъ Божихъ, если не отповѣдають духови и рѣшенямъ Церкви. Новыхъ же чи съ прилучеными молитвами, чи безъ нихъ выдаваемыхъ не можна обнародовати безъ позволенія власти Церковной.

16. Всѣмъ забороняе ся якимъ будь способомъ розширяти отпуста неавтентичніи и отъ св. Апостольскаго Престола за неважніи узнаніи, або откликаніи. Котріи уже збстали розширеніи, належить зъ рукъ вѣрныхъ уеунуту.

17. Не вольно обнародовати безъ позволенія дотычнои власти ніякихъ книжокъ о отпустахъ, выказовъ, брошуръ, картокъ и пр., въ котрыхъ находятъ ся удѣленія отпустовъ.

ГЛАВА VII.

О книгахъ литургичныхъ и молитвенныхъ.

18. Въ автентичныхъ выданяхъ Литургикона, Молитвослова ерейскаго, Ритуала, Церемоніялу Епископскаго, Понтификалу Римскаго и другихъ книгъ литургійныхъ черезъ св. Апостольскій Престоль одобренныхъ, най никто не важить ся що небудь вмѣнати; если бы иначе стало ся, то новіи тѣ выданія суть взбороненіи.

19. Литаніи якихъ будь, кромѣ найдавиѣйшихъ и всюда принятыхъ, котріи въ Молитвословахъ, Литургиконахъ, Понтификалахъ и Ритуалахъ находятъ ся, и кромѣ Литаніи о Пресв. Дѣвѣ, котра звычайно сѣвае ся въ свитомъ Домѣ Либретанскомъ и литаніи о Найсвятѣйшомъ Имени Іисуса, котріи уже затвердивъ Апостольскій Престоль, не вольно выдавати безъ оцѣненія и одобренія Ординарія.

20. Книжокъ або книжочокъ до моленія, набожности або науки и обученія религійнаго, моральнаго, аскетичнаго, мистичнаго и иннихъ того рода, хотайбы выдавали ся причиняти до възбольшенія побожности межи народомъ християнскимъ най никто не обнародовале безъ позволенія законной власти; иначе мають ся уважати яко забороненіи.

ГЛАВА VIII.

О дневникахъ, часописахъ и письмахъ періодичныхъ.

21. Дневники, часописи и письма періодичніи, котріи нарочно напладають на религію и добріи обычаѣ, уважати належить яко забороненіи, не лише правомъ природнымъ, но такожь церковнымъ.

Ординарії але мають о тое дбати, щобы, где того потреба, звертали увагу, вѣрныхъ на того рода читанія небезпечность и шкодливость.

22. Никто зъ католиквъ а особливо духовныхъ най не обнародовале ничого въ такихъ дневникахъ, часописахъ, або письмахъ періодичныхъ, хибабы мавъ до того повѣдѣ слушний и справедливый.

ГЛАВА IX.

О уваженіи до читаня и переховуваня заказаныхъ книгъ.

23. Книги заборонені будьго особенными, будьго сими загальными Рѣшеніями будутъ могла лише тѣ читати и переховувати, котрі отримали до того уваженіе отъ св. Апостольскаго Престола, або отъ его въ той рѣчи делегатѣвъ.

24. Порядочну власть до даваня позволеня на читане и переховуваня якихъ будь книгъ забороненыхъ повѣрили Папы Римскій св. Собранію Индексу, Но тую самую власть має такожъ Найвыше Собраніе св. Инквизиціи и св. Собраніе о розширенію Вѣры въ краяхъ ея зарядови повѣренныхъ. Въ самѣмъ Римѣ лише, прислугуе тая власть такожъ Магистрови св. Палаты Апостольской.

25. Епископы и другі Прелаты посѣдаючі судовластіе якобы Епископске можуть до поодинокихъ книжокъ, и только въ случаяхъ нагличихъ давати позволене. Еслибы же они отримали отъ Апостольскаго Престола загальну власть, позволяти вѣрнымъ читане и переховуваня забороненыхъ книжокъ, най тоє право удѣляютъ осторожно и лише зъ слушнои и справедливои причины.

26. Всѣ котрі отримали уваженіе Апостольске до читаня и переховуваня забороненыхъ книгъ не можуть зъ того титулу читати и переховувати ніякихъ книжокъ або часописей осужденыхъ отъ мѣсцевого Ординарія, хибабы въ збозволеніи Апостольскѣмъ выразно дана имъ була власть читаня и переховуваня книгъ отъ когобудь осужденыхъ. Надто най памятають, тѣ котрі отримали позволене читати заборонені книги, що суть подъ тяжкимъ грѣхомъ обовязані стерегти того рода книжокъ, такъ щобы не дѣстали ся до рукъ другихъ.

ГЛАВА X.

Донесеніе о злыхъ книгахъ.

27. Хотяй обовязкомъ есть всѣхъ католикѣвъ, наибѣльше але тыхъ, котрі наукою превосходятъ, доносити Епископамъ або Престолу Апостольскому о шкодливыхъ книжкахъ; то однако особнымъ титуломъ належитъ тоє до Нунціѣвъ, Апостольскихъ Отпоручникѣвъ, мѣстцевыхъ Ординаріѣтѣвъ и Ректорѣвъ Всеучилищъ славныхъ зъ науки.

28. Есть желательнымъ, щобы въ донесеніи о шкодливыхъ книжкахъ, не лише наведеній бувъ титулъ книжки, но такожъ, о скѣлько тоє можливе, були выложені поводы задля котрыхъ осуждене книжки уважає ся отповѣднымъ. Тыхъ же, котрі донесеніе отримаютъ буде свитымъ обовязкомъ, заховати имена доносячихъ въ тайнѣ.

29. Най Ординаріи, такожъ яко Отпоручники Апостольскаго Престола старають ся книги и другі письма шкодливі въ ихъ Епархіи выдані або розширені осуждати, и зъ рукъ вѣрныхъ усувати. Дѣла або письма тѣ, котрі вымагають стислѣйшого изслѣдованя або взглядомъ котрыхъ для осягненя спасительнаго успѣху, выдає ся потребнымъ рѣшене найвышей власти, най поддаютъ судови Апостольскому.

Титуль II.

О цензурѣ книгъ.

ГЛАВА I.

О Пралатахъ, котрымъ поручена цензура книгъ.

30. Кто має власть затверждати або дозвалати выдаванє и переводы св. Писъма яснымъ есть зъ того що выше (Ч. 7.) постановлено.

31. Книги осужденїи Апостольскимъ Престоломъ най никто не важить ся на ново выдавати; а еслибы зъ якои важной и разумной причины выдавало ся пожеданымъ здѣлати въ томъ взглядѣ вынитокъ, най тоє николи не дѣс ся безъ попередного узысканя збзволєня ѓтъ св. Собранїя Индексу и захованя условїи ѓтъ того же приписаныхъ.

32. Що якбудь ѓтносить ся до справы Беатификаци и канонизаци Слугъ Божихъ не вѣльно обѣщати безъ одобреня Собранїя поставленого для хоронєня святыхъ Обрядѣвъ.

33. То само сказати належить о Зббранїяхъ Рѣшенъ поодинокихъ Римскихъ Собранїи; ти именно Зббраня не можуть бути выданї безъ попередного отриманого позволеня, и безъ захованя условїи и застерженъ приписаныхъ ѓтъ настоятелѣвъ кожного Собранїя.

34. Викарїи и Мисїонарѣ Апостольскї най вѣрно заховують Рѣшенъ св. Собранїя для Розширеня Вѣры дотично выдаваня книжокъ.

36. Одобрєне книгъ, котрыхъ цензура силою выѣшнихъ Рѣшенъ не задержує св. Апостольскому Престолу або Римскимъ Собранїямъ, належить до Ординарїи мѣстцевости, въ котрой книги ти выходять.

87. Монахи мають намитати, що кромѣ позволеня Епископа суть обовязанї пбєля Рѣшеня св. Собору Тридентїйского до выданя дѣла узыскати уповаженє ѓтъ Настоятеля, котрому суть подчинєни. Оба же позволеня мають бути выпечатанї на початку або при кѣнни дѣла.

37. Если Авторъ жїючий въ Римѣ не въ Римѣ но гдєнде хоче печатати книжку, кромѣ одобреня Кардинала Викарїя Мѣста и Магистра св. Палаты Апостольской, иншого не потребує.

ГЛАВА II.

О обовязку цензорѣвъ въ оцѣненю книгъ передъ ихъ выданємъ.

38. Епископы, котрыхъ обовязкомъ есть позвалати на печатанє книгъ мають старати ся до ихъ оцѣненя уживати мужѣвъ узваной побожности и науки, по котрыхъ вѣрѣ и честности можуть надѣяти ся, що не поводячи ся зовсѣмъ ни приязнею, ни неприязнею, съ усунєнємъ всякихъ людскихъ взглядѣвъ, глядѣти будуть лише на славу Богу и пожитокъ вѣрного народа.

39. Цензоры мають знати, що (пѣсля припису Венедикта XIV) мають судити о рѣжныхъ мнѣнїяхъ и твержденяхъ умомъ вѣльнымъ ѓтъ всякого упережденя. Най протое ѓтдалять ѓтъ себе привязанє до народу, родины, школы, заведения; най стережуть ся сторонничости. Ёдино най мають передъ очима св. Цер-

кви догматы и загальну науку католицку, котрї находятъ ся въ рѣшенїяхъ вселенскихъ Соборѣвъ, въ Конституціяхъ Папъ Римскихъ и въ согласію Докторѣвъ.

40. По окѣнченю изслѣдованя, если выдае ся що ничь не стоитъ на перешкодѣ до обнародовленя книжки, має Ординарій удѣлити авторови на письмѣ и цѣлкомъ бесплатно на обнародовлене той же позволене, котре належитъ выпечатати на початку або на кѣнци книжки.

ГЛАВА III.

О книгахъ, котрї мають по̀ддавати ся попереднѣй цензурѣ.

41. Веѣ вѣрнї еуть обовязанї по̀ддати попереднѣй цензурѣ церковнѣй по крайнѣй мѣрѣ тїи книжки, котрї дотичать св. Письма, св. Богословія, Исторіи церковной, Права Каноничного, Богословія природного, Етики, або инныхъ сего рода религійныхъ и моральныхъ наукъ, а въ загалѣ веѣ письма, въ котрыхъ ходитъ особливо о рѣчи религій и честности обычаѣвъ.

42. Мужѣ зъ духовенства мїрского най безъ порады своихъ Ординаріѣвъ даже такихъ книжокъ не обнародовлюють котрї трактують о штукахъ и вѣдомостяхъ чисто природныхъ, щобы дали зъ себе примѣръ послушенства для тыхъ же.

Забороняе ся имъ такожъ безъ попередного позволеня Ординаріѣвъ обѣимати издаване дневникѣвъ, або письмъ періодичныхъ.

ГЛАВА IV.

О типографахъ и выдавцяхъ книгъ.

43. Жадной книги по̀дпадающей цензурѣ церковнѣй не вѣльно печатати если не подано на початку имени и назвиска такъ автора якъ и выдавця, такожъ мѣстци и року печатаня и выданя. Если бы въ якѣмъ случаю для слушныхъ причинъ издавало ся потребнымъ, замовчати ими автора. то позволити на то має власть Ординарій.

44. Най знають Типографи и Выдавцѣ книгъ, що новї виданя того самого дѣла одобреного потребують нового одобреня, а кромѣ того удѣлене текстови оригинальному одобрено не розтигае ся на переводѣ его на инный языкъ.

45. Книжки, котрї осудивъ Апостольскій Престолъ мають ся уважати яко всегда забороненї, и въ кождѣмъ переводѣ.

46. Веѣ книгарѣ, особливо котрї славятъ ся именемъ католикѣвъ, най не продають ни пожицають ни переховують книгъ содержания впрость необычайного; инныхъ книжокъ взбороненыхъ най не мають на продажъ, хѣба, если посредствомъ Ординарія отримали позволене ѣтъ св. Собранія Индексу, а тогда такожъ най продають лише тымъ, котрыхъ разумно уважати можуть яко уравненыхъ до купованя.

ГЛАВА V.

О карахъ постановленыхъ противъ нарушающихъ Загальнї Рѣшеня.

47. Веѣ и поодинокї свѣдомо читающї, безъ уповаженя Апостольского Престола, книги ѣтступникѣвъ и сретникѣвъ ересь обороняющї, якъ такожъ книги

якого будь автора забороненій поименно Апостольскимъ письмомъ и тїи же книги переховуючі, печатаючі и якимъ будь способомъ обороняючі стягають самимъ чиномъ (*ipso facto*) клятву задержану особеннымъ способомъ Папї Римскому.

48. Тїи, котрі безъ одобреня Ординарія св. Писанія книги або поясненя до нихъ чи то коментарї печатають або печатати дають, впадають самимъ чиномъ въ клятву никому не задержану.

49. Тїи, котрі бы переступили прочїи постановленя тыхъ Загальныхъ Рѣшень, мають бути, посля рѣжної тяжкости вини, строго унїмненї отъ Епископа и, если бы онъ тоє узнавъ отповѣднымъ, обтяженї карами каноничными.

Постановляемъ, що нивѣшному Письму и всему що въ вѣмъ мѣститъ ся, николи не буде можна вытыкати або закидати, що збѣтало узыскане затаємствъ правды, або предложенемъ неправды, або що Наше намѣрене було блудне, або що зайшла яка будь инна вада, но тїи розпорядженя мають бути теперъ и въ будуще всегда важнїи и въ своей силѣ, и заховувати ся отъ всѣхъ якогубудь стесненїи и пресвосходства ненарушимо въ судѣ и по за судомъ: и обвѣщаемъ неважною и безкуточною кожду змѣну, яку стараєть бы ся предприняти ктобудь свѣдомо або несвѣдомо підъ якогубудь повагою або підъ якимбудь позоромъ, и усуваемъ всякїи противнїи постановленя.

Хочемо же щобы примѣрникамъ сего письма такожъ печатанымъ, однако рукою Нотаря вѣднисканымъ и ствердженымъ печатью Достойника церковного, давано ту саму вѣру, яку бы давано выразови Нашои волѣ за предложенемъ сего письма.

Никому отже зъ людей не буде вольно нарушати або зухвало противити ся сему письму Нашого постановленя, зарядженя, ограниченя, осуненя и волѣ. Если бы однако ктось важивъ ся тоє дѣлати, має знати, що стигне на себе гнѣвъ Всемогучого Бога и св. Апостоловъ Его Петра и Павла.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ року Воцлощеня Господнього тысячь ъсьмьсотъ девяностъ шестого 25. сѣчня, Панства Нашого року девятнадцатого.

А. Жард. Маккл

А. Панічї Субдатарїй,

Тоє постановлене св. Отца о заказѣ и цензурѣ книгъ подає ся Всч. Духовенству до вѣдомости и стислого застосованя св, а Всч. ОО. Настоятелямъ деканатѣвъ поручає ся Конституцію тую взяти якъ предметъ испьту на найблишнімъ соборчику деканальнімъ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемысль, 15. Листопада 1897.

Ч. 75.

Ч. 4744.

Ставропигійскій Институтъ въ Львовѣ выдає сего року книгу „Евангелїонъ“ въ меньшїмъ форматѣ, дуже одвѣтну ко унотребленю при читаню св. Евангелїи въ часѣ Богослуженя, и продає единов брошурованый примѣрникъ по цѣнѣ 15 зл.

О закупкѣ книгъ
„Евангелїонъ“

Поручає ся прото Вєч. Отцямъ Душнастырямъ, щобы поучили Почт. членѡвъ Братствъ и Комитетѡвъ церковныхъ що въ случаяхъ потребы книги Евангелія для церквей, по закупно до Ставронигійского Інституту во Львовѣ удавати ся мають.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 15. Листопада 1897.

Ч. 4965.

О мѣсці рожденія и вѣчанія о. Василія Блхарского.

По мысли ѡдозвы Всеєв. Вир. Митрополит. Консистеріи во Львовѣ зъ дня 20. жовтня 1897. ч. 9240 пошукує ся за метриками уродженя пок. священника Василія Блхарского и вѣчанія его съ особою зъ роду Тарнавского.

Пок. о. Вас. Блхарскій родивъ ся пѣсля поданія въ р. 1794., рукоположенъ нъ Іереи 18. студня 1819 въ Перемышли, поставлений завѣдателемъ въ Куниѣ и потѡмъ въ Нагѡрцяхъ въ р. 1821 ѡтнущений збѣставъ въ АЕнархію Львовску и тамъ умеръ яко кашелянтъ въ Неслуховѣ. Взымає ся отсимъ Преч. Уряды парохіяльнїи переглянути въ якъ найкоротшѡмъ часѣ дотычнїи книги метрикальнїи и евентуально предложити сюда жаданїи, по формѣ спорядженїи свѣдоцтва метрикальнїи, а въ случаю, ели бы тоє було неможливимъ подати сюда мѣсце и часъ уродженія и вѣчанія пок. о. В. Блхарского.

Всякїи съ дѣломъ тымъ полученїи выдатки збѣстануть безпироволочно Всеєв. и Вир. Митроп. Консистерією во Львовѣ зверненїи.

Прч. Ур. деканальнымъ поручає ся приинильувати и справу на соборчку пригадати, щобы содеканальнїи священники точно метрики переглянули. —

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 4. Листопада 1897.

Ч. 5174.

О вкладкахъ на церковь на Кальваріи Цацлавской.

Ч. 77.

Подає ся Преч. Священству слѣдуюче до вѣдомости:

„О Д О З В А.

Кому, не вѣдомо, якъ великой ваги єсть церковь въ громадѣ, таи найсильнїйна пѡдиора и охорона нашої народности. Народъ рускїи прилягъ всецѣло до своєи церкви, о котру старає ся бѣтъ въ найменшѡмъ даже и наибѣднїишѡмъ селѣ хотїи неразъ удержанье тыхъ церквей въ належитѡмъ порядку трудне, чого послѣдствїємъ єсть, що наши церкви переважно убогїи, нѣтъ бо достаточныхъ средствъ на ихъ удержанье, а особливо тамъ, где съ бѣгомъ часу число исповѣдникѡвъ гр. кат. обр. загинуло будь совершенно, будь єсть такъ невзначне, що въ рахубу входити не може.

До такихъ мѣстностей належитъ безсомнѣнно Кальваріи Пацлавска (Пацлавъ) въ повѣтъ Добромильскѣмъ Епархіи Перемыской, въ котрой исповѣдникѣвъ гр. кат. обряда днесъ уже єсть лише числомъ „3“ а въ котрой мѣстцевости находить ся чудотворна Икона Пресв. Дѣвы Маріи. Для почитаня тои Иконы и упрошеня благодати Божои приходить народъ численно кожного року — приходятъ тутъ путники изъ цѣлой майже Галичины а навѣтъ Угорскіи Словаки; — длятого необходима тутъ церковь хотябы лише для нихъ.

Ставши передъ рокомъ нарохомъ въ Вѣску, куда церковь Кальваріи Пацлавской належитъ, заставъ я стареньку церковь клонящу ся къ паденю, за тимъ совершенно неотвѣтну на ѡтпустове мѣстце, коли новоооружена передъ 15 лѣтами еще (стѣны и часть даху) зъ твердого матеріяла церковь середной величины не могла бути для путникѣвъ отверта, ибо не було средствъ на єї докѣнчене.

Видичи такъ велику потребу чимъ скорѣйшого ѡтвореня новой церкви, взявъ ся подисаный всѣми силами до дѣла и по нынѣшній день довелъ до того, що покрывши ю бляхою (въ части бо тѣлько була покрита), заосмотривши ю въ ѡкна и дверѣ, сооруживши великій престолъ въ церкви и такій самъ на балкѣнѣ, мѣгъ тую ѡтворити сего року подчасъ ѡтпусту провизорично що все коштувало выше 3000 зл., котри частію изъ пожертвованій вѣрныхъ въ часѣ ѡтпусту покривъ въ другой зновъ части запозичивъ ся, — коли тымчасомъ стѣны храма такъ изъ внѣ и изъ внутрь еще неотыковани, нема подлоги въ церкви. Иконостаса и живописы, що все wymagaє значныхъ сумъ, если речена церковь хотябы въ миниатурѣ дорѣвнати має имносантному и богато прикрашеному лат. костелу ОО. Мисоритѣвъ отстоячому ѡтъ церкви о якихъ 300—400 крокѣвъ.

Дѣло то велике а для всѣхъ необходимо, котре довести чимъ скорѣйше до ковця єсть моимъ первымъ и найсвятѣйшимъ обовязкомъ, чого однакъ къ сожалѣню самъ не єсмь въ состоянію ани за 20 лѣтъ здѣлати, а то зъ причины загального убожества на Руси слѣдовательно малихъ денгъ подаваемыхъ путниками въ часѣ ѡтпусту, — длятого памятаючи на слова св. Евангелія: „просите и дасть си Вамъ“ отзываю си сею дорогою публичною до Всѣхъ, кому добро руской церкви на рубежахъ Руси положенои на серци лежить и маю сильну надежду, що сеї отзывъ не буде „гласомъ воиющаго въ пустынѣ“ противно найдѣ отгомѣнь въ щирой и жертволюбивой хотяи не богатой Руси. Звертаю ся протое въ глубокѣмъ смиреніи найперше до Высокопреосвященныхъ и Всевѣтлѣйшихъ Митр. и Еписк. Ординаріѣтѣвъ, Высокопреод. Капитулъ всѣхъ 3 Епархіи а такъ до патріотичного Духовенства, Свѣтской Интелигенціи, Ч. Ч. Братствъ церковныхъ Начальствъ громадскихъ, Редакціи рускихъ часописей и всѣхъ добромыслячихъ людей съ усиленнымъ прошенемъ о дарѣ на докѣнчене новой церкви на Кальваріи Пацлавской.

Правда, иѣтъ у насъ магнатѣвъ або шляхты, котри бы обыльно запомагали наши церкви, за тое однакъ не бракъ людей славныхъ и широкоизвѣстныхъ изъ жертволюбия, суть люде съ благороднымъ и чистымъ сердцемъ, котри уже неоднократно дали доказъ патріотисма и жертволюбия своего. Єще разъ прошу о колладу на церковь Кальварійску а вдячнѣсть наша и всѣхъ рускихъ путникѣвъ для всѣхъ П. Т. Благодарителей записана буде въ вѣки исередъ престоломъ Всевышняго котрый сторичею вознаградитъ Вашу денгу, котрою поможете въ имя св. справы воздвигнути Дѣмъ Божій.

Всякіи датки прошу прислати ласкаво підъ адресою: Гр. кат. Урядъ парохіальний въ Війску (Гуйску) почта: Нижанковичи, котріи то датки періодично обнародовлени будуть въ рускихъ часописахъ.

Війско, дня 25. Жовтня 1897.

Іеронимъ Копыстьянскій
парохъ."

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемишль, дня 15. Листопада 1897.

Ч. 5290.

Конкурсъ на катихитовъ при школахъ выдѣловыхъ въ Ярославѣ.

Ч. 78.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Ярославю розписує подъ днемъ 5. листопада с. р. ч. 1717 конкурсъ на 2 посады катихитовъ при школахъ выдѣловыхъ мужеской и женской въ Ярославю съ рѣчною платою 800 зл. и 80 зл. на помещкане або на евентуально могучіи ся опорожнити посады катихитовъ при школахъ народныхъ въ Ярославю съ платою 700 зл. и 70 зл. на помещкане. Убѣгаючіи ся о тѣ посады дожныи свои поданія посредствомъ своей власти внести до реченой ц. к. Рады шкѣль. окр. въ реченици 6 тыждней числячи отъ дня першого оголошена сего конкурсу въ „Дневнику урядовѣмъ“ ц. к. Рады шкѣльной краевой.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемишль, дня 15. Листопада 1897.

Ч. 5468.

Остереженіи догично емиграціи селянъ.

Ч. 79.

Выс. Президіи ц. к. Намѣстництва писемомъ зъ 7. Листопада 1897 Ч. 11908/пр. удѣлила ту слѣдующе остережене въ справѣ емиграціи нашихъ селянъ: „Посля урядовыхъ вѣстий правительство станове Сао Паульо заключило въ Сервию 1897 г. зъ фирмами А. Фіорита и Сп. и Иосе Антонео досъ Сантосъ умову, въ наслѣдокъ котрой тѣ фирмы обовязали ся въ протягу трехъ лѣтъ сировадити до стану Сао Паульо 60.000 осадниковъ.

Перша зъ гаданихъ фирмъ зобовязала ся повисеною умовою достарчити 10.000 Австрийцѣвъ зъ Тироля, Стирин, Гориціи, Каринтіи, Істрии и зъ Галичины. Выходцѣ мають бути безъ вынятку селяни, а будуть ужити до працѣ въ плантаціяхъ кавы, въ котрыхъ до тенерь мурини працювали, а галицкіи выходцѣ взбороняли ся рѣшучо принимати занятє.

Належить ся обавляти, що выходцѣ силомоць будуть вѣддаваніи до працѣ въ плантаціяхъ.

Обдѣлюване галицкихъ выходцѣвъ державными колоніями, чого они такъ дуже бажаютъ, есть зовсѣмъ выключене, тому що правительство не есть приготоуване на таку колонізацію и понехало загальво въ послѣднихъ часахъ поселени колонистѣвъ на становыхъ колоніяхъ.

Повеже за недотриманє умовы черезъ фѣрму А. Фіоріта и Сп. стипульовано значну грошеву кару, фѣрма тая черезъ своихъ агентѡвъ ужие безъ сумнѣву всѣлякихъ средствъ, абы додержати зобовязань и розвине усильну агитацію за выходствомъ до Сао Паульо.

Згадана фѣрма стоить въ тѣснѣйшихъ вѣдносинахъ зъ Генуенскимъ корабельнымъ товариствомъ „La Ligure brasiliana“ и „La Ligure americana,“ котре заступає въ Бразиліи, а котрыхъ агентомъ на Австрію єсть ославленый Антоній Герголетъ въ Генуи.

Товариство „La Ligure brasiliana“ має установити въ Генуи агенцію, що зъ повисною справою здаєть ся въ звязи стояти.

Наколи даєть ся предвидѣти, що агенты еміграційниі начнутъ зновъ увивати ся по краю, и выходство до стану Сао Паульо зъ взгляду на грозиче приходящамъ заняте въ плянтаціяхъ кавы єсть навпрѡсть погубне, упрашаю Высокопреподобну гр. кат. Консисторію, щобы при помочи пѡдвладного душпаствярства зволила селянъ передъ тымъ перестерегти.“

Поручає ся Всч. Отцямъ Душпаствярямъ на основѣ наведеного поясненя справы, въ отвѣтныи способъ и при всякій нагодѣ остерегати селянъ нашихъ передъ небезпечнымъ намовами агентѡвъ, у котрыхъ цѣль лишъ ихъ власныи интересъ а нехибна руина тыхъ, що легкодушно дали-бы ся до еміграціи намовити.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемысль, дня 15. Листопада 1897.

Ч. 80.

Кандидаты стану духовного окѡнчивши науки богословскѣи и намѣриющѣи приняти св. Рукополаганє въ ієрєи, мають внести свои прошеня до дня 4. Грудня 1897, самѣ же дня 7. Грудня о 10 годинѣ передъ полуднемъ явити ся лично у Настоятеля дому прєсвитеріальнаго.

Прошеня мають бути заосмотренѣи въ слѣдующѣи прилоги: 1) всѣ свѣдоцтва покѡнченыхъ наукъ; 2) поведєня клирикальнаго; 3) здоровля (отъ лѣкаря повѣтоваго або семинарицкаго); 4) убожєства затверженого черезъ ц. к. Староство; 5) вѣнчаня если оженпи ся; 6) удоволеня войсковои бранцѣ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемысль, дня 17. Листопада 1897.

Ч. 81.

Пѡсля повѣдомленя Дирекціи банку краєвого зѡстали слѣдующіи 4½ и 4% листы заставни вильсоровани зъ рєчинцемъ выплаты 31. Студня 1897 зъ которымъ днемъ ихъ дальше опроцентованє устає, а то:

Ч. 5534.

О св. Рукополаганю въ Брєи.

Ч. 4902.

О вильсорованихъ листехъ заставныхъ Банку краєвого.

Ч.	499.	4 1/2 %	з.	з.	Б.	к.	С.	I.	50	зл.	винк.	на	пар.	Быковъ дек. Мостиск.
"	9212.	"	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	Грабъ
"	11595.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Злоцке
"	810.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Сосница
"	5526.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Угнѳвъ
"	932.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Высоцко д. Ярослав.
"	963.	4 %	"	"	"	"	"	I.	50	"	"	"	"	Лѳтыня
"	4871.	4 1/2 %	"	"	"	"	"	III.	500	"	"	"	"	Дверникъ
"	7232.	"	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	Кушовичи
"	10750.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Дмитровичи ad Замѳховъ
"	3315.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Свѳтница
"	3975.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Ляшки дек. Ярославск.
"	6171.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Гѳльче
"	4905.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Мости велики.
"	8437.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Гонѳвъ д. Устрицкого
"	8427.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Хревтъ
"	11246.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	"
"	8847.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Ославница ad Радошицѳ
"	2462.	"	"	"	"	"	"	I.	50	"	"	"	"	Бунѳвъ
"	9669.	"	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	Хмѳль
"	11514.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Райтаревичи
"	10650.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Пулавы
"	10775.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Криве ad Тѳсна
"	1071.	"	"	"	"	"	"	I.	50	"	"	"	"	Лопѳника
"	7427.	4 %	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	"
"	4505.	4 1/2 %	"	"	"	"	"	III.	500	"	"	"	"	Пралковѳ
"	11389.	"	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	Риббе
"	8619.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Нисмичи
"	11500.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Кунивъ
"	11511.	"	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	Новосѳлицъ д. Сяноц.
"	3061.	"	"	"	"	"	"	I.	50	"	"	"	"	Залуже д. Яворовск.
"	11701.	"	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	Крецовъ.
"	6963	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	доч. Угерѳ заплат. ad Чукѳвъ
"	6254.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Щавне.
"	1154.	"	"	"	"	"	"	I.	50	"	"	"	"	Смѳльникъ д. Яслис.
"	11035.	"	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	дочер. Микѳвъ ad Смѳльникъ
"	2042.	4 %	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Дубрѳвка.
"	2666.	4 1/2 %	"	"	"	"	"	I.	50	"	"	"	"	Тарнава горнад. Ольхов.
"	1370.	4 %	"	"	"	"	"	II.	100	"	"	"	"	Волоца.
"	919.	1/2 %	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Нагорѳ,
"	10976.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	доч. Мокре ad Морохѳвъ
"	4060.	"	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Святе.
"	7434.	4 %	"	"	"	"	"	"	100	"	"	"	"	Видачѳвъ ad Тарнавка.

Листы тѳи поручася дотичнымъ ОО. Душпастьрямъ предложити сюда въ цѳли замѳны на новѳ безпроволочно, найдальше же до 15. грудня 1897.

Заразомъ належить въ мысль тутешного розпорядженя зъ дня 10. надолета 1893 ч. 6992 (вѣстникъ скарх. ч. XII зъ р. 1893) предложить одну книжочку щадничу, застережену на тую саму цѣль, якъ предложеный листъ заставный банку краевого.

При томъ примѣчается по причинѣ, що декотрі ОО. Душпастири, выше реченого розпорядженя непорозумѣли, що не розходить ся о тоє, щобы книжочка щаднича повстала зъ того самого капитала якъ предложеный листъ, лише, щобы була застережена на тую саму цѣль, якъ листъ, отже парохію, дочерну, ту саму богослужбну фундацію або Церковь.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемишль, дня 15. Листопада 1897.

Ч. 82.

Подаєся до вѣдомости Всеч. Духовенства слѣдующе:

„Слава Іисусу Христу! Не зъ высокопарною вѣдозвою, а зъ смиреннымъ прошеніємъ приходимо до милосердныхъ Добродѣвъ.

Въ р. 1892. згорѣла намъ, великимъ коштомъ и трудомъ щовно поправлена церковь. До нинѣ тулимось въ деревяной, маленькой, тымчасовой капищѣ. Вытягненъ выдаткомъ на поправу потѣмъ погорѣвшой церкви, побудовавши новый мурованый дѣмъ приходскій и будынки, знищенъ кѣльколѣтнимъ неурожаемъ, градомъ и тучею въ р. 1894. та сгорѣчною занадто дощевую весною — мы не въ состоянію стягнути на конечно потрібный намъ Дѣмъ Божій, котрый розпочинаемъ муровати на замтку Юбилеймъ 300-лѣтней рѣчницѣ Уніи Берестейской и 50-лѣтнего пановави Найяснѣйшого Пана, Цѣсаря Нашого, Францъ-Іосифа I.

Памятаючи на слова св. Письма: „Просите, а дасться вамъ, ищите, а обряцете, толците, а отверзется вамъ“ — тожъ мы просимъ, молимъ, благасмъ, ибѣлѣть намъ хочбы найменшу жертву — милостиню, и то заразъ, бо „кто заразъ дає, подвоино дає“. Мы певнѣ, що намъ не вѣдкажете помочи знаячи, що не забуваете на слова св. Письма: „Блаженный милостивый, бо ти помилованый будутъ“, пересылаемъ вже напередъ „Богъ заплать“ а имя Ваше впишемъ въ пропамитну вѣчну книгу, та Всевышнього будемъ молити о благословенство для Добродѣвъ.

Въ имени комитету въ Махновѣ и. н. Рава Руска. — Предѣдатель О. Корнилий Кузикъ, парохъ. Мѣстопрѣдѣдатель Зигмунтъ Сташевичъ заступникъ двора. Члены: Александръ Станковъ и Дашко Гайдукъ“.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемишль, дня 18. Листопада 1897.

Ч. 5407.

О жертвахъ на будову церкви въ Махновѣ.

Ч. 5549.

Речинськь испыту
на катихитовъ до
школъ народныхъ и
выдѣловыхъ.

Дни 10. и 11. Мая 1898 ѓтбуде ся испытъ квалификаційный на катихитовъ при школахъ народныхъ и выдѣловыхъ, до котрого священники и слушатель четвертого року св. Богословія приступити могутъ.

Предметы испыта суть тѣ, котрѣ въ реченыхъ школахъ выкладають ся а именно: библійна исторія, догматика и моральча въ объемѣ катихизма, литургика, короткій поглядъ на исторію церковну и катихитика.

Такожь на даный темать выроблять кандидаты ексорту а на довѣльно выбраный темать выголосить пробный выкладъ.

Кандидаты намѣрючѣ до того испыта приступити, мають свои прошеня до дня 15. Цвѣтня 1898 Ениск. Ординаріятови предложити.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 18. Листопада 1897.

Ч. 5107.

Речинськь испыту
на катихитовъ до
школъ середныхъ.

Подае ся до вѣдомости Преч. Духовенства, що въ дняхъ 10. и 11. Мая 1898 р. ѓтбуде ся испытъ квалификаційный на катихитовъ школъ середныхъ.

Предметы испыта суть тѣ, котрѣ въ реченыхъ школахъ выкладають ся. На даный темать выроблять кандидаты такожь ѓтновѣдну ексорту и на довѣльно выбраный темать выголосить пробный выкладъ.

Священники намѣрючѣ до того испыта приступити, мають свои прошеня до 15. Цвѣтня 1898 р. Еп. Ординаріятови предложити.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 18. Листопада 1897.

Ч. 4115.

Отручній Богослу-
жебной стипендія
фондація Архипрес-
витера б. н. Григо-
рія Шашкевича.

Управляючій Совѣтъ Института „Народный Домъ“ во Львовѣ, яко управитель стипендіино-богослужебной фондація имени бл. и. Григорія Шашкевича, Архипресвитера въ Перемышли, завѣдомивъ подъ днемъ 19. серния 1897. Ч. 563, Еп. Консисторію, що по замкненымъ счетамъ, послѣдовавшимъ дня 15. серния 1897. по дѣламъ названной фондація, и по покритю всеѣхъ другихъ, речению фондаціною грамотою опредѣленныхъ издержокъ, сколькобъ отручныхъ Богослужебныхъ стипендій, котори въ роцѣ 1898, въ Епархіи Перемышской изъ упомя-

Ч. 85.

нутой фундаціи должніи бути роздані, выносятся цифру (10) десять, по 50 зл. а. в. т. е. разомъ суму 500 зл. а. в. (§ 8. фонд. грам.) для отслуженія (12) дванадцать Службъ Божихъ, т. е. що мѣсяци одна Служба Божя за упокой фондатора бл. п. Григорія и его сына бл. п. Михаила.

Фундаціи Грамота § 8. буква д. опредѣляетъ точно, что тѣи стипендіи по 50 зл. а. в. должніи въ первой лѣтѣи получать найниже дотованіи или платніи сотрудники, экспонованіи сотрудники, и завѣдатель парохіи, дальше, также обще извѣстніи убогіи численными дѣтьми обтяженніи приходники.

Понеже съ початкомъ року 1898, т. е. уже въ мѣсяцю сѣчню мае ся одна Служба Божя отиравити, длитого изывае ся управленыхъ до получения отручной Богослужебной стипендіи по 50 зл. чтобы свои неостемильованіи прошеня въ речинци до 20. Грудня 1897. посредствомъ деканальныхъ Урядовъ Еп. Консистеріи предложили.

Отъ Еп. Консистеріи

Перемышль, дня 15. Листопада 1897.

Ч. 86.

Ч. 3887.

Завѣдатель парохіи Белзецъ деканата Потелицкого Веч. о. Іоанъ Федевъ, звертае ся до Веч. Духовенства съ слѣдующою просьбою о складки на церковь въ Белци:

О складахъ на церковь въ Белци.

„Гутешна церковь есть въ такъ неудообріятномъ состояніи головно во внутрѣ, що истинно приходится встыдати сровнавани ю съ великолѣпнымъ костеломъ тут. лат. парохіи. Здало-бы ся ю заступити новою; но такъ якъ о се уже труднѣйше, то поки-що нужно ю, если уже не соотвѣтно, то хотя яко тако украсити. Однакъ и на се саме скромне украшене фондѣвъ достаточныхъ нѣтъ, а собрати въ мѣстци трудно, такъ якъ тутъ не много жителей нашего обряда (всего 290 душъ), и никакъ на нихъ накладати тягару съ легко изъ опыта зрозумѣлыхъ причинъ. Тутъ мае ся рѣчь такъ, якъ представлено въ многоцѣнной одозвѣ Преосв. Ординаріята (см. Вѣсти. Пер. Епарх. Ч. VIII. до Ч. 1519) „о завязанью Товариства заюг. убог. гр. к. Церквей имени св. Ан. Петра“. „Кому не звѣстно, якъ великой ваги есть Церковь въ громадѣ, та твердыня, о котру розбиваютя загоны вороговъ спасенія душъ и суевольного ладу, та найсильнѣйшая подпора и охорова нашей народности..... однакъ удержанье Церкви и движенье новой стався въ нынѣшнихъ часахъ особливо для меншихъ и убожнихъ громад дуже затрудненымъ и майже невозможнымъ“.

Протое во имя „союза взаимной любви“ (тамже) во имя общего, доброго, богоговѣйного дѣла молю Васъ, Дорогіи Вир. и Всечестнѣйшій Отче, не откажите труда, своей щедрости — покажите примѣръ христ. взаимности и поспѣшите щиро съ лентою, якою угодно.

Способъ предбати якую такую ленту легкій: вотъ промовивши теплымъ словомъ до людей, загрѣвни ихъ до лентъ на богоговѣйную цѣль извольте самі

перейтись, Всеночт. Отче, съ такою по Церквѣ, или отирайте аканѣсть, или хлопцѣвъ и дѣвчата пошлѣть по селу, а якъ практика учить, такимъ образомъ соберется довольна лѣнта. Легше бо общими силами что-то призбирати, чѣмъ-бы можь то будучи оставленамъ на произволь судьбы самому собѣ.

Красота Дому Божого обновленого и украшеного лѣнтами, до которыхъ и Вы, Всеночт. Отче, причинитесь, буде выразомъ, свидѣтельствомъ красоты Вашей священническо-души, души и сери, а именно ревности, любви къ благолюбію Дому Божого, взаимности, щедрости. Г. Богъ-же, отъ Него-же „всяко давіе благо и всякъ даръ совершенъ“ есть — помянетъ Васъ плодоносящего и добротворящего во св. Храмахъ Его, осветитъ Васъ любящего благолюбіе Дому Его, Онъ Васъ не оставитъ уповающаго на Него прославитъ Своєю Божественною Силою, воздастъ Вамъ и благословитъ Васъ миромъ и благоденствіемъ! .

Повысній ѡдзвъвъ поручае ся милосерднымъ серциамъ Всечест. Отцѣвъ Душпастырѣвъ.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 23. Листопада 1897.

ХРОНИКА.

Въ пропозицію приняті:

Ч. 4891. На парохію Райтаревичи дек. Мостиского: 1. Хоминьскій Теофиль, 2. Хлопецкій Едвардъ, 3. Крыницкій Маркиль, 4. Бѣрецкій Іоаннъ, 5. Пльницкій Іоаннъ, 6. Петрикъ Іоаннъ, 7. Подолинскій Филем., 8. Стецишинъ Алекс., 9. Насальскій Волод., 10. Баравецкій Сильвестеръ, 11. Саврувъ Стеванъ, 12. Заяць Мих., 13. Белкотъ Кароль, 14. Кордасевичъ Викторъ, 15. Осемѣловскій Ник., 16. Хотынецкій Клим., 17. Голінь Іоаннъ, 18. Метели Север., 19. Княжиньскій Петръ, 20. Хомининъ Максимъ, 21. Солтыкевичъ Орестъ, 22. Слоньскій Антоній, 23. Кордасевичъ Романъ, 24. Киричиньскій Ілія, 25. Нестеровичъ Ник., 26. Полянскій Іоаннъ, 27. Гукевичъ Волод., 28. Жолкевскій Антоній, 29. Тренневскій Михаилъ, 30. Феѣца Мих., 31. Хоминьскій Евгенийъ, 32. Ольшавьскій Іоаннъ.

Ч. 5057. На парохію Туринка дек. Жолѣвского: 1. Кокотайло Василій, 2. Панасѣньскій Левъ, 3. Мацускій Левъ, 4. Насальскій Волод., 5. Осемѣловскій Николай, 6. Романовскій Василь, 7. Козакъ Теодоръ, 8. Солтыкевичъ Орестъ, 9. Киричиньскій Ілія, 10. Полошиневичъ Левъ.

Отличія крылопаньскій получили:

Ч. 4338. О. Вишневскій Николай Ростиславъ, парохъ въ Радымѣ.

„ 5192. „ Кашубиньскій Юлінь, парохъ въ Колоденци.

Именованя:

- Ч. 4519. О. Рамаповскій Василій им. духовникомъ и заступ. профессора права церковного при епарх. Сѣменици въ Перемышли.
Ч. 536/орд. О. Романовскій Василій, — секретаремъ Суда супружеского.
Ч. 5119. О. Черкавскій Юсифъ, парохъ въ Соколи I. орд. школь. комисаремъ для деканата Моствского, въ мѣстце уступившого на власне желане Преч. о. Теофиля Сенкевича,
Ч. 5180. О. Левъ Василій М. деканъ и парохъ въ Бортятинѣ, — завѣдателемъ деканата Судововишевского,

Презенты получили.

- Ч. 4939. О. Кисѣльовскій Филемонъ, на Крапину, дек. Дуклянского.
.. 4746. „ Дуркотъ Іоаннъ, на Рыхвальдъ, дек. Бѣцкого.
.. 5110. „ Хомицкій Володимиръ, на Дальову, дек. Яелиского.
.. 5418. „ Голяинъ Іоаннъ, на Тройцю, дек. Добромильского.

Каноничну институцію получили:

- Ч. 5024. О. Гоцкій Брониславъ на Острѡвъ дек. Ярославского.
Ч. 5178. О. Лысикъ Володимиръ на Добромиль, дек. Добромильского.
.. 5546. „ Осѣдачъ Николай на парохію Дрогомысль, дек. Иворѡвского.

До каноничной институціи завѡзвані:

- Ч. 4651. О. Крайчикъ Ілія, на Будлиннѣ, деканата Белского.
.. 5417. „ Федевъ Константинъ, на Шумячъ, деканата Высочаньского.
.. 5366. „ Кисѣльовскій Филемонъ, на Крапину, деканата Дуклянского.

Завѣдательства получили:

- Ч. 4474. О. Лучечко Петро, въ Торкахъ, деканата Перемыско-Загородского.
.. 4603. „ Паньковскій Николай въ Горинци, деканата Любачѡвского.
.. 4625. „ Ловчина Мелетій Єрмовахъ Ч. св. В. В. въ Дрогобычи.
.. 4892. „ Гичко Діонизій въ Днѣстрику дубовѡмъ, деканата Жукотиньского.
.. 4962. „ Кузмакъ Михаилъ въ Ильнику, деканата Высочаньского и о. Фекула Іоаннъ въ Креповѣ, деканата Лѣского.

- Ч. 4836. О. Вербицкій Георгій въ Малковичахъ, деканата Перемыско Загородского.
„ 5176. „ Круликовскій Іосифъ въ Долгомостискахъ, дек. Судововишенського.

Сотрудництва получили:

- Ч. 4528. О. Дигдалевичъ Михаилъ, въ Ярославю.
„ 2278. „ Фелись Антоній въ Радванцяхъ, деканата Сокальского.
„ 4274. „ Дутковскій Казимиръ въ Тернавѣ горной деканата Ольховецкого.
„ 5045. „ Тыховичъ Іосифъ въ Соколи, дек. Мостиского.
„ 4623. „ Клишь Василій въ Дахновѣ, деканата Оленецкого.

-
- Ч. 5904. О. Тыховичъ Іосифъ, пресвитеръ Епархіи Станиславѳвской принятій въ звязь кап. тут. Епархіи.

Увѳльнене ѳтъ испыта конкурсового получили:

- Ч. 4123. О. Колтунокъ Николай, парохъ въ Тарнавѣ.
„ 4661. „ Леонтовичъ Адріанъ парохъ въ Тенетискахъ.
„ 4707. „ Сѣнкевичъ Анатолий парохъ въ Куниѣ.
„ 5004. „ Жарскій Михаилъ, парохъ въ Стровятивѣ.
„ 5115. „ Ильницкій Володиславъ, парохъ въ Яѣницѣ масьовой.

Грамоту узнаня и похвалы за ревне обучане дѣтей шкѳль. въ науцѣ религіи получили:

- Ч. 3834. О. Паниъ Володимиръ сотрудникъ въ Камениѣ лѣсной дек. Потелицкого.
„ 3934. „ Чайковскій Александръ парохъ въ Дашѳвцѣ дек. Устрицкого.
Ч. 4110. „ Василькевичъ Григорій парохъ въ Лужку гѳр. и о. Шемелякъ Лео-
видъ экспозитъ въ Тершевѣ дек. Старосамборского.

-
- Ч. 4168. Высоке ц. к. Намѣстничество розпорядженемъ зъ дня 18. сервня 1897. Ч. 70511 придовжило дотацию для сопомочника пароха въ Ляпкахъ на даль-
ншій одень рѳкъ.
Ч. 4024. Гоежь розпорядженемъ зъ дня 11. Сервня 1897 Ч. 61370 призовило на
таку саму дотацию для сопомочника пароха въ Тартаковѣ.
Ч. 4432. Гоежь розпорядженемъ зъ дня 13. вересня 1897 Ч. 76965 призовило на
таку саму дотацию для сопомочника пароха въ Буцовѣ.

- Ч. 4775. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 1. жовтня 1897 Ч. 81324 призвело дотацію рочныхъ 300 зл. изъ фонда ред. для сопомочника пароха въ Гарнавцѣ дек. Яслиского на оденъ рѣкъ.
- Ч. 4946. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 12. Жовтня 1897. Ч. 83028 продовжило дотацію для сопомочника пароха въ Стенятынѣ на дальній два роки.
- Ч. 5168. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 22. Жовтня 1897. Ч. 87873 продовжило дотацію на дальній оденъ рѣкъ для сопомочника пароха въ Дрогоевѣ.
- Ч. 5185. Тоежь розпорядженемъ зъ дня 27. Жовтня 1897. Ч. 89669 призвело на дотацію для сопомочника пароха въ Коростнѣ на оденъ рѣкъ.

Грамоты похвалы и узнаня съ Архіерейскимъ благословеніемъ получили.

- Ч. 3982. Ч. громада Сушицы велика за обновлене мѣсцевой церкви коштомъ 3000 зл. а то добровѣльными датками.
Благор. Панъ Іоанвъ Кальвицкій горожанинъ мѣста Львова за справлене для тойже церкви наука, 2. фелонѣвъ, 4. хоруговъ съ шарфами стоимости надъ 300 зл.
- Ч 4091. Вблагор. Панъ Володиславъ Мвишекъ и Вблаг. панѣ Марія зъ графѣвъ Комаровъ Тхоржницкій властительъ посѣлостей земскихъ и патроны церкви въ Воютичахъ за жертвы бѣльше якъ 8000 зл. на будову церкви и дому парохіального въ Воютичахъ а то кромѣ датку конкуренцѣйного. Чест. парохіане въ Воютичахъ за вымуроване церкви коштомъ 28000 зл. по наибѣльшой части власными складками.
- Ч. 4488. Ч. Павелъ и Марія Мазурокъ парохіане зъ Войславичъ за справлене для церкви въ Сулимовѣ адъ Гольче звона за 110 зл.
-
- Ч. 3992. Покойный Яковъ Прухницькій горожанинъ въ Комарнѣ жертвовавъ квоту 250 зл. на Иконостасъ до дочер. церкви св. Ап. Петра и Павла въ Комарнѣ.
- Ч. 4352. Ч. Романишинъ Михайлъ господаръ въ Березци жертвовавъ для церкви въ Комарнѣ 58 зл. на справлене новой плаценицѣ.
- Ч. 4731. На церковь въ Лѣщавѣ гор. вилынули слѣдующій жертвы: 1) На матерну церковь въ Лѣщавѣ гор. 556 зл. 50 кр. 2) на дочер. въ Лѣщавѣ 190 зл. 3) на доч. церковь въ Кузьминѣ 281 зл. 4) на дочер. церковь въ Лѣщавѣ. долѣшной 56 зл.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемишль, дни 20. Листопада 1897.

Константинъ,
Епископъ.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

РѢКЪ 1897.

Выдано 15. Студни.

Ч. XIII.

Ч. 87.

Ч. 708|орд.

Возлюбленій о Господѣ Вѣрныи!

Третій уже разъ въ протягу десятилѣтія дочекались христіане-католики краснаго свята родиннаго. Коли то передъ десяти лѣтами зановѣдали мы торжество пятьдесятлѣтнаго ювілея священства нашего Святого Отца Льва XIII, просили и упоминали мы васъ умолати небеснаго Пастыря Церкви, щобы зволивъ дни жити земнаго Своего Намѣстника умножити, абы Церковь посередъ бурливыхъ часѡвъ еще довше тѣшитиель могла его мудрымъ проводомъ любви повною печаливостію, Богъ выслушавъ ласкаво молитвы своихъ вѣрныхъ. Передъ пяти лѣтами дано було кателицкому свѣтови праздновати пятьдесятлѣтній ювілей Епископства Отца Святого, и велика була тогда радѡсть его вѣрныхъ и вдалчыхъ дѣтей. А нинѣ стоимо передъ новымъ днемъ торжества всеблжнаго нашего Отца, именно передъ діамантовымъ священническимъ ювілсемъ, послѣ склнченнаго шѣстьдесятого року Ёго Священства — дуже то мало случается торжество въ житію священника!

Высоко достойній Ювіліть постарѣвъ ся вправдѣ лѣтами но впротѣмъ лишивъ ся якимъ бувъ передъ лѣтъ десяткою. Не постарѣвъ ся духъ его; въ томъ взглядѣ старѡсть не зазначила своєї власти: съ неослабленою силою духа проводить онъ намъ якъ тогда, и неперестаетъ бути для своихъ любячимъ Отцемъ, заблудившимъ вѣрно шукающимъ пастыремъ, а цѣлою людскости забороломъ правды и супокою.

Провидѣніе Боже, проводъ котрого учить насъ исторія князей и народѡвъ величати, въ пречудной мудрости и милосердію заряджуе, що въ часахъ горячихъ борбъ и великаго замѣшаниа очи тыхъ довго не засыпляютъ, що одъ него выбраніи збстали на проводникѡвъ народѡвъ. Якъ же горячо дякуемъ протое Господу, що дорогоцѣнне жите возлюбленаго нашего Цѣсаря въ заворушенихъ часахъ нинѣшнихъ крѣпкою рукою херонить, и якъ горячо умоляемъ для нашего величаваго Монарха многихъ еще щастливыхъ лѣтъ на благо Ёго народѡвъ! Но рѡвно ласкаво якъ съ земною нашою отчиною зарядивъ Господь съ нашою духовою отчиною, нашою св. Церквою. Бо коли уже передъ десяти лѣтами загальне було пересвѣдчене,

Всеблжній Листъ
Пастырскій всѣхъ
Архіепископѡвъ и
Епископѡвъ Ав-
стрійскихъ въ
справѣ богослуже-
ня въ день 60 лѣ-
тнаго ювілея свя-
щенства Ёго Свя-
тости Папы Льва
XIII.

що продовжене дней життя слабого старця, котрого Богъ на свѣчнику своєї Церкви поставивъ, на непрослѣдимій намѣры провидѣнія заключати велить, то одъ часу того пересвѣдчене се еще бѣльше утвердило ся. И дѣстно, хочъ слабій нашій и смертельній очи, не могутъ проглянути хмаръ якими провидѣніе Боже дороги свои закрыло, розъяснене часами лучъ свѣтла таинственну сю темряву и позволяе намъ догадуватися его цѣлей. А досвѣдчаемъ се такожъ, коли поглинемо на житє високого Ювілята на Престолѣ Петровѣмъ.

Такожъ и Церковь тернить одъ надмѣрного заворушеня умѣвъ, одъ невсипущою борбы и змаганя щобъ скинути цуги яки наложивъ божій и людскій авторитетъ на поодинокого чоловѣка для добра загалу и щобы осуществити ложне евангеліе о независимости и необмеженой свободѣ чоловѣка; она тернить одъ завзятого бажаня мліонѣвъ, щобы въ рѣвной мѣрѣ мати участь въ уживаню дѣбрь земскихъ, роздѣлъ котрыхъ выказуе неодну и то велику нерѣвнѣсть. Що дня єсьмо свѣдками глубокого заворушеня яке порушае цѣлу людскѣсть и удержуе еѣ въ горячкѣмъ несупокою. Новій погляды, доси незнаній бажаня, правдиві и мнїмї поступи въ пѣзнаню рѣчей и проявѣвъ доокола насъ, науки и погляды що идуць на розладъ съ переданымъ и розбуджуюць позорно ущасливлючї надѣѣ передѣстають ся въ робѣтнѣ ремѣсничї, мѣжъ найубожшихъ мешканцѣвъ великихъ мѣсть зарѣвно якъ и подъ скромнї стрѣхи селянскї и выкликуюць глибоке заворушене умѣвъ. Якъ близько стоимо на порозѣ нового столѣтїя, такъ, здаеться, наближаємось до якої-то змѣны часѣвъ, що въ завзитої борбѣ выкликати хоче новїй укладъ ладу сусїбного.

Въ такихъ часахъ потребуе людскѣсть бѣльше чимъ коли-нибудь безпечного проводу, а такїй на щасте єсть намъ данїй Найвысшїй Пастирь Христїянства, котрого Христосъ Спаситель установивъ „насти овцы и агнцы“, проникае розвѣѣ справъ земскихъ быстрымъ, невсипущимъ окомъ; на всеѣ части землї звертае онъ свои очи, всюди удѣляє пораду и вказуе дорогу, высокихъ того свѣта и низкихъ, завзымае до повненя ихъ обовязкѣвъ, супротивъ ранъ суспѣльности людской приводить потрѣбнї лѣки, до супокою и єдности упоминае народы и всеѣхъ заохочуе вступити до всепѣльной ѣвчарнѣ. Чи не таку дѣяльнѣсть его бачимъ мы въ послѣднихъ десяти лѣтахъ?

Въ своимъ величавѣмъ окружїмъ писемѣ о складѣ сусїбности людской¹⁾ съ незрѣвною точностїю опредѣляє онъ взаимнїй кругъ обовязкѣвъ, съ просвѣченою мудростїю назначае границѣ мѣжъ обовязками а правами поодинокихъ станѣвъ, съ апостольскою отвертостїю упоминае панѣвъ и рѣбѣтнїкѣвъ до обовязкѣвъ справедливости, а найвыше всего ставить любовь христїянску, що сама одна подае лѣки на безчисленнї лиха часу, занѣдѣвнїй самолюбствомъ въ сусїбности людской. А слова старця Ювілята не прогомѣли безхосенно; всюда найшли они голоснїй ѣдгомѣнь и тысячѣ благословлять нинѣ Отца Святого яко ангела мира посередъ великихъ клясовыхъ борбъ теперѣшности. Супротивъ несовздержного похону за свободою, що заворушуе умы въ дни нинѣшнїй, ставить онъ въ другѣмъ пастирскѣмъ писемѣ²⁾ повяте правдивої свободи христїянской, а слово „патріотизмъ“ часто злоупотреблене, дає народамъ, при освѣтленю вѣры, въ его правдивѣмъ значеню пѣзнати.

¹⁾ „Immortale Dei miserantis opus.“ 1. Листопа. 1885.

²⁾ „Libertas praestantissimum naturae bonum.“ 20. Червня 1888.

По при правильномъ уладженіи susceptibility людской, не поминувъ онъ такожь того, що потребне есть до побудованія духовной святини въ Церкви. Онъ знае що то до его уряду належитъ, тую будовлю, яку Спаситель на земли розпочавъ, дальше розвивати посли начерку псалмопѣвцемъ въ прекрасныхъ словахъ представленого: „Іерусалимъ зиждемый яко градъ, емуже причастіе его вкуиѣ“...¹⁾ Задля того призывавъ онъ народы и племена и упоминавъ ихъ отцѣвскою любовію, одказати ся заблужденя, услухати голосу правды и повернути до одинокой правдивой бвчарнѣ Христовой, да будетъ, якъ Господь хотѣвъ, единою стадо и сдынъ пастырѣ.²⁾ Задля того удѣлювавъ онъ тымъ що науки вѣры проповѣдуютъ и слово Боже выкладають, мудры науки и рады, щобы зъ далека держали ся одъ суєтныхъ науковыхъ мнѣній людской мудрости, а щобы вѣрнымъ предкладали здорову поживу надмѣняющего ся слова Божого.³⁾ Задля того навязавъ онъ до памяти высокозаслуженного Монаха, блаженного Петра Канізія, незрѣвнае поучене о христіаньскѣмъ выхованю, поучене тымъ бѣльше на частѣ, що основы тогожь въ нинѣшнихъ часахъ такъ мало суть знаи а еще менше бувають заховувані.⁴⁾

Такъ то Святѣйшій Отець обнимае великимъ своимъ сердцемъ и далекосягающимъ взоромъ, цѣлый свѣтъ; всюду чувае Его око, всюду проглядае Его поглядъ. Нема ніякой области въ житіи публичномъ и въ приватномъ, котрой бы Онъ не прояснивъ и що до котрой бы Онъ сучасныхъ не поучивъ. Онъ есть и незѣстане сторожемъ правды и закона. Цѣлый свѣтъ наслухуе словъ Его и зважае на Его перестороги, до чого ни-будь бы ти односили ся. Мовъ другій Мойсей заступае Онъ народъ передъ престолами королѣвъ, досвѣдченою рукою проводитъ ему въ пустыни того житія земного и молячи ся простягае надъ нимъ руки, щобы въ боротьбѣ христіаньской вѣры осягнувъ побѣду.

Однакъ возлюбленій о Господѣ, въ короткомъ томъ Листѣ пастырскѣмъ, якій зъ нагоды предстоящего юбилейного торжества Отца Святого до Васъ звертаемо, можемо тѣлько зазначити, съ якою пожертвованію повною Пастырскою печаливостію Онъ Церкви проводитъ. Въ чѣмъ ни-будь духовна потреба людскости долягае где ни-будь велики небезпечности ей угрѣжають, подноситъ Онъ свѣй голосъ щобы привести полекну и одобрене. Дорогоцѣнными бисерами суть его слова и неоцѣненой вартости для людскости; тому то належитъ ся щобы го такожь бисери нашої влччности въ дни Его юбилейномъ прикрасили. Якъ передъ десяти лѣтами зъ любви влччной увѣнчали мы его предостойну голову золотымъ вѣвцемъ чести, такъ въ первый день нового року, нашего всебѣльного Отця и найвысшого Пастыря Церкви зновъ радостно повтаймо и возмѣмъ участь въ радости якою перенятый буде цѣлый свѣтъ католицкій зъ нагоды сси щастливой подѣѣ въ дни томъ торжественномъ. Мы знаемъ чимъ есть намъ святый Отець; прото не забуваймо, чимъ есьмо и довжнй мы Ему бути.

Якъ зовѣмъ инною, Возлюбленій о Господѣ, стала ся въ часахъ нашихъ задача Церкви и еи найвысшого провѣдника. Цѣла земля обвята зѣстала еи наукою, еи управою, еи священничимъ урядомъ. Въ найодлеглѣйшій стороны заносить ова скарбы ласки, що суть повѣреній еи оицѣ и зарядови, и нема народу нема племени котре бы выключене було одъ еи печаливости. А супротивъ сси незмѣреной задачи стоятъ нинѣ Святѣйшій Отець безъ всякихъ средствъ. Все еще продв-

¹⁾ Псаломъ 121, 3.

²⁾ „Praeclara gratulationis publica testimonia“. 20. Червня 1894.

³⁾ Окружн. послан. 31. Липня 1894.

⁴⁾ „Militantis Ecclesiae.“ 1. Септима 1897.

жають ся тіи досвѣдчени, яки провидѣніе Боже на Престоль святий зблати зволило, а ограбленийъ зъ средствъ до управы Церкви потрібныхъ, що му ихъ побожна и почитаюча минувшість для правленя Церкви надала, находить ся Отець Святий въ найбільшомъ утисненю. Но дѣти Его о томъ знають и Отця своего не оцутяють. Они Его не почитаютъ безъ средствъ земскихъ яки до сповнени Его високои задачъ суть необходиміи. Где найшовъ бы ся вѣрній патріотъ, що сховавъ бы руку, коли ѳчина въ потребѣ? А ту въ потребѣ царство (Церковь св.) до котрого принадлежить душа наша съ ея надиродными отношенями житя, одъ котрого царства жите, поживу и оѣкку на часъ и на вѣчність получае. Нѣтъ, Возлюбленіи о Господѣ, не забудьмо на прикре его положене. Сынъ Божій основавъ царство свое ту на земли терпѣніями своими и смертію на спасеніе людей; мы зъобовязані оное получитьи, обовязані черезъ любовь и вдичність. Прото памятаймо на сю нашу довжність такожь при томъ третомъ Ювілею Паны Льва XIII.

Съ дарами вдичной нашої любви злучѣмъ однакже особливо дары нашої побожности и умолиймо предвѣчного, небесного Пастыря Церкви, щобы зволивъ вѣрного своего Намѣтника Льва XIII сохранить и чудо еще дальше продовжати, котрымъ вѣжне жите Его по за границѣ людского обчисленя ласкаво удержуе, а щобы въ дѣланю его и наукахъ видна була свѣту повна ласки оѣкка святого Духа.

Въ цѣли празднованя шѣстьдесятлѣтнього Ювілея Священства Отця Святого Паны Льва XIII запоряджаемъ слѣдуюче :

1. Листъ сей пастырскій має одчитати ся зъ всѣхъ проповѣдницъ въ Недѣлю 28 по Сош. св. Духа и Праотець (дня 26. н. ст. студня) с. р.

2. Въ навечеріе, се есть дня 31. н. ст. Студня с. р. розпочинае ся торжество (вечернею съ выдзвоненемъ якъ передъ праздникомъ).

3. Въ самъ день торжества се есть дня 1. н. ст. сѣчня 1898 въ Суботу на св. Ігнатія Богоносца має :

а) одслужитися торжественна св. Літургія съ иѣснію „Тебе Бога хвалимъ“

б) проповѣдь съ одчитанемъ посланія и одвѣтнымъ поученемъ що до торжества,

в) заряджене келлекты въ церкви яко даръ любви для Святѣйшого Отца, котрый то даръ ювілейный одъ діецезанъ нашихъ Свят. Отцу дорученый буде.

Дано въ первую недѣлю посту рождественського въ годѣ спасенія 1897.

Австрійскіи Архієпископы и Епископы.

Листъ сей пастырскій, якъ выше сказано поручаемъ народови прочитати, богослужене одслужити и дары любви для Отця Святого узбирани, черезъ дотычнй Веч. дек. Уряды Еписк. Консисторіи до половины сѣчня 1898 прислати.

Веч. Ур. дек. въ своихъ донесеняхъ выкажуть поодинокы жертвы зъ кождой парохіи.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 9. Студня 1897.

Подається до вѣдомости слѣдующе :

Конкурсъ на преміи
им. б. п. М. Лиски-
евича.

„Конкурсъ на двѣ одноразови преміи по 265 зр. 50 кр. имени бл. п. Михаила Лискевича, греко-кат. приходника Кропивника нового, для вывѣнованія двоухъ сирѣтъ-дѣвиць по греко кат. священникахъ перемыской епархіи, розписуеся конкурсъ, со срокомъ 19. (31) Сѣчня 1898 (восьмого) року.

Подаватися можуть въ рускій народный Институтъ „Народный Домъ“ во Львовѣ, которому прислугує право роздаваня тѣхъ премій, такіи дѣвиць, которіи выкажуть, що

- а) суть греко-кат. обряда и руской народности,
- б) суть бѣдныя сироты по греко-кат. священникахъ перемыской епархіи и
- в) нравственно хорошо ведутся.

При томъ примѣчаєся, що бл. п. Михаилъ Лискевичъ завѣщавъ на повышшую цѣль 600 зр., — по уплатѣ же правной належитости и другихъ необходимыхъ издержокъ, осталась только новыша сума 531 зр. къ роздачѣ.

Къ прошеніямъ належитъ добавити почтовую марку на 20 кр. для сворота почтою относительныхъ приложений прошенія.

Отъ Управляющаго Совѣта руского народнаго Института „Народный Домъ“.

Львовъ, дни 10. (22) Листопада 1897.

Предсѣдатель :

Дръ Іосифъ Делькевичъ“.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 26. Листопада 1897.

Удовлетворяючи прошенію Пречестнаго Изидора Зельского пароха въ Милытинѣ старомъ, АЕпархіи Львовской деканата Буского, въ которомъ доносить що удався до всѣхъ парохіальныхъ Урядѣвъ, Перемыской Епархіи, съ умыльнымъ прошеніемъ о жертву на будову новой Церкви, бодайбы по одному гульдену зъ каждой Церкви и церковнаго Брацтва, припоруцаєся Всечестному Священству нашей Епархіи, не отмовити сему Богу угодному намѣренію просителя и жертвы высылати почтовымъ переказомъ подъ адресою пароха, послѣднѣя почта Милытинѣ новый.

Жертвы на будову
церкви въ Милытинѣ
АЕпархіи Львовской.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 10. Грудня 1897.

Ч. 5799.

Ч. 90.

Вопрошено до пред-
плати „Підручни-
ка“ для урядовъ
парох.

О. Дръ Казимиръ Льога лат. парохъ въ Сѣмянѳвицѣ намѣрае выдавати „Підручникъ для урядовъ парохіальныхъ способомъ енциклопедичнымъ послѣ роз-
порядженъ Державно-Церковныхъ зъ р. 1841—1897“ въ польскѳмъ языкѣ. Цѣле
дѣло состояти буде зъ 35 арк. друку 4и и виходити буде зошитами мѣсячними
по 3 аркушѣ. Цѣна зошиту 50 кр. Підручникъ сей обнимати буде надъ 1000 роз-
порядженъ и значне число лінованихъ формулярѳвъ, прото и цѣна его не може
бути дешевною.

Предплачувати можна будьто у Всеч. Автора въ Сѣмянѳвицѣ почта Ци-
рець будь у о. Зигмунта Ленкевича каноника капитулы Львѳвской обр. лат. будь
въ друкарни католицкой І. Хенциньского Львѳвъ будынокъ ОО. Бернардинѳвъ.

Всч. Авторъ просить о сѣйшине замовлене щобы еще въ мѣс. грудни мѳгъ
розпочати вкладъ.

О чѣмъ Всч. Духовенство завѣдомляе ся.

Отъ Еп. Консесторіи.

Перемышль, дня 4. Грудня 1897.

Ч. 5590.

Ч. 91.

Статьи касы фонда
вдовичо-сирот. за
часъ ѳтъ 1 до 31.
Жовтня 1897.

Всч. Комисія управляюча дѣлами вдов. сирот. фонда доносить подъ днемъ
17. Листопада 1897 Ч. 354 слѣдуюче:

СТАНЪ НАСЫ ВДОВИЧО-СИРОТ. ИНСТИТУТА

за часъ ѳтъ 1. до 31. Жовтня 1897 р.

А) ФОНДЪ КОРЕННЫЙ.

П р и х ѳ д ъ	Готѳвка		цѣнный паперы		Р о з х ѳ д ъ	Готѳвка		цѣнный паперы	
	алр.	кр.	алр.	кр.		алр.	кр.	алр.	кр.
1. Переносъ съ верес.	484	60	1606	15	1. Выльсований Л. Заст. Банку Ипо- течного Сер. Д.			5000	
2. Цѣцькевичъ Іван.	100	—	—	—	№ 1.				
3. Пашиъ Орестъ . .	50	—	—	—	2. На закупно 4 % Лист. заст. Товар. кред. зѣмск. . .	5594	40	—	—
4. Надвыжка при про- дажи цѣнныхъ па- перѳвъ на заплаче- не еквиваленту .	31	09	—	—	всего :	5594	40	5000	—
5. За выльсований Листъ заст. Банку Ипотечного . . .	5000	—	—	—					
6. Закупно 4% Л. Зас. Товар. кред. земск.	—	—	5800	—					
всего :	5665	69	1664	15					
розхѳдъ :	5594	40	5000	—					
Остаетъ :	71	29	1614	15					

Въ Общо-рѳльн. кредит. Заведеню 4500 зл.

Б) ФОНДЪ РЕЗЕРВОВЫЙ.

П р и х о д ъ	Готѣвка		Р о з х о д ъ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ зъ вересня 1897	445	52			
2. Пирожокъ Михаилъ . . .	40	—			
3. Яворскій Іоаннъ	75	—			
всего :	560	52			
розхѣдъ :	—	—	розхѣдъ :	—	—
Остаетъ :	560	52			

Б) ФОНДЪ РОЗПОРЯДИМЫЙ.

П р и х о д ъ	Готѣвка		Р о з х о д ъ	Готѣвка	
	зл.	кр.		зл.	кр.
1. Переносъ съ вересня 1897 р.	418	28	1) Передатки на 1897 р. по-лучили :		
2. Деканатъ Высочанскій . . .	40	—	1. Литиньска Анна	10	—
именно зложили по 10 зл.			2. Лисковацка Юлія	40	—
Веч. ОО. Петровскій Мих.,			3. Лисковацка Сильвія	8	—
Лодыньскій Корнилъ, Корда-			4. Кмицикевичъ Іосифа	45	—
севичъ Викторъ, Гомза Еми-			5. Мацакъ Павлина	40	—
ліянь.			6. Насальска Клавдія	40	—
3. Кмицикевичъ Савинъ	20	—	7. Новосядловска Антонина	10	—
4. Деканатъ Старосамборскій . . .	60	—	8. Кордасевичъ Анна	10	—
именно зложили по 10 зл.			9. Растваецка Елеонора	15	—
Веч. ОО. Кушиѣръ Едвардъ,			10. Сироти Манастырскій	60	—
Венгриновичъ Антоній, Хо-			11. Комарницка Доминика	20	—
мишинъ Максимъ, 30 зл. зложивъ			2) Порто почтове	—	54
Кушиѣръ Едвардъ за			всего :	298	54
освобожденъ ътъ конкурсу					
5. Гисовскій Петръ	30	—			
6. Гоцкій Брониславъ	20	—			
7. Деканатъ Канчуцкій	56	31			
именно зложили по 10 зл.					
Веч. ОО. Колтунюкъ Николъ,					
Ивасѣвка Алексей, Шумило					
Гома, 11 зл. 31 кр. Затякъ					
Максимъ, 15 зл. зложивъ Ку-					
шиѣръ Евстахій.					
8. За купоны ътъ Лист. Заст.					
Банку Ипотечного	703	75			
всего :	1348	34			
розхѣдъ :	298	54			
Остаетъ :	1049	80			

П о в т о р е н ь е:

Дня 31. жовтня 1897 р. має бути въ касѣ:

I.	Фондъ коренный готівка	. 71 зл. 29 кр., цѣнныя паперы	161415 зл. — кр
II.	" резервовый "	. 560 " 52 " " "	— " — "
III.	" розпорядимый "	. 1049 " 80 " " "	— " — "
	Всего готівкою	. 1681 зл. 61 кр. цѣнныя паперы	161415 зл. — кр.

Вѣдповѣдно до того справозданя найдено въ касѣ:

I.	въ цѣнныхъ паперахъ	161.415 зл. — кр.
II.	1. на книжочкѣщадн. Перем. Ч, 17124	1.193 " 64 "
	2. " " " "Вѣры" Ч. 136	319 " 09 "
	2. готовыми	168 " 88 "
		разомъ	1681 зл. 61 кр.

III. Кромѣ того знаходится въ касѣ книж. щадн. „Вѣры“ Ч. 150 на 164 зл. 33 кр. за требники леговані бл. п. Гр. Шашкевичемъ.

М. Подолинскій
предсѣдатель.

Е. Менцинскій
секретарь

М. Конко
касіеръ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 19. Листопада 1897.

ХРОНИКА.

Ч. 5727. Съ речинцемъ убѣгательства до дня 5. лютого 1898 выставился на конкурсъ парохія Смѣльвиць, деканата Яелиского.

Именованія:

- Ч. 5261. Преч. О. Чеховичъ Орестъ, парохъ въ Сокали им. орд. комисаремъ до надзору науки богочестія въ учит. Семинаріи въ Сокали.
- Ч. 5823. Прч. о. Савула Теодоръ, парохъ въ Дмитровичахъ, орд. школьнымъ комисаремъ до надзору науки религіи въ школахъ варод. дек. Судовишень.
- Ч. 5914. Преч. о. Левицкій Петръ, парохъ въ Яворовѣ, М. Деканомъ Яворовскѣмъ.
- " 5916. Преч. о. Матковскій Михайль, дотеперѣшній завѣдатель деканата Горожаньского, дѣйствительнымъ деканомъ.

Отъ Еп. Консистеріи.

Перемышль, дня 13. Студня 1897.

Константинъ,
Епископъ.

